

A movie poster for 'The 47 Ronin'. The top half features a samurai with long dark hair and a beard, wearing a light-colored, worn robe. He is holding a katana horizontally across his face, with the blade pointing to the right. The background is a dark, smoky, and dusty environment with a warm, yellowish-orange glow at the bottom. The title 'CEI 47 DE RONINI' is written in large, metallic, 3D block letters across the middle.

CEI 47 DE RONINI

Adaptare literară de **JOAN D. VINGE**

Bazăată pe un scenariu de

CHRIS MORGAN ȘI HOSSEIN AMINI

Adaptarea scenariului de

CHRIS MORGAN & WALTER HAMADA

NAUTILUS

NAUTILUS

fantasy

JOAN D. VINGE S-a născut pe 2 aprilie 1948 în Baltimore, Maryland, a crescut în San Diego, studiind antropologia la San Diego University, după care a petrecut câțiva ani în California. A publicat prima povestire, *The Soldier*, în 1974, în numărul 14 al revistei *Orbit*. Considerată acum una dintre „reginele” SF-ului, Joan D. Vinge a câștigat două premii Hugo pentru romanul scurt *Eyes of Amber* (1977) și pentru romanul *The Snow Queen* (1980). Printre celelalte romane pe care le-a semnat se numără *Catspaw*, *The Summer Queen*, *Tangled Up in Blue* sau *The Heaven Chronicles*. A scris, de asemenea, numeroase adaptări literare după scenarii de film.

CEI 47 DE RONINI

Adaptare literară de **JOAN D. VINGE**

Bazăată pe un scenariu de

CHRIS MORGAN ȘI HOSSEIN AMINI

Adaptarea scenariului de

CHRIS MORGAN & WALTER HAMADA

traducere din limba engleză

CECILIA PREDĂ

NEMIRA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

VINGE, JOAN D.

Cei 47 de ronini / Joan D. Vinge; trad.: Cecilia Preda. - București: Nemira Publishing House, 2014

ISBN print: 978-606-92087-6-2

ISBN epub: 978-606-758-084-6

ISBN mobi: 978-606-758-085-3

I. Preda, Cecilia (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Joan D. Vinge

47 RONIN

© 2013 by Universal Studios Licensing LLLP Published by arrangement with Tom Doherty Associates, LLC. All rights reserved.

© Nemira, 2014

Coperta: Cristian FLORESCU

Redactor: Nicoleta GHEMENT

Tehnoredactor: Mihaela SIPOȘ

Tehnoredactor ebooks: Mihai Eftimescu

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Cuprins

[Despre autor](#)

[Cele șapte virtuți tradiționale ale Codului Bushido:](#)

[Mulțumiri](#)

[Prolog](#)

[1](#)

[2](#)

[3](#)

[4](#)

[5](#)

[6](#)

[7](#)

[8](#)

[9](#)

[10](#)

[11](#)

[12](#)

[13](#)

[14](#)

[15](#)

[16](#)

[17](#)

[18](#)

[19](#)

[20](#)

[21](#)

[22](#)

[23](#)

[24](#)

[25](#)

[Epilog](#)

Cartea le este dedicată, cu deosebit respect, următorilor:

The Fukushima Fifty

George Takei

Stan Sakai

ale căror curaj, onoare și compasiune mi-au arătat că unele valori sunt universale și nemuritoare – puncte de sprijin pe drumul către înțelepciune. Aceste virtuți vor dura veșnic, la fel ca amintirea celor 47 de ronini loiali.

Cele șapte virtuți tradiționale ale Codului *Bushido*:

GI (Justiție)

YU (Tărie și Curaj)

JIN (Compasiune)

REI (Curtoazie și Respect)

MAKOTO (Onestitate)

MEIYO (Onoare)

CHUGI (Loialitate)

MULȚUMIRI

Pentru că, uneori, adevărul este mai straniu decât ficțiunea...

Îi mulțumesc lui Stephen Turnbull pentru numeroasele sale cărți excelente referitoare la istoria militară japoneză, îndeosebi pentru *The Revenge of the 47 Ronin — Edo 1703 (seria „Raid“)*. La fel de folositoare mi-au fost: *Daimyo of 1867: Samurai Warlords of Shogun Japan*, de Tadashi Ehara; *Everyday Life in Traditional Japan*, de Charles J. Dunn, cu ilustrații de Laurence Broderick; *The Demon's Sermon on the Martial Arts*, de Issai Chozanshi, tradusă de William Scott Wilson; și *Seppuku: A History of Samurai Suicide*, de Andrew Rankin.

Pentru combinația de cuvinte și imagini, mulțumiri pentru *The Samurai*, de Mitsuo Kure, ale cărui fotografii și texte detaliate despre reconstituirile istorice prezintă diferite aspecte ale războaielor samurailor, și *A Samurai Castle*, de Fiona MacDonald, cu ilustrații de John James și David Antram.

Mulțumesc, de asemenea, site-urilor Google.com, Wikipedia.com și SamuraiWiki.com, „ghidul de călătorie al zeilor”; dacă nu-ți pot oferi ce-ți trebuie, îți vor spune, probabil, unde poți găsi.

Pentru că ficțiunea este, uneori, mai „reală” decât faptele...

Îi mulțumesc lui Stan Sakai pentru adaptarea magistrală a legendei samurailor la arta secvențială, în *Usagi Yojimbo*; Laurei Joh Rowland pentru strălucita și fascinantă colecție de romane istorice polițiste, *Sano Ichiro*, care se petrec în epoca celor 47 de ronini; lui Watsuki Nobuhiro pentru *Rurouni Kenshin*, manga clasică (colecție de benzi desenate) și anime (serie de filme de animație); lui Hayao Miyazaki pentru *Mononoke-hime* și multe alte nesfârșite filme anime. Le mulțumesc și creatorilor a numeroase altor serii de manga și de anime, în special *Blade of the Immortal*, de Hiroaki Samura, și *Vagabond*, de Takehiko Inoue, ambele petrecându-se în Era Tokugawa.

Pentru că, uneori, o imagine valorează mai mult decât o mie de cuvinte...

Artiștilor în *ukiyo-e* (stampe japoneze), care au capturat timpurile în care au trăit și legendele trecutului lor cu o frumusețe atât de grăitoare – în special artiștii Yoshitoshi, Kunioshi, Kunisada, Hiroshige, Hokusai (și mult prea multe alte nume) – care i-au inspirat pe descendenții lor spirituali, creatori ai romanelor grafice moderne, manga și anime, ca și pe artiștii și iubitorii de artă de pretutindeni.

Aș vrea, de asemenea, să le mulțumesc editorului meu de la Tor Books, James Frenkel; lui Cindy Chang, Julie Margules și Jennifer Epper de la Universal Studios; lui Alexander Beshar și fratelui său, Arseny Beshar, pentru detaliile despre clanul Asano, despre istoria sa, despre simbolurile și stindardele clanului, care altfel ar fi fost inaccesibile unei scriitoare neajutorate care trăiește în Statele Unite și nu înțelege japoneza.

„Este periculos să ai dreptate în probleme în care autoritățile greșesc.“

VOLTAIRE

„Ne vom lupta, nu din sfidare, ci întrucât cineva trebuie să apere ceea ce este drept.“

JEWEL,

„Ai fost ales. Mergi pe calea cea dreaptă.“

MIYUKI MIYABE,

„Fiecare dintre noi trebuie să-și croiască singur calea cea dreaptă și atunci calea noastră o va exprima pe cea universală. Acesta este misterul.“

SHUNRYU SUZUKI

PROLOG

Japonia, circa 1680

Dacă cineva l-ar fi întrebat, ar fi spus că luptase pentru viața lui, alergase pentru viața lui... fugise toată viața. Chiar și atunci când corpul său bătut nu mai putea nici măcar să se adune ca să se ridice de pe podea, chiar și atunci, cu tot sufletul și inima sa, a rezistat, fugind în vis de Marea de Copaci și de minciunile pe care i le spusese acolo, refuzând să se transforme în ceea ce ar fi vrut ei.

Dar el nu fusese niciodată destul de aproape sau pentru suficient de mult timp lângă niciunul dintre semenii săi astfel încât cineva să-l fi putut întreba.

Așa că așteptase, îndurase, gândindu-se la clipa în care șansa lui va veni... până când, în sfârșit, aceasta sosise.

Iar acum alerga, așa cum alerga de zile întregi, prin întunericul copacilor primordialii, unde lumina soarelui abia dacă pătrundea suficient de adânc ca să-i spună când ziua devenea noapte. Evitase orice lumini îndepărtate, orice spațiu deschis – un drum sau un sat, absolut orice i-ar fi putut înșela ochii, transformându-se într-o capcană. Nu putea să-și asume niciun risc până nu descoperea ce era, de fapt, lucrul spre care alerga.

Începuse să creadă că pădurile de munte nu se vor mai sfârși niciodată, exact așa cum îl amenințaseră atunci când îi spusese că nu va face nimic altceva decât să alerge zadarnic în cerc, până când va reveni, în cele din urmă, la cei cărora le aparținea.

Dar asta era o minciună, el știa că pe lume nu există doar Marea de Copaci. Știa că în final va ajunge, într-un fel sau altul, la Marea-Ocean, care era cu adevărat fără sfârșit, pentru că locul unde se afla Marea de Copaci era o insulă numită „Japonia”, înconjurată de o mare mai întinsă decât orice și-ar fi putut imagina. Și acolo, undeva, ținutul de la marginea mării aștepta – plin de lumina soarelui, așa cum rar văzuse el, cu copaci înfloriți și cu verdeța bogată a câmpurilor de orez... pline cu oameni ca el. Propriul său popor.

Văzuse dovada existenței lor, a pământului lor, în prada furată pe care stăpânii săi o aduseseră în lumea lor ascunsă, în zdrențele pe care i le aruncaseră ca să le poarte, spunându-i că fuseseră cândva îmbrăcate de către cei ca el.

Își văzuse reflexia în apele nemișcate ale bălților din pădure și știa că era adevărat, nu era unul dintre ei. *El era om*. Văzuse alți oameni pe suluri pictate și în cărți, îi zărise în depărtare, le auzise chiar vocile trezind ecoul prin văile munților. Dar stăpânii săi îi spusese că oamenii nu-l voiau, că îl abandonaseră morții sau demonilor și că greșea închipuindu-și că-l vor primi vreodată înapoi.

Refuzase să asculte și jurase că într-o zi va găsi drumul spre casă, spre un loc unde oamenii îi vor spune că e bine-venit, chiar și după ce a fost pierdut atât de mult timp.

Într-o zi... poate chiar astăzi.

Pădurea se subția, lumina se schimba, mai puternică acum, pe măsură ce copacii se răreau înaintea. Surprindea printre ei sclipiri de ape care reflectau cerul și câmpuri largi și verzi, în culori vii ce străluceau într-un fel cum nu mai văzuse până atunci.

Răsuflarea i se opri în piept în timp ce ieșea brusc dintre copaci. O lume pe care o văzuse doar în vis îi umplea acum vederea. Se opri împleticindu-se și își feri ochii de strălucirea puternică a luminii zilei. Nu putea fi o iluzie, nici chiar puterile lor nu l-ar putea face să vadă ceva atât de vast, dacă n-ar fi fost real.

Dar când, în sfârșit, ieși în spațiul deschis, trupul i se clătină, șocat de golul din jurul lui – nimic altceva decât pământ și cer, simțindu-se la fel de expus ca un iepure cu un șoim rotindu-i-se deasupra capului. Brusc, își dădu seama cât de nesigure îi deveniseră picioarele, că trupul îi tremura din pricina epuizării. Burta îl durea de foame, ochii i se încetșau și îi ardeau, ca și cum sosirea în țara viselor îi făcuse dintr-odată propria existență mult prea reală. Cu brațul ridicat pentru a-și proteja ochii de lumină, se sili să continue să se miște, să se concentreze la drum, fără să privească vreodată înapoi sau în jos.

Așa se face că n-a văzut malul pâ râului care se sfârșea abrupt. Își pierdu echilibrul și, cu un țipăt, căzu în pâ râu improșcând puternic apa. Rămase întins acolo unde aterizase, pe pietrele dure, epuizat, la fel de incapabil să se mai miște ca și pietrele de sub el. Apa rece îi curgea peste trup, calmându-i vânățăile și zgârieturile pe care le ignorase prea mult timp. Sunetul aspru al propriei respirații și sângele ce-i pulsa în urechi erau tot ce putea auzi.

Apoi, sus în aer, deasupra lui, auzi un țipăt de șoim care își reperase prada. Se luptă să se ridice, în timp ce nevoia de a scăpa, de a continua să fugă, se trezea speriată la viață în el. Dar brațele tremurânde nu l-au putut ajuta decât să se întoarcă într-o parte, înainte de a se prăbuși din nou, incapabil să se ridice în picioare sau măcar în genunchi. În clipa aceea, nu se putea gândi la nimic destul de înspăimântător, destul de îngrozitor, care să-l facă să-și miște trupul.

Simțea atingerea nefamiliară a soarelui încălzindu-i fața de o paloare fantomatică, făcându-i pleoapele ochilor închiși să strălucească precum felinarele din hârtie de orez. Zăcea așteptând, întrebându-se dacă ghearele șoimului ce-i vor sfâșia trupul vor fi următoarea senzație necunoscută pe care o va simți, când auzi zgomot de animale apropiindu-se – ropot de copite pe pietre, picioare foșnind în iarba înaltă – cai? *Și voci de oameni...*

Zăcea la fel de nemișcat ca un cadavru, ascultând cum se apropiau, cu speranța că, oricine ar fi fost ei, îl vor crede mort și vor trece pe lângă el ca pe lângă un leș într-un șanț.

Totuși, câteva umbre s-au așternut peste el, în timp ce călăreții se opreau pe malul pâ râului, chiar

deasupra lui. Auzi sunete de piele, și de pânză, și de metal, în timp ce aceștia se ridicau în șa. Întredeschise pleoapele, încercând să vadă cine sau ce l-a găsit.

Cei doi călăreți de lângă el se uitau în jos de la o înălțime și dintr-un unghi care, în ochii lui, păreau imposibile. Doi bărbați, îmbrăcați în haine mai străine și mai fine decât orice văzuse el vreodată. Amândoi purtau perechea de săbii care le marca rangul de samurai – elita războinicilor din lumea de dincolo de Marea de Copaci.

Simți și mai multe priviri ațintindu-se asupra lui, pe măsură ce alți călăreți se alăturau celor doi, care-l scrutau de sus. Privirile lor îl apăsau ca o greutate fizică. Zăcea nemișcat, abia respirând, ascultându-le sunetul vocilor, așa de diferite de cele pe care le auzea de obicei, încât cuvintele lor murmurate abia puteau fi înțelese.

– ...chiar un cadavru?

– Nu este de pe aici. Cine...?

– Nu... *ce*? Țsta nu arată a om.

– Stăpâne Asano...?

Bărbatul mai în vârstă, care stătea pe cal cu demnitatea unui stăpân, îi făcu semn din cap războinicului de lângă el.

– Oishi, spuse el, făcând un gest spre băiatul din pârâu, vezi dacă e în viață.

Trupul băiatului amenința să-l trădeze cu un tremur brusc, în timp ce samuraiul de lângă stăpân descăleca și începea să coboare în josul pantei.

Asano descălecă și el, deși câteva voci au protestat. Dădu altcuiva șoimul cocoțat pe pumnul său înmănușat și privi atent cum slujitorul său se întinde spre băiat, îl prinde de braț și îl întoarce pe spate.

Băiatul nu se mișca încă, ținându-și răsuflarea. Prin crăpătura ochilor, vedea cum stăpânul privea în jos spre el, cu evidentă curiozitate și surpriză, dar nimic pe fața lui nu trăda nici cea mai vagă intenție criminală.

– Nu e din Ako, spuse convins samuraiul care ținea băiatul. Cum o fi ajuns aici? N-ar fi putut trece sub nicio formă de punctele de control de pe drumuri.

Asano o porni în jos pe malul puțin adânc al pârâului, dar samuraiul Oishi ridică o mână în semn de prudență și se ghemui lângă băiat. Acesta își dădu seama că Oishi nu era mult mai în vârstă decât el... dar ochii tânărului samurai erau plini de suspiciune, în timp ce-i cercetau fața.

Oishi se întinse și, ezitând, atinse cicatricile care acopereau fruntea capului ras al băiatului ca și

cum o incantație i-ar fi fost gravată pe scalp. Apoi, o mână înmănușată îi prinse deodată bărbia, întorcându-i fața pentru a o vedea mai bine. Samuraiul se încruntă și clătină din cap.

– Nu este... o ființă omenească, *tono*, declară el, adresându-i-se iar stăpânului său. Este o creatură... un schimbă-formă. Trebuie să fi venit din pădurea Tengu sau din adâncul munților.

– Este suficient de uman, spuse un alt glas, cu dezgust.

Ceilalți descălecară și se adunară în partea ridicată a malului.

– E o corcitură. Uită-te la fața aia. E progenitura unui păr-de-paie de pe insula olandezilor. Nici măcar o prostituată nu ar suporta rușinea unui plod cu sânge amestecat...

Asano se întoarse spre cel care vorbise, reducându-l la tăcere cu o privire. Oishi aplecă din nou capul băiatului într-o parte, studiindu-i profilul, și încruntarea i se adânci.

Apoi, brusc, îngheță. Cuțitul pe care tânărul îl scosese din teaca ascunsă îi apăsa gâtul. Oishi rămase încremenit ca pietrele din pârau. Acum el era cel care nici măcar nu îndrăznea să respire. Ochii băiatului se uitau urât la el, larg deschiși și plini de furie. Brațul i se mișcă și o dâră subțire de sânge apăru pe gâtul lui Oishi.

Samuraiul se mișcă cu iuțeala unei pisici, înhățând băiatul de încheietura mâinii și răsucind-o atât de tare, încât acesta scăpă lama cu un mic strigăt, fără măcar să lupte. Apoi tot corpul băiatului se încovoie, din nou moale în mâinile lui.

Furios, Oishi îl rostogoli pe burtă și îi împinse capul plin de cicatrici sub apă.

– Oishi!

La auzul vocii mânioase a stăpânului Asano, Oishi dădu drumul capului de parcă ar fi fost fierbinte.

– Stăpâne, protestă, îndrăznind să arunce o privire în sus, este un demon, nu un copil...!

– E un copil, spuse *daimyo* Asano, cu voce aspră, și totuși plină de o compasiune pe care Oishi nu putea s-o înțeleagă. Ridică-l.

Asano întinse mâinile pentru a-l ajuta pe Oishi să tragă corpul băiatului pe uscat. Chiar și așa, ud tot și inconștient, acesta cântărea foarte puțin. Era atât de slab, încât oasele lui ar fi putut fi goale ca ale unei păsări.

Ceilalți slujitori i s-au alăturat, când au văzut că aceasta era dorința stăpânului lor. Au cărat băiatul inconștient departe de malul pârauului și l-au pus pe calul care trebuia să ducă acasă prada vânătorii lor acum uitate.

Când băiatul a deschis din nou ochii, era noapte, dar o noapte cum nu mai văzuse niciodată. Cumva, ajunsese să fie aruncat pe un cal, ceea ce făcea să-i fie greu să respire, dar și mai greu să gândească. Ultimele lucruri pe care și le amintea erau privirea din ochii tânărului samurai și o mână puternică ce-i ținea fața sub apă...

Și acum, asta... Își înalță capul, încercând să priceapă ce vedea, când calul se opri. Zări cerul nopții ici și colo presărat cu stele, mult deasupra unei bariere din piatră tăiată de mână, depășită de ziduri tencuite și vopsite și de acoperișuri din gresie. În lumina pâlpâitoare a torțelor, îi vedea pe oamenii care-l capturasera, caii lor... iar acum și mai mulți oameni pe jos, înconjurându-i. Toate chipurile lor păreau asemenea, spre deosebire de propriul său chip, într-un mod diferit de orice văzuse vreodată de aproape.

În timp ce se încorda să se uite la ei, aceștia se adunau în jurul său, cu fețele pe jumătate umbrite de coifuri – mult mai mari și mai înalți decât își imaginase. Bărbați sumbri, îmbrăcați în armură de gardieni, care se uitau la el cu aceeași expresie ca a celui numit Oishi, cel care încercase să-l înece. Dură, rece, disprețuitoare, plină de dezgust și de suspiciune... ca și cum ar fi privit un demon sau o fiară, nu o ființă omenească: *nu pe unul de-al lor.*

Inima îi palpită și își încheștă pumnii. Știa, fără să mai încerce să ajungă la el, că-și pierduse cuțitul... la fel cum știa că nu exista nici cea mai mică speranță să poată lupta să se elibereze din această fortăreață cu ziduri de piatră sau să scape de atât de mulți oameni ostili și bine înarmați. *Ce voiau de la el? De ce fusese adus aici?*

– ...asta-i progenitura unui păr-de-paie de pe insula olandeză.

– ...sau engleză, poate?

– Este un demon...

– ...periculos, ar trebui să scăpăm de el!

Ascultând vocile murmurate, își dădu seama că erau gata să... să... *În orice moment, una din aceste lame strălucitoare îi va lua capul sau niște mâini puternice îi vor rupe gâtul ca pe un băț.*

Încercarea sa de a înfrunta acele priviri fără să-și arate frica eșuă complet. *Bătrânul nu mințise. Nu existase niciodată nimic mai bun pentru el acolo, afară...*

Se zbătu ca o muscă în frânghia cu care era legat de cal, în timp ce panica îi umplea gândurile la fel cum apa îi umpluse plămânii, până când simțise că se îneacă în ea.

Și apoi, brusc, o altă față apărui înaintea lui, la fel de neașteptat ca fața lunii. O fată tânără, nici măcar de vârsta lui, cu părul lung și negru, ca o cascadă de mătase... care ducea un felinar și era îmbrăcată în robe lungi și unduioase în culorile razelor de lună și ale primăverii timpurii, decorate cu imagini de flori și râuri curgătoare.

Samurarii pășiră înapoi, plecându-și capetele, ca și cum ar fi fost o zeiță, în timp ce ea trecu printre ei cu un calm perfect până când ajunse în fața lui. Fata ridică felinarul, care îi învălui pe amândoi cu o strălucire caldă și protectoare. Se uită în sus, iar ea îi întoarse senină privirea. Frica din ochii lui se transformă în uimire, în timp ce continua s-o privească, dându-și seama că nu exista nici teamă, nici dezgust în felul în care se uita la el, doar o curiozitate tăcută și o îngrijorare care se metamorfoza treptat în compasiune, ca și cum, fără vreun cuvânt schimbat între ei sau o vorbă către oricine altcineva, înțelegea, cumva, tot ce gândea și ce simțea el.

În lumina felinarului, băiatul realizează că undeva, în spatele ei, stăpânul samurai încă nu descălecaseră. Uimit, băiatul văzu un zâmbet apărând pe fața acestuia, în timp ce îi privea, o privea pe fată... cu mândria unui tată și aprobarea unui înțelept.

Tânăra apucă frâul calului, iar grupul de vânători începu să avanseze din nou spre curtea superioară a castelului. Deși o senzație copleșitoare de ușurare încerca să-i închidă ochii, băiatul se agăța de privirea ei, de frumusețea nepământească, de acceptarea blândă, aproape de venerație, când fata se uită din nou la el. Mergea alături, ca și cum i-ar fi ghidat acum și soarta, și calul, asigurându-l că, indiferent unde îl duceau, cât timp se afla sub protecția ei, nimic rău nu i s-ar fi putut întâmpla.

Dându-și seama că, pentru prima dată de când se știa, era în siguranță, băiatul își lăsă, în cele din urmă, ochii să se închidă de-a binelea.

– Nu ți-e deloc teamă de captura noastră de la vânătoria de astăzi, domnița Mika?

Mika își ridică privirea spre Oishi Yoshio, fiul *karou*-ului – șeful slujitorilor tatălui ei –, care își mâna atent calul alături de ea. Fata clătină din cap, nedumerită de întrebare.

– De ce ar trebui să-mi fie? replică ea, nerezistând să nu-și mai ridice capul un pic, crezând că surprinde un ușor amuzament în vocea lui. Este doar un băiat. Bietul de el...

Se uită din nou la corpul mic ce zăcea nemișcat de-a curmezișul calului, lângă ea.

Oishi urma să-l înlocuiască într-o zi pe tatăl său în poziția de *karou*, dar acum era el însuși doar un băiat, încă mult prea impresionat de statutul de războinic dobândit recent.

– Oamenii cred că nu este om, ci că este o fiară sau un pui de demon.

Ridică din umeri, ca și cum așa ar fi crezut și el, dar nu era câtuși de puțin speriat de asta.

– Numai tatăl tău și cu tine păreți să nu vedeți altceva decât un băiat...

Ea zâmbi, scuturându-și capul, moment în care părul lung i se undui pe spate.

– Sunt fiica tatălui meu, tinere Oishi, spuse ea, privindu-l cum se îneacă, de parcă ar fi înghițit un bol mare de *wasabi*.

– Dar slujitorii tatălui tău sunt îngrijorați... îmi cer scuze, stăpână, însă am căzut cu toții de acord că e periculos să aducă o asemenea creatură ciudată în castel... că simpla sa prezență aici ar putea atrage ghinionul asupra castelului Ako.

– Oh, rahat! exclamă ea, foarte clar, bucurându-se de expresia șocată de pe chipurile oamenilor din jur, până când văzu fața tatălui său.

Acesta îi aruncă peste umăr o privire dezaprobată, uitându-se apoi în depărtare, de parcă i-ar fi căutat dădacele.

– E doar un băiat.

Vorbea sincer acum, dar văzu în privirile celorlalți fie condescendență, fie îngrijorare.

– Nu este diferit de noi.

Ridică ușor vocea, în semn de răspuns.

Privirile pe care le primi de data aceasta exprimau mai mult milă decât dezaprobare, iritând-o însă la fel de mult. Știa că asta însemna că o copilă, chiar dacă era fiica stăpânului lor, era o creatură într-adevăr prostuță, dacă nu știa ce forme ar putea lua răul. Simțind nevoia bruscă de a se explica, le spuse:

– Îi este frică de locuri necunoscute și de oamenii pe care nu-i cunoaște... La fel ca și nouă.

Se uită la băiat, amintindu-și spaima din ochii lui căprui-închis atunci când privise în ei prima oară. Privirea cuiva pierdut și singur în mâinile dușmanilor săi.

Și-a amintit apoi cum expresia i se schimbase atunci când ochii lui îi găsiseră pe ai săi. Vocea fetei se împlânzi, devenind gânditoare.

– Și, mai mult decât orice, își dorește să aparțină unui loc, cuiva... la fel ca noi.

Oishi o privi lung, cu o expresie aproape preocupată, dar se mulțumi să inspire profund, ceva ce suna mai mult a oftat, și își mână calul înainte pentru a se alătura tatălui ei.

Când deschise ochii din nou, băiatul se trezi într-o altă lume, una de care vederea-i recăpătată nu putea fi sigură că nu era tot un vis sau o viață de apoi mult mai incredibilă decât orice și-ar fi imaginat vreodată.

Era lungit pe salteaua pufoasă și moale ca un strat de nori. O pilotă cu față de mătase brodată îi

ținea exact cât trebuia de cald, calmându-i trupul zdrobit și brăzdat de zgârieturi ca îmbrățișarea unor brațe iubitoare. Lumina lumânării îi dezvăluia treptat locul unde se odihnea acum. Nu unul înconjurat de ziduri de piatră sumbre, ci o cameră în care podeaua era acoperită cu rogojini *tatami* fin împletite. Pereții erau panouri din lemn lăcuit, cu spațiile dintre ele umplute cu paravane pictate. Acestea din urmă înfățișau copaci înfloriți și păsări exotice, imagini din lumea exterioară mult mai frumoase și mai primitoare decât orice lucru real văzuse el vreodată.

Era singur în încăpere, niciun samurai sinistru cu sulita sau sabia scoasă în apropierea lui. Nici măcar tânăra care apăruse brusc, făcând oamenii să se retragă, nu se vedea. Își aminti cum se uitase în ochii lui și îi zâmbise, prima dată în viață când avusese parte de un zâmbet sincer și primitor.

Se întreba unde dispăruse... dacă era o *tennyo*, o fecioară din ceruri care fusese trimisă să-l aducă aici. Măcar de ar fi putut rămâne alături de el suficient de mult ca să-i spună unde se afla acest *aici* și ce ar trebui să facă acum... Oare se trezise într-o viață de apoi mai frumoasă decât în vise, doar pentru a afla că era la fel de singur în ea așa cum fusese când trăia? Închise ochii, care începuseră să-i ardă, și se lăsă să alunece iar înapoi, în pacea uitării.

– *Sakura, Sakura... yayoi nu sora wa...*

Când s-a trezit iar, a făcut-o la auzul unei voci care cânta.

– ...flori de cireș, aprilie aduce...

Era vocea unei tinere, atât de dulce și de blândă, încât părea a fi parte din aerul pe care îl respira.

– ...*Izaya*, vino cu mine... să vedem cireșii în floare...

Urechile lui antrenate în pădure îi spuneau că melodia nu venea din aer, ci de undeva dintr-o parte. Întoarse capul spre ușa glisantă din hârtie de orez translucidă, care era întredeschisă lângă patul pe care zăcea. Văzu umbra unei siluete dincolo de perete, în genunchi, exact în punctul unde nu putea ajunge cu vederea... umbra tinerei care cânta.

Un sunet nearticulat îi scăpă din gât și întinse mâna spre deschiderea din perete.

Cântecul se opri, iar el se temu că fata-umbră va dispărea și ea, în schimb aceasta se aplecă înainte, privindu-l timid prin ușă. Era fata pe care o văzuse înainte, în curte.

Ochii ei i-au întâlnit pe ai lui, iar zâmbetul ei era ca acela pe care i-l dăruise și atunci, ca și cum era cu adevărat bucuroasă să-l vadă din nou, și treaz. Fata se aplecă mai mult pentru a-i atinge mâna întinsă. Degetele ei se simțeau moi și calde, reale. Avea în mână o bocceluță înfășurată într-o eșarfă de mătase brodată. O lăsă repede pe podea, lângă locul unde zăcea el, înainte de a-și retrage din nou brațul.

Abia atunci observă celelalte umbre, mai puțin vizibile, de pe perete, pe măsură ce acestea se materializau, prin mișcare, în formele însoțitoarelor tinerei fete, care așteptaseră cu răbdare, împreună cu ea, să se trezească.

Auzi voci de femei îndemnând-o și muștrând-o, în timp ce o trăgeau pe *tennyo* în picioare și o grăbeau prin camera de dincolo de perete, spre o altă ușă. Fata nu avusese timp să-i adreseze nici măcar un cuvânt, dar, prin foșnetul hainelor umflate, desluși glasurile femeilor spunând „... Domniță Mika...” și „...trecut ora de culcare!” Fata reuși să-i arunce o privire peste umăr, înainte să dispară.

Și apoi, tânărul samurai numit Oishi le urmă afară din cameră, de acolo, din colțul în care stătuse tăcut de pază. Oishi se opri în prag, privind lung spre fiica *daimyo*-ului, care tocmai ieșise, înainte de a se uita din nou spre băiat. Expresia lui era nedumerită și plină de îndoială, ca și cum încă nu putea înțelege de ce atât tatăl, cât și fiica erau atât de atrași de un lucru pe care el nu-l putea vedea decât ca pe o amenințare. În cele din urmă se întoarse din nou, mâna coborându-i de pe mânerul sabiei, și părăsi camera, trăgând paravanul în urma lui.

Încet, cu prudență, băiatul se ridică într-un cot și se întinse spre pachetul lăsat pentru el de fata Mika. ...*Domnița Mika*? Atunci, trebuie să fie fiica celui care îl salvase de Oishi și de propriii lui samurai. „Stăpân Asano” îl numiseră – *daimyo* al acestui castel de vis, al pământurilor din jurul lui și al tuturor celor care trăiau aici. Și oare toate astea ar putea ajunge cândva să-l includă și pe un băiat fără nume, un băiat care le era total străin în moduri pe care nici chiar el nu le putea înțelege? Oare s-ar putea vreodată...?

Băiatul ținea în mâini eșarfa fină de mătase, cu ochii ținți la broderia care îi făcea culorile delicate și mai frumoase. Se simțea copleșit de însăși existența unui loc în care chiar și cea mai obișnuită bucată de pânză părea să fi fost transformată prin magie.

Totuși, nasul îi spunea că în acest pachet de pânză fragilă era mai mult decât culoare și broderie... mirosea a mâncare. Brusc simți o foame la fel de feroce precum fiara care pretindeau samurarii că era. Desfăcu bocceaua cu mâini stângace și începu să mănânce.

Nu recunosc nimic din ceea ce înghițea, cu excepția orezului, dar chiar și orezul simplu nu avea nimic din gustul cu care fusese obișnuit. Chiar așa flămând cum era și speriat că orezul și tot din jurul lui va dispărea ca o vrajă, își dădea seama că mâncarea pe care *Mika-hime* i-o lăsase fusese preparată la fel de minunat ca orice altceva. Aroma exotică a fiecărei bucăți îl forța să se oprească, să nu o dea pe gât întreagă și să mănânce mai încet, savurând fiecare îmbucătură, ceva ce nu făcuse niciodată până atunci, pentru că hrana care îi fusese dată până atunci avea drept unic scop să-l țină în viață.

Cu toate astea, plăcerea de a mânca se termină prea repede. Ar fi putut savura mâncarea aceea pentru totdeauna... pentru a supraviețui, ar fi mâncat bucuros cât propria greutate, chiar și hrana pe care o înfulecase ani de-a rândul.

Totuși, foamea, ca și frica lui, se mai domolise. Epuizarea îi depăși chiar și foamea. Un miracol părea să se fi întâmplat cu el, deși era convins că nu există miracole.

Și, chiar dacă nu știa cu certitudine dacă era viu sau mort, se afla într-un ținut al viselor, unde patul era moale, iar cuvertura de mătase la fel de liniștitoare precum cântecul de leagăn al lui Mika. Nu exista niciun motiv acum pentru ca ochii lui să rămână deschiși, mereu atenți, mereu precauți. Își lăsa pleoapele să se închidă, de bunăvoie de această dată, și adormi...

La insistențele lui Mika, l-au numit pe băiat „Kai”, după numele mării, pentru că atunci când venise la ei nu avea absolut niciun fel de nume, dar primele cuvinte pe care le rostise când încercase să comunice, fuseseră despre „Marea de Copaci”. Marea de Copaci era un loc din legende și poveștile populare, un loc pe care nimeni din Ako nu-l văzuse vreodată sau care să poată fi găsit pe vreuna din hărțile oficiale ale Japoniei de la shogunate. Oamenii raționali din castelul Ako se îndoiau că ar fi existat vreodată, cel puțin pe pământ, chiar dacă, de fiecare dată când se uitau la Kai, li se părea că acesta n-ar fi putut veni decât dintr-un astfel de loc.

Că trăise toată viața într-o pădure era ușor de crezut, că locuise acolo în cea mai mare parte a timpului fără părinți era evident. Se putea la fel de bine să fi fost abandonat acolo și alăptat de lupi, pentru că și cel mai simplu țăran știa mai multe despre comportamentul adecvat decât Kai. Japoneza lui era afectată și ciudată, într-un mod pe care chiar și un străin l-ar fi găsit ridicol, deși cel puțin aceasta se îmbunătățea treptat.

Faptul că băiatul putea vorbi era o minune, gândea Oishi, în timp ce stătea cu prima-doică a lui Mika-hime în anticameră și aștepta ca stăpânul Asano să-l cheme înăuntru. Dar asta nu-l împiedica pe băiat să creeze mai multe probleme decât o invazie de insecte.

Asano încercase să-i găsească lui Kai un loc în rândul muncitorilor și funcționarilor de la castel, gândindu-se că ar putea deveni curier sau partener de antrenament pentru cavaleri, fiindcă cele două lucruri pe care le putea face cu siguranță erau să alerge ca vântul și să lupte ca un diavol. Oishi își feri privirea, demnitatea împiedicându-l s-o lase pe doică să-i vadă grimasa de uimire, fie doar și la această idee.

Asano era întruchiparea unui *daimyo* perfect, după părerea lui Oishi, având calități de conducător excelente, pricepere la artele marțiale și talent la artele rafinate ca orice elev al lui Confucius. Poate că era un capriciu al destinului, unul care cerea ca orice om mare, chiar și unul atât de înțelept ca stăpânul său, să aibă unele idei care ar fi clătinat până și răbdarea unui *bodhisattva*...

Deși Kai era doar o corcitură și nu un demon adevărat, el nu avea să fie niciodată suficient de disciplinat ca să urmeze regulile stricte cărora slujitorii castelului erau obligați să li se supună, sau suficient de demn de încredere pentru a fi trimis singur în lume, în calitate de curier.

În cele din urmă, Asano se convinsese și el că băiatul nu era potrivit pentru viața la castel, după un incident umilitor în care acesta uzurpase datoria oficială a unui tânăr slujitor mai impetuos, pe nume Yasuno. Încercând, cu ignoranță, să-i asiste pe stăpânul său și pe Mika-hime... Kai îi atinsese. Yasuno l-ar fi ucis pe loc dacă *daimyo* Asano nu l-ar fi oprit. Oishi se îndoia că Yasuno îl va ierta vreodată sau va da uitării umilința pe care Kai i-o pricinuisese.

Faptul că băiatul părea în mod clar rușinat de eșecul său era la fel de surprinzător pentru Oishi ca și încrederea neștirbită a stăpânului său în el. Orice persoană născută în această lume avea un loc în ea, pe care îl știa bine, cu excepția lui Kai. Nu putea suporta nici măcar să trăiască în incinta castelului, spațiul deschis din interiorul zidurilor sale făcându-l agitat și neatent. Oishi credea că, de vreme ce băiatului i se permisesese fie și să trăiască doar din cauza compasiunii *daimyo*-ului Asano, acesta ar fi trebuit să-și arate recunoștința dispărând pur și simplu din nou înapoi în pădurea din care venise.

Totuși, Kai părea să fi dezvoltat o trăsătură pozitivă care semăna – cea mai puțin probabilă dintre toate, în mintea lui Oishi – cu un sentiment de loialitate față de stăpânul lor, la fel de totală ca și eșecul său de a învăța orice alt tip de comportament social care i-ar fi permis unui bărbat să se numească „samurai”, sau chiar „om”.

Cu toate acestea, faptul că băiatul era potrivit doar să trăiască cu fiarele îi dăduse lui Oishi o sursă de inspirație pe care în cele din urmă își adunase curajul s-o împărtășească... Așa se face că *daimyo*-ul Asano îi atribui lui Kai sarcina de a curăța cuștile câinilor de vânătoare. Se dovedea a fi, în sfârșit, locul potrivit pentru el, iar Oishi primi un nou semn de aprobare din partea stăpânului, care într-o zi avea să se bazeze pe el, el fiind următorul său *karou*.

Băiatul își îndeplinea misiunea fără greș, fără să se plângă și la fel de sânguincios ca și cum ar fi avut grijă de familia lui, ceea ce îl făcea pe Oishi să se întrebe dacă nu cumva fusese, de fapt, crescut de lupi sau, eventual, de un *kitsune*. Era priceput și bun cu câinii, compensând astfel lipsa lui de aptitudini în relațiile cu ființele omenești. Cei mai mari și mai morocănoși dintre Akita – câinii de vânătoare care puteau ține un urs la distanță sau care puteau smulge mâna unui om dintr-o toană, dacă erau ofensați – își legănau cozile și îi lingeau fața atunci când intra în țărcurile lor, la fel de docili ca niște cățeluși.

Oishi oftă, trecându-și greutatea de pe un picior pe altul. De acum, Kai își terminase de mult îndatoririle de îngrijitor la cuștile câinilor și hoinărea pe câmpuri și în păduri, dincolo de zidurile castelului. Oishi se sculase în zori, se îmbrăcase, își aranjase camera și luase micul dejun împreună cu părinții săi. Apoi, ca ucenic și asistent al tatăl său, îi fuseseră desemnate o mulțime de hârtii de rezolvat, sarcini de observare și exerciții de arte marțiale încât abia mai avea timp să se scalde, să se roage și ia masa de seară, fără a se mai putea gândi să împartă și un *sake* cu câțiva prieteni sau să se amuze cu ei. Nu avea să-și vadă patul până la miezul nopții și, chiar și atunci, se presupunea că trebuia să mediteze asupra calității zilei încheiate, înainte de a închide ochii într-un somn binecuvântat.

O scânteie de resentiment se aprinse în spatele expresiei stoice pe care o arbora întotdeauna în timp ce aștepta să fie chemat în audiență la *daimyo* Asano. Avea alte îndatoriri, lucruri mult mai importante de rezolvat. Ce făcea el aici, forțat s-o escorteze pe prima-doică pentru ca ea să se poată plânge lui Asano de diavolul de băiat-câine...? Fără să se gândească, Oishi își apăsă degetele pe ochii obosiți.

Realiză că, de fapt, nu de Kai era doamna Haru preocupată... ci de Mika-*hime*, fiica lui Asano, care fugise pe câmp împreună cu Kai. În mod inexplicabil, fata aceea prostuță încă îl găsea pe Kai la fel de fascinant atunci când mirosea a excremente de câine sau când era plin de noroi...

Oishi intră brusc în alertă. Numele lui fusese, în sfârșit, strigat din camera de alături.

– Kai...! exclamă Mika, pe jumătate râzând, pe jumătate rugându-l: Așteaptă!

Pașii mari ai lui Kai și hainele sale largi, țărănești, îi permiteau întotdeauna să o ia mult înaintea ei, iar el părea să nu obosească niciodată. Nici chiar noile sandale nu o prea ajutau în timp ce alerga după el. Kai se opri doar când ajunse în vârful dealului. De acolo se uită, în sfârșit, înapoi, așteptând-o să-l prindă din urmă. Ea își scosese sabotii rigizi din lemn de îndată ce scăpase de sub supravegherea doicilor exasperant de perseverente. Își ridicase chimonoul până la genunchi și alerga desculț spre locul unde știa că-l va găsi pe Kai în acel moment al zilei.

Iar el era acolo, ca de obicei, așezat pe malul pârlului, cu părul său castaniu, lung până la bărbie, și cu hainele ponosite încă umede de la scăldatul de după munca lui la cuști. Se păstra la fel de curat pe cât ar fi făcut-o orice samurai în asemenea împrejurări.

Se întrebă ce va face atunci când vremea se va răci: dacă va sparge gheața de pe pârlu ca să facă baie, la fel de disciplinat ca un călugăr, și dacă va face chiar și un foc mic ca să se usuce sau dacă va sta tremurând pe mal, până când va îngheța bocnă.

Dacă se așeza acolo, în același loc, zi după zi, doar pentru că spera că ea ar putea veni să-l caute...?

Astăzi, în timp ce ea se apropia, el ieșise din meditația sumbră cu un bun venit în ochi și cu un zâmbet înflorindu-i pe chip, un zâmbet ce-i transforma întreaga față, acum că ajunsese să-l cunoască.

Când venise prima oară la castel, zâmbetul lui era atât de incert încât, atunci când o saluta, cu greu putea fi sigură că îi zâmbise cu adevărat. Dar, într-o zi, se gândise că poate sfiala era cea care îi făcea zâmbetul atât de ezitant... sau, chiar mai tulburător, probabil că până acum nu știuse niciodată cum să zâmbească.

Când și-a dat seama de acest lucru, puritatea zâmbetului său nou-dobândit și expresia din ochii

lui atunci când o vedea fuseseră ca un *shakabuku*... „o lovitură spirituală în cap”, așa cum îi spusese odată Basho, unul dintre oamenii tatălui ei, un fost călugăr budist, „care îți limpezește brusc și complet viziunea”.

În sfârșit, simțise că înțelege despre ce vorbea Basho. Era ca și cum tatăl ei adusese un *tennin* la castel... o ființă cerească din sutre. Se spunea că, uneori, câte un *tennin* se pierdea în mod inexplicabil, ca și cum ar fi uitat drumul înapoi la tărâmul ceresc, și rătăcea pe pământ sau stătea pe un vârf de munte, așteptând să fie chemat să se întoarcă...

Astăzi, când îl găsi pe Kai, zâmbetul lui părea mai larg ca oricând, aproape încrezător, iar ea realiză că băiatul sperase că va veni, chiar dacă își ferise brusc privirea de zâmbetul ei, de parcă ar fi fost prea luminos pentru ochii lui mijiiți, la fel ca strălucirea soarelui.

Dar apoi, pipăise pământul de lângă el, ca și cum ar fi căutat un motiv să-și retragă privirea, și mâna i se ridică din nou, ținând o pereche de sandale de cânepă țesute la fel ca ale lui... ca acelea pe care țărâncile și, practic, toți bărbații pe care îi știa le purtau.

– Uite, murmură el, privind încă în jos, dar încercând din nou să schițeze un zâmbet. Dacă porți astea, poți ține pasul mai bine. Nu va mai trebui să te aștept mereu.

Fata roși, deopotrivă indignată și încântată, în timp ce le lua. Își trase veșmintele de mătase cu un gest de frustrare, încercând să-și descopere picioarele, când, de fapt, chiar și brațele îi erau îngropate în mâneci lungi, care fâlfâiau ca aripile unui fluture.

– N-am cum să nu fiu înceată. Tata nu mă lasă niciodată să mă îmbrac ca un băiat, nici măcar atunci când mă antrenez cu arcul sau cu *naginata*...

Își găsi un picior, însă, privind în sus, văzu cum gândurile sale îi schimbaseră și lui expresia.

–Dar sunt sigură că acestea mă vor ajuta, spuse ea zâmbind și arătând cu degetul spre sandale.

Cel puțin nu va mai avea spini sau vânătași de la pietre, dacă le va purta.

Aproape că se trânti la pământ lângă el, dar se răzgândi la timp și se așeză, în schimb, cu grație pe o stâncă uscată și caldă. Întinse piciorul.

Kai se holbă la el o clipă, înainte de a-și da seama că aștepta, ca o adevărată doamnă, ca el să-i pună sandalele... deși o doamnă adevărată nu ar fi lăsat un băiat, mai ales unul de rând, să-i atingă piciorul. Fata își păstră pentru sine zâmbetul, imaginându-și fețele șocate ale doicilor... și se rugă ca acestea să nu o surprindă niciodată într-un astfel de moment.

Kai îi luă piciorul și trase sandaia pe el cu mai multă blândețe și grijă decât arătase vreodată pentru oricare dintre obiectele neprețuite pe care le distrusese accidental când se aflase în castel. Sandaia se potrivea perfect. I-o puse și pe cealaltă și apoi se ridică, se înclină și, cu galanteria

unui samurai, îi oferi mâna.

Ea clipi spre el, întrebându-se, în timp ce îi lua mâna și se ridica în picioare, cum de cunoștea astfel de lucruri. Toată lumea de la castel spunea că era o cauză pierdută și că nu putea fi învățat nimic. Cu toate acestea, știa că el recunoscuse multe din cele văzute acolo și înțelegea, chiar dacă își petrecuse viața singur în pădure. Unii oameni cleveteau, spunând că asta dovedea doar că era un demon. Dar ea știa că se înșelau.

Își dăduse seama că vedea și își amintea lucrurile care aveau o semnificație pentru el, ignorând restul. Era un *tennin* și nimic din ce ar fi spus sau ar fi făcut cineva nu ar fi putut schimba acest lucru.

Se uită în jos la picioarele sale, amintindu-și din nou unde se afla și ce cadou tocmai îi fusese oferit.

– O, astea sunt mult mai bune! Își ridică privirea radiind. Cum de ai știut ce mărime port?

Kai ridică din umeri.

– De la urmele tale.

Îi întâlni privirea și un licăr de mândrie cum rareori văzuse sclipea în ochii lui.

–Le-am făcut copiindu-le pe ale mele.

– Serios! râse ea surprinsă. Eu nu pot să copiez decât pergamente. Am copiat învățăturile lui Confucius de două ori... știai că el spune că „femeile ar trebui să fie văzute și nu auzite”? Cum îndrăznește? Eu sunt samurai... Se întrerupse. *Și samurarii nu se plâng.* Dar doica mea spune mereu: „Cuvintele, nu faptele, sunt potrivite pentru o femeie.” Și atunci, ce ar trebui să fac?

Se opri din nou, văzând expresia lui Kai, și realizează dintr-odată că vorbele nechibzuite puteau fi la fel de reale ca o palmă peste față sau ca vârful unei săbii într-o inimă încrezătoare.

– Mulțumesc, Kai-*sama*, murmură ea și se înclină în fața lui, ca și cum s-ar fi adresat unuia dintre cei mai respectați oaspeți ai tatălui ei. Nimeni, până acum, nu mi-a mai dat vreodată un cadou făcut cu propriile mâini. Acesta este cel mai minunat dar pe care l-am primit vreodată.

Kai zâmbi din nou, iar pielea lui palidă căpătă brusc nuanța rozului cel mai închis al florilor de cireș.

Mika își ascunse mâinile în mâneci, ținându-și strâns brațele pentru a-și stăpâni nevoia bruscă de a-l îmbrățișa. Învățase că nu-i plăcea să fie atins.

– Ei bine, atunci, spuse ea cu cea mai potrivită voce pentru o fiică de *daimyo*, unde mergem azi?... Îmi arăți unde locuiești?

– Nu.

Kai făcu o grimasă, dar ea nu era sigură ce însemna. Refuzase să accepte chiar și o cabană minusculă abandonată la marginea satului Ako, iar unii dintre oameni glumiseră spunând că ar trebui să locuiască în țarcuri, cu câinii. Totuși, tatăl ei o asigurase că băiatul își făcuse casa lui, la marginea pădurii. Nu se putea împiedica să se întrebe cum o fi aratând locuința unui *tennin*.

– Nu mă întreba asta, spuse Kai.

– De ce?

– Pentru că... n-ar trebui... Kai se strădui să zâmbească. Sunt o mie de lucruri mai bune de văzut.

– Dar...

– Haide!

Întoarse capul și porni fără să mai zică nimic.

Ea își săltă din nou fustele și îl urmă de-a lungul pârâului.

Oishi și prima-doică a domnișoarei Mika, al cărei nume era Haru – spera el – intrară în camerele stăpânului și îngenuncheară înaintea lui, înclinându-se adânc. Asano se uită la ei cu o sclipire de surpriză, în timp ce își ridicau din nou capetele, cu fețele sumbre... ca și cum cei doi ar fi fost o asociere pe care nu se așteptase că va trăi s-o vadă vreodată. Oishi era de acord cu opinia lui nerostită, în timp ce Asano le făcu semn să se așeze confortabil, dar, pe când îngenuncheau pe rogojina din fața măsuței lui de scris joase, Asano se încruntă dintr-odată, de parcă și-ar fi dat seama care era unicul motiv pentru care căile lor s-ar fi putut intersecta.

– S-a întâmplat ceva cu fiica mea?

– Nu, stăpâne! răspunse Oishi în grabă și un pic prea tare. Trase aer în piept, plecând iar capul. Iertare, *tono*, nu s-a întâmplat nimic rău. Dar... ah, doamna Haru a cerut o audiență pentru însoțitoarele lui *Mika-hime*, care vor să-și exprime îngrijorarea în legătură cu... ah...

Se uită la doică cu speranță.

– Stăpâne, a intervenit doamna Haru, mult mai supusă acum decât fusese cu el, dar încă hotărâtă să-și spună cuvântul. Fiica domniei voastre a început să se poarte în modul cel mai nepotrivit. Insistă să facă plimbări lungi în afara zidurilor castelului...

Asano ridică din sprâncene.

– Primăvara abia a înflorit, iar ea este în primăvara vieții ei. De ce ar trebui să nu vrea să

experimenteze frumusețea naturii? Voi, femeile, ați îmbătrânit prea tare pentru a ține pasul cu ea?

Asano zâmbi mucalit.

Doamna Haru se înroși la față, plecând din nou capul.

– Nici vorbă, stăpâne! Și vă rugăm să credeți că am face orice sacrificiu ca să fie fericită Mika-hime, dar până acum nu am avut niciodată această problemă cu ea. Doar... doar de când... Se opri iar, ca și cum și-ar fi amintit brusc ce simțea Asano pentru băiatul Kai, orice ar fi crezut ea despre el...de când Kai a venit aici. Acum, ori de câte ori poate, domnița Mika fuge de noi când ieșim la plimbare. Nu vine când e chemată și aleargă... aleargă desculță!

Duse mâna într-una din mânecile voluminoase ale robei și scoase un sabot mic, evident unul de-al fetei.

– De când Kai...? repetă Asano.

Oishi nu-l mai văzuse niciodată pe stăpânul său nedumerit de două ori în aceeași zi și în niciun caz în timpul aceleiași conversații.

– Ori de câte ori dispare, se duce să se întâlnească cu băiatul acela! Doamna Haru își țuguie buzele. Când o găsim, sunt totdeauna împreună.

– Ce fac? întrebă *daimyo* Asano, având din nou o expresie îngrijorată.

– Ei bine, odată se bălăceau în pârâu... hainele ei erau ude learcă, s-ar fi putut îmbolnăvi. Altă dată își aruncau unul altuia o sanda plină de noroi. Iar o dată s-au așezat chiar pe marginea stâncii, sus lângă turnul de veghe. Picioarele le atârnav peste ea! „Admiram priveliștea frumoasă”, ne-a spus domnița Mika.

– Este o priveliște frumoasă, observă Asano. Luă evantaiul aflat pe pupitrul lui și îl deschise, uitându-se lung la ce era scris sau pictat pe partea dinspre el. Își ridică privirea din nou. Nu se țineau de mână...?

Fața doamnei Haru se schimonosi de parcă ar fi mâncat o curmală.

– Cu siguranță nu! Adică, aș fi venit la domnia voastră imediat, dacă aș fi suspectat măcar...

– Soția mea și cu mine ne-am ținut de multe ori de mână acolo, când eram tineri... Pentru o clipă Asano se uită din nou în jos la evantai, de parcă nici nu mai erau acolo. Apoi îl închise cu o mișcare bruscă și atenția i se fixă iar asupra doamnei Haru. Îmi spui că fiica mea se poartă ca un copil răsfățat. Credeam că e treaba ta s-o vindeci de acest tip de comportament. Este fiica unui *daimyo* de provincie, nu o zeiță.

– Eu... nu... adică, da, stăpâne, noi am încercat întotdeauna s-o creștem astfel încât să fie fiica pe care v-o doriți...

– Și, după câte am văzut, încă mai este, spuse Asano, cu un zâmbet liniștitor.

– Până acum. Doamna Haru își puse mâinile pe genunchi. Nu ne-a sfidat niciodată așa până acum și pare să devină... Se uită în jos din nou.

– Vrei să-mi spui și tu că băiatul este un *yokai* care i-a făcut o vrajă...?

Expresia lui Asano se schimbă, devenind din amuzată obosită, înainte chiar ca ea să poată ridica din nou capul.

– Nu, stăpâne, răspunse doica, fără tragere de inimă. Dar, deși e doar un băiat și nu are intenții rele... Kai este un *hinin*.

Oishi se holbă la femeia ce rostise cuvântul pe care nimeni nu îndrăznise să-l rostească cu voce tare în fața lui Asano, în ciuda preocupării lor cu privire la ciudățenia băiatului. *Hinin* însemna „neuman”, chiar dacă nu în sensul literal, deși ar fi putut fi și așa la fel de bine. Era un termen pentru drojdia societății: foștii deținuți, vagabonzii, corciturile, proscrisii de toate felurile... persoanele invizibile care supraviețuiseră în fisurile unei societăți în care clasa și rangul însemnau totul – identitatea unui om și destinul său. Chiar și cerșetorii din orașul Edo aveau o uniune, cu o căpetenie desemnată, în condițiile legii. *Hinin*-ii nu aveau nimic.

– Probabil că băiatul nu înțelege ce înseamnă asta, dar Mika-*hime* poate. Dacă este văzută cu el, mai ales fără însoțitoarele ei... el ar putea fi la fel de bine și un demon. Doamna Haru clătină din cap, cu ochii închiși, ca și cum chiar și gândul era prea greu de suportat. Vă rog, stăpâne, am încercat totul pentru a o face să asculte. Dacă ați vorbi cu ea de data asta... Ar onora dorința tatălui ei, sunt sigură.

Fața lui Asano era sumbră acum, la fel ca și vocea.

– Ți-ai spus punctul de vedere, doamnă Haru. Voi vorbi cu fiica mea. Și cu Kai.

– *Tono*, dar el va asculta? Îndrăzni Oishi să întrebe. Poate măcar să înțeleagă cum i-ar dăuna acest lucru domnișoarei Mika? Ar trebui să-l îndepărtați, pentru a fi sigur că...

– Kai va înțelege. Și eu cred că ar muri mai degrabă decât să-i facă rău și lui Mika în vreun fel. Asano se încruntă la el. Își știe locul mai bine decât pare să și-l cunoască fiica mea... și are potențialul de a fi mult mai mult cândva. Să nu uiți, Oishi, că *hinin* nu este o castă în care te naști, ci una în care ești aruncat de soartă. Poți cădea atât de jos, încât să devii invizibil pentru alte persoane, dar cu suficientă voință poți schimba cursul destinului, poți schimba rezultatul vieții tale. Kai, cred eu, are acest tip de putere. Sper doar ca, atunci când se va dovedi asta, să fii acolo ca să vezi.

Oishi se înclină pentru a-și ascunde văpaia din obraji. În minte îi apărură gândul rebel că exista un lucru pe care nu-l va vedea niciodată, adică o corcitură de băiat de canisă căsătorindu-se cu fiica unui *daimyo*. Pentru că, indiferent ce ar face Kai pentru a se ridica în lume, nu ar putea deveni niciodată *samurai*. Simțind că audiența ajunsese la final, se ridică în picioare, mascându-și umilința provocată de muștrarea stăpânului Asano în timp ce întindea mâna pentru a o ajuta pe doamna Haru să se ridice și ea.

– Mulțumesc, stăpâne, spuse ea cu smerenie, uitându-se spre *daimyo* Asano. Vă rog, iertați-mă pentru deranj. Sunt foarte recunoscătoare pentru ajutorul domniei voastre în această problemă.

Se înclină din nou, iar Asano îi salută dând din cap, făcând un semn scurt, cu evantaiul închis, care îi grăbi afară. Orice ar fi fost în mintea lui acum, în mod clar nu era treaba lor.

Mika reuși să ajungă în vârful dealului unde se ridicau ruinele turnului de veghe. Priveliștea întregului Ako, pe care așteptase s-o vadă, îi încânta privirea.

Kai rămase în picioare nemișcat, uitându-se în depărtare, dincolo de copacul solitar care, timp de aproape o sută de ani, fusese singura sentinela staționată acolo. Privea atât de concentrat, încât ar fi putut foarte bine să stea el însuși de pază. Dacă în locul lui ar fi fost orice alt copil, Mika ar fi crezut că pretinde a fi un *samurai* din Epoca Războaielor. Dar el nu era ca niciunul dintre cei pe care îi cunoștea și, când se uita peste întinderea de pământ, știa că vedea lucruri pe care nimeni altcineva nu și le-ar putea imagina.

Sub ei se așternea vasta panoramă a castelului Ako, a satului Ako și a câmpurilor cultivate de dincolo de ele, care se întindeau până la marginile îndepărtate ale pădurii. Erau dealuri terasate și dealuri împădurite, și văi, și râul care înconjură castelul și care curgea în vale, acolo unde se aflau însăși marea și orașul-port Ako.

Priveliștea o făcea s-o doară inima, cu frumusețea ei. Și-ar fi dorit ca aceasta să poată fi pictată pe paravane și pusă în camera ei, astfel încât somnul să-i fie ca și cum ar fi dormit în iarba verii. Ar cere să i se picteze și stele în foiță de aur pe tavan...

Își alungă imaginea din minte. Niciun pictor nu ar fi putut surprinde toată acea frumusețe, nici chiar pe un paravan de mătase. Cât de egoistă era să-și dorească să poată fi reprezentată doar pentru ea. Tatăl ei spusese întotdeauna că frumusețea lui Ako era o binecuvântare de la zei, ce nu putea fi cumpărată sau vândută ca un sac de orez. Era a tuturor celor care locuiau acolo.

Trebuia să se mulțumească doar să aibă ochi s-o vadă, așa cum făcea și Kai. Privi peste câmpuri și văzu cum priveliștea se schimbase, cum zilele devenite luni dezvăluiseră anotimpurile ce urmau unul după altul într-o nesfârșită spirală. Ultima dată când fuseseră aici, câmpurile de orez fuseseră inundate în scopul plantării și reflectau cerul albastru și norii albi, astfel încât castelul Ako părea să plutească în aer. Acum, erau pline cu plante sănătoase, zdravene, iar terenul era ca

o cuvertură vopsită în toate tonurile de verde de vară timpurie...

Se gândi brusc la ce-i spusese tatăl ei după ce mama ei murise. *Oamenii plâng când pierd o ființă iubită, îi zisese el, pentru că lucrul acesta face o gaură în pânza propriilor lor vieți și asta le provoacă durere. Dar ei n-ar trebui să se întristeze pentru cel care a murit, pentru că fiecare sfârșit duce la un nou început, așa cum sufletul etern se reîntoarce la roata reîncarnării.*

Într-o zi, îi promisesse el, sufletul soției și mamei lor iubite se va întoarce din nou în această lume, așa cum va face și al lor, și se vor vedea din nou. La fel ca și anotimpurile, înfățișarea lor va fi schimbată, dar sufletul era ca pământul însuși, renăscut la o nouă primăvară după fiecare iarnă, tot mai frumos, pentru că o vreme se odihnise în pace.

Mika clipi și clătină din cap. Nu înțelesese atunci ce încerca să-i spună tatăl său. Dar acum, dintr-odată, i se părea că putea vedea totul clar... Cât de ciudat era că, atunci când era cu Kai, se vedea întotdeauna pe ea însăși și viața ei într-o lumină nouă.

În timp ce se apropia de el, băiatul întoarse capul, se îndepărtă la câțiva pași, parcă nefiind conștient de sosirea ei, și se lăsă pe vine uitându-se la ramura unui tufiș.

În clipa în care deschidea gura să-i rostească numele și să-l ia prin surprindere, el ridică brusc mâna, șoptind.

– Stai...

Uimită, închise gura și se ghemui tăcută lângă el. El ridică ramura tufișului la care se uita.

– Sst ! Uite... ce vezi?

Fata privi.

– O ramură, spuse dezamăgită, doar era evident.

– Nu. Clătină din cap, arătându-i locul unde ramura fusese ruptă. Este o căprioară. A luat-o pe cărarea asta. Arată departe de-a lungul dealului. Își ridică apoi capul, ochii lui urmărind un lucru invizibil pentru ea. Este ascunsă în... tufărișul acela.

În depărtare, ca și cum ar fi simțit atingerea privirii lui, o căprioară țâșni din tufișuri și porni în salturi spre pădurea mai adâncă.

Mika o urmări cum se depărtează, zâmbind la grația mișcărilor ei lipsite de efort până când aceasta dispăru. În mintea ei, conexiunea stranie dintre spiritul lui Kai și cel al creaturilor pădurii părea aproape *chi*, energia mistică ce umplea universul și unea toate lucrurile, de la piatra cea mai umilă până la tărâmul zeilor.

Studiase volume și manuscrise despre credințele sacre ale șintoismului și budismului, încă de

când era mică, dar acestea fuseseră doar pagini interminabile de text ce trebuiau laborios copiate, nimic mai mult. Pe fața lui Kai, atât de familiară și totuși subtil diferită în moduri pe care nu le putea defini, găsisse o frumusețe cum nu mai văzuse înainte. În ochii lui exista un gen magic de cunoaștere, ceva ce ea nu găsisse niciodată în privirea nimănui altcuiva. La castelul Ako, unii oameni încă zvoneau că băiatul nu ar fi om... dar, dacă puteau spune asta, cum de nu puteau să vadă că era un *tennin* care mergea printre ei, și nu un demon? Adulții discutau la nesfârșit, la ceai și la un sake, despre Iluminare și despre cum s-o atingă... și cu toate astea trimiteau un mesager ceresc care se pogorâse în mijlocul lor să curețe după câini...

Kai acceptase slujba cu umilință, fără să se plângă. Și, în loc să-i fie frică să meargă printre câini, intrase pe teritoriul unei haite de fiare semisălbaticе, care mârâiau furioase și de care ea, înțeleaptă, se temea, și le transformase în animale bine crescute, care îl întâmpinau acum cu un lătrat binevoitor și dând din coadă.

Dintr-odată își simți ochii lacrimând, iar pumnii i se încleștară. Nu era drept. Nu era drept... Clipi rapid, privind în pământ până își regăsi controlul.

Apoi privi spre Kai, care se uita curios la ea... și de această dată el nu-și mai feri ochii așa cum o făcea de obicei. Privirea lui o susținu pe a ei, de parcă ar fi zărit ceva – adorația ei, uimirea ei, o reflectare a frumuseții nelumești pe care o găsisse pe fața lui și în sufletul lui și o ținea în sus pentru ea ca pe o oglindă.

Brusc, el își lăsă din nou privirea în pământ, ținându-și capul plecat. Ea începu să-și muște buza cu îngrijorare, până când observă că mâna lui căuta prin iarbă. Băiatul culese de pe jos un ac ce căzuse din părul ei, acul său favorit, făcut din fildeș și sculptat în formă de săgeată cu pene de șoim. Apoi i-l întinse cu palma deschisă. În timp ce îl lua, degetele ei se strânseseră în jurul mâinii lui.

Și exact în acel moment vocile doicior, strigându-i frenetic numele, ajunseră la ei din josul pantei.

Momentul se dizolvă, ca și imaginea ei în ochii lui. Luă acul de la el și îl fixă la loc în păr, cu frustrare și dezamăgire.

Se ridicară în grabă în picioare, scuturându-și frunzele de pe haine. Mika se întoarse și deschise calea în josul dealului, înainte ca una dintre însoțitoarele ei agitate să leșine de insolație sau de îngrijorare.

În timp ce se întorcea să plece, își văzu propria dezamăgire reflectată în expresia lui Kai... văzu singurătatea profundă veșnic ascunsă în spatele ochilor lui.

Se întoarse într-un impuls și îl sărută. Plecă apoi, prea repede pentru a-i vedea expresia sau pentru ca el să o poată vedea pe a ei, în timp ce o pornea în jos pe cărare, veselă și sprintenă ca o căprioară din pădure.

Japonia, 1701

Kai se ghemui, pipăind pe solul pădurii prin labirintul de lăstari care marcau sosirea unei alte primăveri. Cu mâinile bătătorite, arse ani la rând de soare, astfel încât acum erau imposibil de distins de cele ale unui țăran, ridică o bucată de pământ afânat pe care trecerea unei creaturi o dislocase dintre pietrele acoperite cu mușchi și cu ultimele frunze moarte ale iernii.

Trase în piept mirosul de pământ și se încruntă. *Nu e în regulă.* Se uită la adâncitura enormă din pământ, aflată la câțiva pași de el. Era un soi de urmă pe care o mai văzuse doar o dată, cu mult înainte ca ei să înceapă această vânătoare... cu mult prea mult timp în urmă.

Trosnetul slab al unei rămurele îl făcu să se uite peste umăr, cercetând cu privirea pădurea din spatele lui. Scoase un oftat de ușurare. *Nu e un monstru...* doar o vulpe.

Una albă ca zăpada. Vulpea se uită la el din locul în care stătea, cu o labă ridicată, cu o privire care o întâlnește pe a sa de parcă ar fi fost egali, măsurându-se reciproc. Și apoi, brusc, animalul se întoarce și țâșni, dispărând în lumina verde, slabă a pădurii, de parcă ar fi atenționat-o.

O vulpe albă...

Apoi, auzi sunet de copite ce se apropiau din josul pantei și știu că ceilalți îl ajunseseră din urmă. Poate că vulpea îi auzise pur și simplu venind.

Privi înapoi, la poalele dealului, în timp ce *daimyo* Asano și vânătorii săi samurai se materializau din ceața dimineții. Războinicii călare, în armură completă, păreau o viziune din trecut, făcându-și apariția printr-o fisură în timp din secolele de război când un bărbat devenea samurai, dovedindu-și curajul în luptă, nu prin moștenirea titlului la naștere.

Acum, acea eră pălea deja în legendă, după un secol de la Pacea Tokugawa, prin care nesfârșitele vărsări de sânge fuseseră înlocuite de nesfârșite legi și reglementări. Sub noua legislație, exista un sistem de caste rigid care definea noblețea clasei războinicilor strict prin sângele strămoșilor acestora și îi stabilea locul permanent în vârful societății. Nu existau însă legi care să definească ce erau și celelalte clase și se părea că nu vor fi niciodată adoptate, pentru a-i ține pe toți la locurile lor... ziduri invizibile, la fel de indestructibile precum zidurile de piatră ale castelului Edo, reședința shogunului Tokugawa.

Majoritatea bărbaților care călăreau spre el, urcând dealul, îmbrăcau rareori armura completă și atunci doar pentru a-și exersa îndemânarea de care era posibil să nu aibă nevoie niciodată. Dar aceasta nu era o vânătoare obișnuită. Atunci când, în sfârșit, își vor ajunge din urmă prada, vor avea nevoie de armură și de toate armele pe care le purtau cu ei.

Cum îl văzură, călăreții opriră caii la scurtă distanță de poalele dealului. Doar atunci realizează Kai că își ținuse respirația. Răsuflă și se așează pe călcâie, așteptând ca *daimyo* Asano să-l recunoască.

El îl putea repera destul ușor pe Asano, după creasta de la coiful ornamentat. Pe ceilalți îi știa mai mult din instinct decât după caracteristici ce puteau fi recunoscute de la distanța aceea. Era greu de crezut că trăise timp de aproape douăzeci de ani în mijlocul lor și totuși, doar pentru o clipă, când a văzut vânătorii, și aceștia l-au văzut și ei, s-a simțit aruncat din nou înapoi, în mintea băiatului îngrozit care fusese atunci când se apropiaseră pentru prima dată de el, cu atât de mult timp în urmă.

Acum era hăitașul-șef al stăpânului Asano, nu un *hinin* care curăța țărcurile câinilor. Dar, în realitate, altceva important nu prea se schimbase, astfel încât era încă posibil ca uneori să uite, pentru o clipă, dacă viața lui se schimbase, de fapt, în vreun fel.

Părul castaniu i se închisese într-atât, încât ar fi putut trece drept al unuia cu sânge pur, iar el folosea, pentru a-și păstra drepte buclele încăpățânate, același tip de ulei de mentă pe care samurarii îl utilizau pentru a-și aranja concierile din creștet. Toți miroseau – destul de plăcut – a mentă, atât de tare încât nu observaseră niciodată că și el mirosea la fel.

Și totuși, indiferent de ce ar fi făcut ca să-și găsească locul, cel puțin ca om de rând, în ochii lor, el rămânea întotdeauna în primul rând o corcitură. Prezența lui, însăși existența lui, le era încă la fel de respingătoare samurailor de la castelul Ako, de parcă ar fi fost cu adevărat un demon.

Existau însă câteva excepții, care îi făceau pe restul suportabili – și unul dintre ei era stăpânul pe care îl sluja. Un sentiment rar de căldură și grijă îl umplu în timp ce se concentra asupra chipului stăpânului Asano, văzând combinația de oboseală și determinare în expresia *daimyo*-ului care se uita la el așteptând.

Kai ridică brațul, semnalul că găsisese mai mult decât niște urme – ceva important, ceva pentru a-și plăti datoria față de omul care îi salvase viața și crezuse în el atunci când nimeni altcineva nu ar fi făcut-o.

Grupul de samurai începu să înainteze din nou, în timp ce căraușii și țăranii care se aflau acolo pentru a bate tufișurile veneau grăbindu-se pe jos.

Kai îl văzu pe Oishi Yoshio călărind, ca întotdeauna, alături de Asano – Oishi devenise *karou* atunci când tatăl său se retrăsese, în urmă cu câțiva ani. Era căsătorit acum, cu o mulțime de sarcini birocratice și un fiu, care devenise de curând adult, un fiu abia puțin mai tânăr decât era el însuși atunci când Kai îl întâlnise prima oară și încercaseră să se omoare unul pe celălalt. Dar, purtând armură completă, Oishi i se părea încă lui Kai la fel de formidabil ca un zid de sulite.

Un alt samurai – neobosit de arogantul Yasuno – își mână calul lângă Oishi și își înclină capul spre Asano. Era aproape de vârsta lui Oishi, dar până acum viața nu îl învățase nimic, cel puțin nimic pe care Kai să-l găsească admirabil. Acesta arătă în susul pantei, ignorând, ca de obicei,

semnalul lui Kai.

– Stăpâne, cred că fiara s-a mutat pe un teren mai ridicat.

Vântul le purta cuvintele cu ușurință spre locul unde aștepta Kai. Gura i se strânse când le auzi. Dar Asano se uită mai sus pe munte, acolo unde copacii și tufișurile deveneau și mai impenetrabile, și clătină din cap.

– Întreabă-l pe Kai.

Yasuno se îmbătoșă, dar se înclină din nou a încuviințare, înainte de a-și întoarce calul și de a porni spre Kai.

– Du-te cu el, Oishi, adăugă Asano.

Oishi dădu din cap și îl urmă pe Yasuno. Era întotdeauna rapid în a se supune stăpânului său, dar aproape la fel de reticent ca Yasuno să se apropie de Kai. Bărbatul își păstră privirea în pământ, în timp ce îi aștepta, stăpânindu-și emoțiile până când fu sigur că fața lui era perfect calmă.

Se ridică în picioare ca să-i întâmpine, în timp ce samurarii își opreau caii înaintea lui. Încă îi era greu să se uite în sus la ei, atunci când ei îl priveau de pe cai, ca doi zei disprețuitori, înarmați cu sulițe, arcuri și săbii. Cu toate acestea, le susținu îndelung privirile, înainte de a-și coborî ochii supus.

Întinse blana de animal însângerată, care era atât de nefiresc acoperită de plante și de ciuperci, încât chiar și după ce îndepărtase murdăria de pe ea crezuse la început că făcuse o greșală.

Cei doi bărbați se uitară la ea și apoi din nou la el. Expresiile lor sugerau că nu erau siguri unde se oprea brațul lui și unde începea dovada găsită.

– Este ceva în neregulă cu creatura, spuse el în cele din urmă, indicând din cap spre panta împădurită de deasupra lor, unde nici măcar ochii lui nu puteau vedea destul de clar pentru a penetra peretele de verdeață. Este acolo, pe culme, dar va veni din nou să vâneze. Ar fi mai sigur să puneți o capcană și s-o așteptați aici.

Yasuno respinse cuvintele lui Kai, anii săi de experiență, instinctele sale ferme și însăși existența lui cu un mormăit disprețuitor.

– Dacă așteptăm, va scăpa! Scutură din cap precum un cal nerăbdător. Am urmărit fiara asta zile întregi, zise el, ca și cum Kai nu i-ar fi ghidat tot timpul, pe jos. Trebuie s-o omorâm acum, înainte de a mai pricinui alte pagube!

Kai se uită la Oishi. Îl descoperi privindu-l cu aceeași expresie întrebătoare pe care o avusese cu ani în urmă, atunci când își încrucișaseră privirile pentru prima oară. După atât de mult timp,

Kai hotărâse că orice speranță ca ei doi să ajungă cândva la o înțelegere murise de mult, dacă existase, de fapt, vreodată.

Dar Oishi studie din nou, îndelung, ghemotocul de păr însângerat și încrângătura nefirească de plante, încruntându-se, dar cel puțin părând să-l ia în considerație. Se uită în sus și Kai clătină din cap a avertizare. Oishi își întoarse calul, fără un cuvânt, și plecă cu Yasuno înapoi spre locul unde aștepta *daimyo*-ul Asano.

Kai privi resemnat cum Oishi și Yasuno îi raportau stăpânului, păstrându-și în mod deliberat vocile joase, pentru ca el să nu-i poată auzi. Dar el știa deja ce va spune Yasuno.

Iar Oishi, în ciuda abilităților sale tactice și a exercițiilor conștiințioase de folosire a armelor, în ciuda experienței sale de vânătoare sau chiar a responsabilității pentru siguranța stăpânului său, se alia cu Yasuno. Ignorase avertismentul lui Kai din pură ciudă... sau, și mai rău, din foamea războinicului neîncercat de a simți gustul pericolului.

– Este acolo sus, stăpâne. Ar trebui să mergem după ea cât timp avem ocazia.

Prostule! Kai își încheștă maxilarul, împotrivindu-se nevoii de a-și striga protestele, lucru ce-i era interzis. *Trăise la limita pericolului atât de mult timp...* Dar, dacă ar fi încercat să-i avertizeze pe proștii ăia ce creatură vânau de fapt, în ce își vârău stăpânul, Yasuno și-ar fi scos îndată *katana* nefolosită și l-ar fi ucis pe loc pentru îndrăzneala de a-i contrazice.

Un samurai avea dreptul, conform legii, să lovească cu sabia orice individ de rând care îl jignise, indiferent de motiv, sau fără niciun motiv. Kai știa că, dacă nu ar fi fost sub protecția lui Asano, unul din samurarii stăpânului său și-ar fi încercat de mult tăișul netestat al sabiei pe corcitura de băiat de canisă, retezându-i membrele sau capul.

Nu avea niciun rost să încerce, niciun rost să moară fără motiv. Asano nu ar fi auzit niciun cuvânt din ceea ce ar fi spus cu adevărat... chiar dacă asta i-ar fi costat pe toți viața.

Stăpânul aprobă din cap și își îndemnă calul înainte, conducând grupul în sus pe deal. În timp ce oamenii treceau călare, *daimyo* Asano se uită la el cu un zâmbet recunoscător. Kai se înclină la rândul său, păstrându-și expresia sumbră pentru sine. Se uită din nou în sus în timp ce alți călăreți îl depășeau. Niciunul dintre ei nu aruncă nici măcar o privire în direcția lui.

După ce au trecut cu toții, Kai azvârli dezgustat bucata de blană. Se chinui, numai de dragul lui Asano, să spună o rugăciune pentru siguranța lor, nu blestemul pe care l-ar fi aruncat asupra slujitorilor a căror dorință de măcel îl putea duce pe *daimyo* la un accident care să-l schilodească sau chiar la moarte.

Pentru că ceea ce urmăreau de zile întregi nu era o fiară obișnuită, nici măcar una la fel de formidabilă ca un urs, sau ca lupii în timpul iernii. Era un *kirin*. Kai nu văzuse niciodată o asemenea creatură, deși văzuse mai multe lucruri ciudate decât și-ar fi putut imagina oricine de

la castelul Ako.

Văzuse desenele făcute de oameni care pretindeau că întâlneau un *kirin*, dar în mod clar n-o făcuseră niciodată. Imaginile erau pe cât de absurde, pe atât de grotești. Totuși, i se spusese, de asemenea, adevărul despre *kirin*-i, de către cei care îi *văzuseră*... Poveștile lor erau înfricoșătoare și terifiante, cu atât mai mult cu cât erau adevărate.

Kirin-ii erau rareori observați de oameni sau de orice altă creatură, chiar și în văile înalte ale celor mai îndepărtați munți, unde-și aveau de obicei căminul și sanctuarul, chiar dacă erau uriași. Erau creaturi solitare și timide, erbivori. Mișcându-se cu o răbdare infinită, rătăceau pe versanții munților, meditănd asupra celor profunde și necognoscibile, i se spusese. Adesea, se mișcau atât de încet, încât blana lor era drapată în viță-de-vie târătoare și ramuri, până când deveneau cu totul invizibili pentru ochiul uman...

Dar aparenta capacitate a *kirin*-ilor de a dispărea din vedere însemna mai mult decât camuflajul natural. Oamenii nu erau singurele creaturi din această lume care se fereau permanent de răutatea semenilor. Și, ca multe creaturi ale pădurilor primordiale și ale munților cu piscuri îmbrăcate în nori, *kirin*-ii duceau o existență ciudată, oscilantă, manifestată parțial în această lume și, parțial, pe plan spiritual. Ființele pe care oamenii le numeau *yokai* – demoni – erau pur și simplu manipulatori mai puternici ai *chi*, energia fundamentală care umplea toată existența și care se deplasa prin toate lucrurile, însuflețite și neînsuflețite.

De ce posedau pietrele chi...? Brusc își aminti întrebarea care îi fusese pusă când era copil. Avea încă cicatricile cauzate de incapacitatea de a ghici răspunsul. Dar, de-a lungul anilor, răbdarea și rezistența îl ținuseră în viață... iar pietrele aveau nevoie de mai multă răbdare și rezistență decât cele mai multe dintre lucruri. Putea vedea acum cum toate lucrurile foloseau *chi* în felul lor, cum oamenii îl foloseau pentru a-și anima trupurile, fie că își dădeau seama sau nu, în același fel în care pietrele îl foloseau pentru a rămâne nemișcate.

Erau zile în propria lui viață, mai ales atunci când o surprindea scurt cu privirea pe Mika, iar ea se uita la el, încă cu dorul în ochi, zile în care se simțea ca și cum, puțin câte puțin, se transforma mai mult în piatră decât în om.

Dar, în timp ce devenea în mod acut conștient de propriile neajunsuri, ca ființă omenească, realiza din ce în ce mai mult ce limitate erau majoritatea simțurilor umane, în comparație cu abilitățile *yokai*, a căror capacitate de a conștientiza *chi* le permitea să se bizuie conștient pe el pentru a înfăptui lucruri pe care oamenii le considerau imposibile, nefirești, demonice.

Oamenii spuneau că toți *yokaii* erau „răi”, un termen care acoperea multe lucruri care ar fi putut fi cu adevărat rele, și mult mai multe care erau pur și simplu de neînțeles.

Erau puțini oamenii care puteau detecta prezența energiei *chi*. Foarte puțini puteau accepta chiar și posibilitatea că o astfel de aptitudine să poată exista. Marea majoritate vor rămâne întotdeauna

ignoranți și se vor teme de toți *yokaii*, pentru că nu îi vor putea înțelege niciodată cu adevărat.

Dar *kirinii* erau în mod normal unele dintre cele mai pașnice lucruri vii. Numai dacă ceva le tulbura cu violență echilibrul fragil al existenței deveneau altceva... Și, dacă se întâmpla așa ceva, erau printre cei mai puternici manipulatori de *chi* din lume, iar furia lor distructivă putea fi de neimaginat...

Kai nu auzise până acum de niciunul care să coboare atât de mult de pe munte și să invadeze pământurile pe care oamenii și le apropiaseră... darămite să treacă dezlănțuit prin sate și câmpuri, așa cum făcuse cel pe care îl urmăreau acum, strivind clădiri și distrugând culturi, mâncând carnea animalelor măcelărite... și chiar ființe omenești.

Și de ce, în numele tuturor zeilor, trebuise să caute pământurile stăpânului Asano care, după știința lui Kai, era departe de a fi printre cei mai răi oameni, iar, din experiența sa personală, era unul dintre cei mai buni?

Lăsat în urmă cu cărașii și țăranii, Kai se ghemui în tăcere, cu ochii închiși, ascultând, încercând să vadă cum se simte și cum miroase vântul, străduindu-se să-și forțeze celelalte simțuri să-i spună ceea ce era imposibil să vadă din locul unde fusese abandonat.

Nefiindu-i permis să atingă o armă adevărată, nefiindu-i permis să călărească un cal, era la fel de neajutorat ca oricare dintre cei din jurul lui pentru a împiedica un dezastru să se întâmple acolo sus, pe munte. Niciunul dintre țăranii care așteptau lângă el nu luase vreodată parte la o asemenea vânatoare până acum... dar nici samuraii. Arareori aveau și o miză personală în capturarea prăzii. Chiar și așa, la fel ca și el, fuseseră în mod inevitabil desemnați să-și aibă locul aici, la fel cum îl aveau pe cel din viața lor, și păreau mulțumiți.

Vânătorii se apropiară de marginea neregulată a crestei, intrând în norul gros de ceață a dimineții care încă mai zăbovea între pădurea deasă și întinderea de piatră cenușie. Erau forțați să-și țină strâns în frâu caii agitați, aducându-i înapoi la mersul atent pe care aceștia l-ar fi ales în mod normal în timp ce-și căutau drumul pe terenul întortocheat și ascuns privirii.

Oishi simți un nod în gât, în timp ce îi revenea în memorie avertismentul nerostit al lui Kai. Dintr-odată, nu mai era sigur dacă făcuse ceea ce trebuia, ignorându-l. Caii erau mai nervoși și dificil de manevrat decât terenul periculos sau poate că însăși starea de alertă tensionată a călăreților era de vină. „*Atunci când caii sunt agitați, înseamnă că există atacatori în preajmă.*” Oare *Sun Tzu*, spusese asta? Nu toți inamicii erau oameni. Dacă îl puseseră pe *daimyo* Asano în pericol din cauza mândriei sale...

Nu deslușea nimic printre bolovanii acoperiți de mușchi, desișurile de arbuști crescute excesiv și ramurile mult prea lungi ale copacilor. Întreaga lume părea să devină un abur de smarald în realitatea schimbătoare a ceții. Calul se opri brusc, fără semnalul său, cu capul sus și urechile

ciulite.

Dintr-odată auzi și el sunetele, undeva în față – sunete diferite de orice auzise vreodată până atunci. O fiară inimaginabil de uriașă mârâia puternic, cu zgomote guturale punctate de trosnituri ascuțite, ca și cum s-ar fi rupt niște ramuri de copaci. *Nu, nu ramuri... oase. Se hrănea cu... ceva...*

Se întoarse la Asano, încercând să-și ascundă teama.

– Stăpâne, lasă-mă să trimit niște oameni înainte.

Asano, simțindu-i oarecum îngrijorarea, îi zâmbi, cu intenția de a-l liniști.

– Îți faci prea multe griji, spuse el și Oishi văzu strălucirea bruscă de spirit războinic în ochii stăpânului său, nevoia acestuia de a lupta împotriva unui adversar cu adevărat demn, măcar o singură dată, înainte de a muri.

– Două grupuri, ordonă, gesticulând. Adu-l spre noi.

Oishi transmise ordinele și imediat grupul de vânători se despărți, o parte din călăreți înconjurând cu prudență desişul din fața lor. Arcașii își pregătiră arcurile și săgețile. Cei care purtau sulite drepte și *naginata* curbe le apucară mai zdravăn.

Când toți vânătorii își ocupară pozițiile, Oishi îi făcu un semn din cap lui Hazama, adjunctul său. Acesta ridică la buze un corn vechi de os cu garnituri de argint și suflă. Cornul scoase cel mai înspăimântător strigăt de animal pe care Oishi îl auzise vreodată, făcându-l să scrâșnească din dinți.

Când apelul și ecoul lui s-au estompat, întreaga pădure a rămas straniu de tăcută. Niciun sunet care să poată fi identificat cu al unui *kirin*, nici măcar un ciripit de pasăre. Tăcerea a continuat pentru ceea ce trebuie să fi fost doar câteva secunde, dar care au părut o veșnicie.

Și apoi, cu un zgomot asurzitor, întreaga coastă de deal acoperit cu desiş din fața lor păru să revină la viață și un monstru mai înspăimântător decât orice își imaginase Oishi vreodată țâșni din ascunziș și se năpusti în jos către ei ca o avalanșă.

Fiara era de două ori mai înaltă decât un om călare și la fel de masivă ca o cădere de bolovani. Avea două rânduri de coarne – unul pe frunte, ca niște sulite gata să tragă în țeapă atacatorii, iar a doua pereche pe părțile laterale ale capului, înconjurate cu colți, asemănătoare cu resturile unui copac lovit de fulger, curbate, într-un unghi perfect pentru a împunge pe cel care l-ar fi atacat din lateral. O lovitură de la oricare din copitele sale ar fi putut schilodi un om și un cal. La fel și coada ca un bici, mai lungă decât corpul său.

Și ceva era în neregulă cu creatura, realiză Oishi, aproape uitând să respire în timp ce o urmărea

venind. Cele trei perechi de ochi îi ardeau de o furie nebunească, iar în timp ce ataca, își dezveli colții ca niște cuțite. Fața hidoasă nu avea blană, pielea aspră și pătată cu mușchi verde și cenușiu-lepros ca un bolovan acoperit de licheni, iar mustățile erau ca niște tentacule. Coama era năclăită de noroi, cu pete de un portocaliu-sângerieu și roșu-ruginiu, astfel încât Oishi nu putea spune care era pată de sânge și care era boală. Toată pielea era acoperită cu solzi sinistri portocalii și verzi, ca și cum corpul i-ar fi fost presărat cu un fel de mană luminiscentă. Creatura era ca o întruchipare a spiritului înnebunit al unei întregi păduri bolnave și părea imposibil chiar să găsești un loc în care să înfigi o sulită.

Își răsuci calul pe loc, în cerc strâns, nelăsându-i stăpânului Asano altă alegere decât să se întoarcă și el, îndemnându-și bidiviul pe un deal, ieșind din raza de acțiune a *kirin*-ului. Ceilalți călăreți încercau cu disperare să-și întoarcă și ei caii, pentru a nu se stânjeni reciproc și pentru a evita fiara care se apropia, dar terenul dificil de roci alunecoase și pante abrupte îi îngreua acolo.

Arcașii lansară o ploaie de săgeți în timp ce *kirin*-ul trecea printre ei, deși ar fi putut la fel de bine să arunce cu paie în el. Proiectilele nu au avut mai mult efect decât niște ace, nefăcând decât să înnebunească și mai mult fiara. Oishi îl văzu pe Basho, un războinic cu dimensiunile și puterea unui luptător de sumo, împungând cu lama curbată a armei sale în coasta *kirin*-ului, dar sulita căzu de pe corpul acoperit cu solzi ca și cum vârful nici măcar nu penetrase pielea.

Yasuno își menținu poziția în centru și Oishi recunoscuse prea târziu hotărârea sinucigașă a acestuia de a reclama uciderea fiarei pentru el însuși. Totuși, Yasuno nu era mai binecuvântat sau mai blestemat de zei decât oricare alt om de pe deal în ziua aceea. *Kirin*-ul își schimbă direcția, trecând prin spatele lui, iar el nu reuși nici măcar să-i încetinească goana.

Vânătorii îl atacau din toate părțile, în timp ce mugea printre ei, folosind fiecare armă pe care o aveau, dar monstrul îi mătură într-o parte ca și cum ar fi fost făcuți din vânt. Și atunci, Oishi realizează că animalul venea spre el... Nu, nu la el, se îndrepta țință spre *daimyo* Asano, aflat chiar în spatele lui, ca și cum nebunia sa obsesivă s-ar fi concentrat numai împotriva stăpânului din ținutul Ako.

Armăsarul lui *daimyo* îl văzu și el și necheză înspăimântat. Asano se lupta să rămână în șa, fără o mână liberă măcar, pentru a se apăra.

Oishi își conduse propriul cal agitat înainte, când realizează pericolul în care se afla stăpânul său. Strigă din toți rărunchii, încercând să atragă atenția *kirin*-ului.

În ultima secundă, acesta viră, depărtându-se de *daimyo* Asano și luându-l ca țință pe el. Oishi împinse sulita în el, dar vârful acesteia se spulberă pe coarnele *kirin*ului. O aruncă și își scoase *katana*.

Dar demonul nu se întoarse. Trecuse deja de el și se îndepărtase, trecând peste ultima linie de

apărători printr-un salt imens, condus acum doar de dorința nebună de a scăpa din capcana lor.

Jos, Kai și țăranii adunați ascultau cu neîncredere și groază crescândă cum lupta nevăzută se dezlănțuia pe munte, deasupra lor. Nici chiar Kai nu putea da niciun sens haosului – strigătelor și izbiturilor, țițetelor neașteptate de oameni și animale, combinate cu sunetele unei incredibile distrugerii –, ca și cum copaci întregi dispăreau în norul de ceață gri și verde.

Și apoi, brusc, tot ce se întâmplase deveni mai mult decât clar. *Kirin*-ul țâșni prin linia copacilor în spațiul liber, iar pământul de sub picioarele lor începu să tremure în timp ce acesta se apropia ca trăsnetul, cu capul înainte. În spatele lui, veneau toți vânătorii care mai erau călare, urmărindu-l în galop, nemaidorindu-și nimic acum decât să-l împiedice să scape.

Țăranii și căraușii care se aventuraseră cel mai departe, spre sunetele luptei, se întoarseră și o luară la fugă, dar era deja prea târziu. Au fost și mai multe țițete când *kirin*-ul a trecut în goană printre ei, precipitându-se către adăpostul pădurii de mai jos.

Kai alergă și el cu ceilalți după *kirin*, nu fugind de el, ci la fel de hotărât ca samurarii să nu-l lase să scape, deși nu avea nicio idee cum să-l oprească. Deodată, zări un cal speriat, cât pe ce să treacă de el. Se îndreptă în viteză spre animal și, cu un sprint final, îl apucă de șa și se săltă pe spatele lui. Ținând frâiele, îi transformă zborul disperat într-un galop controlat, urmărind *kirin*-ul spre marginea pădurii.

Așa neînarmat, tot ce putea face era să-și mâne forțat calul pe jumătate înnebunit în drumul monstrului, fluturându-și brațul și strigând, încercând să-l atragă înapoi în spațiul liber. *Kirin*-ul chiar răspunse, fie doar și din nebunia de a fi văzut ceva de distrus. Când Kai ieși din nou în câmp deschis, zări samurarii călărind spre el, spre monstru. Viră din nou, lăsând calul de capul lui, mai mult decât bucuros să le permită celor care căutaseră această luptă să o termine ei înșiși.

O parte dintre războinici încercau acum să prindă *kirin*-ul cu lațul în capcane, dar asta îi făcu doar și mai furioase eforturile de a scăpa. Trecu prin corzi, rupându-le, apoi prin cercul de călăreți, alergând din nou spre copaci.

Kai îl văzu pe Yasuno ducându-se după el, singur, urmându-l în pădure. Ezită o clipă, blestemând în șoaptă, apoi întoarse calul pentru a-i urma pe omul nebun și pe fiara înnebunită înapoi în pădure.

Kai îi zări chiar în clipa în care Yasuno trăgea alături de *kirin* și, aplecându-se, reușea să-și înfigă sabia în spatele acestuia, după unul din coarnele laterale.

Nu era o rană fatală și nu făcu altceva decât să alimenteze furia nebună a creaturii pe care o ataca. *Kirin*-ul se răsucii, aruncându-l pe Yasuno de pe cal, doar cu o lovitură a capului său enorm. Samuraiul se ridică de jos... poticnindu-se înapoi când văzu creatura întorcându-se spre el și

coborându-și capul în vederea atacului.

Kai își conduse calul în galop către *kirin*. Se aplecă și reuși să apuce mânerul armei lui Yasuno. În timp ce smulgea *katana*, cornul ramificat îi pătrunse prin mânecă împungându-i brațul, dar reuși să rămână în șa. Înarmat, în fine, și cu un strigăt sălbatic de sfidare, întoarse calul pe loc să se confrunte direct cu coșmarul viu.

Kirin-ul îi acceptă invitația, uitând de Yasuno și întorcându-se să se repeadă la el.

În ultimul moment, înainte de a se ciocni, Kai trase calul într-o parte. Ridicându-se în picioare în scări, se aplecă și mai mult de această dată și înfipse sabia lui Yasuno între coarnele ascuțite, direct în locul vulnerabil în care coloana vertebrală a *kirin*-ului se unea cu capul.

Un jet de sânge bolnav îl arse precum acidul când îi atinse pielea. Abia simți durerea, cuprins de euforia terifiantă a unui moment suspendat între viață și moarte. Nu mai folosisese o *katana* de ani buni, dar îi simțise lama mortală intrând adânc, rupând coloana vertebrală noduroasă a *kirin*-ului ca un fulger de oțel. *Cu lame de oțel în stare să ucidă zei* – auzise asta de la cei care îi spusese cum uciseseră un *kirin*. Acum știa în sfârșit că fiecare cuvânt era adevărat.

Kai trase de hățurile calului, până când acesta dădu înapoi, ferindu-l de capcana coarnelor, dar nu suficient de repede. Într-un paroxism de agonie, *kirin*-ul își zvârli capul masiv într-o parte și îl împunse în spate. Kai scoase un strigăt în timp ce un colț îl prinse de sub omoplat, smucindu-l din șa și aruncându-l la pământ. Alunecă până când se opri izbindu-se de un copac. Rămase acolo, luptându-se să respire, neajutorat în fața următorului atac.

Dar, de data aceasta, rana pe care o primise monstrul se dovedi a fi fatală. *Kirin*-ul se împiedică și căzu în genunchi, incapabil să se ridice din nou.

Amețit și sleit de durerea din umăr, Kai se sili să se ridice în picioare. Sângele îi îmbiba pânza de bumbac uzată a chimonoului în timp ce se clătina către *kirin*-ul căzut, sub impulsul unei atracții irezistibile pe care nu o înțelegea.

Se opri în fața capului enorm, încercând să stea sub căutarea celor trei perechi de ochi. Sclipirea roșie de nebunie îi părasea deja... în timp ce îi privea, deveneau întunecați și calmi, lăsându-l să întrezărească adâncimea înțelepciunii vechi de secole ascunsă sub durerea lor.

În timp ce capul i se lăsa spre pământ, *kirin*-ul îi întoarse privirea cu resemnare, fără ranchiună, ca și cum ar fi regăsit o pace pe care o cunoscuse în ceea ce trebuia să pară acum o altă viață. În ciuda agoniei în care trebuie să se fi aflat, prins în acest corp devastat, Kai putea simți totuși prezența creaturii nobile care fusese cândva. Mintea îi revenea, în timp ce ochii i se stingeau și moartea care se apropia îl elibera de blestemul cumplit care fusese aruncat asupra lui.

Suferința sa era pe cale să se încheie. Îi simți spiritul trecând prin el spre marea spirală a timpului, care își urma întotdeauna ciclul spre viitor. Plin de compasiune și remușcare, Kai își

ridică mâinile nesigure spre fruntea pătată într-un gest inutil de scuze. Ochii întunecați i se umeziră, aproape ca și când ar fi vărsat lacrimi, în timp ce se lupta să-și amintească cuvintele străvechi ale unei rugăciuni pentru a-i ușura trecerea din această lume, înapoi în planul spiritual.

Capul imens al *kirin*-ului continuă să coboare, până când se odihni nemișcat pe pământ. Văzu că răutatea hidoasă care îi otrăvisese carnea și mintea strălucește și dispare, ca și cum tot ce se întâmplase nu ar fi fost decât un coșmar, un vis ce dispăruse pe măsură ce spiritul vieții i se trezea către o nouă zi de necunoscut.

Kai se uită în jos în timp ce arsura otrăvitoare din locul în care îl stropise sângele *kirin*-ului dispărea. Petele de pe piele și haine se transformaseră din culoarea gudronului într-un roșu cu strălucire aurie, aceeași strălucire stranie care transfigurase lațele pătate, ca niște viermi, ale coamei *kirin*-ului înapoi într-un guler gros de blană de aur.

Se luptă să-și miște din nou propriul corp, până când ajunse în apropierea capului *kirin*-ului de unde putea apuca mânerul *katanei*. O luă cu ambele mâini și o scoase din gâtul creaturii cât mai ușor cu putință.

Și apoi, în timp ce stătea acolo cu sabia în mâini, în cele din urmă își dădu seama că stă cineva în spatele lui. Era acolo de ceva timp, martor la tot ce făcuse.

Se întoarse, în sfârșit, cu fața la Yasuno, care se uită mai întâi la sabia din mâinile sale și apoi în sus, la fața lui. Ochii samuraiului ardeau de furie și umilință, vocea îi tremura de ciudă:

– Mai bine aș fi fost ucis de acest animal decât să fiu salvat de o corcitură, îi zise el.

Kai se uită lung la *katana*, fără să o vadă, de fapt, în timp ce reflecta asupra cuvintelor auzite. Fără să-și mai ridice privirea, se plecă adânc și întinse sabia.

– N-am făcut nimic. Rosti cuvintele cu un ton neobișnuit, făcând fraza tradițională de obiecție politicoasă să sune ca un jurământ de tăcere.

Yasuno îi smulse sabia, ca și cum ar fi fost propriul lui suflet pe care Kai îl ținuse în mâinile sale. Pentru un samurai, Kai știa asta, erau considerate a fi unul și același lucru. Dar nu înțelegea de ce.

Privirea lui Yasuno se întunecă la auzul călăreților care veneau – ultimii samurai rămași se apropiau de ei printre copaci. Călăreții îi încercuiră pe cei doi și *kirin*-ul ucis, uitându-se de la unul la celălalt. Abia dacă îl priveau pe Kai, în ciuda faptului că avea dureri prea mari pentru a îngenunchea în mod protocolar. Privirile lor zăboviră pe *kirin*-ul mort, înainte ca toată atenția să li se concentreze asupra lui Yasuno, care rămăsese cu sabia însângerată în mână... toți presupunând, evident, că acesta ucisese fiara cu ea.

Daimyo Asano înaintă prin grupul de samurai. Kai simți ușurarea ca un val de amețeală când își

văzu stăpânul teafăr și nevătămat.

Asano privi de la *kirin*-ul mort la Yasuno, presupunând, ca și restul, că acesta îl ucisese. Cu un zâmbet sumbru de războinic, îi spuse:

– Acum trebuie să-l cari acasă, Yasuno.

Toți ceilalți samurai izbucniră în râs, de ușurare și triumf. Toți, mai puțin Yasuno, care se înclină în fața lui Asano atât cât să ascundă faptul că nici nu zâmbea măcar.

– Ako are față de tine o mare datorie, reluă Asano, vorbind serios acum.

Răspunse plecăciunii lui Yasuno cu o înclinare a capului, cu fața plină de aceeași ușurare și admirație pe care o arătau și chipurile celorlalți bărbați.

– Îl putem primi, în sfârșit, pe shogun fără teamă.

Vizita shogunului. Kai uitase cu totul de asta, pentru că nu avea nimic de a face cu el personal. Nu era de mirare că Asano fusese atât de hotărât să pună capăt vânătorii astăzi, încât renunțase la rațiune.

Kai începu să se îndepărteze, având grijă să nu se poticnească în timp ce se deplasa printre samurarii călare, adunați în jurul *kirin*-ului mort... încercând să se piardă în grupul de țărani, care priveau de la o distanță respectuoasă, înainte ca Asano să observe că fusese vreodată acolo. Nu câștigase nicio glorie azi, dar el dorise asta. *Nu aici. Nu în acest fel.* Se uită o ultimă dată la *kirin*-ul mort. *Nu voia decât să dispară.*

Dar, în timp ce se retrăgea, atinse în treacăt *katana* lui Oishi. Tresări speriat și Oishi se uită în jos. Karou-ul părea ușor iritat, dar nu înfuriat că un om de rând îi atinsese teaca. Totuși, se liniști când îl recunoscă pe Kai și îi văzu rănilor de pe corp și sângele cu strălucire aurie al *kirin*-ului pătându-i încă mâinile și îmbrăcămintea. Privirea lui Oishi deveni întrebătoare. Se uită la Yasuno și Kai observă că expresia lui începe să se schimbe din nou.

– Pentru Ako! strigă Asano și atenția lui Oishi fu atrasă de uralele celorlalți bărbați.

Până să se uite înapoi, Kai dispăruse.

Kai se așeză pe un buștean căzut, departe de ochii lui Oishi și ai celorlalți, și își lăsă partea de sus a chimonoului să-i alunece de pe umărul sfâșiat. Scobi cu degetele o bucată de argilă și mușchi și își acoperi rana făcută de împunsătura *kirin*-ului. Brațul bun abia putea ajunge la locul afectat, iar mișcarea îi provocă o durere așa de mare, că-l apucă un val de greață. Mușcă din pânza mânecii ca să nu se trădeze cu vreun geamăt.

Trebuia făcut. Unele din celelalte tăieturi erau profunde și aveau nevoie de îngrijire, dar mai puteau aștepta. Era rănit peste tot și aproape că uitase cum era să se simtă așa... dar știa din experiența amară că asta nu-l va ucide. În schimb, rana de pe spate sângerase deja prea mult. Nu va supraviețui lungului drum pe jos către castelul Ako decât dacă făcea ceva.

Se uită încă o dată la corpul *kirin*-ului, pentru ceea ce dorea să fie ultima oară, dar știa că-și va aminti de moartea și de transformarea acestuia, pentru totdeauna. *Pentru Ako...* Cu atenție, își trase chimonoul la loc. Se simțea stors de puteri și nu voia nimic altceva decât să ajungă din nou acasă, în siguranță.

Se întoarse brusc în loc, simțind niște ochi fixându-l, nu ochi de om, de data asta. Vulpea albă pe care o văzuse mai înainte se întorsese. Era așezată, observându-l din spate, cu un interes care părea neliniștitor de conștient. Acum realizează că unul din ochii ei era maro-roșcat, ca de vulpe adevărată... dar celălalt era albastru-palid.

Un *kitsune*... un *yokai* schimbă-formă cu puteri vrăjitoarești, prea numeroase pentru a fi înșirate, care lua, de obicei, formă de vulpe. Acum, că se uita bine la ea, putea vedea inconsistența schimbătoare, aproape ca o aură, din jurul formei sale de vulpe. Culoarea albă ca zăpada era semnul unui spirit străvechi, al unuia puternic. Se întrebă ce o atrăsese aici – o fi fost *kirin*-ul?

Vulpea îl mai privi o clipă, aproape gânditoare, înainte de a se întoarce și a dispărea în pădure, precum ultimele șoapte ale ceții dimineții.

Priveliștea ținutului Honshu văzută din cer era într-adevăr un lucru uimitor... un lucru pe care niciun ochi de om nu-l văzuse încă vreodată. Marea retrăgându-se în depărtare, contopindu-se cu albastrul senin al cerului, verdele în continuă schimbare al câmpurilor cultivate și al pâlcurilor de bambus trecând în verde întunecat pe măsură ce copacii pădurilor adânci luau în stăpânire dealurile din ce în ce mai abrupte și, dincolo de ele, stratul gri-violet al munților cu vârfurile înzăpezite.

Verdele primăverii din zona de câmpie se retrăgea precum valurile unduitoare de la țărmul îndepărtat al oceanului, în timp ce ea continua să zboare mai sus, odată cu pământul ce se înălța. Petice ocazionale de zăpadă se arătau printre copaci, albul înghețat depășind treptat verdele, ca și nuanțele puternice de gri ale pietrei fără viață care năpădea tot mai mult țărmul lucrurilor vii.

În momentul în care castelul Kirayama se materializă, zidurile cetății de piatră păreau să fie singurul lucru pe care omul îl ridicase în pustietatea de alb și cenușiu, care era tot ce se putea vedea acum sub cer.

Santinelele aflate de veghe pe zidurile și turnurile castelului nu observară nimic când *kitsune* ajunse la destinație. Doar o rază mică de lumină îi marcă arcul coborârii. Aura luminoasă apărută în plină zi ar fi putut fi doar strălucirea soarelui reflectată de gheață.

Așa cum stăteau lucrurile, gărzile rar se uitau în sus, unde, în afară de câte o pasăre de pradă, din când în când, nu era nimic de văzut. La fel și pe pământurile de jos, unde lucrurile vii arareori se arătau înainte de venirea primăverii. Numai animalele sălbatice alegeau să-și petreacă de bunăvoie iarna în acești munți și puține creaturi, umane sau de altă natură, se apropiau de castel fără un motiv bun. Cât despre oameni, chiar invadarea domeniului castelului ar fi fost rareori un motiv suficient. Gărzile acordau mai multă atenție căldurii dătătoare de viață a focurilor din căldările cu cărbune, în jurul cărora se înghesuiau, decât oricărui alt lucru.

Și astfel, vulpea albă ca zăpada ajunse la castel nevăzută și neanunțată, ca întotdeauna, traversând podeaua de piatră a holului de la intrare, cu umbra pâlpâindu-i în lumina torțelor, în timp ce se deplasa. Fiecare mișcare părea să-i transforme imaginea, dar nu complet, pentru că se transforma treptat, cu fiecare pas făcut... În clipa în care intră în zona turnului palatului, funcționarii și servitorii care au observat-o trecând au văzut doar ceea ce se așteptau să vadă: pe Mitsuke, incredibil de frumoasa și senzuala iubită a lui Kira.

Nu se puteau împiedica s-o urmărească cu privirea în timp ce aluneca pe scara ce ducea la camerele private ale stăpânului lor cu mișcări atât de grațioase, încât părea aproape să plutească deasupra treptelor. Ca întotdeauna, purta un chimonou și *uchikake* din cele mai fine țesături, imprimate cu artă în culorile pădurii sălbatice și adânci de la începutul verii: verdele-auriu al ierbii însoțite, verdele de catifea al pietrelor acoperite de mușchi de pe malul râurilor, albastrul

peticelor de cer împestrișate de frunzele ramurilor lungi.

Chiar dacă nu le adresa nicio vorbă și se deplasa printre ei ca și cum n-ar fi fost deloc conștientă de prezența lor, simpla ei vedere, o întrezărire a hainelor sale fermecate, părea să arunce peste ei o vrajă de satisfacție. Culoarele și miresmele care o înconjurau le aminteau că primăvara se va întoarce din nou, chiar și la aceste sumbre înălțimi, așa cum, în cele din urmă, o făcea întotdeauna, dacă mai aveau puțină răbdare.

Aceeași vrajă, se pare, o aruncase și asupra stăpânului lor, pe care îl schimbaseră cel mai mult dintre toți. Când era cu el, toanele lui aspre dispăreau, ceea ce le acorda un răgaz bine-venit de la accesele violente de furie și frustrare, pe care, aparent, le masca atât de bine când se afla la curtea shogunului.

Vrăjitoarea-vulpe deschise ușa camerei private a lui Kira încet, dar fără nicio ezitare, nefăcând niciuna din plecăriunile servile pe care bărbații umani le așteptau de la femeile lor și pe care un *daimyo* le aștepta chiar de la samurarii care îi alcătuiau suita.

Mătură cu privirea camera luminată de felinare, căutându-l pe stăpânul pe care și ea îl servea, mai sincer, mai loial și mai de bunăvoie decât orice ființă omenească.

Ochii ei ciudați – unul de culoarea roșului profund al frunzelor de toamnă, celălalt la fel de albastru înghețat precum cerul de iarnă – l-au găsit lungit sub o haină de blană pe un *tatami* așternut peste vasul cu jăratice ce încălzea centrul camerei, concentrând căldura în jurul corpului său. Se apropie de el, neauzită ca o vulpe, și rămase în picioare, privindu-l cum stătea întins, aparent adormit.

Când se odihnea, fața lui era la fel de liniștită ca a unui copil, așa cum nu arăta niciodată când era treaz, când ambiția îi strălucea, precum cărbunii aprinși, în adâncimea ochilor. Era cel mai frumos bărbat pe îl văzuse vreodată, ochii căprui de nuanța pământului, părul negru strălucitor ca pana corbului, trăsăturile perfecte... devoțiunea tandră față de ea, atunci când făceau dragoste, ca și cum doar atunci putea uita foamea aproape animalică ce-i rodea sufletul în restul timpului. Nu știa care dintre aceste lucruri – sau dacă nu cumva această combinație rară a lor – îi prinsese inima în plasa pasiunii. Nici măcar nu realizase că fusese atrasă în ea, tocmai pentru că era atât de neașteptată și atât de rară.

El căzuse sub vraja ei în momentul în care pusese ochii pe ea, ceea ce și intenționase, deci lucru de așteptat. Apoi însă constatasese, spre veșnica ei surprindere, dar nu disperare, că vraja lucrase în ambele sensuri. Crezuse că, probabil, și el fusese un *kitsune* într-o viață anterioară.

Și totuși, în mod la fel de sigur, fluxul și refluxul forței *chi* care creaseră soarta a tot ce exista pe pământ și chiar pe tărâmul zeilor predestinaseră asta. Era ceva dincolo de soarta lor, dincolo de previziune și chiar de puterile ei vrăjitorești.

Oftă, privindu-l din nou, pregătită să se întindă lângă el și să-l trezească cu sărutări.

Dar el deschise ochii și o privi, complet treaz, așa cum fusese tot timpul, realiză ea brusc. Niciun alt om nu o putea lua vreodată prin surprindere în felul în care o făcea el.

– Asano trăiește? o întrebă.

Rămase nemișcată, uitându-se la el, știind că tăcerea ei îi spunea tot ce trebuia să știe.

El se ridică într-un cot, atenția îndreptându-i-se către harta splendid realizată a Japoniei, așternută pe podea, lângă el. Degetele îi urmară privirea, atingând un domeniu și apoi altul, în timp ce spunea.

– Oțelul de la Nagato poate face arme fine, iar aurul de la Izu poate cumpăra loialitatea oamenilor, dar solul fertil din Ako poate hrăni o armată... Degetul său punctă poziția lui Ako pe hartă, ca și cum l-ar fi putut lovi de moarte pe stăpânul acestuia, doar prin simpla dorință. Ako este cheia Japoniei. Dacă ar fi condus de un om cu viziune, respectivul ar putea deveni chiar shogun într-o zi.

Aruncă deoparte haina de blană și se ridică, întorcându-și spre ea ochii în care dezamăgirea se citea mult mai adânc decât dezaprobarea.

Nefiind în stare să-și desprindă privirea de aceștia, ea își pierdu toată capacitatea de a protesta, darămite de a-l biciui pentru ingratitudinea lui. Aceasta fusese cea mai complexă manipulare a forțelor pământului și cerului pe care o încercase vreodată – să arunce o vrajă de putrezire asupra unui *kirin* și să-i planteze în minte imaginea lui Asano, drept torționar al său. Să aducă prin magie *kirin*-ul din adâncurile munților în Ako, unde frenezia acestuia făcuse ravagii. Asano însuși îl urmărise, așa cum ea știuse că va trebui s-o facă. Ar fi trebuit să fie mort...

– Domnul meu, spuse ea, am făcut tot ce mi-a stat în putere.

Și era adevărat. Își aminti brusc de țăranul care doborâse *kirin*-ul cu o singură lovitură, în vreme ce chiar și cei mai buni samurai din Ako eșuaseră, cel care se uitase în ochii ei și, brusc, străpunsese iluzia, văzând clar *până la ea*. Era sigură că nu era decât un om, și nici măcar preot. *Și totuși...*

– M-ai dezamăgit, zise Kira, mai mult cu resemnare decât cu furie, și ea simți un fior.

Îi atinse fața ușor, dar nu era nici căldură, nici iertare în gestul lui.

Se îndreptă, dincolo de ea, spre o fereastră și o deschise prin glisare, ignorând adierea rece care trecu pe lângă el în timp ce privea afară la pământurile sale sterpe. Mâinile i se împreunară la spate, imitând inconștient un prizonier.

– Strămoșii mei și-au dat viața pentru a aduce familia shogunului la putere și asta a fost răsplata

lor, reluă el, cu vocea înăsprindu-se de amărăciunea atât de bine cunoscută. Cei ai lui Asano au dat ordine din taberele lor și au primit Ako. Acum, el este onorat cu această vizită, în timp ce mie mi s-a poruncit să particip. Pumnii i se strânseseră. Ako ar trebui să fie al meu!

Rupse lanțurile invizibile cu care frustrarea îi legase determinarea și se lăsă pe pervazul ferestrei, uitându-se afară la piscurile bătute de vânturi ale domeniului său steril. Ochii îi erau la fel de reci și de inexorabili ca munții acoperiți de zăpadă.

Mitsuke i se alătură, traversând camera, și îl cuprinse cu brațele, apăsându-și trupul cald de al lui. Pielea lui era atât de rece, încât se părea că vederea pământurilor sale îl înghețase de moarte. Copleșită de milă, îl strânse și mai tare, încercând să-i reaprindă căldura speranței și dragostea pentru ea.

– Ce pot face ca să-l consolez pe domnul meu?

Se întoarse brusc, eliberându-se din îmbrățișarea ei, refuzând să fie mângâiat sau amăgit.

– Fă ce-ți cer! îi răspunse el cu asprime. Am nevoie de Ako și trebuie să mă ajuți să-l obțin.

Îi întâlni privirea neînduplecată și și-o plecă pe a ei, tulburată. *Destinul...* era atât de hotărât să și-l sfideze pe al său, să-l schimbe cu totul, dacă putea. Numai un om ar putea fi atât de naiv și de arogant, încât să-și petreacă întreaga viață luptându-se pentru a schimba ceea ce nu putea fi modificat decât de niște evenimente de-a dreptul extraordinare.

Și totuși, nepercepând *chi*-ul, oamenii erau singurele creaturi care aveau potențialul de a crea evenimente atât de haotice, încât acestea să poată duce la o alterare a propriei lor sorți. Ca țăranul acela de astăzi care ucisese *kirin*-ul cu o singură mână. Pentru un om, era cu adevărat talentat la mânuirea energiei *chi*. Cât de ironic, cât de asemănător voinței de nepătruns a zeilor, să se irosească o astfel de binecuvântare pe o asemenea creatură.

Era sigură însă că era vorba de același dar, combinat cu determinarea de a-și sfida viitorul, care făcea din *daimyo* Kira cel care era – singura ființă umană pe care ar putea-o iubi vreodată, nemaivorbind de dorința de a-i dedica de bunăvoie puterile ei.

– Nu poți lua Ako cu forța. Liderii săi sunt șireți, oamenii săi sunt luptători neînfricați și extrem de loiali... Ezită. Dar îl poți lua rupându-le spiritul.

Întinse mâna, atingându-i obrazul cu degete blânde, iar de această dată el îi permise s-o facă, presându-și chiar fața în căușul cald al mâinii ei, în timp ce se uita la ea așteptând răspuns.

– Peste trei zile toți ochii vor fi pe Ako, spuse ea încet, dar cu promisiune de moarte. Dacă domnul meu dorește, momentul de triumf al lui Asano va însemna și căderea lui.

– Cum? se îndreptă el, ridicând privirea, cu ochii deja aprinși din nou de flacăra ambiției.

Mitsuke dădu din cap, mișcarea făcându-i părul liber să se onduleze sinuos peste umăr.

– Fiecare om are slăbiciunea sa, murmură ea, având grijă să nu îl lase să se uite prea adânc în ochii ei, în timp ce-și recăpăta propria încredere. Asano are un ego. Îl vom provoca. Are o fiică. Singurul lucru pentru care ar muri. Lăsa o vagă umbră de zâmbet să-i atingă buzele.

Kira îi zâmbi și el, în sfârșit, și își puse brațele în jurul ei, trăgând-o strâns lângă el. O sărută apoi cu toată dorința de care ei îi fusese atât de dor...

Vânătorii se întorseseră la castelul Ako entuziasmați, fiecare dintre oameni gândind că lanurile de orez verzi ca jadul, întinse de-a lungul văii și cățarate pe dealurile terasate și panglica de safir a râului ce reflecta cerul albastru, nu arătaseră niciodată mai frumos. Peste tot cireșii erau plini de flori, de la cele mai simple, albe, cu cinci petale, până la acelea cu mai multe straturi de culoare corai-închis, care păreau să strălucească precum rubinele în lumina soarelui. Ako însuși părea să le ureze bun venit acasă, după triumful lor asupra monstrului care amenințase atât ținutul, cât și oamenii care îi aparțineau.

Mika își ridică privirea de la cercul de sfetnici în robe negre cu care se consulta de zile întregi, în timp ce Oishi Chikara, tânărul samurai care era fiul *karou*-ului, sosea într-o grabă lipsită de demnitate, chiar în mijlocul pregătirilor aproape terminate din curtea inferioară. Chikara scrută zona în care fusese creată o arenă pentru turneul de arte marțiale, evenimentul principal al festivităților prilejuite de vizita shogunului, ca și cum ar fi fost în căutarea cuiva – a ei, era sigur.

Mika nu îndrăznea să-l strige sau să-i facă semn cu mâna, fiind în prezența unor astfel de oameni ucigător de manierați, chiar dacă Chikara – atât de asemănător cu tatăl său, proaspăt făcut samurai și mândru asistent al *karou*-ului – trezea o dorință imperioasă în copila impulsivă a *daimyo*-ului ținutului, care încă mai trăia în ea. Era o femeie matură acum, și pentru binele tatălui ei, ca și al ei înseși, ca femeie, nu ar fi fost niciodată acceptabil să arate vreo urmă de neatenție față de cei mai sofisticați sfetnici pe care banii îi puteau atrage aici de la Edo.

Păstrându-și zâmbetul ascuns, își aranjă grațios mâneca, asigurându-se că roba ei exterioară expunea în mod clar penele de șoim de aur încrucișate ale *mon*-ului clanului Asano. Chikara îl va observa curând, iar strălucirea pe care o văzuse pe fața lui era suficientă ca s-o asigure că putea aștepta până atunci ca să afle știrile.

Unul sau doi dintre consilieri o priviră, în timp ce-și aranja mâneca pentru a face blazonul clanului mai vizibil. Acesta simboliza istoria mândră a generații întregi, datând de pe vremea când o pană de șoim era prezentată unui bărbat care își câștigase rangul de samurai pentru curajul său în luptă sau unui comandant victorios în bătălie.

Își întoarse cu răbdare atenția la planul locurilor pe care consilierii i-l prezentau pentru aprobare.

– Unde l-ați așezat pe șambelan? întrebă ea, ca și cum nu avea nimic mai important în minte.

– Între Alteța Sa și *daimyo* Asano, doamna mea, spuse unul dintre consilieri, arătând spre schiță, dar avem totuși nevoie de aprobarea tatălui domniei tale pentru planul...

– Este aprobat, răspunse ea ferm.

Ridică evantaiul, care purta, de asemenea, blazonul familiei Asano, apoi îl închise cu o mișcare bruscă, amintindu-le că stăpânul îi încredințase ei pregătirile. Nu era doar un capriciu al tatălui, ci și dreptul ei legal de a acționa în calitate de administrator al castelului și al terenurilor sale, lucru pe care sfetnicii îl știau la fel de bine ca și ea.

Îi fusese acordată autoritatea deplină de a vorbi în numele lui atunci când fusese chemat să conducă o incursiune de urgență împotriva monstrului care apăruse brusc, nu numai pentru a teroriza oamenii din Ako și a face ravagii în culturile lor, dar și spre a perturba pregătirile pentru evenimentele pricinuite de vizita shogunului.

Cu cât consilierii știau mai puțin despre asta, cel puțin până când aveau să primească vestea încheierii vânătorii cu succes, cu atât mai bine. Dacă ar fi auzit detaliile acestea mai devreme decât era necesar, nu avea nicio îndoială că ar fi fugit înapoi la Edo și la siguranța din capitală, caz în care planurile pentru vizita shogunului la Ako ar fi fost imediat anulate.

Inspiră adânc și adăugă:

– Cu excepția unui singur detaliu. *Daimyo* Sakai va sta alături de tatăl meu, nu *daimyo* Kira.

– Kira este unul dintre cei mai puternici *daimyo* din țară, protestă un alt sfetnic.

Cel mai influent intrigant politic de la curtea shogunului, îl corectă ea în gând. Iar tatăl ei îl detesta pentru un motiv foarte bun. Își păstră însă părerile pentru ea.

– *Daimyo* Sakai este prietenul tatălui meu, zise ea.

Zâmbi, ca și cum asta explica totul. *Bun prieten al tatălui său și aliat loial în frânarea ambițiilor deschise ale lui Kira*. Determinarea lui Kira de a pune mâna pe fieful ereditar al familiei ei cu greu putea fi considerat un secret printre *daimyo*, care trebuiau să viziteze palatul shogunului din Edo, pe propria cheltuială considerabilă, mult mai des decât pune shogunul piciorul afară din el.

Cum de cineva precum Kira – care abia se califica pentru *daimyo* și al cărui mic fief marginal nu aducea nicio contribuție țării, cu excepția unei priveriști cu munți de gheață – câștigase o astfel de poziție înaltă la curtea din Edo fusese un mister pentru ea, până când învățase să tragă cu urechea în timp ce juca rolul de gazdă pentru musafirii tatălui său. Majoritatea bărbaților vorbeau prea liber atunci când curgea sake-ul și considerau că femeia, chiar și fiica lui Asano, are

mai puțină minte decât o piesă de mobilier. Înțelesese că *daimyo* Kira combina o personalitate extrem de fermecătoare cu o subtilitate politică ascuțită și morala unui asasin.

Kira poseda deja mult mai multă putere și influență decât ar fi trebuit. Și-ar fi dorit ca asta să fie suficient pentru el, cel puțin în ceea ce îl privea pe shogun, dar ea știa, de acum, că se întâmpla foarte rar ca lucrurile să meargă așa.

Chikara își făcu apariția, în cele din urmă, în timp ce ea lua planul locurilor și începea să-l înfășoare. Făcu o plecăciune foarte adâncă în fața tuturor, încrezător în promisiunea ei că știrile despre tatăl său îi dădeau voie să se apropie și să întrerupă liber orice întrunire.

– Doamna mea, spuse el, cu fața roșie și cuvintele pornindu-i aproape singure, tatăl domniei tale s-a întors.

Mika lăasă, în sfârșit, ușurarea să i se vadă pe chipul radiind, spre surprinderea oficialilor. Se scuză cu grație că le părăsește compania, fericită în mai multe moduri decât îndrăzneala să spună, atunci când le zise că tatăl său va dori să o vadă imediat.

Vor putea auzi detalii despre absența lui Asano direct de la el, iar ea era sigură că nu vor avea niciun motiv să se simtă altfel decât impresionați de rezultatul acesteia. Împingându-l pe Chikara departe de sfetnici înainte de a putea spune și altceva, îi ceru să o conducă direct la locul unde aștepta tatăl ei.

Asano descălecă, simțind ușurare mai mult decât orice altceva, în timp ce puneu, în sfârșit, piciorul pe lespezile de piatră din incinta zidurilor din curtea inferioară. Acum, că vânătoria era cu adevărat încheiată, corpul obosit îl făcea să-și simtă și cel mai mic semn al vârstei.

– Tată!

Își ridică privirea și o văzu pe Mika grăbindu-se spre el, cu fața la fel de radioasă ca lumina zilei, cu ochii strălucind de propria-i ușurare la vederea lui. Își aminti o clipă de soția sa și speră că oriunde va fi locuind spiritul ei acum, va putea vedea această imagine prin ochii lui – o imagine a iubirii lor devenită vizibilă prin fiica lor minunată. La vederea lui Mika, durerile și oboseala i se topiră împreună cu gândurile despre bătrânețe. Ea era un memento permanent că tot ceea ce făcuse pentru Ako meritase efortul, pentru că asta era ceea ce rezulta din onoare, dreptate, curaj și dragoste – un viitor frumos.

Mika își aruncă brațele în jurul lui, înlănțuindu-l, ignorând marginile tăioase ale armurii. Îi dădu drumul apoi și se retrase un pas pentru a admira întregul grup de vânători, împărtășindu-și lumina zâmbetului și mândria cu ei toți, dar spuse încet, doar pentru el.

– Am fost atât de îngrijorată. Vă așteptam acasă noaptea trecută.

Daimyo Asano ridică din umeri și oftă, dar zâmbetul îi rămase ferm.

– Vânătoarea a durat mai mult decât am anticipat.

Dădu hățurile slujitorului care aștepta, iar Mika îl luă de braț, în timp ce traversau curtea împreună.

Se uită în spatele lui, iar fața i se încordă brusc de îngrijorare, văzând că unii dintre cei care fuseseră răniți erau conduși sau cărați spre un loc unde medicii le puteau îngriji rănile.

– Este cineva rănit grav?

Asano o bătu pe braț.

– Câțiva dintre cărauși... răspunse el, uitându-se din nou în altă parte, în încercarea de a-i distra atenția. Yasuno a dat dovadă de mare curaj. El a ucis fiara de unul singur. Arată spre locul unde samuraiul era felicitat de un grup de slujitori ai castelului, încercând să-i țină gândurile departe de răniți și concentrate pe rezultatele pozitive ale vânătorii lor.

Mika se încruntă ușor, remarcând evidentul disconfort al lui Yasuno la laudele exuberante și felicitările primite. Să-l vadă rușinat era ultimul lucru la care s-ar fi așteptat. Era unul dintre bărbații cei mai lipsiți de modestie pe care îi cunoscuse vreodată. Și, la urma urmei, ucisese un *kirin*, și unde mai pui că de unul singur.

Își întoarse iar privirea, atenția fiindu-i brusc atrasă de un grup de oameni de rând răniți.

– Pe cine cauți? Întrebă tatăl ei.

Respirația i se opri, intuiția lui surprinzând-o chiar mai mult decât propria realizare că, fără să se gândească, se uita, de fapt, după cineva anume. Clătină din cap, lăsând ochii în pământ, incapabilă să-i întâlnească privirea.

– Pe nimeni, domnul meu.

– Pari supărată.

Nu era chiar o întrebare și simți preocuparea din spatele ei.

Clătină din nou din cap, străduindu-se să zâmbească atunci când, în sfârșit, se uită în ochii lui.

– Sunt îngrijorată din cauza pregătirilor.

Spera ca scuza să fie suficientă pentru a-i acoperi reacția.

– Nu trebuie să fii, o liniști el, surâzând.

Totuși, o luă calm de mână, așa cum făcea când era copil, în timp ce intrau pe culoarul de apărare în zigzag, orientat abrupt în sus, către poarta curții interioare.

După ce trecură de poartă, îndreptându-se spre palat, îl auzi oftând ușurat în timp ce se uita în sus la profilul splendid al fortăreței – simbol al casei sale, lumea lui, înconjurată de cireși înfloriți și de locuințele slujitorilor săi cu rangul cel mai înalt. Calea le era mărginită de îngrijitori și slujitori, toți așteptând, îngenuncheați și plecați, o șansă de a-l felicita sau gata să primească imediat orice ordin, orice le-ar fi cerut pentru a păstra lucrurile sigure și satisfăcătoare... iar de azi, de asemenea, pentru a întâmpina orice așteptări posibile din partea shogunului și a suitei sale.

– Ce daruri avem pentru shogun? o întrebă pe Mika, odată ajunși la ușa de la camerele sale private.

Mika se întoarse să-i zâmbească din nou, cât pe ce să fie surprinsă că încă se uita înapoi spre poartă, cu gândul în continuare la oamenii răniți din curtea interioară.

– O duzină de șoimi și o *katana* de la Casa Morei.

Tatăl ei o privi atent.

– Crezi că e suficient?

Zâmbetul ei se lărgi și ironia îi sclipi în privire.

– Un pic mai mult, și ceilalți *daimyo* ar putea crede că încerci să-i întreci.

El râse cu amuzament sincer și cu ușurare.

Intrară în camerele lui, revăzând lista pregătirilor făcute și nefăcute, în timp ce servitorii îi îndepărtau armura și o duceau la curățat. Părea ușurat să scape de ea, dar mai ușurat de răspunsurile pe care le primea la întrebări. Mika își imagina cum detaliile vizitei shogunului trebuie să-i fi preocupat mintea pe drumul lung de întoarcere de la vânătoare, odată ce monstrul fusese ucis, iar amenințarea îndepărtată. Era și mândră, și mulțumită că putea să-i asigure liniștea cu răspunsuri pozitive la aproape tot și cu rapoarte la zi cu privire la pregătirile aflate încă în curs.

– Vreau ca toți oamenii noștri să împărtășească această onoare, samurai, săteni, fermieri...

– Am cerut să se pună tribune de-a lungul traseului, explică ea, cu satisfacție.

– Este ceva la care nu te-ai gândit? Ochii tatălui ei străluceau cu admirație și cu dragoste. Zâmbetul lui și bătaia ușoară pe umăr o eliberară în sfârșit de asediul îngrijorării lui. Mama ta ar fi fost foarte mândră de tine.

Îi zâmbi și ea, privind în jos cu o plecăciune modestă de recunoaștere care nu era în totalitate onestă sau lipsită de îngrijorare. La plecare, se înclină din nou, mai adânc, atenționându-l, în timp ce ieșea, să meargă la odihnă.

Imediat ce trase ușa camerei închizând-o, se îndreptă direct prin grădina lui spre apartamentele ei. Zâmbetul i se stinse îndată ce scăpa de sub ochii lui, fiind înlocuit cu expresia aceea de îngrijorare pe care o ascunsese de el de când văzuse cum erau luați deoparte oamenii răniți la vânătoare. Exista o față pe care nu o văzuse nicăieri, nici printre răniți, nici împreună cu ceilalți.

Și asta însemna că exista încă ceva foarte personal de care trebuia să aibă grijă, ceva ce era forțată să păstreze sub tăcere, chiar și față de tatăl ei. Trebuia să aștepte până la apusul soarelui, dar asta îi dădea timp să facă niște pregătiri.

Mika intră în propriile sale camere, pentru a vedea cum însoțitoarele ei înghețau în loc, cu ochii mari și mâinile în diferite poziții, ceea ce sugera că tocmai discutau aprins probleme mai importante legate de ea și de întoarcerea vânătorilor decât de vizita shogunului.

Când o văzură, toate căzură cu grație în genunchi și se plecară precum marionetele într-o piesă *Bunraku*. Până și ultima șoaptă din discuția lor se potolise. Mika făcu un gest nerăbdător cu evantaiul și le ceru să se ridice, mai disperată să audă ce aveau de spus decât și-ar fi putut imagina.

Ceruse doar să fie anunțată de îndată ce tatăl ei se va întoarce de la vânătoare, fără a pune întrebări incomode, dar însoțitoarele fuseseră libere să se amestece printre cei care îl întovărășiseră, cerșind să audă detalii ale curajului lor, cu multe fluturări din gene și deschideri intermitente de evantaie, în timp ce puneau ingenios întrebări care ar fi părut nepotrivite din partea unui bărbat sau potențial scandaloase venind din partea fiicei stăpânului lor... mai ales întrebări despre corcitură de șef al hăitașilor lui Asano, care identificase fiara în timp ce nimeni altcineva nu fusese în stare s-o facă și îi dusesese apoi la ascunzătoare, astfel încât s-o poată ucide.

Kai.

Când aflate ce fel de creatură apăruse deodată și începuse să devasteze Ako, se arătase neîncredătoare, dar, auzind că cel care o numise *kirin* fusese Kai, neîncrederea ei se transformase în grijă pentru toți cei implicați. În afară de tatăl ei, cel mai mult se temuse pentru Kai. Tatăl ei nu mai era tânăr, dar cel puțin avea să poarte armură, să fie înarmat, călare, înconjurat de cei mai buni războinici ai lui. Ca om de rând, lui Kai nu i s-ar fi permis nicio protecție, de niciun fel.

Cu mult prea mulți ani în urmă, tatăl ei insistase ca ea să-și pună clasa și poziția socială înaintea prieteniei sale cu Kai. O avertizase cât de amabil putea, dar cu neclintită asprime, că în cazul în

care va continua să se înhăiteze cu corcitura de *hinin*, cu îngrijitorul câinilor, nu numai că va arunca o umbră asupra viitorului ei, dar însemna că băiatul va trebui îndepărtat.

Îi spusese și lui Kai același lucru, știa, explicându-i cu câtă bunătate putea, era sigură, dar însoțit de câțiva dintre slujitorii săi.

Și astfel vâlul diafan de mătase care le unise viețile fusese tăiat și ori de câte ori se întâmpla să ajungă destul de aproape de Kai ca să vorbească cu el, acesta cădea în genunchi și se închina cu fața în noroi, și nu se ridica din nou și nici nu vorbea până când ea nu se îndepărta. Asta le dădea o satisfacție imensă doicilor ei sau oricui se mai întâmpla să fie cu ea.

Niciuna dintre ele nu-i văzuse niciodată lacrimile... nici măcar Kai. În cele din urmă, nu mai fusese în stare să îndure să-l vadă cum se umilește de fiecare dată când se întâlneau și renunțase la încercările de a găsi modalități de a-l vedea.

Dar nimic din toate astea nu o făcuseră să-l uite. Devenise doar mult mai dureros de conștientă de faptul că rămăsese în viața ei, indiferent de cât de neatins era. Avea libertatea de a-și exprima adevăratele sentimente doar în jurnalul ei, ori de câte ori îl zărea în incinta castelului, de obicei transportând încărcături grele, cu un grup de hamali, sau lucrând cu alți muncitori la repararea zidurilor de apărare, acoperit cu praf de piatră sau stropit cu laptele de var strălucitor care proteja de foc structurile din lemn și ipsos ale acestora.

Îl văzuse transformându-se într-un tânăr înalt, puternic, încă la fel de frumos în ochii ei cum fusese ca băiat, și compusese poeme despre *tennin*-ul pierdut pe care nimeni altcineva nu le înțelegea. Citise *Povestea lui Genji* și jurase să devină călugăriță. Într-o noapte, în toiul iernii, își aruncase toate păturile pe fereastră și zăcuse tremurând pe salteaua goală până dimineață, pentru că visase că băiatul înghețase de moarte.

Iar între timp, tatăl ei, care nu bănuia nimic, îl protejase pe Kai de abuzurile propriilor săi slujitori și îl recompensase pentru obediența lui conștiincioasă, pentru munca grea făcută fără să se plângă și, în cele din urmă, pentru abilitatea sa stranie de a localiza prada la vânătoare. Kai era hăitașul-șef al lui Asano de aproape zece ani și niciodată nu se întâmplase ceva rău la vânătoare...

Dar apoi plecaseră să vâneze un *kirin*.

De-a lungul anilor pe care Kai îi petrecuse croindu-și drumul de la băiatul proscris din țărcurile câinilor la un bărbat care deținea o poziție sigură, responsabilă, în rândul funcționarilor castelului Ako, Mika purtase propria ei luptă pentru a deveni și a rămâne independentă, în ciuda restricțiilor impuse ei ca femeie, fie ea și femeie-samurai. Se descotorosise în sfârșit de doicile deghizate în doamne de companie și, cu răbdare, își alcătuisese propriul ei grup de slujitoare fidele – însoțitoare în care avea încredere atât pentru inteligența, cât și pentru discreția lor.

Pentru prima dată de când murise mama ei, se bucura de compania unor femei pe care putea să se bizuie, care îi împărtășeau emoțiile, ca și cum ar fi fost ale lor, care înțelegeau exact ce voia să spună atunci când le-a întrebat care credeau că este mai frumoasă, semiluna sau luna plină? Iar când i-au răspuns, ea le-a zis că cel mai mult iubea o noapte fără lună, pentru că atunci putea vedea fiecare stea.

Așa se face că nu trebuia decât să se uite în ochii lor, când se ridicară în picioare și se adunară în jurul său, ca să știe acum că cea mai profundă a doua teamă a ei se materializase. *Nimeni nu a fost ucis*, îi spusese tatăl ei, dar ea nu îl văzuse pe Kai nicăieri... nici cu vânătorii, nici cu răniții.

Acum, printr-un torent de detalii suprapuse, află despre Kai că fusese rănit grav, atât de grav, încât avusese nevoie de ajutor pentru a se întoarce la castel. Și totuși, părăsise grupul vânătorilor chiar înainte de a ajunge la porțile palatului, ducându-se la cabana lui de la marginea pădurii ca un animal rănit care se ascunde ca să-și lingă rănilor în singurătate, lăsând zeii să decidă dacă va trăi sau va muri.

Se întrebă cu durere în inimă dacă pierderea prieteniei lor din copilărie nu-l făcuse pe Kai să simtă că nu poate avea încredere totală în nimeni, nici chiar în tatăl ei... la fel cum o făcuse pe ea să evite cu încăpățănare căsătoria, la o vârstă la care majoritatea femeilor au copii la fel de mari pe cât fusese ea atunci. *Dar oare Kai ar alege chiar să moară decât să ceară cuiva ajutor?*

Se uită înapoi la fețele serioase, întrebătoare, ale tinerelor femei, care așteptau ordinele ei.

– La amurg, spuse ea cu hotărâre calmă, iar ele încuviințară din cap.

Oishi stătea ca o statuie în decorul familiar al căminului său, prea copleșit de oboseală și de greutatea armurii, chiar și pentru a-i vorbi lui Riku, soția sa, care-i desfăcea echipamentul, îndepărtându-l bucată cu bucată. Era uimit de intensitatea efectelor pe care urgența și pericolul acestei vânători le avuseseră asupra lui, acum, când în sfârșit putea să se odihnească.

Se întreba dacă asta însemna să fii cu adevărat samurai, un membru al castei războinicilor, în zilele în care războaiele erau ceva obișnuit, iar alți oameni ca el erau ținta vânătorii. Cum suportaseră strămoșii săi să fie în campanie timp de luni sau ani la rândul, neștiind niciodată când va veni atacul următor sau dacă-i vor mai vedea vreodată pe cei dragi? Așa trăiseră samurailor în război de generații întregi, mai puțin atunci când un inamic le curma brusc viața. Le mulțumi zeilor că trăia în timp de pace.

Se întrebă cum se face că un om care ucide tot timpul alți oameni doar ca să rămână în viață avea vreodată măcar timpul, fără a mai vorbi de starea necesară efortului de a se înnobila ca ființă umană, încercând să atingă virtuțile din *Bushido*, codul de comportament etic și moral al samurailor. Chiar și în timp de pace...

Amintirea neplăcută despre Yasuno și Kai și adevărul despre care dintre ei ucisese cu adevărat *kirin*-ul își croiră drum, din nou, în prim-planul minții lui, așa cum se întâmplase în mod repetat, pe drumul spre casă.

Emoții contradictorii trăgeau de marginile uzate ale credinței lui în cinste și dreptate. Yasuno își asumase toate meritele. Mințise prin simplul fapt de a nu spune adevărul, că acea corcitură, și nu el, îl ucisese pe *kirin*. Oishi înțelesese ce lovitură teribilă încasase mândria lui, numai că asta nu scuza în niciun fel minciuna.

Oare ar trebui să-l confrunte pe Yasuno? Nu voia să-și piardă unul dintre cei mai buni oameni pentru că Yasuno și-ar face *seppuku* de rușine sau, la fel de rău, s-ar transforma în dușmanul său și asta ar provoca, evident, conflicte între oamenii în care avea încredere, în cazul în care Yasuno ar refuza să recunoască adevărul.

Își spuse că vremea în care o corcitură ar fi putut deveni egalul lui Yasuno prin simpla recunoaștere de către Asano a curajului său se încheiase de peste o sută de ani. Și apoi, corcitura nici măcar nu protestase. Dacă tăcuse pentru că se temea că Yasuno l-ar uide sau pur și simplu pentru că își dăduse seama că era inutil nu mai conta.

Yasuno își însușise meritul. Fusesse un act dezonorant de lașitate, genul de lucru pe care niciun samurai nu ar trebui să permită vreodată să rămână necontestat... sau să i se permită să trăiască după el. *Dar, dacă și Yasuno, și corcitura au ascuns de bunăvoie adevărul...*

Oishi scutură din cap, fără să-și dea măcar seama că se mișcase până când Riku îi puse o mână pe braț sprijinindu-l, închipuindu-și că era amețit.

Acum, liniile genealogice contau mai mult decât vărsarea de sânge, acum totul era diferit. Și nimeni nu era perfect – și la ce le mai trebuiau zei sau coduri de conduită?

Oishi lăsa privirea să-i rătăcească de-a lungul picturilor murale ale paravanelor de pe pereți, pe lemnul înnegrit de timp al grinzilor casei, pe care le știa pe de rost, pentru că aici era locul în care crescuse, în umbra fortificațiilor castelului Ako, între zidurile sigure ale curții sale interioare. Amintiri despre tinerețea lui, despre părinții și strămoșii săi îi umpleau mintea, alungând ziua care tocmai se încheiase.

Se gândi la felul în care propriul său fiu crescuse aici, înconjurat de tradiție. Cum el și Riku îl învățaseră pe Chikara lucrurile de care avea nevoie pentru a-și asuma într-o zi atribuțiile sale ereditare de *karou*, așa cum făcuseră bărbații din familia sa timp de generații, cu mult înainte ca Tokugawa Ieyasu să fondeze dinastia care conducea acum Japonia.

Inspiră adânc. *Era acasă.* Asta era tot ce conta acum...

În momentul în care Riku îi scotea ultima bucată de armură, eliberându-l cu răbdare și cu dragoste de povara datoriei sale, care fusese în sfârșit îndeplinită, cel puțin pentru ziua aceea, se

simți mai ușor nu numai la trup, ci și în spirit. Era nespus de bucuros să fie un om căsătorit, cu o familie la care să se întoarcă – mult mai fericit decât se așteptase vreodată să fie când era tânăr.

Căsătoria sa cu Riku fusese aranjată de tatăl său, cu aprobarea lui Asano... cu nimic diferită de cele mai multe mariaje din clasa lor, în care erau luate în considerare mai întâi rangul, reputația și consolidarea alianțelor politice prin adăugarea de legături de rudenie. Adesea, la fel ca și în cazul lui, protagoniștii nici măcar nu se cunoșteau.

Cu toate astea, ei fuseseră binecuvântați cu firi compatibile de zei sau de înțelepciunea bătrânilor, astfel încât aștepta cu drag să îmbătrânească alături de ea... corpul ei cald lângă al său pe timp de noapte, zâmbetul ei urându-i mereu bun venit acasă.

Îi zâmbi în timp ce își întindea brațele și își îndrepta umerii, apoi își mută din nou pentru o clipă privirea, auzind zgomote de *bokken* în curte, unde Chikara era angajat într-o simulare de duel cu un alt băiat – *un tânăr*, se corectă Oishi –, folosind săbii de antrenament din lemn.

Riku se uită în ochii lui, văzând că mintea îi reintrase în lumea lor suficient pentru a putea discuta. Punându-și ușor mâinile pe brațele lui, îi spuse, în sfârșit:

– Am fost îngrijorată.

Grija i se arată brusc în zâmbetul tandru.

Propriul său zâmbet se lărgi și el.

– Întotdeauna îți faci griji, zise el cu blândețe.

Dar era recunoscător că, după toți acești ani, încă îi mai păsa suficient de el ca să-și facă. Întinse mâna și o mângâie pe obraz. Ea îi sărută palma, acoperindu-i mâna cu a ei.

Se pregătea să o întrebe ce aveau la cină, când auzi un strigăt feroce de afară și amândoi se uitară spre ușă. Sunase de parcă lupta-joacă devenise una reală.

Oishi se duse la intrare și trase ușa deoparte. Realiză atunci ceea ce fusese prea obosit ca să observe mai înainte: Chikara se duela cu Jinnai, care era cu trei ani mai mare, mai înalt, mai greu și mai experimentat în lupta cu sabia.

Chiar și o sabie de lemn putea da o lovitură paralizantă și niciunul dintre băieți – *bărbați*, își reaminti Oishi în liniște – nu purta îmbrăcăminte de protecție. Chikara avusese *genpuku*, ceremonia de trecere la maturitate, cu aproape o jumătate de an în urmă. Și totuși, de unde se afla Oishi acum, peste prăpastia unei experiențe de mai mult de două decenii, cei doi erau în continuare doar niște băieți creșcuți pe jumătate. Se spunea printre samurai că sufletul unui bărbat era în sabia lui, iar al unei femei în oglinda ei. Cu toate acestea, realiză deodată faptul că Chikara ar fi trebuit să se uite bine în oglindă și să-și pună armura de antrenament înainte de a-l

invita pe Jinnai să lupte cu el. Un *genbuku* nu-ți dădea peste noapte trupul unui adult.

Îi urmări pe cei doi atacând și parând, impresionat de recente progrese făcute de fiul său în mînuirea sabiei și de încrederea pe care părea că o câștigase, împreună cu acestea, văzând totuși că Jinnai se afla în avantaj.

Chikara încasă o lovitură sălbatică în braț și lăsă garda, rămânând descoperit în fața lamei lui Jinnai. Oishi o simți pe Riku crispându-se alarmată în timp ce venea lângă el, chiar și propriul lui corp se tensionă instinctiv împotriva durerii provocate de lovitura iminentă.

Dar Chikara își trecu *bokken*-ul din mîna dreaptă, devenită inutilă, în cea stîngă cu o rapiditate care-l făcu să tresară pe Oishi și, cu o lovitură abilă, îi mătură lui Jinnai picioarele de sub el. Își doborâse adversarul și câștigase duelul cu o mișcare decisivă – o mișcare pe care Oishi nu-l văzuse pe fiul său sau pe oricine altcineva instruit de maestrul oficial al lui Asano s-o facă vreodată până atunci.

– Chikara! strigă el.

Băiatul se uită în sus, îmbujorat de victorie, dar surprins de tonul vocii tatălui său. Rămase nemișcat, privind înapoi la părintele său, în timp ce Jinnai se chinuia să se ridice în picioare, clătînându-se.

– Jinnai, spuse Oishi, expediind băiatul mai mare cu o privire, înainte ca acesta să poată vorbi.

Așteptă până când Jinnai nu-l mai putea auzi. Chikara și Riku așteptară și ei împreună cu el, până când bărbatul rosti ce avea în minte.

– Cine te-a învățat asta?

Chikara ezită, privindu-l lung, euforia din ochii lui stingându-se ca o flacără la auzul furiei din întrebarea tatălui său. Privi în jos, apoi rămase tăcut puțin prea mult, înainte de a murmura:

– Nimeni, tată.

Oishi simți mîna soției sale strângându-i extrem de ușor, dar cu insistență, umărul, amintindu-i cât de mândri îi făcuse întotdeauna Chikara și că fiul său avea mult mai multă nevoie de încurajarea decât de furia lui.

Oishi își păstră expresia, dar nu insistă cu întrebarea. Aceasta era o tehnică demnă doar de un ronin fără stăpîn care provoca scandaluri în stradă pentru că nu existau bătălii reale în care să lupte și nici nu avea alte aptitudini pe care să se sprijine. Nu era pentru un războinic de rang înalt sau pentru orice alt războinic căruia îi rămăsese suficientă onoare ce merita să fie apărută. Inspiră adânc.

– Tu vii dintr-o familie de samurai, îi spuse lui Chikara. Noi nu luptăm așa.

Îmbujorarea de mândrie a lui Chikara dispăruse complet acum și, pentru o clipă doar, Oishi crezu că fiul său va protesta.

Chikara se plecă, în schimb, înclinându-se cu respect, acceptând avertismentul cu demnitatea unui om de onoare, în timp ce tatăl său se întorcea și intra înapoi în casă.

Soarele alunecase în cele din urmă în spatele dealurilor îndepărtate, atunci când Mika și însoțitoarele sale părăsiră castelul pentru a rătăci pe câmpuri, purtând felinare, în căutare de licurici... sau asta le spusese gărzilor de la poartă. Tivul hainelor ei se târa în noroiul de pe cărarea pe care o urmau pe la marginea pădurii, acolo unde Kai își construise casa lui solitară, dar starea chimonoului său preferat era ultimul lucru la care să se gândească acum.

Aflase cu mult timp în urmă unde trăia Kai și îi luase urma de multe ori până la punctul din care îi putea zări coliba de la marginea copacilor. Dar nu avusese niciodată curajul să meargă până la ușă, fiindu-i teamă, până acum, că tânărul va refuza să i-o deschidă.

Dar chiar dacă ar fi venit până aici și Kai ar fi lăsat-o înăuntru... dacă ar fi aflat cineva sau dacă tatăl ei ar fi suspectat ceva, ce s-ar fi întâmplat atunci cu Kai? Gândul la ce ar putea păți el – în cel mai bun caz, alungarea – o oprise întotdeauna, chiar și atunci când dorul îi depășea teama că el nu ar primi-o.

Gândul la ce i s-ar fi putut întâmpla ei dacă ar fi venit aici și Kai ar fi lăsat-o să intre nu o deranjase niciodată prea mult. Era femeie, deci nu avea să i se permită să moștenească Ako. Acesta urma să ajungă la vreuna din rudele de sex masculin ale tatăl ei, atunci când el va muri, dacă nu va adopta între timp un moștenitor bărbat... iar înainte se aștepta ca ea să fie obligată să se căsătorească cu cineva pe care nu-l iubea și pe care, probabil, nu-l întâlnise niciodată, să fie pion în meciul permanent de *shogi* pe care *daimyo* îl jucau pe tabla care era întreaga Japonie.

Din fericire, și tatălui ei îi displăcea tot atât de mult ca și ei ideea ca singurul lui copil să ajungă un pion. Trecuse de mult de vârsta la care cele mai multe fete fuseseră negociate și trimise de acasă, dar el deschisese rareori subiectul căsătoriei, iar răspunsul ei imediat și complet sincer că iubea Ako atât de mult încât i s-ar rupe inima să nu-l mai vadă niciodată era de ajuns pentru a-l face să tacă. Tatăl ei putea înțelege cu ușurință de ce își iubea atât de mult căminul, cu frumusețea lui radiantă și bogăția tradițiilor sale. Iar ea suspecta că singurătatea i-ar fi rupt inima, odată ce ea ar fi plecat.

Iubea prea mult ținutul ca să-și imagineze că-l va părăsi vreodată. Iubea, de asemenea, demnitatea și responsabilitatea pe care înțelepciunea tatălui său i le acorda. O trata ca și cum într-o zi ea avea să fie moștenitoarea sa. Și totuși, acelea nu erau singurele motive pentru care nu suporta gândul de a pleca.

Tatăl ei nu ar înțelege – iar ea nu-i putea spune – cel mai important motiv dintre toate: că îl iubea pe Kai, iar Kai era aici. Putea fi la fel de bine îndrăgostită de prințul Genji, bărbatul de vis care

trăise numai în cartea scrisă de Murasaki Shikibu în urmă cu șapte sute de ani.

Mika știa mai multe despre Genji decât știa despre Kai și nu putea fi cu Kai mai mult decât cu Genji. Tot ce putea face de atâtia ani era să se uite la el de la distanță, știind că, de fiecare dată când ochii ei îl găseau, ochii lui erau deja țintă la ea.

Una dintre însoțitoare scoase un sunet mic speriat și arătă înainte. Ridicându-și privirea, văzu, în sfârșit, casa lui Kai. Era o construcție mică și șubredă, mai mult ca adăpostul unui călugăr ascet decât coliba unui țăran, dar, peste ani, întărise adăpostul temporar care fusese prima lui casă cu materiale recuperate de la locuințele abandonate sau găsite în pădure... ca și cum cu cât trăise mai mult aici, cu atât începuse să creadă mai mult într-un viitor.

Chiar înainte de a ajunge la casa în sine, observă un mic altar religios din pietre. Acesta nu fusese acolo înainte de venirea lui. Numai Kai îl putuse construi. Realiză că gândul că el se putea ruga unor zei o surprindea... poate pentru că, atunci când erau tineri, el i se păruse întotdeauna mai mult ca o ființă de pe tărâmul zeilor, al lui Buddha, decât un simplu băiat.

Se opri, privind la altar, și apoi se înclină cu respect bătând din palme, un apel la compasiunea lui Buddha, la toți *bodhisattva*, la orice zei sau zeițe cărora le fusese închinat altarul, cerându-le tuturor să o asculte. Își plecă cu umilință capul și își împreună mâinile pentru ultima oară, rugându-se în tăcere ca în seara asta Kai să fi lăsat descuiată ușa care închidea drumul dintre ei. Își reluă drumul, însoțitoarele urmând-o în liniște, în timp ce bătăile inimii îi sunau în urechi la fel de tare ca bătăile ei din palme.

La lumina felinarelor, casa lui Kai arăta de parcă pur și simplu prinsese rădăcini aici, crescând chiar din pământ. În schimb, zeci de panglici de rugăciune budiste, unele decolorate, altele încă de un roșu aprins, acoperite cu caractere *kanji* aurii, culorile Ako, atârnavu deasupra ușii sale, fâlfâind în respirația moale a serii.

– *Wabi-sabii*, murmură una dintre însoțitoare uimită, iar lui Mika i se opri răsuflarea.

– Da... șopti ea.

Wabi-sabii: Un lucru de o frumusețe atât de neașteptată, cu părțile sale inegale și accidentale, încât erai luat prin surprindere să o poți vedea cu sufletul.

Frumusețea era unică și născută din întâmplare...

...omul trebuia să găsească bucurie în ea cât timp avea ochi să vadă...

...pentru că frumusețea, ca și viața însăși, era efemeră...

...și bucuria urma să dispară la fel ca florile de cireș...

Cuvintele filosofilor și ale sfinților îi răsunau în minte. Clipind brusc, se întrebă pentru ce se ruga Kai și dacă ea va ști vreodată.

Le făcu semn însoțitoarelor sale să se oprească. Le avertizase deja să rămână tăcute în timp ce o așteptau.

Să întrebi era o rușine temporară... să nu întrebi era una eternă.

Mușcându-și buzele ca un copil, puse mâinile pe ușa lui Kai.

Kai îngenunche pe pat – rămășițele unei saltele abandonate de un călător, pe care abia avea loc să se întindă –, unde se prăbușise în sfârșit în această după-amiază, incapabil să-și îngrijească măcar rănila înainte să adoarmă.

Din fericire, presupunea, durerea din spate îl trezise după doar două sau trei ore, judecând după poziția soarelui. Își dădu seama că, dacă ar fi dormit mai mult, ar fi putut înțepeni prea tare fie și pentru a se putea ridica din nou.

Mâncase cele câteva turte de orez presate pe care micul grup de cărauși și țărani i le lăsaseră când îl aduseseră aici, la insistențele sale. Asta, cel puțin, îi dăduse putere să aducă apă din râu și să aprindă focul în groapă.

Mișcându-se mai mult dintr-o lungă obișnuință decât conștient, pusese o oală de apă să se încălzească pe grilajul din oase și coarne de deasupra focului, în timp ce el alegea plante medicinale din micile buchete adunate în coșuri. Când apa se încălzise suficient, pusese o parte din ea deoparte pentru a-și îndepărta sângele uscat și murdăria de pe brațe și de pe partea superioară a corpului, în timp ce ierburile clocoteau la foc mic într-o fiertură care spera să fie suficient de vindecătoare.

Putea admite, acum, când era prea târziu pentru a mai conta, că fusese o prostie să nu meargă la castel cu ceilalți vânători la întoarcere, dar adevărul despre moartea *kirin*-ului – totul despre asta – îl chinuia mai rău decât rana de la spate. Nu se dusesse, nu se va duce. Ce putea face cel mai bine de unul singur trebuia să fie suficient, ca întotdeauna până acum.

Îndepărtă în sfârșit amestecul cu miros pătrunzător de pe foc și turnă în el cea mai mare parte a micului său urcior de sake, ca dezinfectant. Păstrase resturile de vin de orez ieftin ca leac împotriva durerii, turnându-l pe gât în jos, deoarece nu găsea nicio plăcere în gustul lui. Îi ardea stomacul în timp ce își trăgea din nou cu grijă brațele din chimonou, lăsându-l să cadă și să atârne de cordon, astfel încât să poată ajunge la răni.

Pansamentul improvizat de mușchi și de lut pe care îl folosisese pentru a opri sângerarea din rana făcută de *kirin* nu ținuse mult, iar ritmul pe care samurarii călare îl imprimaseră în graba lor de a reveni la Ako abia îi dăduse timp să-și tragă sufletul, darămite să mai aibă grijă și de rană de-a lungul drumului.

Până dimineată, rămăsese atât de mult în urmă și căzuse de atâtea ori, încât câțiva dintre țărani și cărauși, care aveau și ei destule probleme, se întoarseră totuși să-l ridice în picioare și să-l ajute să-și continue drumul. Și-a dat seama atunci că aceștia îi apreciau mult mai mult talentul de vânător și erau mai conștienți de faptul că fusese serios rănit decât samurarii care, aparent surzi și orbi, călăreau înainte.

Posibilitatea ca unii dintre samurai să sperie că nu va supraviețui călătoriei nu l-ar fi surprins deloc. Ideea că dacă va trăi sau va muri conta pentru niște oameni pe care abia îi cunoștea – oameni care purtau ei înșiși deja prea multe poveri, îl uimise. Le era dator și spera ca moartea *kirin*-ului să-i plătească cel puțin parțial datoria.

Luă oglinda spartă pe care o păstra pentru când își tăia părul. Nu-l purta niciodată prea scurt, fiindcă ura până și amintirea capului său ras ca băiat și vederea scalpului plin de cicatrici, dar nu-l putea lăsa nici atât de lung încât să poată fi strâns într-un concii în creștet... pentru că ar fi putut fi tot ce ar fi avut nevoie un războinic beat ca să-și justifice încercarea de a-l omorî pentru crima de a fi încercat să treacă drept ceva mai mult decât era.

De fiecare dată când se uita în oglindă, ea îi amintea din nou cine și ce era el cu adevărat, încă un motiv pentru care trebuia să-și taie părul dezordonat: deoarece, atunci când se deschidea în lumina soarelui, lăsa la vedere șuvițe roșii, la fel ca părul unui demon adevărat.

Oftă, luându-și privirea de la fața lui. Oglinda era, de asemenea, utilă și în momente ca acesta.

O ridică cu stângăcie, încercând să-și vadă rana provocată de *kirin*, dar era imposibil să-și forțeze corpul lacerat într-o poziție din care să poată obține o imagine clară și, în același timp, să-și curețe sângele coagulat cu cârpa înmuiată în fiertura medicinală. Orice mișcare pe care o încerca îl făcea să se simtă ca și cum era sfâșiat din nou de cornul *kirin*-ului.

Dădu drumul unei înjurături care era pe jumătate strigăt de durere. Stând cu picioarele încrucișate pe saltea, se forță să se relaxeze și să respire adânc, să-și concentreze voința pentru a-și pregăti corpul să reușească imposibilul.

Ridică oglinda din nou, gata să-și impună să facă ceea ce trebuia ca să supraviețuiască.

Ușa se zgudui. Îngheță la mijlocul mișcării, uitându-se spre ea cu o încruntare bruscă. Ușa începu să alunece deschizându-se, fără să-i dea timp măcar să întrebe numele cui o fi fost acolo.

Înainte de a ajunge la cuțit, ușa se deschisese complet. Privea nevenindu-i să creadă, uitând de cuțit și de toate cuvintele pe care le știa, în timp ce domnița Mika pășea înăuntru. Ea se opri un moment, ezitând în lumina slabă a focului, la fel de luminoasă ca luna în mantia ei de culoarea ceții. Părea la fel de uimită ca și el să se afle acolo, chiar în fața lui.

În cele din urmă îi spuse încet:

– Mi-au spus că ai fost rănit.

El era deja în genunchi, și totuși brațele îi tremurau în timp ce se lăsa într-o plecăciune stângace. Se împinse în poziție verticală din nou, cât timp mai putea, dar asta îl lăsă încă așezat în fața ei pe jumătate dezbrăcat, murdar și palid, într-o cocioabă care ei trebuie să-i fi părut cu nimic mai bună decât cotețele de câini. Își ținu ochii fixați pe pământul bătătorit al podelei în timp ce

murmura:

– Nu-i nimic, stăpână.

Dar Mika o pornise spre el oricum. Se uită în sus și văzu pe fața ei doar îngrijorare profundă, nimic mai mult, ca și cum nimic altceva nu conta decât el... absolut nimic.

– Lasă-mă să văd, spuse ea, îngenunchind lângă el.

Îl privi îndelung, iar ochii ei vedeau mai mult decât tăieturile și vânătăile care-i acopereau pieptul, brațele – ea se uita *la el*, la corpul lui, la fața lui, cu ceva mult mai profund decât simplă compasiune.

Se feri de privirea ei, pentru că durerea pe care aceasta i-o pricinuia îl copleșea cu o suferință mai rea decât orice rană fizică care îi marcase vreodată trupul.

După ce se calmă din nou, cu spatele la ea, o auzi trăgându-și puternic suflarea.

– Spatele tău...

Vocea îi era abia perceptibilă.

Dar auzi apoi foșnet senzual de mătase, în timp ce se așeza lângă el pe saltea. Mâna ei îl atinse, vârfurile degetelor sale pe pielea lui erau la fel de ușoare ca penele unei aripi de pasăre. Nu-și putu controla fiorul pe care i-l trimiteau pe șira spinării, zbârlindu-i pielea de pe tot corpul.

– Stăpână, zise el răgușit, jumătate protestând, jumătate rugător, pot să-mi curăț rănilor singur...

– Nu și dacă nu poți ajunge la ele.

Vocea ei avea mai multă tandrețe decât auzise vreodată la ea, dar în același timp îi refuza permisiunea de a-i respinge ajutorul. În timp ce îi atingeau trupul, era mai mult decât oricând fiica stăpânului, sfidând orice regulă care îi ținuse la locurile lor și îi separase în toți acești ani.

Mai jenat, mai nesigur și mai speriat decât oricând că îi va ruina viața prin simplul fapt că exista în ea, Kai își întoarse fața și mai adânc în umbră. Asta îi permise ei să-i vadă spatele cât de clar posibil: fie va fi copleșită de vederea rănilor pline de sânge și va pleca, fie le va curăța cât de bine va putea și va pleca. *Orice, numai s-o faci să plece...* Pentru că acela era ultimul lucru din lume pe care ar fi vrut ca ea să-l facă...

Dar ea era samurai, în toate modurile care făcuseră vreodată acest cuvânt demn de respect – era nu numai onorabilă, plină de compasiune și dreaptă în relațiile sale cu toți oamenii, dar și neînfricăată și neclintită în fața provocărilor care ar fi făcut cele mai multe femei – și majoritatea bărbaților – să-și piardă curajul și să fugă, abandonând o persoană sau o cauză ca pe una fără speranță. Ar fi trebuit să știe că rănilor lui nu vor fi de ajuns să o alunge.

Mika luă bucata de pânză înmuiată din vasul grosolan de pământ de lângă el și începu, cu grijă infinită, să-i spele spatele.

Eliberat de efortul chinuitor de a încerca să-și trateze singur rănilor, își simți mușchii încordați eliberându-se treptat de tensiune. Se concentră atât de profund asupra senzației oferite de apropierea lui Mika, mirosul de iasomie din părul ei, șoapta mătăsii, mâinile ei, atât de moi și de blânde în mișcarea lor, încât durerea persistentă din carnea sfâșiată și țesuturile sale deteriorate începu să se retragă în sfârșit într-un loc cu mult mai îndepărtat de mintea lui conștientă decât realizarea faptului că stătea acolo, în mijlocul un vis.

Gândul că acesta *ar putea fi* doar un vis, nimic altceva decât un delir și apoi certitudinea că nu era i-au reamintit dintr-odată cealaltă durere inexplicabilă care-l umpluse când o privise pentru prima oară.

Inexplicabilă...? Nu, nu inexplicabilă. Cea care i-o cauza era vederea ei, acolo, în lumea lui. Și totuși, durerea zăcea undeva, în adâncul de neatins al sufletului său, acolo unde nu putea face nimic ca s-o controleze.

Încercă din nou să se concentreze asupra durerii fizice, în timp ce ea începea să curețe zona din jurul rănilor celei mai grave și mai profunde, cea provocată de cornul *kirin*-ului – preferând chiar și asta în locul a ceea ce îl făcea să simtă apropierea ei.

– Cineva ar fi trebuit să vadă asta înainte, comentă ea, descoperind toată întinderea rănilor.

Grija ei, care era pe jumătate întrebare, avea și o urmă puternică de furie, deși știa că aceasta nu era îndreptată spre el.

– Au fost și alții care au avut nevoie de atenție, murmură el, de parcă n-ar fi fost nimic, reușind să-și controleze vocea, la fel cum își ținea și trupul nemișcat, în ciuda faptului că mâna ei nu mai era chiar atât de stabilă acum.

La urma urmei, nu era în întregime vina celorlalți dacă rănilor sale fuseseră ignorate. Pe drumul de întoarcere la castelul Ako încercase în mod intenționat să rămână invizibil.

Dintr-odată Mika încetă să-l mai atingă. Așteptă confuz, în timp ce ea rămase în spatele lui privindu-l... până când aproape crezu că îi putea simți, în schimb, atingerea ochilor, pe măsură ce îi studia rețeaua de cicatrice vechi și noi, care îi modelaseră carnea.

– Erai cu Yasuno când a ucis bestia? întrebă ea.

Uimit, Kai ezită, apoi, închizând ochii, dădu din cap, bucuros că nu se află cu fața la ea.

– Se spune că a fost foarte curajos, continuă Mika, și de această dată percepu o umbră de îndoială în cuvintele ei.

– Da, spuse el, singurul cuvânt pe care se chinui să-l scoată din gură.

Măinile i s-au strâns pe genunchi, deși, altfel, rămase perfect nemișcat.

– Tatăl meu vrea ca el să lupte pentru noi la turnir în locul lui Hazama.

Turnirul care era principalul eveniment în timpul vizitei shogunului. Corpul lui Kai zvâcni aproape incontrolabil, furia depășindu-i surpriza. *Desigur.* Yasuno era marele erou al vânătorii pentru toată lumea din Ako. Toată lumea, cu excepția singurei persoane care știa adevărul. Kai respiră adânc, nesigur. I-ar fi convenit să-l vadă pe Yasuno umilit într-o luptă reală, în fața shogunului și a celor mai importanți nobili din țară.

Cu excepția rușinii pe care acest lucru l-ar aduce asupra lui Ako.

În clipa aceasta, Yasuno era samuraiul cel mai puțin onorabil pe care îl cunoștea și departe de a fi cel mai bun luptător, dar nu ar fi folosit la nimic, nici în fața lui Asano, dacă el ar fi încercat să-l denunțe pe Yasuno ca mincinos. Ar fi fost cuvântul lui împotriva cuvântului lui Yasuno. Și, în ciuda tuturor lucrurilor care nu era, Yasuno era încă un samurai și, potrivit legii, nu exista niciun fel de dreptate, nici măcar adevărul, care să poată acoperi râul de sânge care curgea între ei.

Kai își dădu seama că nu răspunsese și că nu putea rămâne tăcut la nesfârșit.

– Yasuno este un spadasin priceput, spuse el liniștit, singurul lucru pe care putuse să-l zică fără a-l sufoca de moarte.

– Dar, cu atât de multe în joc, insistă Mika, cu shogunul și nobilii săi care vor privi întrecerea, este important să ne descurcăm bine.

Se uită la ea, remarcându-i clar acum îndoiala din voce. *De ce îi spunea acest lucru, cu o astfel de voce tulburată?* Realiză însă că, de data aceasta, nu era nevoie să-i răspundă nici ei, nici propriei sale întrebări. Nu avea dreptul să spună nimic... indiferent de urmări.

Mika îi atinse spatele, la fel de atent ca înainte. Termină de curățat rana și apoi luă o rolă de bandaj din bumbac proaspăt din interiorul mânecii chimonoului ei. I-l înfășură în jurul trupului, peste umăr, până când rănilor cele mai grave îi erau deja protejate.

O simți cum fixa capetele bandajului și apoi, în sfârșit, mâinile ei se retraseră. Se ridică în picioare și își trase la loc partea de sus a chimonoului, infinit de ușurat că nu mai era în genunchi, pe jumătate dezbrăcat în fața ei.

– Mulțumesc, murmură el.

Așteptă cu spatele întors ca ea să se ridice și să plece. Cu toate astea, ea rămase acolo o clipă nesfârșită. Îi simțea dorul ca pe un cântec fără cuvinte sau melodie ce-i făcea adevărul propriilor sale sentimente să rezoneze în el până când abia mai putea respira.

– Am văzut rușinea în ochii lui Yasuno atunci când îl lăudau, spuse Mika în cele din urmă, ca și cum nu s-ar fi putut stăpâni.

De data aceasta, cuvintele ei erau o provocare.

Se întoarse pentru a-i întâlni, în sfârșit, privirea. Ochii ei erau prea plini, debordând de simpatie pentru el și ultraj împotriva celor care îi furaseră onoarea și aproape și viața... *Știa. Trebuie să-și fi dat seama că suspiciunile ei erau întemeiate atunci când i-a văzut rănilor, în ciuda a tot ce nu-i spusese.*

– Chiar și atunci când încerci să-i ajuți, te urăsc, zise ea, cu vocea tremurând.

De ce...? întrebau ochii ei, nu pe el, ci zeii.

Era aceeași întrebare care zăcuse în adâncul sufletului său atât de mulți ani, încât se oprise în cele din urmă să se mai întrebe, pentru că nu avea un răspuns rațional. Nu avea mai mult sens decât faptul că tatăl ei putea vedea suficient de bine că era om încât să-i acorde o viață de om... și totuși, pentru că el nu se născuse samurai, refuzase să permită chiar și unei prietenii nevinovate dintre doi copii să continue.

Asano îi spusese sincer care ar fi fost consecințele pentru Mika... și pentru el... dacă ar fi continuat așa, dacă prietenia lor s-ar fi transformat în altceva. Recunoscuse frustrarea lui Kai, durerea lui, protestele sale, cu o răbdare, realiza acum Kai, demnă de Buddha, pentru un nobil samurai vorbindu-i unei corciturii de băiat *hinin*.

Și totuși, Asano îl forțase, de asemenea, să înțeleagă ce înseamnă să fii om, dar nu samurai. Să fii om, și totuși nu.

– Samuraii tatălui tău m-au tratat întotdeauna așa cum era de așteptat.

Își mută privirea, auzindu-și resemnarea, renunțarea din ea.

– Și asta e tot ce aștepți? întrebă Mika.

Ochii ei ardeau încă cu pasiune, dar de această dată se uita direct la el, forțându-l să-i întoarcă privirea. *Ai ucis un kirin!* spuneau ei. *Nu Yasuno. Tu ești cel cu inima de samurai, cu onoarea unui samurai. Meriți laude și recompense... să porți pana de șoim. Să porți un nume. Să fii iubirea mea... De ce nu...?* Măinile ei tremurau. *De ce...?*

– Este tot ce știu... Se uită în jos din nou, în timp ce rostea cuvintele cu lașitate, refuzând să răspundă provocării.

Ochii ei negri, strălucitori, deveniră și mai luminoși sub dezamăgirea care îi umplea precum lacrimile.

– Nu trebuie să fie așa, Kai...

Se întoarse brusc, incapabil să o mai privească, suferința și frustrarea devenind prea greu de îndurat.

– Ai venit singură? întrebă el, cu ochii îndreptați spre foc.

– Vrei să mă trimiți de aici? îi răspunse la întrebare cu o altă, forțându-l să ia decizia, să rostească cuvintele... să o alunge pentru binele ei, pentru că ea nu putea înțelege.

Ca femeie-samurai, onoarea ei era totul și, dacă și-ar sacrifica-o pentru el, ar pierde totul... Dacă ar încerca să rămână aici, chiar întâlnindu-se în secret, Ako însuși i-ar sfâșia. Și dacă ar fi fugit, nu exista niciun loc în care s-ar fi putut duce fără ca pedeapsa să-i ajungă. Relația lor era interzisă, iar Mika era fiica *daimyou*-lui său. Dacă plecau împreună din Ako, vestea ar ajunge la *bakufu* de la shogunat. Agenții guvernului i-ar vâna până la moarte.

O, zei, kirinul ar fi trebuit să-l ucidă... Pentru că, dacă nu ar fi fost doar rănit, ea n-ar fi venit aici, iar el nu ar fi trebuit să îndure momentul în care va rosti cuvintele pe care mai degrabă ar muri decât să le spună și să continue totuși să trăiască...

Se uită la ea în cele din urmă.

– Acesta nu este un loc pentru domnia ta, stăpână, pronunță el cuvintele la fel de goale ca și ochii săi.

Ea îl privi, stând complet nemișcată, împietrită de durere. Și apoi, încet, în mod deliberat, își ridică poalele pline de noroi ale chimonoului de mătase, ca lumina lunii predându-se întunericului, și se săltă în picioare. Pășii către ușa colibei mizerabile cu demnitate liniștită.

– Noapte bună, îi ură ea, deschizând ușa.

Trecu pragul și, înainte de a închide ușa în urma sa, Kai văzu felinarele însoțitoarelor strălucind afară precum licuricii.

Rămase cu ochii țintă, peste cameră goală, la ușa închisă. În groapa cu foc din spatele lui, o ramură se despică și căzu mai adânc în foc, ridicând o flacără strălucitoare și un vârtej de scânteii care păleau ca licuricii, murind chiar în clipa în care scoteau lumina cu care își chemau cu disperare perechea.

Daimyo Asano stătea împreună cu garda sa de onoare, condusă de Oishi, dispusă în linii ordonate în curtea interioară a castelului Ako pentru a saluta procesiunea aparent fără de sfârșit a numeroșilor *daimyo* și a suitelor acestora care intrau pe poarta palatului. Toți nobilii veniseră la invitația shogunului sau a lui Asano pentru a demonstra prietenie sau loialitate, precum și pentru a celebra ospitalitatea domeniului Ako, aflat în plină floare a primăverii lui glorioase.

Mai multe alaiuri își croiau calea de-a lungul drumului șerpuit către castel, într-un râu nesfârșit de stindarde și steaguri colorate, întinzându-se cât puteai vedea cu ochii din turnurile de veghe și de pe ziduri. Shogunul însuși nu era așteptat să sosească decât undeva aproape de apus. Defilarea oaspeților putea continua fără încetare până atunci. Mika era extrem de bucuroasă că la numărul estimat de persoane care trebuiau să fie hrănite și adăpostite adăugase încă o jumătate, doar pentru a fi sigură că niciun *daimyo* influent, sau oricine altcineva, nu va rămâne flămând sau lăsat sub cerul liber, să fie mâncat de viu de țăntări în timpul nopții.

Mika îngenunchease, împreună cu însoțitoarele ei, pe pernele de pe o platformă ridicată în spatele tatălui ei – o platformă suficient de mare încât să poată vedea și să fie văzute peste coifurile bărbaților aflați în picioare în fața lor în armuri complete. Era bucuroasă să-și petreacă măcar o dată ziua în genunchi pe perne, înveșmântată în mătăsuri vaporease, în timp ce bărbații de mai jos stăteau în picioare și se înclinau ore întregi în soare.

Culorile Asano, roșu și auriu, se asortau la varietatea de culori pe care le alesese pentru chimonou și *uchikake*, atât ale ei, cât și ale însoțitoarelor. Tatăl ei hotărâse să nu precupețească nicio cheltuială pentru organizarea acestui eveniment important, așa că își îngăduise să se bucure la maximum de una dintre misiunile ei: alegerea culorilor și a stilurilor de ornamente pentru chimonouri, care îi readusesse în minte amintiri fericite din copilărie, când se îmbrăca în robele frumoase și somptuoase ale mamei sale.

Era mulțumită în sinea ei de rezultate. Fiecare din ele purta câte un chimonou cu modele elaborate, în nuanțele strălucitoare ale unei flori, contribuind la însuflețirea tonurilor pragmatice, monotone, ale curții interioare. Doamnele de la curte erau parte din efectul general, în aceeași măsură ca și abundența de flori deschise acum în curtea principală, la fel de mult ca și pavilioanele diferitelor unități ale trupelor de samurai ale lui Ako și de mercenari cu archebuze dispuse în jurul ei, steagurile lor individuale, stindardele și fanioanele așezate în toate formele elaborate imaginabile, toate transformaseră dependințele mohorâte de lângă intrare cu aranjamentul deopotrivă mândru și solemn, dar și la fel de colorat și de primitiv ca un festival de primăvară.

Tatăl ei comandase chiar și armuri noi pentru samurai și pentru el însuși. Arăta splendid. Chiar și coiful lui era făcut recent, mai elaborat decât cel pe care îl purta de obicei și care fusese al

părintelui său.

Amintindu-și cât de obosit era, spera să se așeze pe scaunul de campanie care îi fusese repartizat, ca *daimyo*, cel puțin între ridicările și plecăriunile făcute în onoarea fiecărui nou demnitar care sosea. Aruncând o privire în jos spre el, văzu că acum arăta complet odihnit și mândru cum nu-l mai văzuse de multă vreme. Se simțea strălucind și ea de mândrie reflectată, în timp ce era onorat într-un mod în care puțini *daimyo* fuseseră vreodată, mai ales unul ai cărui strămoși rămăseseră neutri în timpul bătăliei interne decisive în urma căreia clanul Tokugawa câștigase titlul de shogun.

Cum Asano avea legături de clan cu ambele părți, alesese să nu lupte pentru niciuna dintre ele. Dar cei din clanul Tokugawa aveau memoria lungă și, dacă un clan nu luptase pentru ei până la capăt, asta era echivalent cu a fi luptat împotriva lor.

Celor care i se opuseseră lui Ieyasu, primul shogun, li se luaseră imediat pământurile și, în cele mai multe cazuri, și viața. Dar apoi, treptat, și pentru cel mai străveziu pretext, descendenții lui Ieyasu începuseră să confiște și domeniile altor nobili neimplicați, care rămăseseră pur și simplu neutri. Aceste terenuri erau adăugate la proprietățile deja vaste ale familiei Tokugawa sau date ca recompense celor din cercul apropiat de *daimyo* ale căror clanuri sprijiniseră preluarea puterii de către shogun și care îi includea acum pe cei mai mulți dintre oficialii care ocupau funcții înalte în guvern.

Chiar și Tsunayoshi, al cincilea shogun, a cărui sosire o așteptau acum, confisca încă fiefuri ale căror *daimyo* nu făcuseră altceva decât să stea deoparte în timpul conflictului final al Războiului Care Pusese Capăt Războiului, în urmă cu o sută de ani.

Pacea Tokugawa nu însemna nimic fără tipul de control necesar pentru a o susține: *Numai un războinic ar putea alege să fie pacifist*. Tokugawa se asiguraseră că vor rămâne la putere prin înlăturarea unei asemenea opțiuni pentru oricare din posibili competitorii.

Și totuși, lupta pentru putere a continuat, la fel ca întotdeauna.

„Politica înseamnă război“, îi spusese odată tatăl ei, „numai că armele nu sunt la vedere“. Acum, mecanismul de control se afla în interiorul Castelului Edo, aflat în siguranță în sălile *bakufu*, guvernul shogunatului. *Bakufu* construise, piatră cu piatră, o fortăreață inexpugnabilă de legi și restricții atât de complexă, încât shogunul avea un consilier special doar pentru protocolul destinat vizitelor la și din partea lui. Funcționarii, care aproape o înnebuniseră cu nodurile în papură și criticile lor interminabile în timp ce încerca să pregătească vizita, veniseră de la el, dar nu fără un „cadou“ considerabil pentru înaltul consilier ca să-i trimită.

Mika era convinsă că Japonia era țara cea mai suprareglementată din lume. Așa că ajunsese să aprecieze faptul că Ako fusese de două ori binecuvântat până acum – prin poziția sa pe malul mării, cu porțiuni mari de câmpie de coastă în care solul bogat era bun pentru agricultură și, de

asemenea, datorită izolării, la mare distanță de capitala Edo, unde ochiul veșnic treaz al *bakufu* urmărea pe toată lumea, tot timpul.

În opinia tatălui său, ca și a ei, o duceau mai bine acolo unde se aflau. Darurile oferite de natură lui Ako nu numai că îi permisese să achite sumele exorbitante necesare pentru pregătirile în cinstea vizitei shogunului, dar îl ajutau totodată să-și mențină an de an oamenii bine hrăniți și apărarea cât de puternică permitea legea, făcând față, în același timp, impozitelor tot mai mari cerute de guvern.

Mika își îndreptă din nou atenția la procesiune și la lucrurile din jur, având brusc sentimentul că cineva o privea fix. Se uită spre mulțimea de oameni de rând care stăteau în curte, în spate, căutându-l pe Kai.

Dar apoi realizează că ochii care o priveau nu erau atât de departe. Se uită din nou în jos la tatăl ei și îl văzu pe omul care o privea. După hainele de ceremonie extrem de sofisticate, cu *mon*-ul Tokugawa afișat pe eșarfa de la centură, era, în mod clar, cineva foarte sus plasat în guvernul Edo. Un bărbat foarte frumos, gândi ea, ceva ce nu ar fi persistat în mintea ei cu câteva zile în urmă, atunci când îi spusese noapte bună lui Kai, poate pentru totdeauna.

Bărbatul se uita la ea ca și cum ea ar fi fost Kagura-hime, fiica lunii, cea iubită de un împărat, iar el fusese lovit de vraja ei.

Apoi, îi recunoscuse culorile ținutei oficiale de curte și *mon*-ul caracatiță de pe stindardele purtate de suita sa: *Era daimyo Kira*.

Fața ei deveni la fel de roșie ca florile de bujor din cauza rușinii bruște că îndrăznise să se gândească la înfățișarea lui. Domnul Kira, înaltul consilier pentru protocol al shogunului, era, de asemenea, de ani buni, dușmanul răbdător și insidios al tatălui ei, un cuțit subtil aflat pentru totdeauna prea aproape de mâna dreaptă a Shogunului, cu vârful îndreptat spre Ako.

– Ako este la fel de frumos pe cât îmi amintesc, *daimyo* Asano, spuse Kira, privirea lui persistând încă pe chipul ei, înainte de a se înclina în fața tatălui său.

Mika se uită urât la el, cu un dezgust abia ascuns. Cum îndrăznește să se uite la ea așa, cu foamea unui câine lihnit, aceeași privire pe care o avea mereu atunci când își îndrepta ochii spre Ako.

– Suntem onorați de vizită, *daimyo* Kira, răspunse tatăl său, de parcă așa ar fi fost cu adevărat.

Numai ea remarcă tensiunea din spatele cuvintelor lui. Era doar circumspecția sa obișnuită cu privire la Kira sau îl observase pe acesta privind-o?

– Pe domnia ta am venit să te cinstim, răspunse fără ezitare Kira, dar ea simți tăișul politetii perfecte din cuvintele sale.

Imaginea cuțitului din umbră îi trimise un fior prin trup, ca și cum ar fi înțepat-o în coloana vertebrală.

– Sper ca totul să-ți fie pe plac.

Tatăl său zâmbi, încrederea lui făcându-i un compliment nerostit pentru toată munca ei cu privire la pregătiri.

O urmă și mai vizibilă a tăișului ascuțit răzbătu în zâmbetul ușor al lui Kira, în timp ce răspundea:

– În afară de câteva probleme minore privind ceremonia, totul este perfect.

Luat prin surprindere, tatăl ei căzu în capcană.

– Ce probleme legate de ceremonie?

Respirația lui Mika se opri, brusc alarmată. *Ce? Ce a fost asta? Unde greșise?*

– Poate că domeniile mele sunt departe de Edo, dar loialitatea strămoșului meu față de shogun mi-ar fi asigurat un loc lângă el. Un prost l-a așezat pe Sakai mai aproape de Alteța Sa decât mine.

Deși tatăl ei nu-i aruncă nici măcar o privire, ea îi văzu mușchii contractându-i-se la umeri ca și cum ar fi simțit umilința ei.

– A fost greșeala mea, zise el cu smerenie. Te rog, iartă-mă.

Făcu o plecăciune de scuze, iar Mika își simți rușinea dublându-se. Capriciul urii ei, când aranjase locurile, îl pusese pe tatăl său în această postură. El avusese încredere în ea, dându-i puterea unui *daimyo*, iar ea o folosisese ca un copil răsfățat.

Kira făcu un gest cu evantaiul, mărinimos în biruință.

– Iartă-mă că am menționat asta. Primirea este o splendoare. Aștept cu nerăbdare turnirul.

Zâmbetul i se lărgi, aproape binevoitor, iar ea se întrebă ce voise să spună cu asta.

Kai se plasase cât mai aproape în fața mulțimii de rând, oboseala zilei de stat în picioare fiindu-i amplificată de durerea din spatele rănit. Își dădea seama însă că aceasta era o priveliște unică în viață și încă una de care nu ar fi putut să se bucure, chiar dacă ar fi supraviețuit rănii *kirin*-ului, dacă Mika nu ar fi venit la el și nu l-ar fi ajutat să și-o trateze.

Amintirea a altceva petrecut între ei în acea noapte îl umplea cu un alt tip de durere care făcea

cumva experiența acestei zile cu atât mai impresionantă în ochii lui.

Savura miracolul grandorii sale efemere așa cum făcuse cu frumusețea fragilă a florilor de cireș ce pictau încă ținutul în culori de primăvară sau a licuricilor care se întorceau, căutându-și perechea, de cum se lăsa amurgul pe câmpuri, amintindu-i cu fiecare scurtă sclipire de adevărul vieții lor... al tuturor vieților.

Își croi loc un pic mai în față, așa cum făcuse toată ziua, în urma vânzătorilor de mâncare sau a soldaților care nu aparțineau gărzii de onoare și care făceau constant manevre pentru a vedea mai bine în timp ce se uitau peste mulțime.

Observă *mon-ul* caracatiță, de culoare indigo-închis și argintiu, al clanului Kira. Cu mult timp în urmă aflate din bârfe că, din invidie și lăcomie, Kira lucra neobosit pentru a-i provoca lui Asano probleme cu shogunul. Lui Kai i se păru că, pentru un domeniu mic precum Kira, situat adânc în munți și departe de mare, o caracatiță era cu greu un simbol de bun augur, dar apoi își dădu seama că tentaculele lacome descriau cu fidelitate intențiile lui Kira.

Kira era izbitor de frumos, îmbrăcat în cel mai modern stil Edo și purtând însemnele de consilier al shogunului – sau ce-o fi fost sau intenționa să fie. Iar lui Kai nu-i scăpă faptul că petrecuse mai mult timp uitându-se la Mika decât salutându-l pe tatăl ei.

Kai se uită iar la Mika, acolo unde stătea îngenuncheată pe platforma din spatele lui Asano, bucurându-se de această confirmare, de mult timp datorată clanului Asano, și de splendoarea scenei. Nu fusese capabil să-i surprindă privirea nici măcar o dată toată ziua, deși nu era sigur dacă era intenționat, nici dacă era vina lui sau alegerea ei. Totuși, colțurile gurii îi coborâseră când o văzu că remarcă privirea directă a Kira și începe să-i întoarcă zâmbetul.

Brusc, Kai își mută privirea de la ei, adunându-și marginile zdrențuite ale chimonoului de bumbac decolorat, pe care făcuse tot posibilul să-l peticească și să-l spele de sânge înainte de ceremonia de astăzi. Îl acoperise chiar și cu o vestă, acum fără mâneci, care fusese odată jacheta cuiva și care era singura piesă de îmbrăcăminte aproape respectabilă pe care o avea. Și totuși, se simți brusc rușinat de înfățișarea sa, într-un fel în care nu se mai simțise niciodată până atunci, ca și cum ar fi putut la fel de bine să vină aici nepurtând nimic altceva decât o cârpă în jurul coapselor.

Cu toate astea, nu se putu abține să nu se uite iar înapoi, brusc invidios pe Kira și plin de dor neputincios, în timp ce se uita la Mika, în mătăsurile ei minunate colorate, cu părul negru, lucios, ridicat în creștet și prins cu piepteni de care atârnavă perle și cu ace sculptate în jad și în carneol. Printre toate acestea, ieșea în evidență pana de șoim din fildeș pe care o purta cu mândrie de când era copil. Era îmbrăcată în culorile Ako, roșu și auriu, amestecate cu o mulțime strălucitoare de nuanțe. S-o vadă însemna să vadă răsăritul soarelui în prima dimineață de miez de vară...

În timp ce o urmărea privindu-l pe Kira, fața ei se schimbă brusc, ca și cum Kira ar fi palmuit-o

dintr-odată de acolo, de jos, de unde stătea. Ea se încruntă, refuzând să se uite din nou spre acesta.

Lui Kai îi trebui doar o clipă pentru a realiza de ce expresia ei se schimbase, pentru că abia acum îl recunoscuse pe dușmanul tatălui său, dar, înainte de a trece acest moment, speranța bruscă trezită de furia ei îl uimi... lăsând dragostea, pierderea și frustrarea să-l conducă prin mulțime.

Numai autocontrolul de fier dobândit cu atât de mult timp în urmă îl salvase, împingând emoțiile oarbe înapoi în jos, în întuneric, acolo unde le era locul. Rămăsese nemișcat, ținându-și chiar și respirația. Să nu acționeze era tot ce-și putuse permite vreodată să facă: *pentru binele lui Mika, al lui Asano și al lui însuși*.

Mika se uită din nou spre porți, în timp ce el continua s-o privească, de parcă și-ar fi dorit brusc ca shogunul să apară și să pună capăt zilei aparent fără sfârșit.

Shogunul sosi abia la căderea nopții. În timp ce soarele apunea și umbrele începeau să se lungească, un paznic strigă din turnul de veghe principal că zărește procesiunea shogunului în vârful unei creste îndepărtate de pe drum. Toată lumea își schimbă poziția, deplasându-se cât de departe îndrăzneau, pentru a zări, în ultimele raze ale soarelui, stindardele auriu cu negru care purtau *mon*-ul clanului Tokugawa.

Kai reuși doar să zărească scurt procesiunea shogunului pe creasta dealului, înainte de a privi înapoi la Asano, aflat încă în picioare în curte, drept ca o suliță, așteptând în capul șirului de *daimyo*, care se străduiseră să ajungă aici înaintea shogunului, pentru a-l saluta cu onoarea cuvenită.

Kai se concentrează din nou pe răbdare, pe anticiparea sigură, impersonală, de a-l vedea în realitate pe shogun și suita lui, ceva ce nu se așteptase să vadă în timpul vieții sale, deși, până acum, acest lucru nu contase pentru el câtuși de puțin. Dar asta îl ajuta să-și alunge agitația din minte. Emoțiile contradictorii neașteptate pe care fusese obligat să le controleze îl duseseră la capătul puterilor, dar trebuia să stea și să rămână în picioare, la fel de drept ca *daimyo* Asano însuși, cel puțin până când îl va vedea pe shogun. Apoi va putea pleca, în sfârșit, pentru că nu mai era nimic care să-l țină acolo.

Sute de felinare împodobite luminau calea procesiunii shogunului în timp ce trecea peste pod și intra în castel. Grandoarea diferitelor culori și modele ale steagurilor, pavilioanelor și fanioanelor suitei sale, precum și veșmintele strălucitoare ale curtenilor care începeau să umple curtea își tăiau răsuflarea. Splendoarea lor era reflectată de decorațiunile castelului, culorile strălucitoare ale clanului Ako ieșind în evidență, chiar și la lumina felinarelor, printre stindardele celorlalte clanuri prezente.

Atenția lui Kai rătăcea peste tot, în timp ce se pierdea din nou în spectacolul din jur, bucurându-

se de avalanșa aceea de culori și de modelele uimitoare – flori, copaci, peisaje, păsări exotice și penajul lor – de pe veșmintele purtate de nobilii și de doamnele de la curte, ca și de soțiile și concubinele diferiților *daimyo*.

Zări printre acestea o femeie tânără care-i făcu privirea să se poticnească la fel ca a lui Mika atunci când se uitase la Kira. Chimonoul și robele concubinei erau vopsite și împodobite cu urme subtile de culoare, alcătuind un fundal pestrîț din pete în nenumărate nuanțe de verde pe care le mai văzuse doar în adâncul pădurii și doar în rare ocazii, atunci când ceva magic trimitea lumina soarelui în ploaie de raze prin bolta de frunze, jos pe arbuștii înfloriți, pe ierburile bătute de vînt, pe cursurile limpezi ale râurilor... Se simțea ca și cum vedea nu doar o femeie, ci un spirit al locurilor sălbatice care luase formă umană. În ochii lui, și ea avea ceva aproape magic – o aură a miriadei de *kami*, acele spirite care, toate la un loc, alcătuiesc sufletul locurilor străvechi și neatinse precum cel în care își petrecuse copilăria.

Privi în sus și văzu deasupra capului ei nu cerul, ci stindardul caracatiță al clanului Kira.

Ca și cum i-ar fi simțit privirea sau fascinația, tânăra se uită peste umăr. Privi direct spre el, fără ezitare, de parcă știa exact ce căuta și pe cine va găsi.

Când ochii lor se întîlniră, privirea ei îi pătrunse gândurile direct până-n suflet, cu impactul orbitor al unui felinar negru, dar nu înainte ca el să-și dea seama că unul avea un iris căprui, iar celălalt era albastru ca gheața.

Șocul recunoașterii rupse vraja din jurul ei și, înainte ca ochii lui să o respingă, mintea lui i-a spus *Te cunosc...*

Când îl văzu cum se schimbă la față, ea se întoarse brusc. Cu o mișcare arogantă din cap, se apropie de grupul de femei, unde o pierdu repede din vedere.

Speriat de întîlnire, se uită înapoi la Mika și o surprinse uitându-se la el. Pentru prima oară în acea zi se uitau unul la celălalt în același timp și, doar pentru o clipă, privirile li se întîlniră.

Înainte însă de a putea fi sigur măcar ce expresie avea cu adevărat, o agitație cuprinse brusc întreaga curte și Mika își mută din nou privirea.

Shogunul ajunsese, în sfârșit.

Garda de onoare a lui Asano se despărți în două, lăsând un spațiu mai larg pentru șirul de călăreți care intrau în curte. Escorta shogunului, pedestră sau călare, purta cele mai bogate și cele mai elaborate armuri pe care Kai le văzuse vreodată, cu plăcile lăcuite în negru cusute la un loc cu mătase vopsită cu șofran și cu *mon*-ul Tokugawa expus vizibil în foiță de aur pe zalele lor. Stindardele și steagurile care-l înconjurau pe shogun purtau toate variațiile imaginabile ale culorilor Tokugawa, toate scoțînd în evidență *mon*-ul clanului cu cele trei frunze de nalbă în interiorul unui cerc, ale căror capete se întâlneau ca niște vîrfuri de lănci în centrul acestuia.

Deloc surprinzător, imaginea shogunului însuși era cea mai spectaculoasă dintre toate, cu armura neagră aproape în întregime poleită cu aur și cu plăcile prinse laolaltă cu cusături decorative din mătase roșie și aurie și un coif înalt, cu raze aurii în formă de vârfuri de lance și de ace care îi transformau *mon*-ul în imaginea unui răsărit de soare. Călărea un armăsar de luptă enorm care-l făcea să pară mai mare decât cei din jurul lui... mai mare decât viața.

În spatele lor veneau consilierii-șefi și mai mulți curteni în palanchine elaborat sculptate și decorate, suspendate pe bare susținute de servitori, urmate de hamali care transportau suficiente bagaje pentru a echipa un mic palat, cu încă și mai multe trupe și stegari venind din spate.

Shogunul începu atunci să descalece și toată lumea aflată în picioare în curte căzu în genunchi, prosternându-se cu brațele întinse pe pământ, în timp ce el stătea și privea în jur cu aparentă satisfacție.

Aghiotantul său descălecă în fața lui Asano și anunță pe deasupra capului acestuia:

– Asano Naganori, conducător al Ako, shogunul Tokugawa Tsunayoshi, *daimyo* al Provinciilor și Stăpân al întregii Japonii, îți mulțumește pentru primire.

Se aplecă din talie, evident un semnal pentru toți ceilalți de a se ridica. Asano o făcu primul și răspunse cu o plecăciune de salut și recunoștință, în timp ce restul mulțimii sălta în picioare, abia îndrăznind să șoptească.

Shogunul deschise un imens evantai de război, din metal aurit, având în mijloc un cerc roșu, tot un simbol al soarelui, proeminent pictat pe el. Făcu un semn cu evantaiul, iar slujitorii săi începură să înainteze unul câte unul, prezentându-i lui Asano un șir aparent nesfârșit de daruri bogate și frumoase, ca semn al favorii lui.

Kai se uită în altă parte, simțindu-se ciudat de dezamăgit și neimpresionat. Shogunul era un om care conducea un popor întreg, dar care găsea totuși necesar să-și proclame statutul cu o astfel de pompă, încât armura lui ar fi putut veni aici de una singură să-l reprezinte, lăsând omul în Edo.

Se uită la Kira a cărui față era o mască de politețe inexpresivă în timp ce privea cum rivalului său i se acordă o asemenea cinstire.

Cercetă grupul de femei ce așteptau în tăcere în spatele bărbaților lor, căutând-o în mod special pe cea în verde care se adăpostise sub stindardul lui Kira, cu un ochi de culoarea pământului roșcat și unul de un albastru-palid precum cerul de iarnă... Nu o găsi. Încruntat de îngrijorare, se întoarse și începu să-și croiască drum prin mulțime, îndepărtându-se.

Oishi traversă curtea principală luminată de felinare, cărându-și coiful sub braț. Îndatoririle sale în calitate de *karou* și șef al gărzii de onoare pentru această zi se încheiaseră în sfârșit și nu-și mai

dorea decât sanctuarul casei și familiei sale. Totul se desfășurase fără cusur, după părerea lui. Shogunul și suita lui, *daimyo* veniți în vizită și nenumărații lor slujitori, femei, animale și bagaje, plus funcționarii a căror responsabilitate era să aibă grijă de ei, fuseseră toți hrăniți în mod corespunzător, în funcție de rangul fiecăruia, și trimiși apoi în încăperile lor desemnate pentru noapte.

Palatul și camerele de oaspeți din curtea principală fuseseră complet ocupate, astfel încât ofițerii săi superiori necăsătoriți trebuiseră să se mute în barăcile din curtea interioară pe durata vizitei. Un loc pentru fiecare, și toată lumea la locul său, conform schemei personale a shogunului...

Unul dintre ultimele chipuri pe care le văzuse pe înserat, deși nu pentru că proprietarul ar fi fost cel mai puțin important dintre onorații lor oaspeți, departe de asta, fusese al lui Kira. Omul îi zâmbise. Zâmbise slab, dar era ceva în umbră, în spatele zâmbetului său, care îi întorsese stomacul lui Oishi.

Nu avusese niciun motiv pentru o astfel de reacție, niciun altul decât incidentul petrecut între stăpânul său și Kira. Poate doar pentru că nu avusese timp să mănânce, abia reușise să ia o înghițitură de apă toată ziua. Și totuși, ceva în legătură cu întâlnirea asta îl afecta. Spera că Riku va avea dispoziția să-i maseze spatele după cină.

Când ajunsese la intrarea casei sale, se opri împietrit. Încruntarea i se adânci, supărându-se de-a dreptul.

Corcitura de Kai îl aștepta pe verandă. Cel puțin șeful hăitașilor lui Asano nu îndrăznise să-i întineze interiorul casei, dar simplul fapt de a-l vedea pe ticălosul nelegitim acolo, în curtea principală, blocându-i propria ușă, fu dintr-odată mai mult decât putea îndura.

Kai îngenunche și se plecă adânc, cu ochii în pământ.

– Ce vrei? se răsti Oishi, în timp ce orele de oboseală și anii de resentimente îl făcu să fie slobod la gură.

Kai își înălță capul, iar gura lui Oishi se subție de nerăbdare în timp ce corcitura se lupta să-și găsească cuvintele cu care să-l abordeze. Kai părea să se simtă la fel de epuizat ca Oishi – poate mai rău, deși, probabil, nu din aceleași motive.

Ochii samuraiului deveniră de cremene la amintirea bruscă a morții *kirin*-ului, iar secretul vinovat pe care nici Kai și nici Yasuno nu știau că-l împărtășește cu ei îi sporea nespus de mult proasta-dispoziție.

În cele din urmă, corcitura inspiră adânc și spuse:

– La vânătoarea de săptămâna trecută, am văzut... o vulpe. Nu mi-am dat seama atunci că era un *kitsune*.

Oishi se uită la el, expresia feței împietrindu-se.

– O vrăjitoare? întrebă el, abia ascunzându-și disprețul din voce.

Putea înșira până în zori ce era și ce nu era Kai. Faptul că era, de asemenea, un prost superstițios nu îl surprindea prea mult.

Nu exista niciun *kitsune* în Ako. Ciudații schimbă-formă, care puteau lua înfățișări de animale, trăiau în pădurile adânci din munți, la fel ca și *kirin*-ii. Fusesse destul de greu pentru el să accepte că un *kirin* apăruse aici. Oare corcitura se aștepta să creadă că vederea unei vulpi însemna că Ako fusesse năpădit de *yokai*?

Cu toate astea, Kai îi susținu privirea și dădu din cap.

– Cred că am văzut aceeași creatură din nou în seara asta.

Se opri, văzând lipsa totală de răspuns din partea lui Oishi, realizând cât de fantezistă părea povestea lui, dar continuă cu îndărătnicie:

– Avea formă umană. Printre concubinele nobililor.

Oishi se uită în jos, cântărind cuvintele, dar, când își ridică din nou privirea, expresia lui era neschimbată.

O scânteie de frustrare apărură în ochii întunecați ai corciturii.

– Am venit la domnia ta pentru că m-am gândit că ar putea fi un semn rău pentru stăpânul nostru și domnița Asano.

Oishi îl privi fața mai îndeaproape de data aceasta, simțindu-i îngrijorarea. Singurul punct în care viața lui sau mintea lui se intersecta cu a lui Kai era loialitatea absolută față de stăpânul lor și singurul său copil. Asta explica de ce Kai găsisese curajul să vină aici pentru a vorbi direct cu el, spunându-i o astfel de poveste incredibilă... Și totuși, nu era decât o poveste incredibilă.

– Se spune că doar demonii au puterea de a vedea prin deghizarea unei vrăjitoare. Ești un demon?

Vocea lui voia să oblige corcitura să răspundă afirmativ. Nu era nevoie să-și ascundă aici disprețul pe care îl simțea acum, când Asano nu-l putea vedea sau auzi, și putea fi pe cât de brutal își dorise de mult să fie.

Scânteia din ochii lui Kai se transformă în cenușă, realizând brusc adevărul din spatele aparentei indiferențe a lui Oishi... faptul că samuraiul îl disprețuia la fel de mult ca oricare dintre slujitorii lui Asano, că întotdeauna o făcuse.

– Nu, răspunse el categoric.

Oishi ridică din umeri.

– Atunci probabil ai fost pur și simplu vrăjit de o fată frumoasă.

Trecu pe lângă corcitură, ca și cum aceasta încetase să mai existe, și intră în casă, împingând cu putere ușa în spatele lui, lăsându-l pe Kai în genunchi, singur în curtea pustie.

Ziua turnirului răsări atât de frumoasă, de parcă însăși Amaterasu, zeița soarelui și strămoașa împăraților Japoniei, hotărâse să onoreze vizita shogunului la Ako cu prezența ei strălucitoare.

Zona deschisă din curtea interioară, care era în mod normal rezervată pentru antrenamentele de luptă, fusese transformată temporar într-un pavilion imens, deschis spre cer, ale cărui secțiuni și coridoare erau create de sute de *tobari* așezați cap la cap. Perdelele segmentate, lungi de aproape doi metri, folosite în mod tradițional pentru cartierele generale de campanie, erau, de asemenea, utilizate pentru evenimente în aer liber de amploarea acestuia.

Principalul punct de interes din labirintul de perdele era arena turnirului, care fusese amenajată pentru duelurile de astăzi, menite să demonstreze îndemânarea celor mai buni luptători ai nobililor participanți.

Tobari-urile erau decorate cu *mon*-ul clanului Asano – pene de șoim încrucișate în interiorul unui cerc. Modelele erau imprimate în roșu și auriu, la fiecare câțiva zeci de centimetri de-a lungul maldărelor de pânză de culoare deschisă. *Mon*-ul Asano era intercalat cu, iar în unele locuri înlocuit de *mon*-ul Tokugawa, imprimat în auriu și negru de-a lungul căii care ducea la tribuna acoperită ce fusese ridicată pentru shogun și curtenii lui, pentru Asano și alți onorați oaspeți. Aceasta fusese construită de-a lungul părții laterale a arenei care oferea cea mai bună vedere asupra duelurilor. În apropiere de ea se aflau tribune și zone divizate pentru samurailor de rang ai lui Ako și pentru cei care îi serveau pe ceilalți nobili.

În spiritul unei tradiții păstrate încă de pe vremea când *tobari* erau echipamente militare, iar shogunii erau primii dintre stăpânii războiului, nu politicieni, scaunele pentru eveniment rămăseseră umilele taburete de campanie, cu perne de stat pe genunchi pentru femeile care ar fi putut, eventual, asista la spectacol, la solicitarea stăpânilor lor.

Oishi stătea lângă Asano și Mika, salutând demnitarilor care soseau pentru a urmări turnirul. La ordinul lui Oishi, ofițerii Asano de cel mai înalt rang erau deja așezați în tribuna lor privată, în timp ce alți samurai, pe care știa că se putea bizui, înconjurau arena, stând de pază. Toți purtau noua armură lăcuită în roșu-aprins, pe care *daimyo* Asano o comandase special pentru vizita shogunului. Și toți erau bine înarmați. Orice semn de delăsare în securitatea castelului Ako și orice incident care, teoretic, l-ar fi putut afecta pe shogun trebuiau prevenite cu orice preț.

Un incident i-ar costa onoarea stăpânului lor, în cel mai bun caz... iar în cel mai rău caz, proprietățile lui, viața lui și poate chiar viața fiicei sale. Samurailor din Ako ar deveni ronini, dezonoați și fără stăpân, cu niciun mijloc de a se putea întreține pe ei și, cu atât mai puțin, familiile lor. Oishi era foarte conștient de faptul că acest lucru li se întâmplase altora înainte, prea des, pentru motive neînsemnate...

Brusc avu un alt moment de oribilă înțelegere a pericolului care conducea viața oamenilor ca el în Epoca Războaielor. Atunci ar fi fost comandantul armatei lui Asano, nu doar vătaful unei armate de slujbași. Cu tot antrenamentul lor în artele marțiale – chiar și cu supliciile experimentate, precum călcarea apei îmbrăcați în armură în timp ce vizau o țintă cu arc și săgeata –, singurul pericol cu care se confruntase vreodată cineva de aici asemănător celui pe care oamenii îl înfruntau în timp de război fusese atunci când vânașeră *kirin*-ul.

Era încă obsedat de amintirea a cât de aproape de dezastru fuseseră în acea zi... cât de prost s-ar fi descurcat într-o epocă în care existau doar două moduri de a reveni din luptă: cu capul unui inamic legat de șa... sau fără al tău propriu.

O, zei... Își apasă degetele pe ochi. *De ce se gândea la astfel de lucruri acum?* Îl blestemă pe Kai, ale cărui prezență neașteptată și prevestiri neliniștitoare chiar în pragul ușii lui, în seara trecută, îl lăsaseră chinuit de coșmaruri, când el avea, de fapt, nevoie disperată de somn.

Mika îi aruncă o privire lui Oishi când îl auzi oftând și îl văzu frecându-și ochii. Fruntea i se încreți cu simpatie. Se uită înapoi la tatăl ei, care stătea încă drept și alert, de parcă vârstele lor fuseseră inversate, ținând cu mândrie în mână un evantai din pene de șoim. Se întrebă oare de câte zile de odihnă va avea nevoie, atunci când dublul calvar al vânătorii *kirin*-ului și al vizitei shogunului se va fi încheiat în sfârșit.

Se uită apoi spre tribune unde shogunul și suita sa se deplasau calm spre locurile lor. Ochii îi fură distrași de trupa de artiști pe care îi angajase pentru a-i amuza înainte de începerea duelurilor. Actorii interpretau, pe placul mulțimii, un dans *kagura* dintr-o dramă Nō, al cărei titlu îi fusese spus atunci când îi acceptase, deși îl uitase, cu toate câte se întâmplaseră de atunci.

Cel puțin, se gândi ea, măștile și costumele erau elaborate și frumos făcute, iar interpretarea pe atât de sofisticată și bogat nuanțată pe cât își dăduse cuvântul că va fi liderul lor, un om pe nume Kawatake. Cuvântul lui ar fi însemnat prea puțin, numai că ea știa că trupa sa jucase pentru împărat, ceea ce îi dădea încredere că erau vrednici să-l distreze și pe shogun. Chiar dacă împăratul era doar o figură fără nicio putere reală acum, el cobora din înșiși zeii Japoniei și, ca simbol viu al favorii lor, deținea un loc venerat și protejat, în vârful societății.

Îl observă pe însuși Kawatake în fața actorilor, recunoscând harul și înfloriturile controlate ale mișcărilor sale, chiar dacă purta o mască tradițională de demon. Dansa și se oprea în poze dramatice de parcă fusese născut să reprezinte zeii mai-mari-decât-viața și eroii legendari care făceau obiectul teatrului Nō. *Poate chiar fusese*, se gândi ea... dacă, așa cum i se părea din ce în ce mai mult, destinul le controla întreaga existență, oricât s-ar fi luptat să-și schimbe soarta.

Își luă privirea de la ei, ochii deplasându-i-se neîncetat în jurul arenei deschise. Acum, că primul val de entuziasm trecuse, se simțea la fel de obosită de la statul în picioare și de așteptare, în timp

ce oaspeții lor se așezaseră, pe cât fusese de pregătiri și de detalii. Și totuși, împărtășea satisfacția justificată a tatălui ei la vederea samurailor din Ako, care în noua armură arătau din cap până-n picioare ce oameni mândri și nobili erau... până ce își aminti de singurul om al cărui chip nici nu-l va vedea măcar astăzi, cel care merita cu adevărat să fie campionul lor în arenă.

Se uită în sus, la tribuna în care se aflau ofițerii de rang ai lui Oishi, văzându-i pe Hazama, Isogai, Hara. Încercă să și-l imagineze pe Kai stând printre ei în armură fină, purtând blazonul clanului Asano, și se simți și mai nefericită. Și apoi, brusc, ochii ei întâlniră fața căpitanului pe care toți ceilalți îl numeau „Basho”. Când îi surprinse privirea, acesta îi zâmbi și, de fapt, îi făcu cu ochiul, scoțând-o din ceața tristeții.

Îi zâmbi și ea, iar zâmbetul ei crescuse și mai mult când își aminti de prima lor întâlnire.

În mintea ei, Mika se văzu pe sine în copilărie, pierdută în nefericire, stând printre frunzele de arțar colorate în roșul-aprins al toamnei, pe dalele reci din curte, până când devenise greu de spus unde se termina chimonoul ei și unde începea lumea... stând și plângând, așa cum făcea de zile întregi, surdă la îndemnul și mângâierile doicilor ei, sigură că nimic nu-i va putea opri vreodată lacrimile sau sfârși durerea. Avea opt ani când îi murise mama, iar tatăl ei se retrăsese în camerele lui, atât de scufundat în durere încât nici nu-și mai putea aminti de nevoile fiicei sale.

Și apoi, războinicul Basho trecuse pe lângă ea, arătând la fel ca toți ceilalți războinici sumbri și imperturbabili ai tatălui ei, cu excepția dimensiunilor lui și a faptului că avea capul acoperit cu o glugă de pânză albă, deoarece, până de curând, fusese într-o mănăstire unde fusese instruit de călugări-războinici. Acest lucru îl făcea și mai tulburător de privit.

Dar, spre deosebire de toți ceilalți, Basho o observase plângând printre frunze și se oprise să se uite la ea. Și apoi, după un lung moment, se apropiase de ea și se înclinase adânc.

– Domniță Mika, îi spusese atunci, ești fiica unui *daimyo* și ești la fel de curajoasă ca orice războinic. Vrei să stai o vreme de pază cu mine pe zidul interior?

Ea privise în sus la el, atât de surprinsă de prezența lui, încât sughițase și-și acoperise gura. Un zâmbet a ieșit din ascunzătoare pe fața lui și a crescut până când a început să arate ca băiatul care era de fapt. Fusese la fel de surprinsă de zâmbetul lui ca și de faptul că îi vorbea... și complet derutată de cererea sa. Nu-și putea aminti ce i-a replicat, prinsă între durerea ei și uluirea bruscă, dar, cumva, se pomenise urcând treptele către postul de gardă de pe zidul înalt, cu dădacele venindu-i în urmă ca niște găște neliniștite.

Stând pentru prima dată pe creasta zidului, se uitase la Ako, la câmpiile și la pădurile sale, la râu și la cer, dintr-o perspectivă complet nouă. Briza puternică dinspre mare, care îi unduia părul, o făcuse să se simtă de parcă zbura, în timp ce Basho îi arăta plantațiile de orez și satele țăranilor, îi spunea numele copacilor de pe coastele dealurilor în culorile toamnei și îi arăta chiar și marea,

despre care ea nu realizase că se întindea atât de aproape.

Și apoi își îndreptase atenția spre cer. Când era la mănăstire, i-a spus el, obișnuia să stea în iarbă și să-și imagineze că se afla pe fundul cerului, ca și cum acesta ar fi fost marea, întrebându-se cum s-ar simți să plutească în sus, din adâncimi, în tot acel albastru... Cum, uneori, norii ce alunecau în derivă deasupra lui luau, în imaginația sa, înfățișarea unor pești ciudați, sau iepuri, sau câini, sau caricaturi de oameni pe care îi cunoștea, trecând dintr-o formă într-alta ca prin magie.

O întrebuse atunci ce vedea ea, când se uita așa în sus la nori și o ajutase să-și imagineze că luau formele cele mai absurde la care mintea ei se putea gândi... până când, ceva mai târziu, constatare cu uimire că râdea și arăta cu degetul, că nu mai stătea împietrită, plângând în tăcere. Fața ei și mânecile ei erau uscate de lacrimi pentru prima dată de când îi murise mama. Într-un fel, se simțea acum la fel de puternică și de înaltă ca Basho, ca și cum se transformase și ea, la fel ca norii, în ceva nou, ceva mult mai mare și mai vizibil decât putea spera vreodată să fie o fetiță îndurerată.

Îl întrebuse pe Basho dacă mama ei i-ar putea apărea în formă de nor. El îi explicase că spiritul mamei sale era o parte din toate lucrurile acum: din cerul și pământul lui Ako și din toți oamenii săi, atât în interiorul castelului, cât și în afara lui... dar mai ales o parte din propria ei inimă și din cea a tatălui ei.

Cuvintele lui o umpluseră de mângâierea de care avea nevoie, de dorința de a-și relua viața, de a purta dragostea mamei sale cu ea ca pe o comoară prețioasă. Și în timp ce simțea cum se schimbă, s-a hotărât să-l facă pe tatăl ei să iasă din camerele sale și să urce cu ea pe creasta zidului, pentru a împărtăși cu el ceea ce aflase.

– Basho! strigă brusc o voce furioasă, iar Mika îl văzu pe Oishi Yoshio – fiul *karou*-ului, cu tunsoarea de băiat și încrederea exagerată a unui aproape-bărbat, venind cu pași mari spre ei de-a lungul parapetului.

– Ce nai...

Se opri brusc, recunoscând-o pe Mika și realizând că toate femeile erau dădace. Făcu o plecăciune adâncă.

– Domniță Mika, iartă-mă! Nu am... ăă, iartă-mă că v-am întrerupt...

Când se îndreptase din nou, fața lui era de un roșu-aprins, iar Mika chicotise.

– O, stai liniștit.

Fluturase o mână spre el și apoi își îndreptase atenția spre cer, ca să-l facă să înceteze să mai arate atât de stupid.

– Poți găsi iepurele?

S-a întors apoi spre Basho și, în fața lui Oishi și a însoțitoarelor ei șocate, s-a lăsat în jos pe genunchi și s-a prosternat la picioarele lui, la fel de formal cum ar fi făcut-o în fața milostivului Buddha. Solemnă, i-a mulțumit pentru înțelepciunea lui.

Își mai amintea încă și de faptul că, în timp ce se ridica în picioare și le ordona brusc doicilor să vină cu ea la *daimyo*, doamna Haru, singura dintre ele care nu-și pierduse graiul din cauza socului, îl întrebase în liniște pe Basho cum de adusese o astfel de schimbare în ea.

Acesta a zâmbit și a dat din cap, ca și cum nu el făcuse asta.

– Să râzi înseamnă să-ți petreci timpul cu zeii, îi răspunsese el.

Apoi el și Oishi au plecat. Mai târziu, Oishi i-a spus că Basho era porecla călugărului-războinic și că ceilalți începuseră să-l strige „Basho”, după numele faimosului poet, pentru că tatăl ei apreciasse poezia lui ca fiind cea mai bună la un concurs. De ce poezia era o artă atât de apreciată de samurai a rămas un mister pentru ea, până când a crescut suficient de mare pentru a citi *Cartea celor cinci inele*.

Mika se gândi brusc la prezent când își aminti numele autorului cărții, legendarul luptător Miyamoto Musashi... și se gândi la Kai. Resentimentele îi ardeau inima pentru faptul că lui Kai nu i se îngăduia să fie astăzi aici, nici ca să privească, fără a mai vorbi de a lupta pentru Ako.

Dintr-odată, temătoare că gândurile ei pline de resentimente ar putea atrage nenorocul, începu o rugăciune scurtă, tăcută, către Străbuna Strălucitoare, cerându-i să zâmbească în jos la războinicul care îi furase lui Kai locul său de drept – măcar pentru a păstra onoarea lui Ako.

O voce îi întrerupse rugăciunea, înainte de a o putea duce la bun sfârșit – o voce pe care o recunoștea, dar nu una pe care ar fi dorit s-o mai audă vreodată.

Kira spunea, din spatele lor:

– N-am știut că este atât de minunată concubina ta, nobile Asano.

Tatăl ei se întoarse cu fața spre el, în timp ce ea se înroșea, umilită și revoltată, sub pudra albă a machiajului formal. Oishi urcă alături de tatăl ei, oferindu-i un moment pentru a-și ține emoțiile sub control, înainte ca *daimyo* Kira să observe efectul pe care cuvintele sale îl avusese asupra ei:

– Aceasta este *fiica* mea, spuse tatăl ei, cu o voce la fel de rece ca marea pe timp de iarnă.

Când ea se întoarse uitându-se urât spre Kira, cu ochii la fel de reci ca vântul pe mare, acesta își acoperi fața cu mâna, simulând stânjeneala. Ceea ce nu schimbă cu nimic expresia ei. *Dacă ar fi*

fost bărbat... Măinile îi apăsau centura lată din jurul taliei. Unobinu era doar o bucată frumoasă de pânză. Era, de asemenea, un loc ascuns pentru pumnalul pe care fiecare femeie samurai îl ținea aproape de inima ei.

– Iertați-mă, doamnă, spuse Kira, cu o umilință care, venind de la oricine altcineva, ar fi jurat că era extrem de sinceră.

Nu era de mirare că era un favorit al shogunului și al sfetnicului său cu privire la toate problemele de protocol... Nu întâlnise niciodată un mincinos atât de bun. O privi în ochi, de parcă aceștia nu i-ar fi stat în cale precum un zid de gheață, și se înclină ușor spre ea. Se uită la tatăl ei și apoi din nou la ea.

– Acum, când văd cât de frumoasă sunteți, înțeleg de ce tatăl dumneavoastră nu și-a luat altă soție.

Chiar dacă nu găsea nimic jignitor în cuvintele lui sau în felul în care le rostise, Mika simți insinuarea lui subtilă alunecându-i pe piele precum limba unui șarpe. Se uită la tatăl său și văzu cum ochii îi deveneau chiar mai reci, cu toate că nu spunea nimic. Oishi se muta de pe un picior pe altul, privind în jos la săbiile lungi și scurte pe care le purta înfipite în legăturile centurii de la *hakama* lui cu cracii largi. Brusc, își împinse evantaiul închis în centură și își duse mâinile la spate. Mika privi cum își încleșta pumnii.

Se uită înapoi la Kira și îi surprinse privirea insistentă, ca și cum nu se putea sătura s-o vadă. Gâtul i se strânse precum mâinile lui Oishi, înăbușindu-și o remarcă ce ar fi tăiat prin Kira la fel de curat ca sabia *karou*-ului, nelăsând nicio urmă mai mult decât propria înțepătură otrăvită a lui Kira. Cu trupul întins ca un arc, se forță să se încline politicos ca răspuns la presupusul compliment.

De data aceasta, tatăl ei făcu protector un pas înainte, punându-i o mână pe braț, în timp ce se posta în fața ei, dar, înainte de a putea spune ceva, *daimyo* Kira se întoarse spre el, zicând:

– Pot să te rog că fiica dumitale să stea cu noi? întrebă acesta. Aș dori să-mi îndrept grosolănia.

Mika văzu în ochii tatălui ei dorința puternică de a refuza și speră ca el s-o exprime în cuvinte.

Dar, încă o dată, cererea lui Kira fu rostită cu o curtoazie fără cusur, atât în cuvinte, cât și în ton, încât tatăl său se văzu obligat să accepte, ca nu cumva să pară inutil de nepolitic.

Oishi stătu cu ei cât timp putu, rămânând în apropiere până s-au așezat toți. Mika fu silită să îngenuncheze pe o pernă între tatăl ei și Kira, ca și cum ar fi fost cu adevărat o concubină.

Mika se întrebă cine se așteptase Kira să stea în genunchi lângă el... Sau dacă plănuiise, de fapt, acest lucru din timp, astfel încât să se vadă atrasă în această capcană? Oare era posibil ca un om să fie mai viclean decât soarta însăși?

În cele din urmă, Oishi se înclină în fața tatălui ei și spre ea și se îndreptă spre locul rezervat samurailor seniori din Ako. Mika îl privi plecând, cu mâna odihnindu-se grăitor pe mânerul sabiei, în timp ce străbătea distanța scurtă până la locurile pentru ofițerii săi superiori. Se întoarse după ce ajunsese la ei, privind înapoi, cu ochii pe stăpânul său și pe fiica acestuia.

Mika își simți frustrarea și neliniștea crescându-i și mai mult acum, când erau privați de prezența alertă a paznicului lor vigilent.

Kai stătea cu Oishi Chikara, fiul *karou*-ului, în zona de pregătire de lângă arenă. Aici, cel puțin, putea observa campionii diferiților nobili relaxându-se și exersându-și cele mai fin perfecționate mișcări înainte de duelurile care aveau să urmeze. Erau și alți samurai din Ako aici, cei care, ca și Chikara, nu aveau rangul care să le permită să stea, nici așezați, nici în picioare, undeva pe teren, dar cel puțin aveau dreptul să-și arunce privirea prin fantele dintre *tobari* pentru a prinde puțin din concurs.

Pentru că era cu Chikara, niciunul dintre ceilalți bărbați nu îi contestară dreptul de a fi prezent, cel puțin. Se uită înapoi la băiatul care alegea dintr-o grămadă de *bokken* de stejar, căutând-o pe cea mai bună pentru a i-o da lui Yasuno. Luptătorii din meciurile de azi nu se duelau până la moarte, așa că foloseau săbii de antrenament din lemn în loc de *katana*. Cu toate acestea, dueliștii purtau armură completă și măști de protecție atașate la coifuri, deoarece chiar și o lovitură de *bokken*, executată de un luptător priceput, putea fi fatală.

Armele grele din lemn cu vârf din oțel puteau schilodi sau chiar ucide un om și, pentru un instrument atât de bont, erau înșelător de subtile în modul în care o făceau. Nu puteau străpunge un om de la umăr până la inimă și nici provoca o pierdere masivă de sânge cu câteva tăieturi nefatale, încât acesta să cadă leșinat și să sângereze până la moarte. Și totuși, puteau despica oase și rupe organe interne sau fisura craniului... deseori lăsând în urmă doar o vânătăie la suprafață. Un om putea să cadă brusc fără suflare de la o rană invizibilă peste câteva ore sau zile, fără măcar să realizeze că fusese grav afectat.

Chikara ridică ce alesese pentru duelul cu săbii al lui Yasuno, cu o întrebare în ochi. Kai traversă curtea spre el și aruncă o privire atentă la lama de lemn, studiindu-i densitatea și rectitudinea fibrei fine, căutând defecte care ar fi putut însemna un punct slab. Clătină din cap.

Scotocind prin săbiile rămase, alegea o alta, cea mai bună din lot, și i-o aruncă lui Chikara. Băiatul o prinse abil cu mâna stângă, ținând încă celălalt *bokken* în dreapta. Gura lui Kai se ridică într-un zâmbet rar de aprobare. Chikara ținea cele două săbii una lângă cealaltă, comparându-le. Dădu din cap și o puse pe cea aleasă de el înapoi în grămadă.

Kai reflectă la ironia faptului că, deși nu cunoștea nici măcar un singur om la castelul Ako pe care să-l poată numi cu adevărat prieten, devenise instructorul privat de arte marțiale al lui Oishi

Chikara, fiul *karou*-ului.

Acesta venise la el în pădure, pe neașteptate, într-o zi de primăvară timpurie. Chikara, care ieșise afară și își irosea săgețile trăgând în păsările care se întorceau și trezind animalele, l-a surprins pe Kai exersându-și mișcările de sabie cu un băț. Kai nu intenționase niciodată ca cineva să știe că putea mânui o sabie, deoarece nu i s-ar mai fi permis să atingă din nou una adevărată. Yasuno aflase... însă Yasuno nu ar fi îndrăznit să vorbească despre asta.

Dar în acea zi, în primăvară, Chikara îl văzuse și, plin de aroganță, îi contestase dreptul de a exersa chiar și cu un băț. Băiatul purta o sabie reală, din oțel, prea mândru de statutul său de bărbat, recent dobândit, ca să lase zornăitul sabiei acasă, în timp ce pleca la vânătoare de păsări și de iepuri cu un arc. Numai faptul că era atât de profund concentrat asupra propriilor sale mișcări îl împiedică pe Kai să-l audă pe tânărul nechibzuit cu mult înainte de a se vedea unul pe altul.

Kai îl lăsase pe Chikara să-și tragă sabia. Apoi zburase lama din mâna băiatului cu o singură balansare a bățului său, doborându-l și pe el cu următoarea.

Apoi luase sabia lui Chikara și o pusese cu vârful la gâtul băiatului întins pe spate, la pământ. Apăsând doar atât de tare cât să rupă pielea, îi ordonă lui Chikara să jure pe sângele de samurai care i se prelingea pe gât că nu va spune nimănui ce văzuse.

Îl privise pe băiat înghițind un nod de spaimă în timp ce lama îi înțepa pielea... Dar apoi, o lumină sfidătoare revenise în ochii lui Chikara, care jurase că nu va spune nimic... dacă el, Kai, îl va învăța tot ce știa.

Kai îi înapoiase sabia, fără comentarii, trimițându-l acasă la tatăl său. Știa riscul pe care și-l asuma, dacă Chikara i-ar fi mărturisit părintelui său ce se întâmplase. Oishi Yoshio ar fi venit după el cu oțel, iar meciul nu ar fi înclinat nicicum de partea unuia singur. Dar nu avea de ales.

Și astfel, a doua zi dimineată, când se sculă, după ce soarele abia răsărise, îl găsi pe Chikara așteptând în fața ușii lui, singur, într-o ploaie mocnită, cu două săbii de antrenament din lemn.

Din ceea ce văzuse în sesiunile lor de practică, Chikara avea potențialul tatălui său pentru a mânui o *katana*. Dar *sensei*-ul școlii de mânuire a sabiei a castelului Ako părea să aprecieze forma mai mult decât funcția, până la punctul la care și-ar fi învățat elevii caligrafie, nu cum să ucidă.

Și astfel Kai începuse să-l învețe pe Chikara să folosească o sabie ca și cum ar fi luptat cu adevărat pentru viața lui.

Chikara făcu un semn către campionul care exersa în fața lor, trezindu-l pe Kai la realitate.

– Încearcă mereu același truc. De fiecare dată când coboară garda, se pregătește să atace.

Kai râse.

– Dacă tu poți vedea asta, atunci n-are nicio șansă.

– Oricum n-are nicio șansă împotriva lui Yasuno, spuse Chikara, ridicând *bokkenul*.

Kai se uită la el surprins, doar pentru o secundă, înainte de a-și aminti adevărul... minciuna despre care Chikara nu va afla niciodată.

Băiatul dădu să se întoarcă pentru a-i duce lui Yasuno *bokkenul*.

– Ai lăsat o ofrandă la altar? întrebă Kai deodată.

Când își părăsise coliba, în această dimineață, se oprise la altarul pe care îl construise lângă cărare, ca să se roage pentru ca norocul să-i zâmbească azi lui Ako, dar cineva fusese acolo înaintea lui... și lăsase un dar. Chikara se uită la el nedumerit și clătină din cap.

– Ce era?

– O pană.

Kai ridică din umeri ca și cum nu însemna nimic. Dar fusese o pană de șoim. Simbolul lui Ako, simbolul unui războinic. *Dacă nu Chikara, atunci cine? Mika? Și dacă fusese ea, care era semnificația penei – pentru ea, pentru el...?*

Chikara zâmbi.

– Trebuie să fi fost un semn de la zei. Yasuno este... Se întrerupse, holbându-se ca și cum ochii lui vedeau deodată ceva fără sens printre corturi, în spatele lui Kai.

Kai se întoarse să vadă la ce căsca gura și clipi cu neîncredere. Un bărbat în armură completă tocmai ieșise de undeva, din labirintul de *tobari* – un uriaș, la propriu, și masiv construit. Îmbrăcat în armură, era aproape cu jumătate din Kai mai înalt decât el, iar Kai era mai înalt decât majoritatea bărbaților.

Armura străinului era făcută dintr-un ciudat metal negru-albăstrui și era construită într-un fel cum nu mai văzuse până acum, mai mult ca o carapace de insectă, cu spini subtili, mai proeminenți în punctele din care puteau provoca cele mai mari daune într-o luptă corp la corp. Armura acoperea practic în întregime trupul luptătorului. Numai greutatea ei era mai mult decât ar fi putut să care majoritatea oamenilor și să continue în același timp să se miște în mod eficient, darămite să mai și lupte. În timp ce Kai se uita la ea, finisajul tern păru să se schimbe, scânteind precum aripa unui gândac.

Masca pe care o avea pe față nu era una obișnuită– expresia acesteia era ca a unui demon în agonie sau a ceva venit din adâncurile iadului lui Enma într-o formă în care nu era nici în întregime mort, nici cu adevărat în viață.

Kai închise ochii, clipi să-i limpezească din nou, dar înainte de a putea arunca încă o privire, chemarea tobelor anunța începerea unui alt duel. Războinicul făcea deja pași mari spre arenă, cu mișcări nefiresc de line și de agile pentru un om atât de mare.

Un murmur neîncrezător trecu printre cei adunați în spațiile dintre *tobari*, sunetele de neîncredere răspândindu-se în jurul terenului, pe măsură ce fiecare dintre privitori îl zărea pentru prima dată pe samuraiul în negru. Câștigătorul luptei precedente își ridică brusc *bokken*-ul, adoptând o poziție defensivă. Începu apoi să se retragă, în timp ce uriașul traversa arena, îndreptându-se spre el cu inevitabilitatea morții.

Așezată pe călcâie, între tatăl ei și Kira, Mika înălță capul și încetă să-și facă vânt cu evantaiul, când oamenii din jurul ei au început să murmure și să arate cu mâna. Poziția ei joasă nu îi oferea nici măcar pe aproape o imagine la fel de bună a arenei sau a luptătorilor de acolo precum cea de pe scaunele de campanie de pe fiecare parte a ei. Își petrecuse aproape tot timpul cu ochii la mâinile împreunate în poală sau frământând evantaiul din fildeș sculptat.

De obicei, se bucura de demonstrațiile de îndemânare în artele marțiale, de concursurile care erau practic singura amintire reală a mândrei istorii a samurailor ca războinici... asta dacă nu-și îngăduia să se gândească la greutatea și suferința, la mutilarea și la riscul constant de moarte cu care adevărații eroi trebuie să se fi confruntat. Faptul că strămoșii ei găsiseră o cale nu numai de a triumfa asupra dușmanilor lor, ci și de a îndura o viață petrecută pe un câmp de luptă plin de sânge după un altul, în Epoca Războaielor, era o dovadă reală a îndemânării, curajului și onoarei lor.

Numai gândul acela ar fi putut s-o pregătească pentru priveliștea ce i se desfășura înaintea ochilor. Un sunet mic de neîncredere și consternare îi scăpă, în clipa în care îl văzu pe uriașul în armură neagră, concurentul următor. Părea imposibil că un om putea crește atât de mult. Abia îi venea să-și creadă ochilor chiar și acum, când acesta stătea în arenă, în fața ei. Oare era cu adevărat doar un bărbat în armură...?

Existau povești despre Oda Nobunaga, cel mai nemilos dintre Cei Trei Unificatori care încheiaseră Epoca Războaielor, cel care fusese numit Regele Demon. Se spunea că, și acum chiar, își urzea răzbunarea pe undeva, pentru că era de fapt un demon, și nu un muritor...

Un demon. În cea mai mare parte a vieții ei auzise cum Kai era numit „demon” și recunoștea cuvântul ca pe ceea ce era de fapt, o insultă și o minciună. Dar acest *lucru* monstruos nu putea fi om, dacă era măcar ceva real. Garda de protecție de pe fața războinicului nu lăsa să se vadă niciun semn al adevăratei sale înfățișări ascunse în spatele unei imagini turnate din metal, care făcea ca măștile de demoni purtate de actorii care jucaseră mai devreme să pară niște caricaturi ridicole. Aceasta era adevărata față a groazei, a răului... un monstru al nopții... un *yokai*...

– Cine este? întrebă ea.

Vocea îi sună nesigură când se uită în sus la tatăl său.

Kira se aplecă spre ea, cu fața plină de satisfacție în timp ce-i răspundea el.

– Luptătorul meu.

Se întoarse să se uite la el, ca lovită de trăsnet. Apoi privi din nou în arenă, în timp ce samuraiul care se confrunta cu campionul lui Kira înceta să se retragă și se pregătea să atace. Se repezi brusc la adversar, aplicându-i o lovitură puternică în brațul cu care uriașul ținea sabia.

Războinicul în armură neagră părea că nici n-o simțise. Își izbi propriul *bokken* de partea laterală a oponentului său, făcându-l să se clatine. Înainte ca omul să-și poată recăpăta echilibrul, uriașul samurai îl doborî cu o singură mișcare, apoi își împinse *bokkenul* în jos pe capul lui atât de tare, încât îi deformă casca de metal.

Confruntarea se termină înainte ca Mika să apuce să respire. Luptătorul căzut nu se mai ridică. Nici măcar nu mai mișca.

Publicul rămase în tăcere uluit, pentru un lung moment, înainte ca vreun spectator să-și poată regăsi vocea pentru a vorbi măcar, cu atât mai puțin pentru a aclama. Mika se pomeni cu mâna acoperindu-i gura, ca și cum încercase să-și înăbușe un țipăt, fără să-și amintească măcar cum sau când făcuse gestul.

Kira se aplecă spre ea din nou, cu un zâmbet liniștitor.

– Urmează campionul tatălui dumneavoastră, doamna mea. Sunt sigur că va fi un meci mult mai echilibrat.

Mika își încleștă iarăși mâinile, agățându-și-le una de alta, până când inelele îi învinețiră degetele. Dar asta era tot ce putea face: să nu se uite nici la Kira, nici la tatăl ei, cu ochii drept înainte, la coșmarul în negru, dar fără să vadă nimic. *Yasuno...* pentru Yasuno nu avea nicio rugăciune, indiferent la cât de mulți zei putea cere îndurare acum. Numai Kai putea omorî un monstru. *Numai Kai...*

– Kai!

Kai privea cum tovarășii samuraiului căzut îi îndepărtau corpul moale de pe câmpul de luptă. Se întreba dacă omul era mort. Părea mort... și, după o lovitură la cap ca asta, probabil, putea foarte bine să fie așa.

– Ce? spuse el, distrat, când își luă privirea de la arenă.

Chikara se grăbea spre el, cu respirația tăiată și cu panică în ochi.

– Ce este?

Propria-i înfățișare se schimbă și ea de îngrijorare, când tobele începură din nou să cheme următorul luptător pe teren, unde uriașul în armura neagră, noul învingător, aștepta.

Nu era nici urmă de Yasuno, nici cu Chikara, nici altundeva. *Oare Yasuno își pierduse curajul?* Dacă ar fi așa, gândi Kai, l-ar ucide cu mâna lui.

Dar Chikara îl trase fără menajamente de braț, iar expresia de pe chipul tânărului samurai îi spunea că ceva era în neregulă cu Yasuno, mult mai rău decât o criză de nervi.

Kai îl urmă pe Chikara înapoi la cort, unde Yasuno ar fi trebuit să fie de acum gata pregătit, în armură. Dând la o parte perdeaua de la intrare, Kai păși înăuntru fără să se anunțe, lucru care oricum ar fi fost inutil, deoarece Yasuno zăcea pe spate pe pământ, cu ochii larg deschiși și privea în gol.

– Ce-o fi cu el? întrebă Chikara. Parcă ar fi în transă...

Kai nu-i răspunse. Îngenunche lângă Yasuno, uitându-se în ochii lui sticloși.

– Ai văzut pe cineva pe lângă cortul ăsta?

Chikara clătină din cap.

– Pe nimeni. Doar... Cred că am văzut o vulpe.

– O vulpe albă?

Kai se uită în sus, încruntat, văzându-l pe Chikara încuviințând din cap și privindu-l. Se uită din nou la Yasuno, de data aceasta observând pe genele lui o tentă albă ciudată, nefirească.

Tobele sunară încă o dată. Kai avu o viziune bruscă a arenei de luptă, neliniștea de pe fața lui Mika și a lui Asano, nerăbdarea tot mai mare a mulțimii... a shogunului... în timp ce samuraiul uriaș se plimba înainte și înapoi, singur pe teren, arătându-și disprețul pentru un oponent atât de laș, încât nici măcar nu punea piciorul în arenă. Se uită la Chikara și clătină din cap.

– Cheamă-l pe tatăl tău.

– Nu este timp! spuse Chikara disperat. Privi spre armura lui Yasuno, încă agățată pe standul său. Samuraiul nici nu avusese șansa să și-o pună pe el. Dacă nu luptă, vom fi dezonorați...

Kai îi urmări privirea spre armură, văzând coiful și masca de protecție care ascundea complet chipul celui care o purta, corpul armurii, cu blazonul clanului Asano afișat cu mândrie pe cuirasă. Ar putea... *Nu, nu putea.*

Ca și cum Chikara îi citise gândurile, băiatul îl încurajă.

– Nu vor ști niciodată că ai fost tu.

Kai se ghemui lângă corpul inert al lui Yasuno din dorința de a se întinde, pur și simplu, pentru a atinge armura... cu mintea sfâșiată între adevăr și consecințe, dacă ar fi îndrăznit...

– Poți să-l bați, iar ei nu vor ști niciodată, insistă Chikara.

Afară, în arenă, tobele se auzeau din nou.

Kai se ridică în picioare, întinzându-se către prima bucată de armură. Chikara sări cu nerăbdare să-l ajute să și-o pună pe el. *Pentru Ako. Pentru Mika...*

În arenă, liniștea tensionată a mulțimii fu întreruptă de shogunul care, deodată, se ridică de pe scaun, închizându-și brusc evantaiul. Gestul său de nerăbdare se răspândi prin tribună ca undele făcute de un crap săltând într-un iaz. Demnitari și *daimyo* se ridicară la unison, plecându-și capetele cu respect. Kira făcu același lucru. Doar Mika văzu o urmă de zâmbet ascunsă de mișcarea lui.

Chiar când shogunul se pregătea să plece, un samurai cu blazonul Asano vizibil pe armură intră în arenă. Pași înainte și apoi se opri, uitându-se în tribune.

Yasuno. Mika se întoarse spre tatăl ei, împărtășindu-i ușurarea bruscă... neremarcând tresărirea de surpriză pe care Kira nu o putuse ascunde în întregime.

Shogunul se opri, privind înapoi la luptătorul nou-venit și la samuraiul victorios, în negru. Cu interesul reaprins, se întoarse la platformă și se așază din nou, restul nobililor imitându-l rapid și supus. Kira se așază din nou alături de Mika, dar de data aceasta nici nu se uită la ea. Continua să se holbeze la cei doi războinici, cu o expresie aproape consternată. Ea simți doar ușurare, pentru că, în sfârșit, părea mai interesat să vadă duelul de pe teren decât s-o fixeze pe ea pe furiș cu privirea.

Se împinse în sus pe genunchi, uitându-se și ea pe teren, prima sa preocupare revenindu-i din nou în gânduri, acum că Yasuno apăruse, în sfârșit. Cel puțin era aici... dar nu fusese în stare să-l omoare pe *kirin*. Avea oare vreo speranță împotriva acestui monstru?

Kai stătea în arenă ca un om care visa cu ochii deschiși, uitându-se cum shogunul și ceilalți nobili se întorceau și își reluau locurile. Dacă lui Chikara i-ar fi luat încă o secundă să-l lege și să-l închidă în armura lui Yasuno, ar fi fost prea târziu.

Dar nu era, iar acum se afla aici, pe teren, și nu mai exista nicio cale de întoarcere. Nu purtase armura niciodată până atunci. Trupul îi transpira și îi tremura, mai mult din teama a ceea ce făcea el acolo, purtând-o, decât de la greutatea armurii. Masca atașată la coif era fierbinte și îl împiedica să respire. Panica crescândă aproape că îl sufoca. Inima îi bătea atât de repede de parcă alergase tot drumul de la pădure până aici în armură, nu doar pe scurta distanță de la cortul lui Yasuno.

Se uită la mulțime, la *daimyo* Asano și la Mika, la Oishi și la samurarii din Ako. Să câștige respectul lor, realizează deodată, însemna pentru el mai mult decât lauda sau condamnarea shogunului însuși și a tuturor nobililor din țară.

Se uită din nou la luptătorul care aștepta să-l pună la încercare – uriașul în armură neagră. *Campionul lui Kira. Își aminti de acel kitsune alb... vrăjitoarea lui Kira. În tot ce se întâmpla rău în Ako era mâna lor, era plănuț de Kira.*

Se uită la suprafața ciudat de scânteietoare a armurii negre și la masca bolnav de demonică ce îi alcătuia fața. Masca nu-i rămânea stabilă în viziune, ca și cum ar fi fost un parazit insidios care încerca să-și croiască drum prin ochii lui, în creierul lui, să-l paralizeze prin teroare. Orbitale erau niște tunele întunecate. Nu putea spune dacă acolo exista cineva sau măcar ceva care se uita la el.

Părea că trecuse o veșnicie de când se luptase într-un duel real. Se putea la fel de bine chiar să fi trecut. *Și cu ce se confrunta cu adevărat?*

Kai închise ochii, blocând totul la exterior. *Respiră adânc. Ține. Concentrează. Expiră.* Nu era prima dată când se lupta sau când lupta pentru viața lui... nici chiar prima dată când se bătea cu un demon. *Putea s-o facă. O va face. Va câștiga...*

Deschise ochii și lumea îi sări în centrul atenției, la fel de tăioasă și de limpede ca un cristal. Dintr-odată văzu ochii adversarului său, ca și cum ar fi fost acolo tot timpul, privindu-l, dar lui îi fusese frică să-i întâlnească.

Ochii erau galbeni ca pucioasa.

Și totuși, nu ochii contau. Nici forma sa nu conta, fie ea umană sau nu. Atât timp cât era suficient de solid pentru a-l lovi cu sabia, lucrul din fața lui era doar un lucru.

Înaintă cu pași mari spre mijlocul arenei, către locul din fața tribunei unde îl putea înfrunța pe luptătorul lui Kira în mod liber, în văzul mulțimii. Se întoarse spre shogun și se înclină, dar ochii descoperiră chipul lui Mika. În vizorul lui, aceasta părea să strălucească în lumina soarelui. Chiar dacă nu va ști niciodată adevărul, încrederea pe care o avusese întotdeauna în el era ca un far, o reamintire a tot ceea ce conta pentru el, o vrajă împotriva a tot ceea ce avea puterea să-i facă rău.

Se întoarse spre adversarul său. Se înclină unul către celălalt. Profilat împotriva soarelui, samuraiul în negru își ridică *bokken*-ul – o umbră animată care plana asupra sa asemenea celei

mai întunecate temeri din toate inimile din lume, forjată în formă omenească.

Formă omenească solidă.

Mulțimea era extrem de tăcută în timp ce Kai își ridică arma și începea să se miște, în cercuri largi, la fel cum făcea și celălalt războinic – cum ar fi făcut și Yasuno – într-o etapă rituală de deschidere care-i permitea fiecărui adversar să-l observe pe celălalt în mișcare.

Brusc, campionul lui Kira se opri din rotire și se repezi. *Bokken*-ul lui se ridică și căzu atât de repede, încât mișcarea abia se văzu, doar ca o ceață.

Coborî direct în locul unde Kai stătuse cu o secundă înainte, dar acesta nu mai era acolo, sărise deoparte chiar mai repede, contraatacând.

În tribune, Mika schimba priviri impresionate cu tatăl ei. Poate că îl judecase greșit pe Yasuno. Poate că la urma urmei se va ridica la înălțimea acestei provocări aparent imposibile.

În zona separată în care stăteau samuraii seniori din Ako, Oishi se uită către ceilalți și îi văzu schimbând priviri ce variau de la surprindere la nedumerire. Își simți propria minte alergând prin toată gama de emoții în timp ce-i urmărea pe cei doi războinici făcând manevre unul în jurul celuilalt, mișcându-se continuu, fandând și lovind. Fiecare mișcare fusese neconcludentă până acum, deși Yasuno, cel puțin, rezistase deja mai mult decât războinicul dinaintea lui. Mișcările sale păreau a fi ceea ce aștepta Oishi. Și totuși, era ceva ce nu putea numi exact în rapiditatea răspunsurilor lui Yasuno, în fluiditatea stilului său...

Îl privi pe campionul lui Ako stând nemișcat, după ce evitase o lovitură venită cu o viteză uluitoare ce îi țintise capul. Îl văzu așteptând cu un calm tulburător, în timp ce uriașul venea după el, în mod clar înfuriat de oportunitatea pierdută de a-și doborî adversarul cu o singură lovitură.

Aștepta... ca samuraiul în armură neagră să ajungă în raza lui de acțiune. *Aștepta...* să-și stabilească următoarea mișcare. *Yasuno nu așteptase nimic în toată viața lui, mai ales ca o luptă să vină la el.* Fusese întotdeauna prea impulsiv pentru binele lui.

Când samuraiul în negru trecu de linia invizibilă pe care Oishi o citi ca pe punctul în care alonja sa mai lungă îi aducea *bokken*-ul în raza de lovire a lui Yasuno, acesta din urmă își făcu în mod neașteptat mișcarea. Din nou, cu o rapiditate și o agilitate pe care Oishi nu le mai văzuse până atunci, Yasuno atacă. Vârful de oțel al *bokken*-ului său străluci ca un semn de foc în lumina soarelui, în timp ce pară, aplecându-se, lovitura descendentă și izbi genunchiul acestuia – unul din cele câteva puncte vulnerabile pe care cineva putea spera să le lovească la un om de asemenea mărime, pentru a-l doborî rapid.

Samuraiul în armură neagră păru să înțeleagă asta, reușind într-un fel să blocheze lovitura, dar traiectoria *bokken*-ului lui Yasuno se inversă cu o viteză care nu ar fi trebuit să fie posibilă, ca și când s-ar fi redresat din lovitura adversarului său, ridicându-se spre brațul întins cu sabia al uriașului – către un punct de îmbinare din armura lui, sau cotul din interior, sau osul fragil al antebrațului...

Uriașul se mișcă însă cu aceeași rapiditate. Arma sa blocă lovitura și cele două săbii se ciocniră în plină forță în aer.

Trosnetul răsună cu ecou prin toată zona castelului, în timp ce săbiile se spulberau în urma impactului. Mulțimile din tribune, ca și oamenii din jurul perimetrului, reacționară cu aceleași strigăte uimite de neîncredere.

Cei doi războinici erau încă în picioare, luptându-se acum cu ceea ce mai rămăsese din săbii. După un lung moment în care niciunul dintre ei nu se mișcă, se întoarseră încet spre tribuna de unde shogunul îi privea, alături de publicul care aclama.

Remiză? gândi Oishi – aproape rugându-se – simțind speranța și incredulitatea strângându-i-se ca o funie răsucită în jurul pieptului, împiedicându-l să respire. O remiză ar fi putut fi, probabil, cel mai bun lucru care se putea întâmpla, cel mai bun la care ar putea spera, în asemenea situații. Yasuno fusese absurd de norocos până acum. *Dacă shogunul ar permite să se termine...*

Atunci îl văzu pe *daimyo* Kira înclinându-se și depărtându-se pentru prima oară de Mika, pentru a-i murmura ceva la ureche stăpânului său.

Shogunul stătu o clipă, reflectând la solicitarea primită. Apoi dădu din cap, făcându-i semn adjunctului său, care strigă un ordin.

Ca și cum cineva ar fi fost tot timpul pregătit pentru asta, două săbii de oțel fură aduse pe teren. Una era o *katana* obișnuită, pe care purtătorul i-o dădu lui Yasuno, dar sabia pe care celălalt om i-o înmână campionului lui Kira era făcută din același ciudat oțel negru-albăstrui ca și armura lui și aproape de lungimea unei sulite, dar cu lama curbată până la mânerul alungit.

Un *odachi*...? Oishi clătină din cap, necrezându-și ochilor. *Odachi*, marile-săbii, erau folosite de călăreți pentru a-i tăia pe soldații pedestri pe câmpul de luptă. Puțini oameni puteau scoate una din teacă fără ajutor, nemaivorbind de luptat cu ea într-un duel. *Doar un uriaș...*

Un om obișnuit cu o singură katana, împotriva unei odachi în mâinile unui uriaș. Acest duel tocmai devenise o întrecere mortală... Nu. Chiar mai rău. Asta era crimă.

Mâna i se închise pe mânerul propriei săbii și se strânse. Auzi un mormăit furios trecând printre oamenii așezați lângă el. În tribuna demnitarilor, *daimyo* Asano se întoarse atunci să se uite rece la Kira, de parcă și-ar fi dat seama că acesta pusese totul la cale.

Samuraiul în armură neagră se răsuci spre Yasuno fără măcar o fentă preliminară, rotindu-și sabia într-un arc de cerc, urmărind să-și taie adversarul în jumătate. Yasuno căzu în genunchi și se aruncă pe spate, în timp ce sabia trecea pe deasupra lui. Era din nou în picioare înainte ca cineva să poată clipi, ridicându-și *katana*. Marginea ei lovi latul lamei lungi a sabiei *odachi* în unghi drept, cu un impuls care ar fi trebuit să rupă arma neagră în două.

Cu toate acestea, lovitura nu avu niciun efect. *Katana* reveni într-o ploaie de scânteii, iar el se rostogoli, să scape în timp ce luptătorul lui Kira despica în jos spre el cu o mișcare ce părea să fi absorbit impactul loviturii lui Yasuno, dublându-l.

Yasuno sări în picioare. Un picior veni la capătul sabiei uriașului în timp ce aceasta lovea pământul. Făcu doi pași imposibili pe lungimea sabiei *odachi* și apoi se împinse, făcând un salt în aer. *Katana* sa lovi oblic coiful adversarului, dar, din nou, fără niciun efect. Uriașul nici măcar nu-și scutură capul. Mâna i se ridică și îl lovi pe Yasuno ca pe un țânțar, în timp ce acesta cădea înapoi spre pământ.

Lovitura fu cumplită, însă Yasuno se rostogoli în aer și ateriză în picioare. Făcu doi pași împleticiți înapoi, dar chiar și în timp ce făcea asta își roti *katana* pentru a contracara următoarea lovitură din lateral a sabiei *odachi*, îndepărtând-o de corpul lui. Înainte ca războinicul lui Kira să-și recapete elanul, Yasuno plonjă printre picioarele lui proptite și, rostogolindu-se din nou, îi lovi glezna.

Katana nimeri în zale, iar el evită cu greu o lovitură spre spate, în timp ce samuraiul în armură neagră se răsucea cu viteză, furios, rotind sabia odată cu el. În timp ce contracara lovitura următoare, Yasuno se aruncă pe piciorul de pivotare al spadasinului, încercând să-și dezechilibreze adversarul, dar ar fi putut la fel de bine să încerce să împingă un copac.

Alunecă spre înainte, forțând uriașul să se întoarcă din nou, câștigând o fracțiune de secundă, dar nu și o țință accesibilă pentru sabie, înainte ca lama celuilalt să vină spre el din nou...

Dacă spectatorii fuseseră entuziasmați înainte, acum rămăseseră fără grai, urmărind dansul supranatural al celor două corpuri în mișcare unul în jurul celuilalt, muzica încleștărilor constante dintre săbii, ploaia orbitoare de scânteii rezultată din impactul oțel pe oțel, un dans al morții care părea să aibă loc în afara realității, de parcă ar fi fost martorii unei legende readuse la viață.

Oishi privea împreună cu ceilalți samurai din Ako, toți la fel de captivați ca nobilii cu gurile căscate din tribune, dar urmărind fiecare lovitură și ripostă, practic invizibile pentru aceia cu ochi de cunoscător.

Mișcarea dintr-o zonă neașteptată îi distrase lui Oishi atenția pentru o clipă. Văzu că un grup de samurai din Ako, care urmăreau totul din spatele *tobari*, se adunase la intrarea în perimetrul de antrenament ca să vadă mai bine, toți fiind atât de prinși de duel încât unii stăteau, de fapt,

neprotejați, în câmp deschis, la marginea arenei. Îl observă pe Chikara printre ei și văzu mândria și venerația de pe fața fiului său, împreună cu ceva mai mult decât credință...

În scaunele de lângă el, Basho clătină din cap. Aplecându-se în față, acesta murmură.

– Yasuno nu este un luptător atât de bun...

Hazama și Isogai râseră, presupunând că făcea o glumă. Yasuno era prietenul său cel mai bun, dar Oishi se uită la ochii lui Basho și văzu că era foarte serios.

Și corect. Când învățase Yasuno să zboare...? Oishi se încruntă. Nu văzuse niciodată pe nimeni atât de bun... cu excepția samuraiului în armură neagră. *Duelul acesta era imposibil.* Chiar dacă Yasuno ar fi fost un luptător mult mai bun decât bănuia oricare dintre ei, unde și când învățase tehnici precum cele pe care le folosea acum? Cu cât lupta se prelungea, cu atât mai puțin familiare, sau chiar de recunoscut, păreau mișcărilor campionului lor. Maestrul din Ako nu-i învățase niciodată să se miște astfel. Nu era nici măcar un stil de luptă căruia Oishi să-i poată pune un nume.

Și totuși, *văzuse* unele din mișcărilor acelea necurate... recent. Brusc își aminti că, după ce văzuse cum își încheiase Chikara duelul cu Jinnai, urmărise mai atent antrenamentele solitare ale fiului său.

Se chinui din nou să nu mai stea cu ochii la duel pentru a se uita la Chikara, la privirea din ochii fiului său, la expresia lui. Dintr-odată, Oishi își dădu seama nu numai că mișcărilor îi sunt familiare, ci și că nu Yasuno era cel care lupta acolo... și aproape la fel de sigur știa cine luase locul lui Yasuno. Mâna lui coborî din nou la sabie, în timp ce orice urmă de speranță îi dispărea de pe față.

Campionul lui Kira pivotă și trimise o lovitură brutală cu sabia pe care Ya... *nu, nu Yasuno*, ci cel care lupta în locul său o pară la fel de abil ca înainte, dar de data aceasta se împiedică, de parcă lovitura îl dezechilibrase. *Începea să obosească?* Cât timp putea avea un om puterea să reziste împotriva unui asemenea dușman? *Asta era ceea ce însemna cu adevărat să lupți pentru viața ta...*

Și totuși, în timp ce uriașul se repezea, urmărind ceea ce părea avantajul lui, războinicul din Ako se aplecă, se răsuci într-un arc grațios și îl luă prin surprindere. *Katana* fulgeră spre partea laterală nepăzită a uriașului...

În clipa în care se izbi de armura neagră, lama de oțel forjat a *katanei* se sparse ca sticla. Mulțimea care privea scoase șocată un oftat colectiv.

Luptătorul îngheță, holbându-se nedumerit la mânerul fără lamă al sabiei, pe care încă îl strângea în mâini. Și, în secunda următoare, samuraiul lui Kira balansă un cot masiv, blindat, lovindu-l din plin.

Campionul din Ako zbură zece metri prin aer, înspre tribune, înainte de a se prăbuși la pământ. Privitorii icniră din nou. Se auziră strigăte și țipete și unii dintre ei se ridicară chiar în picioare.

Și apoi, întreaga lume se opri.

Coiful și masca de la armura campionului din Ako zăceau la douăzeci de metri de locul unde aterizase acesta... permițându-le tuturor celor prezenți să-i vadă fața și adevărata identitate.

Era corcitura.

Oishi înjură cu voce tare de data asta, dar înjurătura se pierdu în vocile uluite ale celor din jurul lui. Acum, întreaga mulțime se ridicase în picioare, holbându-se. Alături de shogun, Asano era palid precum cenușa. Domnița Mika părea atât de uluită de parcă încasase ea însăși lovitura.

Fața lui Kira era la fel de uimită ca a celorlalți, dar el arăta de parcă văzuse un miracol.

Campionul lui Kira se îndreptă spre locul unde Kai zăcea uluit și nemișcat în noroi. Samuraiul își ridică sabia neagră-albăstrie *odachi* ca un călău, pentru a încheia duelul o dată pentru totdeauna.

– Stai! spuse shogunul.

Campionul lui Kira îngheță la comandă și apoi, încet, fără tragere de inimă, își lăsa jos arma, în timp ce shogunul însuși cobora de la locul său din tribună.

Unul dintre oamenii de lângă Oishi murmură:

– Se spune că shogunului nostru îi plac câinii. Poate că va fi milostiv...

Câțiva dintre ceilalți pufniră într-un râs reținut.

Oishi își întoarse ochii de la scena în care se juca soarta corciturii.

– Liniște! șuieră el, cu o voce mortală.

Nu era nimic amuzant în asta. Stăpânul lor tocmai fusese umilit în public, în cel mai important moment din viața sa, de proscrisul corcit care îi datora totul, inclusiv viața lui.

Cum și de ce corcitura luase locul lui Yasuno în turnir era un mister și se părea că singurul care știa răspunsul era propriul lui fiu. Privi încremenit cum shogunul se apropia de Kai și se apleca să-i examineze chipul cu o fascinație morbidă.

Ceea ce Oishi putea vedea din fața aceea arăta mai rău ca de obicei după lovitura încasată de la cotul învelit în armură al uriașului. Impactul deformatăse masca de protecție și desprinsese coiful, aruncându-l în zbor aproape de locul unde așteptau Oishi și ceilalți samurai. Corcitura avusese noroc, lovitura nu-i zdrobise și craniul... Deși, cât de norocos fusese rămânea de văzut. Sângele îi curgea din nas și din gură și o vânătăie de dimensiunea unui pumn începea deja să-i deformeze obrazul, colorându-l în roșu și violet.

Ochii lui Kai se deschisera sau cel puțin unul dintre ei o făcu, în timp ce shogunul îi apuca bărbia cu o mână, întorcându-i fața bătută dintr-o parte într-alta cu indiferența unui om care studia un animal exotic.

Oishi putea vedea că era conștient, deși corcitura nu protesta, nu scotea nici măcar un sunet, în timp ce shogunul îi pipăia și îi apăsa fața și îi trăgea buzele ca să se uite la dinți. Kai îngăduia tratamentul crud sau pur și simplu îl îndura, astfel că, rămânând nemișcat, nu înrăutățea lucrurile.

Shogunul zâmbi amuzat și, făcând o ușoară mișcare din cap, se îndreptă din nou. În timp ce se

îndepărta, lăsându-l pe Kai la pământ, trecu prin linia de gărzi și rosti scurt:

– Ucideți-l.

Samurarii Tokugawa făcură cerc în jurul lui Kai, trăgându-și săbiile.

– *Nu...!*

Oishi privi înapoi la tribune, când auzi vocea de femeie strigând cuvântul – o voce pe care o cunoștea prea bine. O văzu pe domnița Mika părăsindu-și locul și alergând din tribune spre shogun. Aceasta căzu în genunchi, prosternându-se la pământ înaintea lui.

Zei, nu... Oishi nu știa dacă gândise doar sau chiar rostise cuvintele cu voce tare, văzând-o pe Mika-hime căzând la pământ înaintea shogunului, pledând pentru viața corciturii. Tatăl ei, încă în tribune, o privea plin de confuzie, realizând apoi dintr-odată, înțelegând că, în ciuda a tot ceea ce încercase să facă, un act întâmplător de bunătate îi adusese întreaga viață la acest moment de chinuitoare suferință. Că fiica sa a fost îndrăgostită de Kai. Încă era. Fusesse întotdeauna...

Asano își coborî capul cu durere și resemnare. Singurele sunete pe care Oishi le putea auzi erau pocnetul și fâșâitul stindardelor Ako fluturând în vânt.

Cu un ultim efort o luă din loc, traversând cumva lumea încremenită, pentru a sta alături de stăpânul său. Asano își înălță capul, privindu-l pe *karou* cu inima zdrobită, iar pe față i se așternu hotărârea.

– *Tono...*

Oishi întinse mâna fără să se gândească, în propria suferință și confuzie, îndrăznind să-și împiedice stăpânul de la ceea ce era pe cale să facă, în timp ce Asano pornea în jos de la locul său către fiica lui. Asano se scutură din strânsoarea lui și merse mai departe, grăbindu-se protector să ajungă lângă Mika.

Oishi furișă o privire spre Kira. Cel puțin acesta nu mai făcea nicio mișcare. Stătea acolo unde se afla, continuând să privească cu o surpriză reală, la fel ca toți ceilalți.

Asano se apropie de shogun și se lăsă în genunchi, plecându-și fruntea până atinse solul.

– Iertați-mă, stăpâne, spuse el, dar în Ako, pedeapsa cu moartea este rezervată exclusiv oamenilor. Își înălță capul privind spre Kai. Nu și animalelor.

Corpul lui Kai fu scuturat de un spasm, în timp ce se lupta să se rostogolească, dar căzu din nou, ca și cum cuvintele acelea erau lovitura de moarte pentru tot ceea ce-l ținuse în viață.

Mika își ridică atunci capul ca să se uite la tatăl ei, dându-și seama că, în ciuda șocului și a dezaprobării, acesta se umilea pentru ea.

– Vina este a mea, spuse Asano.

Shogunul se uita în jos cu adâncă dezamăgire la stăpânul lui Ako și la fiica acestuia. În spatele lor, Kira privea împreună cu ceilalți *daimyo*. Fața lui era precum cea a unui carnivora în timp ce-și savura victoria. Oishi se întoarse, uitându-se peste arenă fără să vadă nimic, incapabil să suporte durerea de a mai privi acea scenă.

Shogunul își chemă aghiotantul și arată spre Kai.

– Să-i fie scoasă armura și să fie bătut.

Asano se plecă din nou, adânc, în timp ce shogunul se întorcea și părăsea arena urmat de gărzile sale.

Mika își ridică iar capul să se uite la tatăl ei și apoi la Kai, incapabilă să-și ia ochii de la el chiar și acum, când tot ceea ce-i exprima privirea era suferința ei.

Aghiotantul shogunului strigă spre samuraii din Ako care așteptau încă nesiguri în tribune, poruncindu-le să vină și să-i aplice pedeapsa corciturii. Aceștia se supuseră în tăcere, neputând să ignore ordinul, dar neștiind sigur ce să facă. Hazama se uită la Oishi, aflat încă în picioare lângă scaunul gol al stăpânului Asano.

Oishi îi întoarse privirea, dureros de conștient de faptul că atenția tuturor era brusc concentrată pe el, simțind că fusese depozat și de ultima urmă de demnitate.

Aruncă o privire spre locul unde zăcea Kai, complet neajutorat. Imagini ale modului în care se mișcase corcitura, cum se luptase, îi treceau ca niște fulgere prin cap. Indiferent de motivul pentru care Kai îl înlocuise pe Yasuno, luptase pentru onoarea lui Ako, nu ca un samurai, ci ca un demon. Niciunul dintre samuraii de aici n-ar fi avut nicio șansă împotriva campionului lui Kira, chiar dacă acesta nu ar fi purtat o armură care să poată sfărâma o *katana*. Și totuși, Kai se luptase cu el ca un egal și ar fi ieșit victorios, dacă ar fi avut o șansă de a câștiga cinstiți, ceva ce Yasuno n-ar fi putut realiza. Uciderea *kirin*-ului de către Kai nu fusese un simplu noroc.

Nu era drept. Nimic nu avea sens. În loc să câștige, Kai fusese învins de ceea ce ar fi putut fi doar vrăjitorie. În loc de a celebra cea mai mare zi din viața lui, Asano fusese umilit la pământ, la picioarele shogunului, pentru că fiica pe care o iubea atât de mult îndrăgea mai mult corcitura. Mika-hime renunțase la dragostea tatălui său, la onoarea ei, la numele ei pentru ceva ce nici nu era măcar o ființă umană. Prima impresie a lui Oishi despre Kai fusese corectă: *Kai era un demon.*

Gândul că acea corcitură ar putea, de asemenea, să fie într-un fel cel mai bun și mai brav războinic din Ako avea cel mai puțin sens pentru el. *Ticălosul cu sânge amestecat... nu merita respectul lor, nici măcar mila lor.*

Oishi se uită înapoi la Hazama și dădu din cap.

Samurarii Ako luară câte un *bokken* cu vârf de oțel din grămada scoasă din curtea de antrenament de oamenii shogunului și-l înconjurară pe Kai acolo unde zăcea. Samuraiul în negru se uită în jos la Kai pentru ultima dată, fără a-și scoate masca demonică, apoi se dădu la o parte, lăsându-și victima pradă răzbunării alor săi.

Aghiotantul shogunului aștepta, de asemenea, împreună cu un contingent din samurarii săi, pentru a se asigura că ordinele stăpânului lor erau respectate. Ceilalți *daimyo* rămaseră la locul lor, martori tăcuți la umilirea publică a campionului din Ako, toți conștienți de faptul că onoarea pătată a clanului Asano va dura mult mai mult.

Oishi privi, cu gura strânsă într-o linie fără expresie, cum Kai încerca să se ridice, să se apere cumva împotriva a ceea ce știa că avea să vină, însă o lovitură din partea lui Hara îl trimise din nou la pământ, iar Hazama îl urmă cu o alta.

După aceea, nu mai există nicio scăpare pentru corcitură, în timp ce își vărsau toți furia neputincioasă pe el, pe demonul care crescuse printre ei, din mila stăpânului lor... doar pentru a aduce rușine pentru numele mândru al familiei sale, pentru singurul lui copil, pentru samurarii săi și, prin asociere, pentru toți oamenii de pe domeniul lui.

Oishi făcu tot posibilul să urmărească pedeapsa aplicată de oamenii săi, dar atenția îi tot aluneca... la *daimyo* Asano, în picioare acum, cu umerii plecați, cu ochii în pământ, la Mika-hime cutremurându-se cu fiecare lovitură care se abătea asupra lui Kai, ca și cum ar fi încasat-o ea însăși, la abia mascata plăcere de pe fața lui Kira...

Ochii lui Mika erau plini de lacrimi și, deși Oishi încerca să-și păstreze furia împotriva slăbiciunii ei de femeie, gândul la ceea ce soția lui ar putea simți în cazul în care victima ar fi fost el îi dădu târcoale.

Și apoi cunoscă o și mai mare rușine, când o lacrimă scăpă din ochii lui Mika. Aceasta îi fugi în jos pe obraz, lăsând o dâră argintată de soare. Ea rămase înghețată, chinându-se să-și oprească lacrimile, până când ochii ei încremeniți fără să clipească au început să semene cu ochii celor morți. Nu-și putea aminti s-o fi văzut vreodată plângând în public de când murise mama ei, atunci când era un copil. O femeie-samurai nu ar trebui să plângă, cel puțin nu pentru ceva atât de dezonorant. În schimb, putea vedea că, înlăuntrul ei, era înecată în lacrimi.

Oishi reuși să-și controleze propriile emoții din nou, întrebându-se cât de multe din lacrimile ei erau pentru tatăl său, și cât de multe pentru Kai. Kai, care ucisese cu o singură mână *kirin*-ul, riscându-și propria viață... care își riscase viața și tot ceea ce era legat de ea, din nou, astăzi, pentru onoarea stăpânului și a stăpânei sale... pentru Ako. Care îl instruisese în secret pe fiul său în mînuirea sabiei, furând supunerea și respectul lui Chikara așa cum furase inima fiicei lui Asano.

Aruncă o privire spre arenă, la locul unde stătuse Chikara, privind duelul cu mândria cunoașterii

lui secrete, mai mare chiar decât mândria poziției lui.

Chikara dispăruse, incapabil să suporte ceea ce se întâmpla acum, dar, spre deosebire de toți ceilalți implicați, liber să plece când voia. Oishi privi înapoi la oamenii lui care-și vărsau frustrarea și rușinea dezonoarei pe Kai. Aveau să-l omoare în bătaie curând, dacă nu erau opriți. *Oare ar trebui să le ordone să se oprească? Avea măcar autoritatea?*

Se uită la aghiotantul shogunului, care-i privea încă cu un ochi critic. Omul părea nici pe departe satisfăcut de pedeapsa pe care o primea Kai, dar acesta încă mișca, încercând în zadar să se apere, așa că nu era destul de mulțumit să o considere suficientă.

Uitându-se înapoi, Oishi îl văzu pe Basho, care se ținuse departe de centru, îngrijorat de propria sa putere, făcând brusc un pas înainte, ca și cum luase o hotărâre. Ceilalți se dădură la o parte, simpla sa prezență fiind suficientă pentru a-i face să se dea înapoi, de acum. Își ridică *bokken*-ul și Oishi îi văzu hotărârea de pe față transformându-i-se brusc în compasiune. Gura lui formă cuvintele „îmi pare rău...”, în timp ce se uita la Kai.

Apoi își trimise *bokken*-ul în jos într-o lovitură precisă, care-l lăsă în sfârșit pe Kai fără cunoștință. Îngenunchind, Basho începu să dezbrace armura de pe corpul inert al corciturii, astfel ca pedeapsa să se poată încheia. Aghiotantul shogunului nu protestă, iar Oishi le făcu semn celorlalți oameni ai lui să-l ajute.

Dezbrăcat de armură, inconștient și plin de sânge, Kai părea pe de-a-ntregul uman și vulnerabil în timp ce era târât afară de pe teren. Oishi își mută privirea înapoi la Asano și la Mika. Ochii tinerei erau iar plini de lacrimi, dar de data aceasta Oishi văzu în ei și rușine, și sentimentul de vinovăție, lucruri pe care avea nevoie să le vadă, chiar mai mult, ca să se mai poată uita vreodată în ochii ei, cu cea mai mică urmă de înțelegere.

Oaspeții își părăseau locurile. Asta însemna că *daimyo* Asano și *Mika-hime* erau în sfârșit liberi să plece și ei. Aghiotantul shogunului se duse să-i prezinte stăpânului său raportul cu privire la disciplinarea dezobedienței ciudățeniei a naturii a lui Asano.

Oishi rămase unde era, simțindu-se ca și cum picioarele îi prinseseră rădăcini. Tocmai privise cum samurarii de cel mai înalt rang și cei mai respectați fuseseră forțați să comită un act la care doar cei mai de jos huligani de stradă s-ar fi coborât să bată aproape de moarte un om neajutorat. Acum, îi privea cum își aruncau *bokken*-ul în țărâna stropită cu sânge și se îndreaptă spre el pentru noi ordine. Restul samurailor priveau tăcuți înainte, în așteptare, din locurile unde se aflau.

Îi trimise pe Basho și pe Okuda să-i escorteze pe Asano și pe Mika înapoi în camerele lor, avertizându-i mai întâi cu voce scăzută să rămână la o distanță sigură pentru a le asigura protecția și să nu vorbească deloc. Îi ceru lui Hazama să afle unde era Yasuno și ce se întâmplase cu el. Pe ceilalți îi trimise la sarcinile obișnuite care le fuseseră atribuite sau la o odihnă

binemeritată.

Și apoi, în sfârșit, plecă în căutarea fiului său.

La amurg, cerul senin și luminos care își ținuse promisiunea unei zile la fel de strălucitoare pentru Ako deveni gri și mohorât, cu norii furtunii care se apropiau. Cerul avea culoarea unui corp bătut crunt... norii umflați, indigo și violet-cenușiu, vârstați cu roșu-sângerieu adânc de la ultimele raze ale soarelui care apunea.

Roșul-strălucitor, culoarea stindardelor Ako, și auriul, care era, de asemenea, culoarea lui Ako, precum și a shogunului, se estompaseră aproape în întregime în momentul în care Mika își părăsi în cele din urmă camerele din nou.

Întorcându-se de la întrecere, gonise pe toată lumea afară din camerele ei, astfel încât să aibă, în sfârșit, răgazul să plângă cu durere și rușine până când nu mai avea lacrimi, iar apoi plânse din nou, de remușcare și de tristețe...

În cele din urmă, dormi și, când se trezi din nou, își trimise însoțitoarele îngrijorate să-i aducă toate remediile pe care le puteau găsi pentru niște ochi și o față roșii și umflate de plâns. Nu-și va nega durerea, dar nici nu-și va abandona mândria, fie și numai de dragul lui Ako, indiferent cât de mult îi întinase numele astăzi. Dar trebuia să iasă afară, trebuia să vorbească cu tatăl ei... indiferent dacă el avea să vorbească cu ea sau nu.

Odată ce constată că nu era în camera lui, îl căută și întrebă de el peste tot unde credea că s-ar fi putut afla. Nimeni nu-l văzuse, peste tot unde se ducea, sau îl văzuseră mai devreme, dar nu știa nimic acum... până când începu să se teamă că fie primiseră ordine să nu spună nimic, fie că el ar putea... *s-ar putea chiar...*

Disperată, se așeză pe o bancă sub cireșii din curte, strângându-și mâinile mai violent decât și le încheștase în timpul luptei, sub privirea nedorită a lui Kira. Degetele îi erau deja învinețite de la presiunea inelelor, dar durerea era bine-venită, orice numai să-i distragă atenția.

Îl văzu pe unul dintre samurarii tatălui său venind spre ea în amurgul care începea să se adâncească.

Îl recunosc după profilul care era ca al nimănui altcuiva.

Basho se apropie de ea, ezitând, și se înclină cu mare respect.

– Stăpână, *Kuranosuke* Oishi mi-a spus că îți cauți tatăl. L-am văzut pe Asano de curând stând în grădina lui, lângă iazul cu pești *koi*.

Nu-i întâlnești privirea, iar ea se întrebă dacă, în cazul în care ar fi făcut-o, ar fi văzut în ochii lui

aceleași lucruri pe care le văzuse în ochii tatălui său, ai altor războinici, și chiar în ochii servitorilor. Fie că erau plini de milă, de reproș, sau de ambele, nu ar mai putea suporta să vadă niciuna din aceste emoții în ochii încă unei persoane... mai ales nu în ochii acestui om. Era de ajuns de greu să-și imagineze cum va îndura ceea ce se afla în cei ai tatălui ei.

– Mulțumesc, Basho-*sama*, murmură ea, cu un glas care abia se auzi.

Își păstră ochii plecați în timp ce se ridica și întorcea plecăciunea. Petale de flori de cireș alunecau de pe hainele ei de mătase, ca o ploaie tăcută în jurul ei.

– Stăpână, spuse el, în timp ce ea dădea să plece, corcitura este îngrijită, l-a văzut un medic. Ar trebui să supraviețuiască acestei zile...

Se întoarse, văzând fața ca o lună a lui Basho, fără zâmbetul lui obișnuit, dar încă cu adâncimi de bunătate în ochi, într-un contrast atât de mare cu corpul său puternic sau cu îndemânarea lui de călugăr cu un *bo* și cu o *naginata*.

– De ce-mi spui asta? întrebă slab.

– Pentru că dorești să-ți vezi tatăl, Mika-*hime*... zise el, ca și cum nu s-ar fi aflat într-o curte de castel, ci într-o sală de mănăstire, și el are nevoie să vadă speranță în ochii tăi, la fel cum avea nevoie să-ți vadă zâmbetul, când erai copil. M-am gândit că... poate dacă ai ști ceva care ți-ar aduce alinare...

– Basho-*sama*... Se luptă să-și păstreze controlul, să stea drept și să-i întâlnească privirea, să nu se transforme din nou, după toți acești ani, într-un copil îndurerat. Îți mulțumesc din adâncul inimii mele, de dragul tatălui meu. Dar... își plecă iar capul, mai mult cu umilință decât cu recunoștință... de ce numai dumneata, dintre toți cei de aici, te uiți încă la mine cu aceiași ochi, după ce am făcut?

El o privi surprins.

– N-ai făcut nimic greșit, stăpână. Pur și simplu te-ai îndrăgostit de cineva, cineva pe care bunătatea tatălui tău l-a salvat. Iubim pe cine iubim. Acesta este destinul nostru... fie că e bine sau rău. Se uită într-o parte, ca și cum nu era sigur că avea dreptul să-și exprime o astfel de opinie în fața fiicei stăpânului său. Dar, ca și cum conștiința nu i-ar fi permis să tacă, continuă: Mika-*hime*, vorbești de *wabi-sabi* asemenea cuiva născut cu cuvintele sacre ale lui Buddha înscrise în inimă. Buddha a spus odată „Adevărata valoare a unui om nu este legată de aspectul său exterior sau de rang. Aceasta se află în largimea spiritului său.” Ești în stare să vezi în lucruri și în oameni adevărata frumusețe, în care stă unicitatea lor, precum și fragilitatea existenței lor în această lume. Este un dar foarte rar. Se uită la ea din nou, cu fața pe jumătate în umbră. *Bakufu* lui Tokugawa a înfășurat țara noastră ca pe coconul unui vierme de mătase, respingând tot ce nu este japonez... Să ne mândrim că modul nostru de viață este un lucru bun, dar are pericolele sale. Mândria are întotdeauna. Noi nu suntem singurii Copii ai Zeilor din această lume... și nu toți

străinii pe care îi întâlnim sunt demoni degalizați. S-ar putea chiar foarte bine ca acea corcitură să fie în toate modurile demnă de rangul de samurai, dar el s-a născut aici și acum... în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit.

Mâna lui Mika se ridică la gură. Își mușcă degetul, tare, pentru a înăbuși un zgomot brusc de durere.

– Mika-hime... Basho clătină din cap a dojană blândă. Buddha a spus, de asemenea, „Răspândiți-vă bunătatea la fiecare ființă vie, fără deosebire.” În final, bunătatea pe care o oferim și bunătatea pe care o primim în inimi sunt tot ceea ce rămâne în sufletele noastre. Viața viitoare a corciturii va fi una mai bună, pentru că a împărtășit bunătatea ta. Și la fel va fi și a ta.

Îi zâmbi scurt și aproape timid, înainte de a se înclina și de a pleca, depărtându-se ca și cum nu făcuse decât să transmită mesajul așa cum i se ordonase. Îl privi plecând, întrebându-se pentru o clipă ce îl adusesse cu adevărat la ea, ordinul lui Oishi sau compasiunea lui Buddha.

Se întoarse în direcția opusă și porni să-și caute tatăl.

Îl descoperi, în cele din urmă, acolo unde Basho îi spusese că va fi, așezat lângă iazul cu pești *koi* în grădina în care își petrecea timpul liber veghind, privind în jos la cerul întunecat reflectat în suprafața acestuia – lumea întoarsă cu susul în jos.

În timp ce se apropia de el, timidă și cu ochii plecați pentru prima dată de când era copil, unul din crapii aurii cu argintiu sări dintr-odată din apă și ateriză pe pietrele din jurul iazului.

Tatăl ei se ridică încet de pe bancă pentru a lua peștele care se zbătea și pentru a-l arunca înapoi în apă. *Koi* făceau asta de când își putea aminti Mika, ca și cum, atunci când ajungeau la o anumită dimensiune sau vârstă, tânjeau după ceva mai mult decât lumea pe care o cunoșteau dintotdeauna. Și astfel săreau afară din lac, în necunoscut.

Își aminti cât de repede se mișca tatăl ei, atunci când ea era copil, pentru a-i salva, muștrându-i ca și cum aceștia chiar l-ar fi putut înțelege, în timp ce îi azvârlea acolo unde le era locul.

Însă astăzi tatăl ei nu spuse nimic, aruncând pur și simplu peștele în apă, ca și cum îl disprețuia pentru prostia lui. În timp ce se întorcea din nou spre bancă, lui Mika i se păru pentru prima dată că se mișca asemenea unui bătrân.

– Tată...? spuse ea șovăind, făcând un pas spre el.

El își ridică privirea și, la vederea fiicei sale, chipul său se împietri.

Mika se opri, ca și cum furia abia controlată și durerea din privirea lui ar fi fost o lovitură reală.

El îi întoarse spatele și plecă prin grădină cu pasul său obișnuit, îndreptându-se spre camera lui.

– Domnul meu, îl strigă, poticnindu-se după el, cu toate că dintr-odată își simți tot corpul amorțit, ca și cum privirea lui o paralizase.

– Nu acum, spuse el, fără să încetinească și fără să se uite la ea.

– Tată, te rog! strigă ea, întinzând mâna spre el, când părintele său se opri la ușă glisând-o ca s-o deschidă.

Intră și închise cu putere panoul întărit cu lemn fără să se uite înapoi.

În timp ce Mika stătea tremurând la intrare, nefiind în stare să mai facă nici măcar un pas, un fulger orbitor luminează cerul, urmat apoi de bubuitul unui tunet, și ploaia începu să cadă.

Puhoaietele o udau până la piele, dar nu putea să se întoarcă și să plece. Strigă din nou, și din nou, sperând inutil că mintea sau inima tatălui ei s-ar putea îndupleca și acesta i-ar deschide ușa. Vocea ei suna la fel de tânguitoare ca țipătul unei păsări de mare și la fel de îndepărtată, pierdută în șuieratul și în tunetele de furtună

Cât stătuse acolo, așteptând, nu știa, timpul nu mai avea niciun sens acum. Nimic nu mai însemna nimic. *Kai era îngrijit*. Inima ei era bucuroasă, dar chiar și gândul că asta conta atât de mult pentru ea o umplea de rușine.

În cele din urmă, se întoarse, predându-se inevitabilului și, încet, traversă curtea înapoi prin ploaia rece, evitând orice holuri interioare care i-ar fi putut da adăpost, până când nu a mai avut de ales.

Intră în partea din palatul întins în care erau camerele ei, ținându-se pe picioare doar prin puterea voinței. Crezuse că plânsese toate lacrimile care erau de plâns pentru azi, dar își dădea seama acum că omul avea o capacitate de a vărsa atâtea lacrimi câte stele se pot arăta noaptea pe cer.

În timp ce mergea de-a lungul holului, îl zări pe Basho stând lângă Oishi, adânciți într-o discuție care, judecând după seriozitatea expresiilor lor, s-ar fi putut referi la orice lucru, de la evenimentele dezastruoase de astăzi până la un deficit de furaje pentru cai.

Crezu că îl aude pe Oishi rostind numele fiului său, în timp ce se îndrepta spre ei, cu ochii într-o parte, sperând că nici ei nu vor privi spre ea. Dar ea era încă *Mika-hime*. Cei doi bărbați își întrerupseră conversația și se înclinară cu tot respectul cuvenit.

Răspunse cu o ușoară înclinare a capului și-și continuă drumul, dar în privirea lui Basho era o urmă de regret, de parcă nu s-ar fi așteptat să o vadă din nou atât de curând, udată de ploaie, cu hainele șiroind.

Se opri și se uită în urmă.

– Basho-*sama*, spuse, în timp ce Oishi o privea surprins. Credeți că zeii, sau milostivul Buddha, aud cu adevărat și răspund la toate rugăciunile noastre?

Veni rândul lui Basho să se uite la ea cu surprindere. Aceasta se transformă rapid în regret.

– Cred, stăpână... răspunse el, uitându-se în jos, dar, uneori, răspunsul este „nu”.

Se înclină din nou spre ea, iar ea își continuă drumul cât de repede putea, astfel încât niciunul din cei doi bărbați să nu-i poată vedea expresia.

Cerul era negru și fără stele atunci când Kai își recăpătă, în sfârșit, cunoștința. Primul lui gând a fost că nu se așteptase să se mai trezească, dar când și-a mișcat capul, sau chiar când a încercat să-și ducă o mână la față, durerea pe care a simțit-o a fost atât de intensă încât brațele uitării aproape l-au târât înapoi în beznă și s-a încredințat că supraviețuise din nou. *De ce...?*

Scoase un sunet care nu era nici pe departe un cuvânt, prea jalnic chiar ca să fie un geamăt.

– În sfârșit, treaz? întrebă o voce.

I se părea familiară.

Încercă să se concentreze pe oricine o fi fost cel care vorbea, abia distingând fața lui Oishi plutind în lumina lămpii de deasupra lui, și un spațiu de umbră, neidentificabil dincolo de acesta.

Cineva îl susținu și câteva înghițituri dintr-un polonic plin cu apă îi pătrunseră în gură și pe gât în jos. După aceea restul de apă i se turnă fără menajamente în cap, lăsându-l ud și aproape sufocat.

– Aruncați-l afară, spuse Oishi.

Poziția orizontală fu schimbată într-una verticală, provocându-i dureri cumplite, în timp ce era tras în sus de două perechi de brațe puternice și târât printr-o ușă afară, în burnița rece care i se lipi de piele ca pânzele de păianjen. Ploaia începu să cadă mai tare în timp ce grupul de oameni din jurul lui îl forțau să traverseze un spațiu larg deschis spre locul necunoscut unde-l duceau.

În cele din urmă, prin ceața durerii, auzi scârțâitul aspru al micii uși de acces din poarta exterioară forțată să se deschidă. Înălță capul, dar nu văzu nimic dincolo de balta de lumină aruncată de felinare în afara porții, ca și cum lumea de dincolo se dizolvase în ploaie. Oamenii care îl târăseră până acolo îl aruncară prin poartă în lumea de afară.

Kai ateriză cu fața în jos în noroi, în afara zidurilor castelului. În spatele lui, sunetul porții trântite îi trecu prin adâncimile nămolose ale gândurilor doar suficient cât să-l țină conștient. Se luptă să se ridice înainte de a se îneca în noroi, instinctul de supraviețuire încercând să-l facă să-

și salte corpul pe picioare... *doar pe mâini și genunchi...* doar...

Se împinse destul cât să-și ridice fața din noroi și să respire. Și apoi se rostogoli pe spate și rămase zăcând nemișcat, nemaiaivând putere să facă altceva. Ploaia cădea ca lacrimile sau mânia cerului, fie pentru a-l spăla de păcate, fie pentru a-l lăsa în sfârșit să se înece...

Cenușa aprinsă strălucea într-un vas străvechi în camera lui Kira din castelul Ako, în timp ce Mitsuke se uita în jăratul pe cale să se stingă, studiind oasele de cerb crăpate, arzând mocnit, dezvăluind în modelul fin al structurii lor o șoaptă a structurii mai mari țesute de mâna invizibilă a destinului. Momentul era bun, adânc în inima întunericului, când singura lumină care exista pentru ea se așternea în semnele strălucitoare pe care le invocase dintr-un firicel de fum.

Se uită la fața stăpânului ei iubit, dezvăluită de aceeași lumină, și zâmbi.

– Mentea lui Asano este neliniștită. Este timpul.

Când se uită în ochii lui, pupila propriului său ochi albastru, cel înzestrat cu Viziunea, se îngustă brusc, simțind ezitarea lui Kira.

– De ce ți-e frică, domnul meu? Întrebă ea încet, controlându-și nevoia animalică bruscă de a-i sări la gât.

Ființele omenești... toate erau atât de slabe. Și totuși...

– Arată-mi curajul tău. Dă-mi inima ta...

Se strecură mai aproape de el, desfăcându-i abil chimonoul și trecându-și mâna cu unghii lungi în jos pe pieptul lui, lăsând linii slabe de culoare pe pielea netedă de pe inima lui, simțind cum bătaile acesteia se accelerau.

– După asta, nu mai există nicio cale de întoarcere, șopti ea. Ești legat de mine și eu de tine... Ochii lui se închiseră, iar buzele i se depărtară într-un oftat de extaz în timp ce ea continua să-l mângâie, slăbindu-i cordonul chimonoului. Nici râurile de sânge, nici munții nu vor sta în calea noastră. Nici lacrimile văduvelor și orfanilor.

Vocea ei luă ritmul unei incantații. Îi simți sângele alergând prin fiecare vas acum, îi văzu venele de la tâmpile pulsând cu dorința inimii.

Erau atât de slabi oamenii... ușor de manipulat și chiar mai ușor de ucis. Și totuși...

– Găsește-ți invidia și ura, îi porunci ea, iar unghiile ei îi înțepară trupul ca niște gheare. El strigă, dar nu de durere. Ea își scoase un ac lung din păr și îl înțepă într-o venă de la încheietura mâinii, prinzându-i picăturile de sânge în căușul palmei. Iar eu îți voi da tot ceea ce dorești...

Cuvintele șoptite care îl pusese sub vraja ei se schimbă în alt fel de incantație, în timp ce un păianjen grotesc, roșu-închis, începu să se formeze din sângele din palma ei – o manifestare a

dorințelor sale cele mai profunde, a temerilor sale cele mai adânci. Ambiția și invidia care arseseră în sângele lui fuseseră ținute în loc pentru prea mult timp de fragilitatea lui umană. Iubitul ei va deveni shogun, dar nu prin propriile forțe. Spiritul său era prea slab, nu avea curajul de a acționa pe măsura dorințelor sale, dar era în regulă, pentru că o avea pe ea, iar ea avea suficient curaj și putere pentru amândoi. Erau perfecți unul pentru celălalt, în toate felurile...

Daimyo Asano zăcea adâncit în somn de o epuizare totală, după o zi care îi tensionase trupul și mintea până la limite. Nici nu se clinti când umbrele aruncate de lumina slabă a felinarelor de la căpătâiul său începură să se miște deasupra lui pe pereți. În cel mai întunecat colț al camerei, vrăjitoarea-vulpe se materializă într-o creatură din umbre, alunecând de-a lungul zidurilor până când ajunse deasupra lui.

Coborî de pe perete ca un coșmar, până când ajunse la un punct situat chiar deasupra capului său. Apoi, deschizându-și mâinile, dădu drumul păianjenului roșu, umflat, cu picioarele încă ude de sângele lui Kira.

Creatura se strecură așa cum voise ea, lăsând urme de sânge în timp ce se mișca pe buzele lui Asano precum sărutul morții.

Deasupra lui, privindu-l intens, Mitsuke șopti:

– *Tată...*

Asano se ridică țeapăn în șezut pe saltea, cu ochii larg deschiși, privind cu groază. Mâna îi găsi sabia culcată la căpătâiul lui, așa cum era întotdeauna, în timp ce scruta încăperea în căutare de intruși sau de orice semn de mișcare...

Dar nu era nimic... nu era nimeni aici, decât el. *Fusesse un coșmar, nimic mai mult.* Își frecă fața, alungând senzația ciudată care zăbovea din visul său, și se întinse din nou, prea epuizat ca să se gândească la ea.

Dar apoi i se păru că aude un strigăt înăbușit, de undeva din apropiere, și vocea lui Mika strigându-l cu disperare.

– *Tată!*

Nu... era doar imaginația lui. Era doar propria sa conștiință vinovată care îl făcea să creadă că își auzise fiica...

– *Tată!*

– Mika?

Era vocea ei, era sigur de asta. *Nu era un vis...* Strigătul ei se auzi din nou, și din nou, crescând în volum și în teroare de fiecare dată. Asano se ridică în picioare, înșfăcându-și sabia, și părăsi camera.

Alergă prin grădina din curte, urmărind țipetele de spaimă și durere ale fiicei sale.

– Mika! strigă el.

Ajuns în camerele lui Mika, trase la o parte paravanul de la dormitorul ei și îl văzu pe Kira peste fiica lui, ținându-o, în timp ce încerca să...

Cu un strigăt de furie pură, Asano scoase sabia.

Kira se uită în sus, eliberând-o pe Mika în timp ce se târa departe de mânia tatălui ei, dar o lovitură de sabie îi prinse umărul și se prăbuși pe podea, cu o teamă sălbatică în ochi.

Daimyo Asano ridică sabia deasupra capului cu furie rece ca să-l taie pe omul care îndrăznise s-o atace pe fiica sa, când dintr-odată...

...scena din fața lui dispăru, ca un vis lovit de lumina soarelui.

Ajunsesese, cumva, în camerele lui Kira, nu ale fiicei sale. Doar Kira era acolo, tremurând pe podea, cu brațul plin de sânge, strigând.

– Gărzi! Gărzi!

Mika nu se vedea nicăieri.

Asano se întoarse, clipind ca să alunge coșmarul, pentru a face față curții de dincolo de ușa deschisă, care începuse să se umple cu oameni. Privirea îi deveni neîncrezătoare când o văzu pe Mika apărând între ei, nevătămată, cu ochii măriți de șoc când îl văzu stând cu sabia ridicată deasupra lui Kira care sângera.

Daimyo Asano își coborî *katana*, la fel de șocat ca toți cei care stăteau acolo privind-l... și mult mai afectat de gravitatea faptelor sale. Se uită înapoi la Kira, cu fața plină de neînțelegere. Abia dacă se opuse când gărzile palatului îl apucară și-l scoaseră din cameră.

– Tată!

Mika se străduia să-și croiască drum spre el prin mulțimea din curtea interioară, dar gărzile shogunului o țineau pe loc.

Când o auzi, Asano începu să se lupte cu cei care-l țineau captiv, încercând să ajungă la ea, dar dintr-odată, Oishi apără în fața lui, ridicând mâinile, rugându-l din ochi să-și vină în fire și să nu opună rezistență.

– Te rog, stăpâne...

Asano se uită înapoi la *karou*-ul lui, clipind de parcă lumina zilei îi rănea ochii, chiar dacă era încă miezul nopții. Apoi, în sfârșit, clătină din cap, predându-se, coborându-și din nou sabia, simțindu-se de parcă tocmai ieșise din sălbăticie și nimerise într-o lume necunoscută, dar liniștit să descopere un chip familiar acolo, fața adjunctului său.

Oishi făcu un pas înapoi, teama și îngrijorarea care îi umpleau ochii lăsând loc ușurării, însă aceasta i se topi când gărzile îl dezarmară pe Asano, luându-l cu ei.

Îi privi plecând, în timp ce disperarea umplea golul din el, la vederea a ceea ce devenise stăpânul său, mentorul său... prietenul său. I se așeză pe piept ca o greutate, cea mai grea piatră dintre toate, deasupra poverii acestor ultime zile și săptămâni, care striviseră lent o parte din el asupra căreia nu avea niciun control, nicio posibilitate de acces... până când, în cele din urmă, simți cum i se rupe inima.

Mulțimea din jurul lui începea să se disperseze, mormăind. O văzu pe Mika clătinându-se înapoi spre propriile camere, desculță, cu părul despletit răsfirat în jurul ei ca un giulgiu întunecat. Arăta la fel de palidă și, cumva, imaterială ca o nălucă copleșită de durere. Se uită în altă parte, din nou, știind că imaginea îl va bântui ca o fantomă fără odihnă, dacă nu va putea găsi o cale de a dezlega ceea ce i se făcuse tatălui ei.

Oishi își fixă privirea asupra lui Kira, căruia un medic și membrii suitei sale îi tratau rana, dar ochii refuzară să se oprească acolo, deplasându-se fără țință până când ajunseră la shogun, aflat în picioare în pragul ușii de la propriile camere... asistând la tot.

Singurul lucru pe care Oishi nu-l văzu, pentru că ea alesese pe moment ca nimeni să nu o vadă, era concubina lui Kira, văjitoarea cu un ochi albastru...

Kai rătăcise, pierdut din nou în lumea crepusculară a fantomelor flămânde – lumea de care fugise cu atât de mult timp în urmă. *Dar acela fusese doar un vis... un vis... Suflitele părăsite ale celor nedoriți și nejeșiți se agățau încă de el cu degete fantomatice de flacără albastră, astfel că fiecare pas pe care îl făcea îl trăgea înapoi. Gemete cerșind milă îi umpleau mintea neajutorată cu viziuni ale celor răniți și murind abandonați pe un câmp de luptă uitat, sub stindarde zdrențuite de culoare roșie...*

Gemetele se transformă într-un strigăt brusc și ascuțit de durere și Kai se trezi din visul său delirant. Amețeala și confuzia îi salutară întoarcerea în lume, împreună cu o durere îngrozitoare de cap. Țipetele bânuite și flăcările impalpabile dispăruseră. Era doar sunetul vântului rece care intra prin fisurile pereților din jurul lui și o singură lumânare așezată într-un vas spart pe podeaua de pământ. Flacăra ei aurie lupta împotriva curentului în timp ce el încerca să se concentreze pe ceea ce îi revela lumina. Mintea sa se zbătea la fel ca flacăra lumânării să dea un sens la ceea ce vedea.

Se afla din nou în coliba lui, își dădu seama în cele din urmă, deși nu avea nicio amintire despre cum ajunsese acolo sau când. Era noapte, iar jarul din groapa pentru foc devenise cenușă cu mult timp în urmă, lăsând interiorul colibeii întunecat și rece. În lumina pâlpâitoare a lumânărilor văzu ceea ce credea că era propria lui mână, aproape de nerecunoscut. Mâneca plină de noroi a chimonoului îi era ruptă până mai sus de cot. Ceea ce putea vedea din brațul lui era la fel de grețos. Și asta era tot. Fața lui era atât de umflată, încât un ochi era complet închis. Nu-și putea mișca deloc capul să-și privească o altă parte a corpului... dacă trupul său mai avea încă părți separate. Se simțea ca și cum ar fi fost redus la un nucleu neidentificabil de durere, care se intensifica de fiecare dată când încerca să tragă aer în piept, ca și cum totul sub gâtul lui fusese zdrobit.

Flacăra lumânării tremura în vânt. Jocul umbrelor îi dezvăluia arena, samuraiul în negru, duelul... își aminti cum fusese bătut ca un câine în fața stăpânului pentru care riscase totul și a femeii pe care o iubea mai mult decât viața lui, care stăteau cu capul plecat în umilință, din cauza eșecului său. Adusese rușinea asupra lui Ako și a Casei Asano prin însăși rușinea existenței lui și a modului în care aceasta fusese dezvăluită...

...își aminti de mâna grea a shogunului apucându-i și răsucindu-i fața bătută, degetele înmănușate în piele pipăindu-i gura cu duritate de parcă ar fi fost cu adevărat un animal... animalul care chiar Asano spusese că este, negându-i umanitatea în fața întregii lumi. Și Mika... prosternându-se în țărână ca să cerșească viața pentru animal, terfelindu-și onoarea, aducând rușinea asupra numelui tatălui ei...

Brusc flacăra lumânării se stinse, lumina ca de licurici a legăturii sale cu realitatea evaporându-se odată cu ea.

În adâncurile fără lună ale minții lui, dincolo de țărmurile memoriei sau chiar ale visului, delirul coloră încă o dată orizontul fără început și ilumină marea de dimensiuni, cu viziuni pâlpâitoare de un roșu-sângerieu și albastru de gheață, crescând în strălucire... până când ceea ce fusese impalpabil și fără contur se coagulase sub forma unor ochi nemiloși, prea reali pentru a fi fantasme.

Nu mi-e frică de voi. Le înfruntă privirea, dar ei se uitară direct prin el, ca și cum ar fi fost și el însuși doar o fantomă. Totuși, în timp ce mintea *kitsune*-lui sufla ca un vânt rece prin propria sa minte, ea îi șopti.

– Ar trebui să-ți fie, iar el se strânse, ferindu-se de ceva mult mai teribil decât simpla teamă a descoperirii.

Înșelătorie, trădare, un blestem asupra Casei Asano... Ce blestem, nu știa. Știa doar că tot ce visase înainte de a se trezi fusese adevărat și că tot ceea ce crezuse că știe fusese greșit, și pentru că el fusese blestemat, cu atât de mult timp în urmă, nu putea face nimic pentru a opri acest lucru...

Moartea oricărei speranțe îi înghiți întreaga simțire și îl târî înapoi în abis.

Dimineața veni prea repede, chiar dacă, după evenimentele din noaptea de dinainte, tuturor celor din Casa Asano li se păruse că s-ar putea ca soarele să nu-și mai arate fața din nou.

Dar, odată cu dimineața, veni și judecata, la fel de rapidă și implacabilă ca tăișul unei lame de sabie.

Daimyo Asano îngenunche în fața shogunului, în Sala Mare a propriului său castel, așteptând cu o resemnare ce aducea foarte bine a calm meditativ, în timp ce consilierii shogunului se îngrămădeau, dezbătând și consultându-se de parcă ar mai fi existat într-adevăr vreo îndoială cu privire la consecințele incidentului din seara trecută.

În cele din urmă, unul dintre sfetnici se aplecă în față să-i șoptească shogunului la ureche. Acesta păru să-i cântărească îndelung cuvintele, înainte de a se pronunța:

– Legea este clară. Pedeapsa este moartea.

Asano aproape crezu că percepe regret în glasul lui, probabil din cauză că shogunul nu se găsea, de obicei, în poziția de a condamna la moarte un *daimyo* în al cărui castel se afla ca oaspete de onoare, cel puțin nu înainte de a-l părăsi măcar.

– Datorită rangului tău și a serviciilor aduse lui Ako, îți voi permite să mori de mâna ta, astfel încât să poți arăta același curaj și demnitate în moarte pe care le-ai arătat și în viață. Sentința va fi executată imediat.

Asano se înclină, acceptând verdictul cu tot curajul și demnitatea pe care nu le pierduse niciodată cu adevărat, chiar dacă rapiditatea surprinzătoare cu care sentința trebuia aplicată venea ca o lovitură suplimentară. De obicei, unui *daimyo* i se acorda un anumit număr de zile sau săptămâni, timp suficient în care să-și pună afacerile în ordine și să-și pregătească familia și prietenii pentru despărțire, înainte de a-și face *seppuku*.

Se ridică amorțit și fu însoțit de gărzile shogunului direct într-o cameră de pregătire, care fusese deja aranjată, unde avea un timp foarte scurt la dispoziție pentru a-și compune poemul formal pentru moarte și de a se reculege, înainte de ceea ce avea să vină.

Pereții încăperii erau decorați cu panouri frumos pictate ce ilustrau evenimente din lunga și onorabila istorie a clanului Asano. Îngenunche în fața măsutei de scris, unde o hârtie fină, o perie, apă și o călimară din piatră îi așteptau ultimele gânduri. Se lăsă pe spate pentru o clipă, uitându-se lung la pereți, consolată să știe că hotărârea pe care o arătase în îndeplinirea actului său final va elimina orice pată de pe onoarea clanului său. *O viață este doar pentru o generație, un nume bun este pentru totdeauna.* Nu exista nicio onoare în a protesta sau a susține că ceea ce se

întâmplase fusese dincolo de controlul său. Se întâmplase pe pământurile sale, chiar între zidurile castelului său. Era responsabilitatea lui să accepte consecințele.

Își compusese deja în minte poemul de adio noaptea trecută, în timp ce zăcea fără somn în așteptarea zorilor. I-l încredință hârtiei, fiind atent să-și păstreze mâna la fel de sigură și mișcarea brațului la fel de fluidă ca atunci când era școlar. Lăsa în urma lui mult prea multe lucruri neterminate – și prea multe care erau pur și simplu de neînțeles –, dar astăzi nu o să facă nimic din ceea ce ar putea aduce prejudicii suplimentare pentru Ako sau mai multă rușine numelui Asano.

Ar fi trebuit să-și folosească orele rămase pentru meditație și rugăciune, dar nu avea timp pentru sine. Cerase gărzilor de la ușă să îl aducă pe *karou* să aștepte acolo, până îl va chema el, ca să poată stabili cât mai multe lucruri posibile cu Oishi, pentru a asigura bunăstarea și siguranța lui Ako... și a fiicei sale. Erau aranjamente cărora ar fi trebuit să le acorde timpul necesar, dar poate că trebuia să le fi făcut cu ani în urmă, căci, după moartea soției sale, înțelesese prea bine fragilitatea existenței fiecăruia. *Nimic nu era sigur, în afară de schimbare...*

Oishi îl aștepta, așa cum cerase, când glisă panoul ușii. Gardienii îi luară săbiile *karou*-ului, permițându-i totuși să treacă cu sulurile legate, registrele și alte documente pe care le purta în brațe. Nu adusese nici măcar un asistent să-l ajute să le care la această ultimă întâlnire.

Oishi arăta de parcă nu avusese nici el vreo clipă de somn noaptea trecută – și, evident, nu avusese. Adusese cu el și propriile liste de probleme și întrebări și detalii pe care le scrisese în timpul nopții, împreună cu toate lucrurile legate de ele și care cădeau în responsabilitatea sa.

Tranșară rapid problemele cele mai importante, cu ușurința a doi oameni care lucraseră ani la rândul împreună și gândeau la fel. Asano își aminti cu drag numeroasele jocuri de *shogi* și de *go* pe care le jucaseră, de asemenea, în toți acești ani și ale căror rezultate îl convinseseră că, într-o altă epocă, *karou*-ul și consilierul său ar fi fost cel mai de încredere general și un strălucit strateg.

În epoca *bakufu*-lui din Edo, memoria lui Oishi pentru detalii și capacitatea sa de a vedea cu o sută de pași înainte, chiar în clipa în care îl făcea pe primul, îi îngăduiseră, de asemenea, să exceleze la locul de muncă al unui *karou* în timp de pace. Era responsabil cu supravegherea multitudinii de sarcini a căror îndeplinire era necesară pentru a întreține castelul Ako și pământurile din jurul acestuia, pentru a le păstra sigure și bine îngrijite și pentru a se asigura că subordonații cărora le delega sarcinile respective își făceau bine munca. Era o poziție ereditară, dar una pentru care istoria castei samurailor cu greu ar fi garantat că fiul oricărui dintre ei ar fi fost potrivit.

În plus, într-o epocă în care tot ceea ce rămăsese cu adevărat din Calea Războinicilor erau eseuri scrise de oameni care nu văzuseră vreo bătălie și îndemânarea la scris servea samuraiului obișnuit mai mult decât îndemânarea în mânăuirea sabiei, clanul Oishi era o excepție, producând în mod fiabil moștenitori capabili să-și adapteze aptitudinile pentru fapte mari la unele mai

puțin eroice, totuși vitale pentru patria lor ancestrală.

În cele din urmă, sosi și clipa de tăcere, de care amândoi bărbații se temeau atât, atunci când Oishi puse deoparte ultima sa listă și ultimele documente... pauza lungă care le spunea că nu mai era nimic de zis despre statistici seci sau despre viitorul pe care unul dintre ei nu va trăi să-l vadă. Asano se uită din nou la panourile pictate care îi înconjurau, privind în trecut, trăgându-și putere din ele. Oishi își coborî privirea, încercând să nu se holbeze la poemul de rămas-bun al stăpânului său, să nu-și lase ochii să distingă nici măcar un singur cuvânt sau frază din el înainte de timpul potrivit.

Își ridică iar capul, având privirea unui om care mai degrabă s-ar fi lăsat sfâșiat de o haită de lupi decât să fie forțat să îndure neputința pe care o simțea acum.

– Asta nu e *drept*...

Asano îi întâlnește ochii cu compasiune și scuze.

– Am încercat să omor un om neînarmat în propria mea casă, un oaspete. *Un oaspete de rang înalt, față de care se știa că simt dușmănie... și asta într-un moment în care shogunul însuși era prezent, făcând din gest o amenințare directă la adresa lui.* Shogunul ar fi putut să-mi refuze dreptul la *seppuku* și să mă stranguleze ca pe un criminal. Dar el mi-a permis să-mi iau viața cu onoare.

– Ți s-au făcut vrăji, stăpâne, protestă Oishi. Minteți ți-a fost otrăvită. Spune-mi doar un cuvânt și voi pregăti caii...

Asano ridică din sprâncene.

– Ai vrea să fug? Clătină din cap obosit. Strămoșii tăi și ai mei au servit întotdeauna acest pământ. Asta trebuie să facă și copiii noștri. Dacă îmi accept soarta, nimeni nu va pune la îndoială onoarea oamenilor noștri, nu-i va pedepsi pentru crima mea.

Îi susținu îndelung privirea lui Oishi, realizând că nu existau cuvinte pentru a exprima cât de recunoscător era și cât de norocos fusese să-l aibă pe omul ingenuncheat în fața lui ca mâna lui dreaptă, timp de atât de mulți ani. Dar mai era un singur lucru de care trebuia să se asigure, înainte ca timpul lor împreună să expire.

– Promite-mi că vei pune Ako pe primul loc.

Îl privi pe Oishi ducând o luptă tăcută, dându-și seama ce îi cerea stăpânul său și chinându-se să-și mențină emoțiile sub control, să nu protesteze și să nu clacheze. După o ezitare agonizantă, se înclină, în cele din urmă, acceptând ordinul final al lui Asano și ultima lui dorință.

Asano inspiră adânc, ușurat.

– Sunt gata, Oishi, iar atunci când voi muri, nu mă voi ruga decât ca eu să reasc pentru a servi

din nou această casă, iar tu pentru a mă sluji. Când Oishi ridică din nou capul, Asano realizează că mai trebuia să-i ceară ceva. Aș fi onorat dacă ai accepta să mă asişti ca secund, vechiul meu prieten.

Oishi dădu din cap fără ezitare.

Soarele strălucea pe un cer albastru perfect, așa cum o făcuse și în ziua însemnată de soartă a turnirului, în timp ce Asano, îmbrăcat în alb funerar, era condus prin aceeași grădină decorativă prin care alergase ca într-o ceață oarbă noaptea trecută... ca și cum coșmarul nebun care îl condusese la o astfel de trezire dezastruoasă fusese un fel de premoniție a zilei de azi.

Dintre toți oamenii care îl serviseră cu loialitate pe el și castelul Ako timp de atât de mulți ani, numai samurailor nu erau prezenți și aliniați de-a lungul drumului său pentru a-și lua adio. Oishi, în calitate de secund, îl urma, păzindu-l până la capăt, însă restul erau supravegheați de gărzile și războinicii shogunului și ai celorlalți *daimyo*, oaspeții lui, dar care se temeau acum că ar putea deveni victimele sale sau ale samurailor săi, dacă oamenii lui decideau să încerce să împiedice punerea în aplicare a justiției shogunului.

Slujitorii castelului și membrii familiilor lor se înclinau sau cădeau în genunchi sau își împreunau mâinile în rugăciune pentru el, în timp ce trecea printre ei. El reușea să dea grațios din cap în semn de adio, plin de recunoștință.

Și apoi o văzu pe Mika așteptându-l la capătul drumului. Cu cât se apropia mai mult, cu atât îi vedea mai clar nefericirea și rușinea și îi simțea durerea atingându-l, în timp ce ea nu putea...

Brusc, Mika abandona pentru ultima oară codurile sociale și legile și bariera propriului autocontrol, părăsindu-și locul, alergând spre el și aruncându-i-se în brațe. Îi simți lacrimile fierbinți pe gât. Vocea ei era abia perceptibilă printre suspinele înăbușite, în timp ce-i spunea:

– Tată, a fost vina mea...

El o strânse în brațe, apărând-o pentru ultima oară de lumea bărbaților – bărbați ca el –, înainte de a o întâlni pe soția sa, de a-și întâlni sufletul-pereche. Înainte de a fi fost iluminat de adevărul că spusele lui Buddha despre „bunătatea iubitoare” nu excludeau pe *nimeni*.

Această lume condusă de bărbați i-ar sfâșia spiritul și inima ei nobilă, dacă ar putea, și ar transforma-o dintr-un samurai într-o simplă femeie – o „creatură inutilă” –, ceva mai puțin decât o ființă omenească, indiferent cât de nedreaptă ar fi fost o astfel de soartă... *Exact așa cum făcuse, cu mult timp în urmă, cu singurul bărbat pe care ea îl iubise vreodată suficient ca să se căsătorească cu el de bunăvoie.*

Realizase că toate eforturile sale pentru a o proteja de lumea în care trăiau fuseseră în van,

deoarece nu fusese niciodată cu adevărat suficient de luminat pentru a-și elibera mintea de barierele rigide de clasă care împărțeau societatea lor... pentru a-și permite să vadă adevărul despre Kai, adevăr care fusese evident pentru fiica sa din momentul în care îl văzuse pentru prima oară.

Indiferent de cât de uman se dovedise Kai a fi, cât de loial, cât de muncitor, inteligent, abil sau demn de încredere, nimeni de la castelul Ako, cu excepția lui Mika, nu recunoscuse cu adevărat acest lucru, nici măcar el însuși. Nu luase în considerare nici măcar posibilitatea de a-și logodi fiica cu corcitura. Îl ridicase pe Kai de la nivelul unui proscris la cel al unui țăran, mai înstărit și mai bine protejat decât cei mai mulți, fiindcă era un servitor al familiei Asano.

Cu toate astea, se orbise singur, refuzând să vadă posibilitatea pentru orice altceva mai mult, chiar și pentru ideea, atât de evidentă acum, că motivul pentru care Mika refuzase întotdeauna să discute despre căsătorie era Kai. Niciodată nu suspectase că sentimentele lor unul pentru celălalt erau încă atât de adânci, nicidecum să ia în considerare faptul că ar fi putut face posibil ca ei să se căsătorească, în cazul în care l-ar fi adoptat pe Kai ca moștenitor al său. Dacă el, Kai, s-ar fi născut samurai, chiar și de cel mai mic rang, ar fi văzut adevărul, și ar fi acționat cu mult timp în urmă.

Dacă Mika i-ar fi spus măcar... dar el știa de ce n-o făcuse. Iar acum era prea târziu pentru a mai schimba ceva.

– Nu-i lăsa să te vadă plângând, murmură, mângâindu-i părul. Fă-i pe toți acești mari nobili și pe samurarii lor să vadă că au multe de învățat de la femeile din Ako.

Mika își slăbi strânsoarea brațelor. Încet, se retrase suficient de departe de el ca să-l privească în ochi. Măinile i se agățară de brațele lui în timp ce el o privea adunându-și voința să-și alunge lacrimile din ochi, astfel încât să-i poată întâlni privirea cu aceeași hotărâre care era reflectată în propria lui expresie. Măinile îi căzură de pe brațele tatălui său, iar ea rămase dreaptă ca o săgeată în fața lui, chipul său nearătând decât mândrie.

El îi zâmbi, mândria transformându-i-se în tandrețe.

– Această lume este doar o pregătire pentru ceea ce urmează. Tot ce putem cere este să o părăsim după ce am iubit. Și am fost iubiți. Îi luă mâna în ale sale. Nu renunța doar pentru că eu am plecat.

Nu renunța niciodată, dacă ești convinsă că lupta ta e dreaptă.

Încă străduindu-se să-și înfrâneze lacrimile, Mika se depărtă și îl lăsă să treacă, urmat ca de obicei de Oishi, loialul său al doilea-la-comandă, protectorul său și cel mai sincer prieten, în timp ce înainta spre un loc unde ei nu-i era permis să meargă. Și totuși, exista un alt loc, dincolo de asta, unul în care, într-o zi, se vor întâlni din nou... Credea asta din toată inima ei, deși nu-și putea imagina ce o să facă acum, cum o să îndure tot între timp, până va veni acea zi... cumva, undeva,

în viitor, sau pe tărâmul zeilor.

Shogunul și sfetnicii lui, plus șirul de *daimyo*, intraseră primii în Sala Mare, pentru a-și ocupa locurile pregătite, în timp ce Asano și Oishi așteptau sub pază afară. Mai multe gărzi împiedicau servitorii și pe Mika, din nou prinsă în mijlocul lor, să se apropie.

Cei doi bărbați stăteau în tăcere împreună, niciunul din ei neavând încredere în sine pentru a vorbi nici măcar despre schimbarea vremii, autocontrolul fiindu-le împins până la limita rezistenței cu fiecare clipă care trecea. În cele din urmă, ușile din lemn masiv ale Sălii Mari, împodobite cu *mon*-ul Asano sculptat în relief, se redeschiseră, permițându-le amândurora să intre.

Traversară podeaua largă a sălii, sub privirile sumbre ale nobililor adunați, spre locul din centrul acesteia unde o singură măsuță joasă era plasată pe un strat de pânză albă, imaculată, care acoperea o secțiune de *tatami*. Pe masă era așezat un *tanto* ornamentat, purtând blazonul Asano, pumnalul tradițional utilizat de un samurai pentru a-și lua viața. Asano îngenunche în timp ce se întindea spre masă și pune pe tăblia ei, în fața lui, poemul de rămas-bun pe care îl scrisese. Oishi se lăsă în jos pe un genunchi, în spatele lui, poziționându-se astfel încât să se ridice rapid, pregătit să-și îndeplinească datoria.

Daimyo Asano făcu o pauză, adunându-se, și se înclină către asistență, înainte de a privi spre shogun. Îl văzu pe Kira îngenunchind la dreapta acestuia. Simți triumful abia deghizat sub calmul tăcut al lui Kira, iar vederea acestuia îi transformă sufletul în foc și gheață.

Kira înregistrează schimbarea și o presimțire vagă îl făcu să-și ferească privirea în timp ce Asano ridică strălucitorul *tanto*.

Asano își fixă din nou privirea asupra shogunului. Cu o voce care nu trăda nicio emoție, cu excepția convingerii, rosti cuvintele rituale:

– Îmi deschid sufletul înaintea ta, astfel încât să poți judeca dacă este curat sau impur.

După ultimul cuvânt, își înfipse cuțitul în abdomen. Prin uimirea bruscă, agonizantă, pe care corpul său o simți la propria-i trădare, văzu privirea lui Kira încercând să se îndepărteze de imaginea morții.

Dar nu făcu decât să găsească privirea răzbunătoare a lui Oishi, în timp ce se ridica brusc în picioare, cu sabia scoasă din teacă. Privirea lui Oishi întoarse atenția lui Kira ca un zid, forțându-l să se confrunte cu adevărul suferinței stăpânului său, dovada curajului acestuia și negarea minciunilor rostite împotriva lui. *Daimyo* Asano își păstră capul sus, cu ochii ațintiți asupra lui Kira – un punct focal dincolo de durerea chinuitoare, în timp ce împingea cuțitul mai adânc, rupând carne și măruntaie până când corpul său se cutremură de durere și, în cele din urmă, își

plecă capul, fără ca măcar o slabă respirație de protest să-i scape de pe buze.

În spatele său, incertitudinea lui Oishi, agonia lui de îndoială, dispăru într-o clipă. Își coborî sabia într-o lovitură de grație și, cu o mișcare abilă, curmă viața stăpânului său și suferința acestuia, făcând cunoscut faptul că Asano murise așa cum trăise, fiind un exemplu de integritate și tărie pe care nimeni nu va avea vreodată motiv să-l pună sub semnul întrebării.

Asano își păstrase controlul până la sfârșit, lovitura care îi separase curat capul de corp fusese aplicată exact așa cum trebuia, jetul de sânge vărsându-se în vasul pregătit în acest scop care aștepta înaintea lui, la fel de perfect cum chiar și un shogun ar fi putut cere. Abia dacă era o picătură de sânge pe hainele lui Oishi, dar el își șterse în mod deliberat lama *katanei* direct pe mânecă, știind că nu va mai putea purta din nou hainele acelea. Nu ucisese niciodată un om până atunci, dar tocmai își omorâse propriul stăpân. *Va arde hainele sau îi vor aminti pentru totdeauna de momentul care tocmai se încheiase.*

Se uită la Kira pentru ultima dată, în timp ce-și băga sabia în teacă, încet, cu ură implacabilă și promisiune de răzbunare în ochi. Se înclină formal, pentru ultima dată, către shogun și nobilimea care asista, înainte de a lua poemul lui Asano de pe masă, apoi se întoarse și ieși din sală cu pași mari, singur. Dacă cineva văzuse luciul lacrimilor pe fața lui, nu simțea nicio rușine la gândul ca s-ar putea să-l ia în derâdere pe la spate pentru că arătase un sentiment omenesc.

Mika se ridică din locul unde aștepta, lângă iazul cu pești *koi* din grădina tatălui ei, când îl văzu pe Oishi ieșind din Sala Mare singur, cu o bucată de hârtie în mână. Îi văzu umerii încovoiindu-se în timp ce ușile se închideau în urma lui, iar el se rezema de un stâlp de pe verandă și își înclina capul pentru a citi ultimele cuvinte ale tatălui ei. Putea vedea hârtia tremurându-i în mână. Rămase așa mult mai mult decât s-ar fi așteptat ea, ca și cum sângele întins pe mâneca chimonoului făcuse haina atât de grea încât abia mai putea rămâne în picioare.

Tatăl ei era mort.

Mintea ei încercă să formeze o imagine a ceea ce trebuia să se afle în mijlocul Sălii Mari: un corp fără cap, o mare de sânge... ochii opaci ai tatălui ei. Își apăsă brațul cu putere pe ochi, încercând să oprească viziunea să se formeze în spatele lor. Când, în cele din urmă, și-l coborî din nou, mâneca purta semnele durerii.

Se uită în sus, văzându-l pe Oishi traversând curtea spre ea, cu capul ridicat din nou și în ritm alert, privind-o, în timp ce trecea de samurarii care păzeau încă teritoriul castelului și care purtau *mon-ul* lui Tokugawa, al lui Kira, al războinicilor fiecărui *daimyo*, cu excepția lui.

Nu-i lăsa să te vadă plângând. Mika își șterse cu înverșunare fața pe mânecă, în timp ce Oishi se apropia de-a lungul cărării din grădină, fără a privi măcar, nici în stânga, nici în dreapta, la promisiunile rupte ale bobocilor nou-formați și ale florilor parfumate de glicină și iriși, bujori și

hortensii ce mărgineau aleea pietruită. Gărzile împrăștiaseră imediat servitorii, iar ea își trimisese propriile însoțitoare cu ei, venind să stea singură aici, în ultimul loc în care îl văzuse pe tatăl ei înainte de evenimentele teribile din noaptea trecută.

– Stăpână. Oishi îngenunche în fața ei și se plecă adânc, înainte ca ea să-i poată întâlni privirea. Îi întinse bucata de hârtie. Poemul de rămas-bun al tatălui ei. Iartă-mă... spuse el, vocea frângându-i-se în timp ce ea îi lua hârtia din mână.

– Eu...

– Iartă-mă... murmură încă o dată, cu vocea din nou sub control, în timp ce se îndrepta, privind-o în ochi. Dar clipea încă, de parcă îl dureau ochii, și ea realizează că fața lui era udă. Tatăl tău și-a recâștigat onoarea, îi spuse el liniștit. Nu am văzut niciodată un om care să arate mai mult curaj. Ako și Casa Asano ar trebui să fie mândri... Acum trebuie să merg și să rog – să cer eliberarea oamenilor noștri. Iartă-mă... Se ridică în picioare și se întoarse brusc, astfel încât ea nu mai putu spune nimic înainte ca el să se depărteze printre flori.

Rămase în picioare privind îndelung bucata de hârtie pe care o avea în mâini. Ar fi putut la fel de bine să fie goală, pentru că la o primă privire nu reușea să deslușească ce era scris acolo. Dar, în timp ce continua să se uite la ea, văzu cum caligrafia, în stilul tatălui ei – curat, fără înflorituri, dar nu lipsit de grație –, începe să ia formă și citi ultimul lui poem:

*Mai mult decât florile de cireș
Ce invită vântul să le spulbere
Mă întreb ce să fac
Cu restul de primăvară.*

O, tată... Își plecă bărbia și îi scăpară câteva lacrimi care pătară pagina. Acelea fuseseră gândurile tatălui ei, în ultimele ore din viața lui... și totuși, ce întrebare mult mai importantă puneau celor pe care îi lăsa în urmă, care, de acum înainte, trebuiau să-și continue viața fără el: *Oare ce să fac cu restul de primăvară...?*

„Arată-le că au multe de învățat de la femeile din Ako”, îi spusese tatăl ei. *Dar ce mai avea ea să învețe pe cineva?* Tatăl său o făcuse să se simtă ca și cum era liberă să facă sau să fie orice. Dar își dădea acum seama că, până și atunci când își spusese în sinea ei că era adevărat, în inimile lor știuseră amândoi că era o minciună. *De aceea nu-i spusese niciodată că îl iubea pe Kai.*

Kai văzuse întotdeauna în mod clar, din afară, ceea ce niciunul dintre ei nu-și permisese vreodată să admită, din atât de multe motive... *De crezi că ești cu adevărat liber, nu mai ai nicio scăpare.* Mototoli hârtia în mâini, în timp ce se prăbușea înapoi pe bancă, cu trupul îndoit de hohote tăcute.

În cele din urmă, își șterse lacrimile încă o dată, întrebându-se cum își va curăța vreodată sufletul de atât de multă durere, dacă lacrimile ei trebuiau să fie vărsate întotdeauna în momente furate... Netezi poemul tatălui său și apoi îl împături frumos, strecurându-l în *obi*, înainte să se ridice și să părăsească grădina. Păși afară singură, trecând prin curte și prin porțile deschise, purtându-și trupul cu aceeași noblete cum o făcuse Oishi înaintea gărzilor shogunului... a spionilor lui Kira... a ochilor prea multor străini care o urmăreau, oriunde se uita.

Privind drept înainte, neîntâlnind privirea nimănui și refuzând să răspundă la orice întrebare sau comentariu murmurat, traversă curtea interioară spre poartă. Avea nevoie deocamdată să iasă din castelul ce fusese întotdeauna căminul ei și însemnase tot pentru ea, cât încă era controlat de dușmanii tatălui ei și ai săi. Curajul ei nu va rezista decât dacă va vedea Ako, dincolo de ziduri, și își va aduce aminte de ce conta atât să meargă mai departe.

Gardienii postați la poarta exterioară cerură să afle unde se duce și de ce – tratând-o la fel de brutal ca și cum ar fi fost o femeie care călătorea singură, oprită la un punct de control de pe drumul Tokaido, și nu fiica unui *daimyo* care le fusese gazdă.

Ea doar se uită fix la ei, pentru câteva clipe, cu amintirea tatălui său arzându-i în ochi. Și asta a fost de ajuns, așa cum, într-un fel, știuse că va fi. Gardienii rămaseră tăcuți, își retraseră sulile și se înclină, în timp ce îi făceau loc să treacă.

Ea își continuă drumul, accelerând ritmul când se apropie de pod. Se opri, în cele din urmă, când ajunse în mijlocul lui, și se uită în jos la râul care curgea pe dedesubt. Credincios, etern, era o binecuvântare pentru toți cei ce locuiau aici, de la dealuri până la mare, aducând apa dătătoare de viață pentru câmpurile întinse și pentru oamenii care le îngrijeau. Era, de asemenea, o binecuvântare pentru castelul Ako, un protector mereu vigilent, care îi ținea șanțurile de apărare întotdeauna pline.

Ochii i se umplură din nou de lacrimi, aici, unde își îngăduia să-și dea frâu liber sentimentelor, dar de data aceasta nu erau lacrimi de jale... erau lacrimi de mirare că frumusețea lui Ako putea rămâne la fel de eternă ca râul. Frumusețe *wabi-sabi* ... veșnică numai în comparație cu viața trecătoare a ființelor umane, eternă și totuși mereu în schimbare, ca anotimpurile, ca vremea... veșnică și totuși mereu nouă, de fiecare dată când o vedea.

Cum va arăta peste o sută de ani sau peste două sute...? Dacă ea s-ar reîncarna atunci, l-ar mai cunoaște, după formele subtile ale pământului dincolo de o suprafață ce se va fi schimbat dincolo de orice recunoaștere? L-ar mai cunoaște pe tatăl ei, atunci când sufletele li s-ar întâlni din nou, ascunse în spatele măștilor fețelor care vor fi schimbate dincolo de orice recunoaștere? Nimic nu era veșnic pe pământ, cu excepția schimbării, spunea mereu tatăl ei. Dar, dacă schimbarea în sine era veșnică, iar spiritele lor erau veșnice... cum ar putea să se uite unul în ochii celuilalt din nou, într-o zi, și să nu simtă bucuria recunoașterii?

Continuă să meargă peste pod, cu mâinile lipite de poemul ascuns sub inima ei.

...mă întreb ce să fac cu restul de primăvară.

Când ajunse la celălalt capăt al podului, vântul se întetă, împingând valurile să alerge pe suprafața râului, trimițând o ploaie de flori de cireș de-a lungul malurilor lui, ca și cum chiar și zeii fuseseră tulburați de nedreptatea făcută astăzi pe pământ.

Shogunul și suita sa pleacă aproape imediat, chiar înainte ca toată cenușa focului de la incinerarea lui Asano să se fi răcit. Ceilalți oaspeți au plecat odată cu el, spre marea ușurare a tuturor celor care aparțineau locului.

Aghiotantul shogunului îl informă pe Oishi – și pe Mika, de altfel, căreia nu-i oferi decât o plecăciune politicoasă – că shogunul se va întoarce la Edo, după finalizarea incursiunii sale ceremoniale în vest. Își prezenta omagiile nobililor din vecinătatea lui Ako, dintre care majoritatea erau controlați de clanuri care îi sprijiniseră pe Tokugawa în bătălia finală care le adusese shogunatul. Pe măsură ce regimul Tokugawa confiscase un domeniu după altul, de-a lungul ultimului secol, își plasaseră strategic aliații, ca pe niște piese pe o tablă de *shogi*, între fiefurile clanurilor care nu făceau parte din cercul lor interior, prevenind în mod eficient ca toți acei *daimyo* care erau nemulțumiți să se asocieze pentru a pune la cale vreo rebeliune.

Shogunul va poposi din nou în Ako peste aproximativ o lună, spuse aghiotantul, și i-a ordonat lui *Kuranosuke* Oishi, aflat la comandă în locul stăpânului său, să se asigure că lucrurile erau puse în ordine, cu toate documentele și informațiile necesare aduse la zi și disponibile pentru inspecție. La momentul respectiv, îl informă pe Oishi, din nou, fără măcar o privire spre Mika, că va fi transmisă și decizia cu privire la dispozițiile legate de ceea ce urma să se întâmple cu Ako, deoarece nu exista nicio persoană de sex masculin în viață pentru a moșteni...

În atât de multe cuvinte, declarase această ramură a clanului Asano drept uscată, așteptând doar să fie tăiată. Domeniul Ako urma să fie adăugat proprietăților Tokugawa, deja imense, sau acordat unuia dintre sfetnicii favoriți ai shogunului. Samuraii lui Asano aveau să devină samurai ronin – încă samurai, prin sânge, dar în realitate fără stăpân, vagabonzi dezonozați, alungați pentru a supraviețui cum puteau, în timp ce fiica lui Asano... nici nu merita luată în considerație.

În afară de a-i informa că erau cu toții condamnați la moarte, era cea mai rea știre pe care și-ar fi putut-o imagina. Amorțiți de șoc, îi întoarseră plecăciunea superficială de adio și-l urmăriră cum se îndepărta împreună cu suita shogunului... Îl văzură pe Kira privind peste umăr cu deosebit interes, în timp ce părăsea căminul lor și căminul strămoșilor lor.

Oishi și Mika rămaseră unul lângă celălalt, fără să spună nimic, până când cortegiul trecu de poartă și peste pod. Și apoi Mika s-a întors și, cu un strigăt înăbușit, izbi cu pumnul, cu toată puterea, în pilonul verandei de lângă ea. Oishi o privi fără să-i vină să creadă, pentru că și el

intenționase să lovească, dar rămase neclintit. Ea se întoarse, cu fața roșie și cu mâna tremurând, și scuipă către shogunul care se îndepărta un blestem ce i-ar fi făcut pe soldați să roșească.

– *Mika-hime!* spuse Oishi brusc.

Dar ea îi citi în ochi o mare ușurare pentru că păstrase tăcerea până când suita shogunului plecase.

– Nu sunt invizibilă! Sau surdă și mută! se răsti ea la el. Poate că ești singurul care are voie să dea ordine acum, dar ești, de asemenea, singurul care trebuie să asculte de ele, adăugă cu amărăciune. Sunt fiica tatălui meu... iar tu nu vei fi niciodată tatăl meu, Oishi Yoshio. Să nu-mi mai vorbești niciodată pe tonul acesta.

– Iartă-mă, domniță Mika...

Căzu în genunchi și se închină până când fruntea îi atinse scândurile de cedru din podeaua verandei. Când ridică din nou capul, văzu în ochii lui înțelegerea reală a umilinței pe care ea tocmai o suferise. Observă, de asemenea, epuizarea lui, mânia lui neputincioasă și groaza pe care o simțea la fel de acut ca și ea, dându-și amândoi seama că shogunul lăsase ridicat în spatele lui, la porțile castelului, un rug funerar gata să consume viitorul lui Ako... iar cuvintele aghiotantului său îi dăduseră foc.

Își aminti, de asemenea, modul în care Oishi îi ceruse în mod repetat iertare, în timp ce îi dădea poemul de rămas-bun al tatălui ei, acolo în grădină, după ce... Închise ochii.

– Oishi-*sama*, murmură ea, te rog, ridică-te. Eu sunt cea care ar trebui să-și ceară iertare și să-și exprime recunoștința pentru că m-ai tratat mereu demn, indiferent... Indiferent de ceea ce poate ai gândit despre mine sau despre comportamentul meu...

Se uită în altă parte, rușinată.

– Știu că ai multe de făcut în pregătirea serviciului funerar pentru tatăl meu. Iar eu... ar trebui să plec acum, ca să aleg oasele părintelui meu din cenușă.

Tradiția cerea ca membrii familiei să îndeplinească ritualul de pregătire a rămășițelor pentru înmormântare... iar ea era singurul membru rămas din familie. Coborî de pe verandă și se uită în depărtare.

– *Mika-hime*, spuse încet Oishi, ridicându-se în spatele ei. Riku, soția mea, ar fi onorată dacă i-ai permite să te ajute. Și... și mai sunt și alții... Nu trebuie să fii singură. Toți suntem încă aici, familia tatălui tău, stăpânul nostru.

Se uită la el, clipind, mișcată de cuvintele rostite.

El schiță un zâmbet, plin de bunătate.

– Cât despre viitor... avem o lună. Poate că ziua de azi a prezis sfârșitul onoarei, așa cum o știm, dar deocamdată onoarea noastră încă ne aparține. Planurile de viitor ale lui *Inu-Kubou* nu-și vor face loc în slujba de rugăciune pentru tatăl tău sau în dragostea noastră pentru el.

– Mulțumesc, *Oishi-sama*.

Pe chipul ei înflori un zâmbet tremurat auzindu-l că folosește epitetul scandalos. „Shogunul-câine” era porecla rostită în șoaptă, din cauza obsesiei ce cu greu putea fi considerată altruistă a shogunului pentru bunăstarea câinilor. Auzise că un preot îi spusese că zeii i-ar putea acorda un moștenitor de sex masculin dacă ar face fapte bune, iar el alesese să protejeze câinii, pentru că era născut în anul Câinelui. Se spunea că mirosul de la adăpostul ridicat pentru ei în Edo era îngrozitor...

Oishi o conduse la casa lui, unde Riku căzu în genunchi în fața lor și apoi, când Mika se întinse să o ridice, o îmbrățișă pe tânără ca o mamă, rostind cuvinte blânde de alinare și condoleanțe. Mai mult mișcată decât surprinsă de gestul spontan, din inimă, al celeilalte femei, Mika văzu cum chipul lui Oishi se dezgheață în spatele umerilor lui Riku și îi simți ușurarea că fiica stăpânului său era bucuroasă să întâlnească inima caldă a soției sale.

Tradițiile de înmormântare ocupară în întregime următoarele două zile, printr-o ceremonie oficială la altarul familiei, apoi cu înmormântarea urnei tatălui ei în cimitirul castelului Ako, lângă râu, acolo unde strămoșii săi și cei ai atât de multora dintre cei care au urmat fuseseră lăsați să se odihnească timp de generații.

În loc de a se simți mai singură decât oricând, Mika se trezi consolată de prezența unei întregi familii extinse pe care nu-și dăduse seama că o are, toți acești oameni devenind tot mai reali pentru ea, pe măsură ce trecea timpul – atât samurarii reticenți, cât și oamenii de rând timizi care se apropiau să-i murmure condoleanțe sau să-i împărtășească o amintire personală.

Moartea era marele egalizator, iar aici, printre atâtea amintiri ale vieților lor limitate și ale viitorului incert, precum și ale legăturilor de loialitate care îi legaseră pe strămoșii lor și familiile acestora până în ziua de azi, își dădea seama cât de sincer îi împărtășeau durerea și indignarea la nedreptatea morții lui.

Un singur chip nu îl zărise în mulțime, cel care sperase mai presus de orice că va veni să se roage pentru tatăl ei... singura persoană care împărtășise aceleași sentimente față de acesta și care i se supusese mult mai altruist decât ea timp de atâția și atâția ani.

Kai. Kai nu venise, nici măcar pentru a-și lua rămas-bun...

În timp ce ziua înainta spre apusul soarelui, *Mika-hime* conduse o procesiune peste câmpuri și apoi în sus pe cărarea șerpuită către promontoriul care dădea spre ceea ce încă era cea mai frumoasă priveliște peste Ako pe care o văzuse vreodată și care se întindea tocmai până la mare. Acesta era locul, îi spusese tatăl ei, unde stătea de multe ori cu mama ei, în serile blânde de

primăvară... locul în care, în ceea ce părea acum o altă viață, ea însăși stătuse împreună cu Kai și admirase aceeași priveliște.

Și mai mulți oameni li se alăturaseră în această călătorie: fermierii din întreaga vale și oamenii din satele de mai jos de castel. Unii veniseră chiar din portul de la mare ca să-și prezinte omagiile și să rostească rugăciunile care să înălțe spiritul lui precum fumul care se ridica din tămâia arsă în timp ce ultimele rămășițe ale tatălui ei erau înmormântate aici, într-o cutie simplă de lemn, pentru a îmbogăți solul în acest loc pe care îl iubiseră amândoi. Ceea ce era, pentru ea, adevăratul loc de odihnă al spiritului lui era marcat de o singură piatră mare, inscripționată cu un *haiku* compus de ea:

*Nori se adună, ploaia cade
Sub florile roșii și albul
Crestelor munților.*

Clipind des, în timp ce se întorcea dinspre piatra de mormânt, Mika se uită o ultimă oară la fețele din jurul ei. Se agățase de speranța fragilă că-l va găsi pe Kai aici, crezând că, de dragul tatălui său, va veni totuși în acest loc, chiar dacă nu va merge la castel unde risca să fie dat afară de cei care îl trataseră atât de crud.

Dar el nu venise.

După ceea ce se petrecuse între ei atunci când îl vizitase la casa lui și tot ce se întâmplase la întrecere, se întrebă dacă îl va mai vedea vreodată, măcar atât cât să-i poată cere iertare...

Doar pe când soarele începea să apună, realiză brusc că el ar fi putut fi rănit atât de rău încât să nu poată urca dealul, nici chiar ca să se roage pentru tatăl ei. *Oare era posibil ca nimeni să nu-i fi spus că Asano murise...?* Se uită departe, peste câmpurile pe care se lăsa seara, spre coliba solitară a lui Kai, dar marginile pădurii se aflau deja în umbră.

Slujba de înmormântare, ca și ziua, se încheiase. Oamenii începură să se înșiruiască înapoi, pe deal în jos, deplasându-se cu atenție, dar repede, înainte ca drumul să dispară complet odată cu căderea nopții. Oishi și familia lui se adunară cu solitudine în jurul ei. Fiul lui, Chikara, o escortă în josul dealului, poticnindu-se mai mult decât ea în amurgul care se adâncea, pe ceea ce pentru el era o pantă necunoscută.

Făcură drumul înapoi peste câmpuri, cu felinarele și licuricii călăuzindu-i spre casă, în timp ce ultima lumină roșie-aurie a onoarei lui Ako dispărea de pe cer.

Pentru prima dată în aproape două săptămâni, Kai parcusese drumul de la casa lui la castelul

Ako, deși pentru a ajunge acolo îi luase o jumătate de dimineață și mult mai mult de jumătate din putere.

Daimyo Asano era mort... de propria lui mână, la ordinele shogunului. Kai nici măcar nu aflase de moartea lui, sau despre ceea ce dusese la ea, decât cu câteva zile mai târziu, când se trezise din nou în coliba lui, fără să știe cât trecuse de la alungarea lui.

Ultimul lucru pe care și-l amintea cu adevărat era că fusese dat afară din castel, la ordinul lui Oishi... Dar, în timp ce ochii i se limpezeau treptat, văzu unul dintre samurarii lui Oishi în colibă cu el, un om atât de mare încât umplea aproape tot spațiul rămas din interiorul adăpostului său. *Basho*... Cel mai bun prieten al lui Yasuno și un glumeț insuportabil, ale cărui glume fuseseră la adresa lui mai dese decât îi plăcea să-și amintească.

Basho adoptase o poziție rezervată, de obicei, pentru meditație, citind în tăcere un pergament.

– De ce...?

Kai nu era conștient de faptul că o spusese cu voce tare până când Basho nu-și ridică privirea la el. Acesta se întoarse și puse sulul înapoi în cutia sculptată din spatele său. Asano însuși îi dăduse lui Kai acea cutie, pentru a proteja mica sa colecție de cărți prețioase și manuscrise, după ce Kai îl întrebase dacă ar putea fi, uneori, plătit nu cu obișnuita porție de orez a muncitorului, ci cu cărțile aruncate din biblioteca *daimyo*-ului.

– Ieși... afară, șopti Kai, cu vocea tremurând deopotrivă de indignare și de slăbiciune. Casa mea. Afară...

Încercă să ridice un braț și să-i arate ușa.

Basho dădu din cap placid.

– Când termin, spuse el.

Kai închise ochii, clătinând din cap. Nu mai era atât de multă durere acum, sau atât de multă ceață. Nici ploaie... Își aminti, apoi, în cele din urmă, că Chikara venise să-l caute, acolo unde zăcea în noroi... și acest om fusese și el acolo. Încercau amândoi să-l ducă acasă atunci când Oishi îi ajunsesse, îl pălmuipe pe fiul său și le ordonă să se întoarcă la castel. Chikara plecase pentru că tatăl său era, deopotrivă, și comandantul lui, dar Basho dăduse și atunci din cap, spunând.

– Când termin.

Și asta fusese tot... până acum.

Basho îi ridică puțin capul lui Kai și îl făcu să bea ceai. Avea gust de ginseng tare, caprifoi amar și ghimbir picant... pentru a-i întări trupul, pentru a-i calma mintea febrilă, pentru a-i liniști stomacul îngreșat. Își dădu seama că duhnea, de asemenea, a ceapă. Aproape tot corpul îi

fusesse acoperit cu cârpe înmuiate într-o zeamă caldă făcută din praz fiert, ca să-i atenueze durerea.

– Cunoști leacurile, corcitură, zise Basho, uitându-se în jur de parcă ar fi fost sincer impresionat de coșurile pline cu buchete mici de plante și de ierburile pe care Kai le uscaseră deasupra capului. Am găsit aici tot ce mi-a trebuit. Am văzut altarul de afară. Ai fost crescut de calugări *yamabushi*?

– Nu. Kai își întoarse fața de la el. De ce ești aici? Nu-și putea aminti că Basho să-i fi spus mai mult de două vorbe până atunci, iar una dintre ele fusese „corcitură”.

– Chikara este consemnat la cazarmă. Cineva trebuia să vină, iar eu am ceva cunoștințe despre vindecare. Singur, ai fi murit.

Kai încercase să găsească puterea de a întreba ce importanță ar fi avut asta pentru Basho sau pentru oricine altcineva. Dar a rămas tăcut.

– Trebuie să trăiești, spuse Basho, de parcă i-ar fi citit gândurile lui Kai în expresia lui sau în tăcerea lui, de dragul stăpânei Mika. Și pentru Asano... Îți așteaptă rugăciunile.

Kai își întoarse privirea.

– Ce...?

Basho își coborî ochii în pământ.

– Asano... a fost obligat să-și facă *seppuku*.

– Ce? Cumva, Kai reuși să se ridice într-un cot. Din cauza... *mea*?

– Nu. Mâna mare a lui Basho abia îi atinse pieptul, dar Kai se prăbuși sub greutatea sa.

– Stai liniștit.

Și apoi îi explică. Totul.

După aceea, a plecat, lăsându-l pe Kai să-și soarbă drojdia vieții sale ilegite, care nu-l lăsase decât cu durere și remușcări.

Îi luase mai multe zile decât ar fi crezut că ar putea îndura să zacă neputincios în coliba lui și să suporte vizitele lui Basho, înainte de a putea să se târască măcar, fără a mai vorbi de a parcurge vreo distanță, oricât de mică. Nu fusese încă la mormântul lui Asano, pe promontoriu, ca să se roage pentru spiritul său și să-și ia un ultim rămas-bun... ca să ceară iertare. Și să ierte, dacă avea dreptul. Nu avea încă puterea să urce.

Și totuși, drumul spre castel se așternea pe un teren destul de plat, și astfel făcuse, în sfârșit, călătoria lungă, obositoare într-acolo ca să se roage la altarul familiei Asano înainte ca ultima zi

de doliu să treacă.

Intră în curtea interioară, dorind să fi fost îmbrăcat în veșmântul complet alb potrivit pentru vizita pe care o făcea astăzi. Dar, ca de obicei, avea doar hainele de pe el și, deși le curățase cu migală și le peticise, bănuia că, așa cum arăta acum, putea trece drept un cerșetor. Spera ca oamenii care se învârteau în jurul tarabelor și al barăcilor negustorilor să nu-l vadă, pentru că cerșetorii erau invizibili pentru ei.

Să intre în curtea principală a fost mult mai dificil, cerșetorii nu aveau permisiunea să se apropie de zona de locuit a familiei *daimyo*-ului și a ofițerilor superiori, dar Kai era destul de cunoscut de gărzile castelului, astfel că reuși să găsească altarul înainte de a fi hărțuit de cineva.

Se strecură în interior, închizând ușa, cât de încet posibil. Mirosul de tămâie îi umplu nările. Mika era acolo, singură, în genunchi, cu capul plecat în fața statuii lui Buddha. Un firicel de fum de tămâie se ridica în aer deasupra ei.

Merse de-a lungul altarului să îngenuncheze lângă ea, corpul ascultându-i voința suficient de bine, astfel încât sosirea lui să nu-i tulbure rugăciunile.

Deși nu se uită la el, putea spune după tremurul slab care-i trecuse prin tot corpul că își dăduse seama cine venise să se roage alături de ea. El își plecă capul fără să vorbească și, cu toată recunoștința și durerea ținute prizoniere în el, se rugă ca sufletul lui Asano să-și găsească răsplata, să renască într-o lume mai bună, mai dreaptă, cea pe care o câștigase și pe care o merita.

Și apoi se rugă, din toată inima, pentru Mika-*hime*, care pierduse chiar mai mult decât putea el să înțeleagă, prin moartea tatălui său. Indiferent ce altceva se întâmplase, ea nu avea să mai cunoască din nou confortul de a avea pe cineva spre care să se întoarcă în vremuri de nevoie, pentru ajutor, pentru iubire necondiționată și sprijin... pentru tot restul vieții ei. Iar el știa deja că asta era o soartă mai rea decât moartea.

Amintirile sale legate de luptă și de cum se încheiase erau confuze, dar anumite imagini îi rămăseseră întipărite în memorie, lăsându-i urme mai profunde decât bătaia pe care o primise. *Umilința de a fi tratat ca un animal... să fie din nou numit animal, după atât de mult timp, de către însuși Asano.*

Dar își făcuse singur asta, încercând să fie cine nu ar putea fi niciodată... Iar prin acțiunile sale, îi dezonorase pe Mika și pe tatăl ei și întregul Ako. Acum, că mintea îi era din nou clară, înțelegea de ce Asano spusese ce spusese, astfel încât îi era ușor să ierte. O spusese pentru a-și salva fiica. Pentru că ea încercase să salveze viața neînsemnată a lui Kai.

Numindu-l animal, *daimyo* Asano fusese prea bun. Poate că numai trupul lui era de om, în rest fusese blestemat cu suflet de demon.

În cele din urmă își îngădui să întoarcă capul s-o privească pe Mika. Gândurile îl inundară cu o

tandrețe neașteptată când îi văzu profilul, spiritul ei mândru și frumusețea transformate de pierderea suferită într-un porțelan fragil – îi văzu aspectul translucid al pielii, roșeața grăitoare din jurul ochilor, umbrele de sub ei care arătau că nu dormise de zile întregi.

Ar fi vrut s-o ia în brațe, să o țină lângă inima lui, să o mângâie și să o protejeze, să-i ofere adăpostul față de cruzimea vieții pe care ea și tatăl ei i-l oferiseră lui.

În schimb, nu făcu decât să continue s-o privească în tăcere, rugându-se ca într-o zi inima ei să fie întreagă din nou.

Ca într-o zi, poate, chiar să-l ierte.

– A fost vina mea, murmură Mika, cu ochii la portretul tatălui ei și la ofrandele care îi erau așternute înainte: boluri de orez și fructe, o ceașcă de sake, un buchet de flori proaspete din propria lui grădină.

– Nu, șopti Kai, uimit.

– Nu m-am putut gândi decât la tine. Încă nu se uita la el, continuând doar să fixeze cu privirea lucrurile aflate în fața ei. Îi văzu ochii umplându-se de lacrimi proaspete. N-am avut niciodată curajul să-i spun...

Îi întâlnește, în sfârșit, privirea. Întotdeauna, în secret, îi fusese teamă că într-o zi va realiza că dispăruse din ochii ei, dar văzu aceeași dragoste pentru el, care fusese mereu acolo... rămasă sfâșiată și făcută să sângereze acum de cuțitele sentimentului de vină.

– Ai avut dreptate, spuse ea cu vocea tristă și resemnată. Tu ai locul tău, iar eu pe al meu. Am greșit să visez.

Kai se întinse, doar pentru a-i atinge o mână, dar ea se ridică și se întoarse cu spatele la el. Pășii spre ușă cât de repede putea, înainte ca el să facă ceva s-o oprească.

El rămase acolo unde se afla în timp ce ușa pocni, închizându-se în spatele ei. Își plecă bărbia și își împreună mâinile, încercând din nou să se roage, deși acum nu-i mai venea în minte nicio rugăciune care să aibă vreun sens.

Perdelele *tobari* folosite la turnir fuseseră date jos după plecarea shogunului, dar nu fuseseră depozitate toate. Câteva dintre acestea, păstrate din ordinul lui Oishi, erau acum ridicate din nou, în curtea principală a castelului – ca *jin maku*, pereții unui cartier general improvisat.

Siluețele gărzilor, cu sulite și *naginata* în mâini, se profilau liniștitor pe pereții care fluturau ușor, în timp ce Oishi asculta fără să comenteze ultimele argumente ale celor mai încăpățânați ofițeri ai săi cu privire la viitorul lui Ako, dar și la al lor.

Shogunul spusese că se va întoarce într-o lună. Oishi nu-și amintea vreo lună care să treacă atât de repede, și totuși cu atâta încetineală agonizantă.

În urmă cu trei zile, un mesager îl informase că shogunul va sosi azi – și nu singur.

Terminase toate pregătirile pe care aghiotantul shogunului îi ordonase să le facă înainte de întoarcerea lor... Pregătiri care lui Asano nu îi fusese lăsat timp să le facă. Nici măcar nu avea nevoie să întrebe ce voise să spună aghiotantul.

În mintea shogunului, castelul Ako și pământurile sale fuseseră deja confiscate.

Dar Oishi, susținut de *Mika-hime*, își făcuse propriile pregătiri suplimentare, la fel ca și shogunul.

Stăpânul lor era mort, din ordinul shogunului, iar motivul pentru plecarea bruscă a acestuia, ca și cel pentru devansarea întoarcerii erau la fel de clare: shogunul avusese nevoie de acest răgaz pentru a recruta trupe de la *daimyo* din vecinătate – susținători fervenți ai *bakufu* – și pentru a se asigura că vor exista rezerve disponibile pentru un asediu, dacă acesta se va dovedi necesar. Intenționa să nu lase niciun semn de întrebare cu privire la rezultat, atunci când se va întoarce pentru revendicarea castelului Ako. Samuraii din Ako îi vor preda domeniul stăpânului lor imediat și fără vărsare de sânge... sau vor muri cu toții.

În perioada haotică de dinainte de Pacea Tokugawa, controlul pământului cunoscuse fluxuri și refluxuri precum valurile mareice, dar datoria unui samurai era clară: el trăia și murea servind clanul stăpânului său și al nimănui altcuiva, dar dinastia Tokugawa avea propria interpretare a Codului *Bushido*. Acum, loialitatea supremă a samuraiului aparținea stăpânului său suprem – shogunul –, surclasând tradiția de generații a servirii propriului său *daimyo*.

Cu toate acestea, shogunul era un străin pentru majoritatea oamenilor care trăiau dincolo de o călătorie ușoară de o zi până la Edo. Samuraii care nu făceau parte în mod direct din tabăra imensă a *bakufu* aveau prea puțină motivație pentru a-și dedica viața shogunului, în special dacă generații întregi din familiile lor trăiau încă, la fel cum o făcuseră întotdeauna, pe un domeniu îndepărtat precum Ako, unde domnia independentă a clanului Asano rămăsese în mare parte

netulburată în ultima sută de ani. În mod oficial, samurarii din Ako depuseseră jurământ față de noua ordine, dar adevărata lor loialitate pentru propriul lor stăpân rămăsese neschimbată.

Aceasta rămăsese, de asemenea, neprovocată... până acum.

Până în prezent, se înregistraseră puține dezertări în rândul trupelor pe care Oishi le avea sub comandă, în ciuda faptului că stăpânul lor era mort sau a realității cu care se confruntau. Mercenarii archebuzieri se întorseseră în provinciile lor natale, dar aceștia erau oameni de rând și era dreptul lor s-o facă. Era recunoscător și se simțea încurajat de determinarea trupelor Ako de a rămâne pe poziție. Mulți dintre țăranii și sătenii care trăiau în afara zidurilor li se alăturaseră aici. Era surprins de cât erau de mulți. Erau găzduiți în turnul principal al castelului. Menirea oricărui turn fusese cea de adăpost, nu doar pentru nobili, ci și pentru cetățenii din Ako, atunci când erau amenințați de o armată invadatoare.

În aceste vremuri, când exista tendința ca domeniile să treacă în alte mâini în mod pașnic – dacă nu sub constrângere –, oamenii obișnuiți aveau foarte puțin de pierdut dacă nu făceau nimic și nimic de câștigat dacă se opuneau, cu excepția unei morți sângeroase. Shogunul era așteptat să sosească astăzi, înainte de apusul soarelui, iar Oishi realiza că domnia benignă a lui Asano și indignarea oamenilor față de execuția sa bruscă și aparent inexplicabilă stârniseră sentimente neobișnuite de loialitate și sfidare în toți, până la cel mai îndepărtat dintre locuitorii domeniului.

Pentru samurai situația era cu totul alta: „bărbați care servesc”, aceasta era semnificația cuvântului „samurai”. Codul nescris căruia i se supuneau, care evoluase de-a lungul secolelor de războaie și conflicte, le pusese viețile în mâinile stăpânului lor, creând legături între samurai și *daimyo* pe care îl serveau în același mod în care membrii unei familii erau legați unul de altul și toți la un loc de patriarhul acesteia. Oishi însuși era o rudă de sânge îndepărtată a lui Asano, dar exista mai mult decât un fel de legătură de sânge, și chiar domenii fără un lider atât de luminat ca Ako, „familii” împotmolite în resentimente sau conduse de oameni nechibzuiți, care aveau totuși tendința de a se uni pentru a sfida o amenințare exterioară. „Nu te bucura de cel care pleacă înainte de a-l vedea pe cel care vine” era un foarte vechi proverb.

Cei care îl slujiseră pe Asano erau familia lui. Ceea ce însemna că erau o amenințare pentru oricine, inclusiv pentru shogun, care încerca să-i confiște domeniul. De aceea Asano trebuise în primul rând să moară, și încă repede, ca să nu existe nicio problemă de loialități împărțite. Rămași fără stăpân, samurarii nu ar fi trebuit să opună rezistență. Shogunul era acum singurul lor stăpân, iar a-l sfida însemna trădare.

Dacă alegeau totuși sfidarea voită, acesta adunase o armată și toate resursele de care avea nevoie pentru a-i distruge. Orice apărător al domeniului Ako care nu murea în luptă urma să fie executat – într-un fel sau altul, aveau să moară cu toții, dar aceasta era ultima lor șansă de a avea o moarte onorabilă, o adevărată moarte de samurai, în locul rușinoasei morți vii cu care altfel s-ar confrunta ca ronini fără stăpân.

Și totuși, dacă alegeau să lupte, cei care veniseră la ei pentru protecție mureau, de asemenea, și, odată acest tip de răzbunare început, nici chiar zeii nu știau cât de mulți oameni nevinovați vor fi sacrificați înainte să se termine, pur și simplu pentru a da un exemplu rebelilor. Ako avea să fie trecut prin foc și sabie, ca o lecție pentru orice alți nemulțumiți care i-ar refuza shogunului „înalta lor fidelitate”... exact așa cum se temuse Asano.

Și apoi mai era și Mika-*hime*. Chiar dacă, fiind femeie, nu putea moșteni în mod legal Ako, ea era ultimul membru în viață al liniei genealogice Asano și ei îi datorau încă loialitatea lor. Era lăsată fără niciun control asupra viitorului ei, dacă îngăduiau preluarea castelului fără luptă, și doar cu o singură alegere – aceeași ca a samurailor tatălui ei – dacă refuzau să-l predea.

Mika era pe deplin conștientă de consecințe, și totuși îi lăsase lui decizia finală, recunoscând în mod pragmatic că tatăl ei i-ar fi încredințat *karou*-ului adevăruri mai dure și decizii mai grele decât s-ar fi putut hotărî vreodată să împărtășească cu fiica sa.

De-a lungul anilor, Oishi ajunsese atât de priceput la jocul de *shogi* – jocul generalilor –, încât chiar Asano susținea că ar juca mai degrabă zaruri și ar lăsa rezultatul pe seama hazardului decât a vicleanului strateg al „adversarului” său.

Abia în ultima lună Oishi reușise să-și dea seama, foarte clar, că *shogi* era un joc jucat cu piese de lemn... nu cu vieți omenești.

Generalii cuceresc, soldații sunt uciși. Un bărbat nu devine general sacrificând bucăți de lemn.

Nu dormise mai mult de o oră sau două pe noapte în ultima săptămână. Petrecuse, în schimb, ore interminabile în întuneric, rugându-se la altarul familiei Asano, pledând în fața zeilor pentru îndrumare și pentru o inspirație care nu voia să vină.

Încă nu avea nicio idee despre ceea ce va face și aștepta ca, în orice moment, un paznic dintr-unul din turnurile de pază să strige că shogunul, împreună cu armata sa recent adunată, tocmai își făcuseră apariția.

Din acest motiv mai asculta încă argumente dacă să blocheze porțile și să se pregătească pentru un asediu sau să le deschidă larg și să accepte inevitabilul.

Promite-mi că vei pune Ako pe primul loc. Aceasta fusese ultima dorință a lui Asano. Și Oishi jurase că o va îndeplini, chiar dacă în momentul acela înțelesese prea puțin implicațiile din spatele cuvintelor lui. Avea ordinele sale de la Asano. Dacă era să respecte cu fidelitate codul războinicilor *giri*, supunându-se necondiționat ordinelor *daimyo*-ului său, nu trebuia să-i fie atât de greu să ia această decizie.

Cu excepția unui singur lucru. De-a lungul acestei luni, existase permanent în sufletul său certitudinea chinuitoare că știa exact cine, dintre favoriții shogunului, va profita de căderea lui Asano.

Și acela era Kira.

Într-un fel, toate acestea erau lucrătura lui Kira, deși nu-și putea da seama cum reușise omul să răsucescă mintea shogunului, și soarta în sine, astfel. Cu excepția faptului că își amintise, abia după moartea stăpânului său, cum Kai venise la casa lui în noaptea sosirii shogunului, încercând să-l avertizeze în privința lui Kira. Domeniile acestuia se aflau în creierul munților. Ideea că ar putea fi, de fapt, asociat cu un *kitsune* căpăta sens, privind retrospectiv.

Dar era prea târziu acum să se întoarcă la acel moment și să asculte cu adevărat ce avea de spus corcitura, chiar dacă știa că mulți oameni susțineau că o corcitură și un demon erau unul și același lucru. Dacă totuși Kai avea, de fapt, capacitatea unui demon de a descoperi alți demoni, dacă văzuse cu adevărat o vulpe-vrăjitoare în pădure, acolo unde ucisese *kirin*-ul, și apoi din nou în anturajul lui Kira...?

Mintea lui Oishi refuza să îl lase să adauge „ignorând imposibilul” pentru toate lucrurile a căror responsabilitate o purta acum, când era prea târziu... acum, când pericolul care se apropia ca un zbor de săgeată era deja prea aproape pentru a-l evita.

– La ce mai ai să te gândești? răsună vocea lui Yasuno încercând să o acopere pe a cuiva care nu era de acord cu el, readucându-l pe Oishi, împotriva voinței sale, la disputa care avea loc în jurul lui.

Toată lumea de acolo era pe punctul de a plesni, din cauza stresului, ca o coardă de arc putred, iar frustrarea continuă a lui Yasuno cu privire la ceea ce se întâmplase în timpul luptei din arenă îl făcea și mai greu de suportat.

Hazama, al doilea la comandă după Oishi, spunea din nou, așa cum spusese în mod repetat:

– Stăpânul nostru a acceptat sentința. Așa că și noi trebuie...

– Stăpânul nostru a fost înșelat! îi răspunse Yasuno furios. El nu l-ar fi atacat pe Kira fără motiv!

– Legea shogunului cere să renunțăm la castel, se alătură protestului lui Yasuno vocea răgușită și indignată a lui Horibe.

La o vârstă la care cei mai mulți bărbați stăteau lângă foc, în timp ce nepoții lor mestecau hrana pentru ei, el era încă la fel de puternic și la fel de încăpățânat ca un mistreț. Să moară în luptă acum ar fi fost cel mai bun lucru la care se putea aștepta, și-o făcea cu nerăbdare, dar acesta era cu greu cazul pentru majoritatea oamenilor din Ako.

– Nu putem să-l sfidăm, spuse Basho, clătinând din cap. Trebuie să ne gândim la urmașii stăpânului nostru...

Oishi se întreba uneori, dat fiind sensul ireverențios al umorului lui Basho și prietenia cu

înfierbântatul Yasuno, dacă nu cumva fusese dat afară din mănăstirea unde-și petrecuse tinerețea. Și totuși, în asemenea momente, se trezea întrebându-se dacă în corpul enorm al lui Basho nu se ascundea cumva sufletul unui *bodhisattva*.

Ori de câte ori o situație provoca un conflict între simțul lui moral și obediența necondiționată, Basho alegea fără ezitare *ninjo*, vocea propriei sale conștiințe, în detrimentul *giri*. Mulți stăpâni l-ar fi alungat sau l-ar fi condamnat la moarte pentru o astfel de nesupunere. Asano nu fusese unul dintre ei. Oishi nu uitase niciodată cum înțelepciunea lui Basho o eliberase pe tânăra Mika-*hime* – și, prin ea, pe însuși Asano – din prăpastia de durere în care fusese aruncată după moartea mamei sale.

Și acum doar Basho, dintre toți comandanții lui, părea să înțeleagă pe deplin consecințele, în cazul în care ar sfida un ordin direct al shogunului: nu numai că toată lumea din Ako ar suferi, dar Casa Asano ar dispărea pentru totdeauna.

– Urmașii lui ne vor blestema dacă nu facem nimic! zise Isogai, ca și cum nu i-ar fi trecut prin cap că Asano nu va avea urmași, dacă erau învinși în luptă și Mika ar fi murit aici.

Înfățișarea arătoasă a lui Isogai și bunele sale maniere câștigaseră favorurile multor femei. Atunci când trebuia să dea sfaturi de dragoste cuiva era elocvent, dar când era vorba de înțelegerea implicațiilor unei situații ca aceasta, era prea tânăr ca să gândească dincolo de vârful propriei săbii.

Oishi se uită de la o față îngrijorată și neliniștită la alta, sfâșiat între *giri* și *ninjo*. Nici înțelegerea Codului *Bushido*, și nici chiar credința în zei nu reușeau să-l călăuzească tocmai atunci când avea mai multă nevoie... nu reușeau să-l ajute să facă cea mai bună alegere, să ia cea mai înțeleaptă decizie, atunci când era vorba să protejeze viitorul stăpânei sale, Mika-*hime*, al trupelor sale și al oamenilor din Ako. Pur și simplu nu știa dacă ar putea avea încredere în promisiunile *bakufu*, când Kira îl putea manipula pe shogun ca pe o marionetă.

Și mereu – mereu – îl bântuia amintirea promisiunii făcute stăpânului său...

Yasuno se întoarse spre el, exasperat pentru că nu spusese încă nimic.

– Familiile noastre au servit această casă timp de generații. Ei ne-au învățat care este datoria noastră de samurai. Onorarea stăpânului nostru este mai presus de orice altceva. Trebuie să ne răzbunăm!

Gura lui Oishi se lăsa în jos, ca și cum alegerea lui, sau lipsa vreuneia, îi devenise în sfârșit clară.

– Ne-au învățat, de asemenea, că a-ți da viața inutil este o moarte de câine. Îi susținu calm privirea lui Yasuno, înainte de a se uita la chipurile celor adunați în jurul mesei. Dintr-odată știu cu certitudine cum trebuia să acționeze și se întrebă de ce îi luase atât de mult timp să vadă ceva atât de evident. Să-l sfidăm pe shogun nu îi va elibera sufletul domnului nostru. Numai moartea

lui Kira îl poate răzbuna.

Toți bărbații din jurul lui rămaseră tăcuți, privindu-l consternați. Asano murise din cauza lui Kira. Toată lumea știa asta. Și, până când moartea stăpânului lor nu era răzbunată, sufletul său chinuit nu-și va găsi odihna, nici pe pământ, și nici în ceruri.

– Dacă luptăm acum, vom muri, spuse Oishi. Și nu doar noi. Fiecare fermier și sătean din Ako va fi ucis. Continuă să privească în ochii lor, căutând în ei înțelegerea consecințelor acțiunilor lor. Cine va mai putea atunci să-l răzbune pe stăpânul nostru...?

Nimeni nu răspunse. Faptul că nu existaseră războaie reale, de când regimul Tokugawa transformase țara într-o dictatură militară, era adevărat, dar fiecare om din jurul lui știa că existaseră revolte ocazionale, izbucniri de violență, precum cea pe care o dezbăteau încă acum. Indiferent ce shogun fusese la putere, acesta făcuse exemple rapide și brutale din lideri și din toți susținătorii lor care fuseseră capturați în viață... și din oricine altcineva care fusese prins în plasă de copleșitoare forță militară a *bakufu*. Nici măcar nu contase cât de mulți din soldații shogunului își pierduseră viața pentru a obține o astfel de victorie zdrobitoare, atunci când preluarea domeniilor de către shogunat făcuse cu duiumul ronini înfometați, câte zece pentru un *bu*.

Îi dăduse lui Asano cuvântul său. Își primiseră ordinele – le avuseseră tot timpul.

– *Daimyo* s-a sacrificat pentru a salva Ako. Ultima lui dorință a fost să punem Ako pe primul loc... Trebuie să punem Ako pe primul loc. Ne vom *supune* și vom îndura orice rușine, până când vor crede că pericolul a trecut. Ezită, simțind toate privirile ațintite asupra lui. Se uită la ei, cu propria privire devenită brusc nemiloasă, ca de șoim. Apoi lovim.

Promisiunea de moarte din spatele cuvintelor rostite cu calm îi făcu pe toți să înghețe acolo unde se aflau. Tăcuți și nemișcați, îl ascultară.

– Când capul însângerat al lui Kira va sta pe mormântul stăpânului nostru, abia *atunci* vom putea vorbi de onoare.

Se ridică în picioare și plecă brusc de la masa-hartă, făcând semn scutierilor de la intrarea în incintă să deschidă ușa. Când ajunsese în curte, luase deja decizia finală.

În timp ce stătea și se uita la samurai și la trupele lor dispuse în formație, desfășurate în întreaga curte exterioară, auzi dintr-odată strigăte de „Alertă! Alertă!”, venind de la un turn de pază și apoi de la un altul care supravegheau drumul ce ducea la castel. Ofițerii care petrecuseră ultimele ore certându-se unul cu altul și cu el țâșniră din cortul din spatele său și se îndreptară către pozițiile lor de comandă.

Momentul de care se temuse atât de mult timp sosise, în sfârșit. Mulțumi tăcut zeilor că alegerea sa devenise și ea clară... exact la momentul potrivit. Aruncând o privire spre palat, o văzu pe

Mika stând pe balcon, străduindu-se să zărească ceea ce văzuseră santinelele.

Alergă la cel mai apropiat turn de veghe și se urcă în vârf.

Omul care stătea de gardă acolo îi dădu o lunetă și îi indică direcția, fără un cuvânt. Oishi văzu, cu o claritate inconfundabilă, avangarda armatei shogunului coborând de pe creasta unui deal îndepărtat. După ce identifică ceea ce vedea, recunoscă, de asemenea, șirul de soldați din spatele lor, care se întindea la distanță, pe un deal după altul, de-a lungul drumului șerpuit, până când se pierdea în ceață.

Cât de multe trupe adusesse shogunul cu el? Întrebarea era la fel de lipsită de sens, realiză Oishi, pe cât era răspunsul de evident: *Prea multe*. Putea distinge acum armura strălucitoare în auriu și negru a gărzii de onoare a shogunului aflată în frunte, cu steaguri și stindarde purtând *mon-ul* Tokugawa.

Shogunul se întorsese, așa cum promisesese, iar de această dată venise să rămână.

Din camerele îndepărtate ale domniței Mika, imaginea armatei care se apropia, cu armele și armurile sale sclipind ca focul în razele târzii ale soarelui de după-amiază, părea cea a unui dragon ce înainta unduindu-se spre castel, ca o forță de neoprit a naturii.

Însoțitoarele sale plângeau cu disperare tăcută peste tot în jurul ei, dar ea abia le auzea. Trecuse, în sfârșit, dincolo de durere și de teamă, într-un loc în care, cel puțin pentru moment, nu părea să mai fi rămas vreo emoție în ea, doar o înțelegere perfect rațională a ceea ce era inevitabil și a opțiunilor rămase valabile.

Probabil că analizase în gând evenimentele ce aveau să se întâmple și acțiunile pe care urma să le facă, în funcție de hotărârea finală a lui Oishi. Avea încredere că acesta va decide cu înțelepciune, pentru că știa respectul pe care tatăl ei îl avusese pentru judecata lui în materie de strategie militară.

Una dintre însoțitoare îi atinse, fără tragere de inimă, mâneca pentru a-i atrage atenția și realizează că îi întinde un săculeț de otravă. Mika îl acceptă fără niciun comentariu și îl strecură într-una din mânecile robelor ei, cu toate că nu avea intenția de a-l folosi... cel puțin nu pentru ea însăși.

Luă mâna udă de lacrimi a însoțitoarei într-a ei, strângând-o ușor. *Nu renunța doar pentru că eu am plecat*, îi spusese tatăl ei. O să-l înfrunte pe shogun cu mândrie, călăuzită de spiritul tatălui său, la fel cum va face și Oishi azi.

– Nu am pierdut încă Ako, murmură ea, apropiindu-se de fereastră.

Oishi reveni la războinicii dispuși în jurul curții principale. Și mai mulți oameni erau adunați în

curtea interioară, dar și de-a lungul zidurilor și în dreptul meterezelor.

Îl izbi deodată gândul că nu văzuse niciodată până acum toate trupele din Ako adunate în același timp și în același loc, pregătite pentru a lupta împotriva unui inamic, fie el real sau imaginar.

Acesta nu era un exercițiu de antrenament. Toți oamenii de sub comanda sa... față în față cu shogunul. Mai spuse o rugăciune scurtă, pentru ca la sfârșitul zilei toți cei din castelul Ako să fie încă printre cei vii, pentru ca Asano să nu-și fi sacrificat viața în zadar.

Îl căută din ochi prin curte pe Chikara și îl găsi la postul său în rândul samurailor însărcinați să mențină ordinea printre servitorii și lucrătorii castelului și să-i ducă în turn, dacă era necesar. Îl recunoscuse brusc pe Kai, stând lângă fiul său, în spate, printre ceilalți lucrători, dar, își dădu el seama, nu chiar împreună cu ei. Purta un *bokken* trecut prin cordonul chimonoului zdrențuit, iar expresia din ochii lui spunea că venise acolo pentru a lupta pentru Ako, din nou, pentru a lupta și a muri, dacă era nevoie.

Chipul lui Oishi rămase de nepătruns în timp ce își lua privirea de la corcitură și pornea fără cuvinte spre poarta închisă a curții principale. Era surprins să-l vadă pe Kai capabil să meargă, nemaivorbind de a lupta, după bătaia pe care o încasase, și chiar mai surprins de faptul că venise aici să lupte alături de oamenii care îl umiliseră. Venise de dragul *daimyo*-ului? Sau pentru că voia să-și ia revanșa față de shogun sau de Kira? Ori venise pur și simplu să moară ca un câine? Orice ar fi fost ceea ce voia, Oishi era hotărât să nu-l lase să obțină astăzi...

Samuraiul se opri în fața porții și ordonă gărzilor s-o deschidă larg. Simți și auzi în aceeași măsură murmurul de surpriză care trecea printre ofițeri și trupe în timp ce dădea comanda.

Kai se uită la spatele lui Oishi, la fel de uluit și de confuz ca fiecare dintre războinicii din jurul lui. Împreună cu toți ceilalți, privi cum poarta se deschidea huruind, îl urmări pe Oishi trecând prin ea, grăbindu-se pe coridorul șerpuit către curtea interioară, unde le ceru gărzilor să deblocheze poarta din zidul exterior.

După o altă pauză lungă, auzi cum poarta de afară era trasă și deschisă. Vocile servitorilor din jurul lui începură să crească, consternate. Câțiva samurai au strigat la ei să facă liniște în timp ce Oishi revenea, în sfârșit, prin poarta interioară.

Chikara aruncă o privire peste umăr la Kai, cu fața la fel de preocupată ca a celorlalți, însă atenția lui Kai era concentrată acum dincolo de ei, ascultând ceea ce toți aveau să audă în curând.

Armata shogunului se scurse în curtea interioară și soldații săi pedestri se răspândiră, formând o barieră de arme de-a lungul ambelor margini ale căii pe care Oishi o ceruse liberă către poarta interioară, asigurând trecerea în condiții de siguranță a shogunului direct la nivelul superior, acolo unde Oishi aștepta, împins înapoi în rândurile trupelor sale, în timp ce și mai multe gărzi ale shogunului se revărsau în jurul lui.

Shogunul străbătu coridorul deschis de soldații săi până în curtea principală, urmat de ofițerii

acelor *daimyo* ale căror trupe le întăriseră pe ale lui... și cu Kira călărind alături de el.

Oishi îi urmări venind, cu o demnitate stoică, abia rezistând valului de ură pe care îl simți când îl văzu pe Kira și realizează că cea mai rea dintre temerile lui se adevărase.

Apoi, fără să spună un cuvânt nimănui, îngenunche și își puse săbiile pe pământ, prosternându-se în semn de predare.

Pentru o vreme, nimeni altcineva nu se mișcă. Și apoi, unul câte unul, ofițerii săi îl imită. Soldații din spatele lor ezită, neînțelegând la început, în timp ce ascultau zăngănitul de săbii pe dalele de piatră. Apoi urmară exemplul ofițerilor lor, de parcă fusese strigat un ordin, îngenunchind și depunând armele la fel de supuși cum ar fi pornit și la luptă.

Servitorii și alți oameni de rând căzură rapid în genunchi și se închină ei. Kai fu printre ultimii care se mișcă... încă nevenindu-i să creadă că Oishi se predase, de fapt, chiar și acum, când toți cei din jurul lui erau asemenea unui câmp cosit la vremea recoltei.

O siluetă solitară își făcu apariția din palat: Mika-hime, ținând capul sus, purtând culorile Casei Asano cu *mon*-ul acesteia vizibil pe haine. Kai o privi cum traversa curtea pentru a-l înfrunța pe shogun, neînsoțită și neurmată de nimeni. La vederea curajului și a vulnerabilității ei, simți o durere în suflet.

Mika se opri în cele din urmă în fața shogunului, în timp ce oamenii ei, comandanții lui și Kira continuau să o privească. Se înclină adânc, dar nu îngenunche.

– Îmi pare rău pentru moartea tatălui tău, doamnă Asano, spuse shogunul aproape cu blândețe, nevăzând înaintea lui decât o femeie singură, fragilă. A acceptat-o cu mare demnitate.

Mika se uită la el, cu expresia feței la fel de neafectată de parcă nu i-ar fi spus nimic.

– Stăpâne, ca singurul copil al tatălui meu, cer să am grijă de pământurile sale până în momentul în care mă voi căsători.

Murmure de surpriză se auziră printre oamenii din jurul shogunului. Niciunul dintre ei nu era obișnuit ca o femeie, chiar și o fiică de *daimyo*, să se adreseze celui mai important om din țară atât de direct, ca și cum ar fi fost un egal.

Shogunul își ridică brusc evantaiul de război, reducându-i la tăcere, înainte de a o privi pe Mika din nou.

– Am luat deja în considerare acest lucru, doamna mea, răspunse el.

Chiar în momentul în care Kai se întreba ce anume voia să spună cu asta, Kira descălecă și se îndreptă spre Mika.

– Doamnă Asano, zise Kira, nu știu de ce tatăl tău a încercat să-mi ia viața, dar îl plâng și îl respect.

Se înclină adânc în fața ei.

Mika se uită la el, cu ochii plini de suspiciune și dispreț abia ascuns. Acesta își ridică din nou capul, privind-o drept în ochi.

– Dacă mă poți ierta, mi-aș da viața ca să te servesc ca soț, iar pe oamenii din Ako ca regent al lor.

Privind din mulțime, Kai mormăi un blestem, nevenindu-i să creadă. Mika părea nu mai puțin uimită, în timp ce se întorcea spre shogun să protesteze.

– Înăl...

Shogunul făcu un gest, impunându-i să tacă.

– Pentru a nu exista dușmănie de moarte între clanurile voastre, decretez că, din această zi, ele sunt unul și același, pecetluite de legătura căsătoriei între voi doi.

După un lung moment, Mika se înclină, reticența fiindu-i evidentă în fiecare linie rigidă a corpului, dar, chiar în timp ce părea să consimtă, mintea ei căuta încă o cale de ieșire din această nouă capcană neașteptată. Cu doar o foarte slabă urmă de încăpățânare sub respectul din voce răspunse.

– Stăpâne, tradiția cere doliu după tatăl meu.

Shogunul făcu o pauză, și apoi dădu din cap.

– Ți se acordă un an de doliu.

Capul lui Mika se ridică la această mică victorie... până când shogunul continuă:

– Dar *daimyo* Kira te va găzdui până când vă veți căsători.

Dacă observase disperarea ce umpluse ochii ei, alege să o ignore.

Nu va fi oaspete, ci ostatic. Pumnii lui Kai se strânseseră, fiind conștient că nu putea face nimic pentru a împiedica toate astea. Se uită la Oishi, aflat tot în genunchi, cu capul în jos, fără să obiecteze sau măcar să încerce să intervină.

– O las în grija ta, *daimyo* Kira, spuse shogunul, părând ușurat de tranșarea rapidă și fără vărsare de sânge a unei situații potențial periculoase și satisfăcut de ceea ce probabil credea că fusese propria lui înțelepciune. Aruncă o ultimă privire disprețuitoare către Oishi și ceilalți samurai. Acești oameni își vor pierde privilegiile, dar niciunul dintre ei nu va fi rănit.

Kira se înclină.

– Shogun, îndrăzni el și își drese glasul, ca și cum intenționa să mai spună ceva.

Shogunul îl privi. Apoi, ca un actor care uitase să-și spună replicile, se uită spre locul unde Oishi era încă în genunchi.

– Orice răzbunare cu privire la moartea lui Asano este interzisă. Am hotărât că *daimyo* Kira nu are nicio responsabilitate pentru acțiunile fostului vostru stăpân. Dreptul vostru, în conformitate cu legislația, de a căuta răzbunare pentru moartea stăpânului vostru se abrogă, iar orice încercare de a atenta la viața lui Kira va duce la judecarea voastră ca pe niște criminali de rând. Pedeapsa va fi moartea prin spânzurare.

Shogunul își mută privirea din nou, nevăzând capul brusc ridicat al lui Oishi și roșeața de pe chipul acestuia. Făcu un semn din cap spre suita lui, în timp ce-și întorcea calul pe loc. Porni să străbată din nou culoarul dintre soldații săi, fără nicio privire către armata din Ako, îngenuncheată în spatele lor în semn de predare, lăsându-i pe Mika și Ako în mâinile lui Kira. Trupele shogunului care îl însoțeau rămaseră pe loc, încă de pază. Veniseră acolo pentru o ședere îndelungată până într-un viitor nedeterminat, împreună cu slujitorii lui Kira.

În timp ce sunetul plecării shogunului se stinge, Kira se uită la Mika, cu sinceră admirație, ca și cum ea era premiul, precum și dovada incontestabilă a noii sale bogății și poziții. Apoi se întoarse spre samurailor din Ako și zâmbi cu satisfacție malițioasă la vederea dușmanilor săi încă în genunchi, așteptând comanda lui pentru ca pur și simplu să li se permită să se ridice din nou.

– Din acest moment, prin ordinul shogunului, strigă el, voi și familiile voastre sunteți alungați de pe aceste pământuri. Sunteți ronini – samurai fără stăpân. Cei care rămân vor fi vânați și executați.

Kai îi ignoră cuvintele, care nu aveau nimic de-a face cu el, cu atenția fixată pe Mika. Ca și cum îi simțise privirea spunându-i că dorea să-l vadă, ea se întoarse spre mulțime, căutând până când îi găsi chipul și se uită la el cu dor fără speranță.

Kira o văzu întorcându-și fața de la el. Expresia i se întunecă în timp ce ochii îi urmăreau privirea plină de dor îndreptată spre mulțime. Ca și cum știa exact la cine se uita, a ridicat brațul și a arătat spre Kai.

– Gârzi, luați animalul acela și vindeți-l olandezilor.

Fața lui Mika se umplu de groază când oamenii lui Kira își croiau drum prin mulțime și îl înconjurau pe Kai. Acesta se ridică în picioare și încercă să se elibereze, dar panica bruscă a celor din jurul lui îi împiedica evadarea, și apoi erau prea multe arme. Un paznic îi apucă un braț, răsucindu-i-l dureros la spate, în timp ce-l forța să iasă din mulțime, depărtându-se prin curte.

Urmărindu-l cu satisfacție sumbră, Kira îl văzu pe Kai uitându-se în jos la Oishi cu ură și dispreț când trecea pe lângă locul unde *karou*-ul era încă îngenuncheat în fața oamenilor lui.

Oishi își ridică privirea în timp ce Kai era luat. Nu avu nicio tresărire, ca și cum ar fi fost complet indiferent, dar Kira prinse o licărire ciudată în ochii lui, îl văzu, dar apropiindu-se de samuraiul cărunt din stânga și șoptindu-i ceva la ureche.

Celălalt dădu din cap abia perceptibil. Kira se încruntă și făcu semn uriașului în armură neagră care stătea lângă el, același războinic care îl învinsese pe Kai în luptă cu o lună în urmă.

– Nu am încredere în Oishi, murmură el, uitându-se la silueta îngenuncheată.

– Nu mai are protecția rangului său. Aruncă-l în temniță, înfrânge-i voința.

Mika încă îl privea pe Kai cu durere. Făcu un pas spre el, în timp ce era târât pe lângă ei. Kira o apucă de braț, ținând-o prinsă ca într-o menghină.

– Fă-mă de răs și pun să fie ars de viu.

Promisiunea din vocea lui o îngheță pe loc, dar continuă să-l privească pe Kai de parcă nimeni altcineva nu mai exista pe lume.

Ca și cum i-ar fi simțit dezolarea, Kai reuși cumva să se desprindă din strânsoarea gărzilor care-l țineau, scuturându-se de ei doar atât cât să se uite la ea – ochii lui disperați făcându-i o promisiune mută, înainte de a fi doborât la pământ cu o lovitură de sabie în teacă. Gărzile lui Kira îi încătușară mâinile și picioarele, târându-l afară prin porțile curții.

Kira îl urmări dispărând, continuând să strângă brațul lui Mika. *Olandezii vor găsi o utilizare pentru gunoiul pe care credea ea că-l iubește... una de la care nu se va mai întoarce niciodată. Olandezii erau abia puțin mai buni decât barbarii când era vorba de morala lor, dar chiar și ei disprețuiau corciturile.*

În cele din urmă, dădu ordin trupelor sale să înceapă să adune armele soldaților din Ako, în special perechile de săbii lungi și scurte care numai samurailor de cel mai înalt rang le era permis să le poarte.

După lege, nu avea dreptul să ia săbiile. Cât timp trăiau, sângele de samurai curgea încă prin venele lor, chiar dacă aceștia erau doar ronini acum. Se asigura pur și simplu că le erau clare condițiile pentru a rămâne în viață. Săbiile erau imaginea sufletelor lor. Oamenii care se confruntau nu numai cu pierderea caselor și a bunurilor lor, ci chiar și a propriei identități, nu erau susceptibili de a mai avea starea de spirit necesară sau resursele ca să complateze împotriva lui.

Toți... cu o singură excepție. Unul de a cărui soartă va avea grijă personal.

– *Kuranosuke* Oishi? strigă el. Îți solicit un pic de timp.

Fostul *karou* al castelului Ako se uită în sus, tresărind, luptându-se să-și ascundă neîncrederea în vreme ce Kira se apropia. Oishi era prea mândru să pună întrebări, ceea ce era la fel de bine, gândi Kira.

Pentru că nu i-ar fi plăcut deloc răspunsurile.

Oishi se ridică în picioare fără tragere de inimă și urmă semnul din cap al lui Kira. Gărzile de corp îi flancară, înconjurându-l imediat. Oamenii lui Kira păreau să fie comandați de uriașul în armură neagră.

Traversară curtea, trecând de câteva clădiri oficiale, inclusiv de Sala Mare și de palat. Îngrijorarea pe care Oishi se lupta să o păstreze ascunsă deveni mai evidentă pe fața lui în momentul în care nu mai puteau fi văzuți de trupele Ako.

– Dacă vreți să vă dau informațiile despre... noul vostru domeniu, *daimyo* Kira, înregistrările oficiale...

Kira se uită la samuraiul în armură neagră, care făcu o mișcare ca și cum ar fi alungat o muscă. Mâna înmănușată îi trase lui Oishi o lovitură în partea laterală a capului care îl trânti la pământ și îi trimise coiful zăngănind la distanță pe dalele de piatră. Samuraiul uriaș îl trase din nou în picioare, apucându-l de partea din spate a platoșei.

Kira îl privi cu o grimasă.

– Nu e necesar, îi răspunse el.

Uriașul în armură neagră își păstră strânsoarea asupra lui Oishi, forțându-l să meargă din nou, deși capul îi suna precum clopotele unui templu, iar genunchii îi cedau la fiecare pas. Avu o străfulgerare de memorie: *Corcitura aterizând pe spate, în țărâna arenei, cu coiful rostogolindu-i-se pentru a se opri la douăzeci de metri distanță, înaintea samurailor din Ako.*

În fața lor se afla acum doar turnul castelului, simbol al puterii sale, al cărui scop era acela de a-i proteja pe *daimyo* și pe oamenii din Ako. Își aminti brusc că temnițele castelului erau sub turn.

Se gândi la Riku și la Chikara – atât de aproape, și totuși, brusc, atât de neatins. *Îi va mai vedea vreodată?* Sudoarea îi îmbiba hainele sub armură. Deplinătatea absolută a pierderii suferite de Ako, și de el însuși, îl făcu să-și dorească să plângă. Numai condiționarea de samurai de-o viață întreagă îi mai păstra chipul împietrit în fața dușmanilor săi.

Realiza amorțit că până și mândria lui nu era nimic mai mult decât un obicei condiționat. Nu era înrădăcinată în suflet, cum crezuse întotdeauna. Era cu toate acestea recunoscător pentru ea, în

timp ce gărzile lui Kira îl împingeau în jos pe treptele care duceau la temnițe. Kira rămase în urmă, privind-i cum coboară. La mijlocul drumului, piciorul lui Oishi alunecă. Uriașul în negru îi dădu drumul, iar el se rostogoli până jos. Kira zâmbi și apoi dispăru, îndreptându-se înapoi către lumea celor vii și către noul său domeniu.

În mod normal, era nevoie de doi sau trei gardieni pentru a da la o parte grilajul din fier masiv care acoperea groapa din adâncul vechii temnițe a castelului Ako, dar acum fu de ajuns doar o împingere de forță din partea uriașului purtând o armură neagră.

A fost nevoie de patru dintre gărzile lui Kira pentru a-l obliga pe Oishi, care se zbătea, să înainteze până la marginea gropii întunecate pe care o dezvelise capacul, a cărei podea se afla cu cinci metri mai jos... podeaua unui spațiu de piatră cu pereți umezi nu mai mare decât o cămară, pe care gardienii temnițelor din Ako o numiseră întotdeauna *jigoku: lumea de dincolo... iadul*. Șobolanii se grăbiră să se ascundă când, pe neașteptate, torțele le invadară de acolo, de sus, lumea lor tăcută.

O lovitură dură în spate dată de mâna uriașului îl aruncă pe Oishi înainte. Gardienii îi dădură drumul și, cu un strigăt, acesta căzu în întuneric. Trupul i s-a izbit de podeaua de piatră cu o bufnitură surdă. Coloana de lumină sub care zăcea se redusese la o linie subțire, dispărând apoi, dar el nu mai era conștient pentru a o vedea murind.

Oishi deschise ochii din nou, confuz, în întunericul și liniștea aproape totale, în mirosul care îl făcea să-i vină să vomite, de parcă durerea din capul lui nu ar fi fost suficientă să-l îmbolnăvească.

Zei, ce se întâmplase cu el? Era bolnav... avusese un coșmar?

Chiar mergea ceva pe el?

Se ridică cu o înjurătură care răsună în tăcerea din jur, când ceva îi mușcă mâna. Șobolanii mișunau pe el și mai departe în întuneric. *Șobolani...*

Înjură din nou, în timp ce durerea de la căderea sa de cinci metri în groapă și tratamentul dur aplicat de gărzile lui Kira înainte de a-l arunca în ea le resimțea în fiecare terminație nervoasă pe care o avea... și apoi totalitatea devastatoare a trădării lui Kira îl copleși. Ieri, era *karou*-ul castelului Ako, poziția secundă pe domeniul Ako... un samurai, mândru de onoarea lui și de loialitatea față de stăpânul său, chiar în fața alegerii celei mai dureroase pe care o făcuse vreodată. Făcuse sacrificiul pe care i-l ceruse *daimyo* Asano și se supusese ultimei dorințe a stăpânului său.

Și totuși, nu-și imaginase că adevărata alegere cu care se confrunta era una imposibilă. Nu exista niciun răspuns corect la întrebarea: „Ce ar trebui să facă, în fața unei trădări atât de complete, care îi răsturnase întreaga lume cu susul în jos, aruncându-l de la înălțimile lui Ako în *jigoku*.”

Pentru că predase castelul fără luptă, shogunul îi ordonase lui Kira să cruțe viețile oamenilor săi și interzisese orice represalii împotriva domeniului Ako. Dar oamenii lui fuseseră toți exilați, iar domnița Asano devenise proprietatea lui Kira, în timp ce oamenii din Ako se treziseră neajutorați sub călcâiul nemilos al lui Kira.

Și, cât timp Kira îl ținea în viață, el unul putea rămâne prizonier aici pentru totdeauna.

Își alungă acest gând din minte, era o trapă către nebunie.

În clipa asta, doar trei lucruri îl preocupau: ce vor face soția și fiul său? Cât timp intenționa Kira să-l țină acolo? Și ar putea supraviețui și rămâne sănătos, până când va fi eliberat... presupunând că va fi?

Numai asupra unuia din cele trei lucruri avea un oarecare control și acesta era ultimul. Privi spre fanta fereastrei de sus de pe peretele îndepărtat, suficient de largă pentru a-i permite să respire, dar mult prea îngustă pentru a se strecura prin ea, chiar dacă ar fi putut ajunge până acolo. Afară, lumea era luminată de soare, iar el putea vedea ramura unui cireș. Creanga se mișcă ușor în bătaia vântului și o mână de petale de la ultimele sale flori căzură precum ninsoarea.

*Mă întreb ce să fac
Cu restul de primăvară...*

Își mută privirea, luptând din nou cu durerea bruscă a arsurii, când își aminti versurile din poemul de rămas-bun al lui Asano. Nu avea niciun rost să jalească pentru ceea ce nu putea controla. Calea Războinicului îl învățase că rațiunea sa de a trăi era aceea de a-și sluji stăpânul, până la moarte. Moartea stăpânului său... sau a sa proprie. Dacă stăpânul său murea de boală sau de bătrânețe, era de datoria lui să-l slujească și să-l protejeze pe moștenitorul său. Iar dacă moartea fusese cauzată de înșelătorie sau de trădare, era de datoria lui să-i răzbune moartea.

Giri și *ninjo*: nu pierduse niciunul din cele două. Domnița Mika, moștenitoarea lui Asano, era acum ținută ostatică de Kira, ale cărui lăcomie și înșelăciune erau, de asemenea, de învinuit pentru moartea nedreaptă a tatălui ei și pentru propria lui întemnițare. Kira îi va da suficientă hrană și apă ca să-l țină în viață, era sigur de asta, pentru că shogunul îi interzisese să-l omoare.

Într-o revelație fulgerătoare, își dădu seama că *daimyo* Kira era un laș: genul de om care mai repede ar fi atacat pe cineva indirect decât să-l înfrunte într-o luptă cinstită. Genul de om care mai degrabă i-ar face pe alții să se autodistrugă decât să-i provoace față în față. Acesta era un joc... nici măcar de *shogi*, ci de *go*, cea mai subtilă luptă dintre inteligență și voință.

El nu era primul prizonier care fusese aruncat în această groapă, deși nu-și putea aminti de nimeni care s-o fi ocupat în timpul vieții sale. Cum au supraviețuit ceilalți? Oare supraviețuise vreunul dintre ei?

Dacă răspunsul era *nu*, făcu jurământul tăcut de a fi el primul. Totuși, supraviețuirea ar fi lipsită de sens, dacă n-ar putea rămâne sănătos. Ancorându-se în trecut, frământându-se pentru toate câte le pierduse, însemna că se predase deja jocului lui Kira. Să se îngrijoreze cu privire la ce avea să se întâmple cu oamenii pe care încercase să-i protejeze era la fel de periculos. Trebuia să rămână concentrat pe viitor. Trebuia să continue să creadă că exista un viitor pentru care să merite să trăiască. Și, orice urma să se întâmple era încă samurai, deși Kira sau chiar shogunul îi furase poziția și săbiile.

Kira îl ucisese pe Asano la fel de sigur ca și cum l-ar fi înjunghiat pe la spate... și se asigurase că shogunul îi va deposeda războinicii până și de dreptul de a-l răzbuna. Dacă moartea lui Asano rămânea nerăzbunată, sufletul avea să rămână captiv pe tărâmul lumesc, incapabil să meargă mai departe – la fel cum toți cei pe care îi iubise erau acum captivi, fiecare în felul său. Dar el va rămâne așa pentru totdeauna...

Erau anumite lucruri pe care nici chiar legile unui stăpân absolut nu aveau dreptul de a le refuza – și unul dintre ele era dreptatea. Oishi fusese învățat că până și zeii aveau de suferit atunci când nedreptatea dezechilibra fluxul a toate câte existau. Era voia zeilor ca echilibrul să fie neapărat restabilit, indiferent de durată sau de costuri.

Zeii să fie martori, atunci: el va deveni instrumentul voinței lor, indiferent ce legi omenești va trebui să nesocotească, indiferent cât va dura, indiferent de preț. *Shogi* și *go* erau jocuri de strategie, jucate de bărbați ca și cum ar fi fost zei. Cea mai sigură cale de a câștiga era de a planifica cu o sută de pași înainte, chiar din momentul în care făceai prima mișcare. El avea acum tot timpul de care era nevoie pentru asta...

Ramura de cireș desfrunzită de dincolo de fanta ferestrei temniței lui Oishi era acoperită de brumă. Samuraiul stătea ghemuit într-un colț al celulei, cu brațele înfășurate strâns pe lângă corp pentru a-și stăpâni frisoanele și a-și menține căldura mâinilor, căci în interiorul celulei era aproape la fel de rece ca dincolo de fereastră. Își abandonase cu mult timp în urmă armura șobolanilor, pentru că era imposibil să doarmă așa pe podeaua tare de piatră.

Șobolanii roseseră cu nerăbdare toate legăturile de piele și șnururile de mătase care țineau împreună plăcile curbate de metal. Acum regreta că o sacrificase, pentru că armura i-ar fi ținut de cald. În schimb, rămășițele ei zăceau deja împrăștiate în jurul celulei, pe unde le aruncase în pereți când mai avea încă puterea de a acționa împins de accesele de furie și disperare care îl năpădiseră în primele zile de detenție.

Acum, după luni de captivitate și de rații de înfometare – împărțite cu tovarășii lui, șobolanii –, îi mai rămăsese atât de puțină putere, încât cu greu mai merita efortul să se miște. La început, încercase să facă exerciții, pur și simplu pentru a rămâne în formă, apoi pentru a nu îngheța. Acum însă, trupul său își consuma ultimele urme de energie tremurând.

Cel puțin șobolanii făcuseră, în cele din urmă, pace cu el –, încetând să-l mai piște și să-i roadă găuri în haine în timp ce încerca să doarmă și aproape deveniseră prietenii lui, deși nu se pricepeau deloc la conversație.

Acum, deja, așa era și el. Devenise la fel de nemișcat și de tăcut ca întunericul din jurul lui. Cel puțin ramura de cireș, singura sa dovadă că lumea de afară încă mai exista, îi dădea un vag sentiment despre cât timp petrecuse aici, cu toate că nu mai era sigur dacă asta era o binecuvântare sau un blestem. Nu mai era sigur nici dacă va fi capabil să-și țină jurământul de a trăi până îl va vedea pe *daimyo* Asano răzbunat... până-și va reîntâlni familia... sau până vadă măcar bobocii formându-se din nou pe ramura goală de cireș de dincolo de deschizătura ferestrei.

Tresări violent și se uită în sus către sunetele bruște hârșăite și de mișcare răzuită de deasupra capului. O fantă de lumină apărură, în timp ce lespeda de piatră era trasă deoparte. *Era deja timpul pentru masa zilnică?*

Se împinse deoparte de la perete, târându-se aproape cu nerăbdare spre locul unde hrana îi va fi coborâtă.

În schimb, de data aceasta, lespeda de piatră continuă să se deschidă, lăsând înăuntru suficientă lumină ca să-i orbească ochii pe care se obișnuise să nu-i mai folosească aproape deloc. Se strânse ca o umbră umană când valul de lumină de torțe îl lovi, făcându-l să-i fie, în mod irațional, teamă că va dispărea... și apoi să-i fie frică pur și simplu. Nu trăseseră de tot lespeda de piatră

niciodată de când îl aruncaseră aici.

O bucată de funie, cu o buclă legată la capăt, coborî în spirală, legănându-se în aer, în fața lui. Se uită la ea confuz, întrebându-se dacă îi ofereau șansa să se spânzure.

Conturul capului și umerilor unui gardian apăru în pătratul de lumină de deasupra lui și o voce, atât de tare și de aspră încât îl făcu să-și acopere urechile, îi strigă:

– Hai sus, ronin!

Încet, Oishi se ridică în picioare, sigur că trebuia să fie un vis. *Oare chiar îl eliberau, după tot acest timp... sau era un șiretlic?*

Apucă frânghia, pe care o simți suficient de reală, și și-o trase febril peste cap și peste umeri. O strânse în jurul pieptului, cu toată puterea pe care o mai avea în mâinile amortite de frig.

Cineva îl trăgea în sus. Trupul începu să i se învârtă în aer, amețindu-l. *Oare era într-adevăr posibil...?*

Umărul îi atinse marginea deschiderii și fu smucit, în lumină, clipind și gâfâind. Prima față pe care o desluși limpede fu cea a fiului său.

Ochii căprui-deschis ai lui Chikara străluceau de ușurare în timp ce-și ajuta tatăl care se lupta să iasă din groapă și să se ridice în picioare. Fiul său îi îndepărtă funia și îl îmbrățișă, așa cum nu mai făcuse de când... *de când...* Oishi nu-și putea aminti cât de mult trecuse de atunci.

Chikara era mai înalt, gândi Oishi. De asemenea, slăbise mult, până acolo încât își pierduse orice urmă de copilărie. Nu mai purta haine de fiu de *karou* privilegiat, nici chiar de războinic al unui nobil. Chimonoul său uzat și *hakama* arătau ca de căpătat.

Oishi își zări propria reflexie în ochii lui Chikara: murdar și tras la față, îmbrăcat în zdrențe. Abia era în stare să meargă în poziție verticală chiar și cu sprijinul fiului său, în timp ce Chikara îl ducea departe de locul înmormântării sale premature, către scara ce ieșea din lumea de dincolo.

Încă se mai chircea la fiecare sunet care îi lovea simțurile copleșite, când ajunseră în sfârșit la porțile exterioare ale castelului. Soarele era ascuns în spatele norilor care amenințau cu zăpadă, dar tot a trebuit să-și protejeze ochii cu un braț ridicat împotriva asaltului orbitor al luminii zilei.

O mulțime de săteni stăteau chiar în afara porților, așteptându-i. Îl simți pe Chikara ezitând, ca și cum n-ar fi fost sigur dacă erau aici pentru a-i ura tatălui său bun venit înapoi în libertate sau fuseseră chemați pentru a asista la umilirea și rușinea lui, încă o parte din lecția pe care Kira intenționa să i-o dea și lui, și întregului Ako.

Oishi se opri în timp ce sătenii se răspândeau încet în drum, ca și cum voiau să-l înfrunte. Teama lui era, ca și simțurile lui, dureros sporită de îndelungata izolare în solitudine. Încercând să

găsească o față cunoscută, crezu că o vede pe Riku, dar cu siguranță nu putea fi soția lui, cu părul legat într-o cârpă, purtând un chimonou ponosit de țărancă?

Privirea îi alunecă pe lângă ea și surprinse un bărbat care stătea la marginea mulțimii. Nimic nu scotea cu adevărat străinul în evidență față de ceilalți și, cu toate astea, simțea că era ceva în neregulă cu modul în care omul se uita la el, atât de alert și totuși ciudat de impasibil.

Un spion. Kira pusese să fie urmărit.

O parte din creier încerca să-i spună că era doar imaginația lui, că după tot acest timp, și așa o pedeapsă, nici chiar lui Kira nu-i putea fi încă atât de teamă că fostul *karou* al lui Asano ar încerca să se răzbune, nu cu toți oamenii lui împrăștiați în cele patru vânturi și propria viață în ruină.

Apoi își aminti brusc de intuiția pe care o avusese despre Kira chiar la începutul detenției sale: *Kira era un laș. Și un laș nu se simte niciodată suficient de sigur.*

Unul dintre gardieni îl împinse, în timp ce stătea cu ochii la săteni și la lumea pe care n-o mai văzuse de atât de mult timp. Oishi se împiedică, scăpând din mâna lui Chikara, și se prăbuși, pe mâini și genunchi în noroi, sub ochii tuturor celor care îl priveau.

Sătenii se încordară, așteptându-i reacția, închipuindu-și în mod vădit că se va ridica în picioare arătându-și furia.

În schimb, Oishi se împinse în sus până când ajunse în genunchi, apoi se înjosi în fața gardienilor, închinându-se până când capul îi atinse noroiul.

– Nu-mi faceți rău, bâigui el.

Umilința lui se dublă când ridică din nou capul și văzu fața lui Chikara. Furia acestuia împotriva gardienilor se transforma în neîncredere și apoi în disperare, în timp ce îl privea la fel ca toți ceilalți, fără grai.

Gardianul se întoarse, pufnind cu dispreț, și intră înapoi, trecând prin porțile castelului ce-i fusese mereu casă. Ușa mică de acces se închise trântindu-se, separându-l pentru totdeauna pe Oishi de fosta sa viață și de locul său de drept în lume.

Oishi nu se mișcă din locul unde căzuse, așezat ca un cerșetor, cu umerii aplecați, cu capul și mai aplecat în semn de supunere. Simțea judecata mulțimii apăsându-l precum greutatea lespezii de piatră care îi acoperise celula închisorii pentru atât de mult timp, pe măsură ce mai multe, tot mai multe din fețe își pierdeau orice semn de speranță, iar expresiile lor se transformau în dezgust.

Un țăran voinic se apropie de el cu aroganță, de parcă Oishi ar fi fost un *hinin*, îl scuipă, și apoi se depărtă. Ceilalți îl urmară, individual și în grupuri, în timp ce Oishi nu făcea nimic, decât să stea

în noroi, tremurând ca un câine bătut.

Dar apoi cineva se apropie și se ghemui lângă el pentru a-i șterge ușor noroiul și saliva de pe față cu mâneca uzată a chimonoului. Privi în sus dezorientat, pentru a o vedea pe Riku acolo, lângă el. Fusese într-adevăr Riku cea pe care o văzuse mai devreme, în chimonoul de bumbac cenușiu de țarancă, cu părul înfășurat într-o cârpă, în locul pieptănăturii elaborate, aranjate cu ace frumoase și cu piepteni. Și totuși, încă își purta trupul cu grația și demnitatea de spirit pe care nimeni nu reușise să i le ia.

Își întoarse fața, incapabil de a continua să se uite la ea, după ce văzu dragostea, durerea și compasiunea din ochii ei.

Chikara păși din nou înainte și îl ajută cu grijă să se ridice în picioare. Când Riku încercă să-și pună brațele în jurul lui, se uită în spatele ei și îl văzu pe omul lui Kira încă așteptând în depărtare, urmărindu-i fiecare mișcare.

Își împinse deoparte fiul și soția, însoțindu-și mișcarea cu un ton furios de dezgust față de sine.

– Nu m-atingeți. Plecați de lângă mine!

Se împletici înainte, abia reușind să se țină pe picioare în timp ce se depărta de castelul Ako, fără nici cea mai mică idee încotro se ducea, cu excepția faptului că trebuia să scape de aici, de trecutul care era închis pentru el la fel ca și poarta palatului. De coșmarul care se terminase în sfârșit, dar care știa că îi va bântui visele pentru totdeauna, ca și amintirea morții, a trădării și a pierderii a tot ceea ce fusese mândra lui datorie de a proteja și de a îngriji...

Mai ales departe de străinul din zare care încă îi urmărea fiecare mișcare. Riku și Chikara îl ajunseră din urmă, mergând întâi cu prudență în spatele lui, păstrând câțiva pași distanță, în timp ce trecea poticnindu-se peste pod, spre satul care se așternea imediat în afara perimetrului castelului propriu-zis.

Peste tot unde se uita, când a intrat în sat, vedea semne de schimbare în rău... starea proastă a prăvăliilor și a caselor, gunoiul din stradă, îmbrăcămintea peticită a oamenilor care își fereau ochii la trecerea lui. Aceștia erau cei pentru care el și oamenii lui își sacrificaseră viața spre a-i proteja, nu murind, ci condamnându-se la rușinea și la chinul de a trăi ca ronini.

Duhoarea unor lucruri mai rele decât gunoiul atârna ca un vâl peste tot satul. Dincolo de el, câmpurile de orez nu arătau încă nimic decât miriștea rămasă de la recolta din toamnă, dar putea identifica locurile unde cărările de pământ bătătorit care împărțeau loturile erau erodate și inegale, ca și cum fermierilor nu le mai păsa nici de ele, nici de culturi, așa cum nu le mai păsa nici de viața lor.

Ako se schimbase aproape la fel de mult ca și el... oamenii săi pe jumătate înfometați și ursuzi, pământul în sine stătea sub un blestem care îi infectase pe toți. *Cum era posibil ca toate să ajungă*

atât de rău, atât de rapid...?

Asano fusese suficient de înțelept să realizeze că oamenii care aveau destulă mâncare pentru a se hrăni, haine decente și case decente erau oameni care aveau un viitor spre care merita să privească: oameni puternici, sănătoși, care ar lucra din greu, de bunăvoie, pentru a satisface nevoile stăpânului lor. Își luau în serios datoria față de el, pentru că nu lua prea mult de la ei. Pământul răspunsese eforturilor lor și totul prosperase.

Era evident însă că *daimyo* Kira nu avea aceleași opinii, deși asta nu era ceva surprinzător.

Oishi sperase că revederea domeniului Ako cu ochi de om liber îl va ajuta cumva să redobândească un sentiment de ordine în gândurile sale fragmentate. În schimb, realitatea pe care o găsea aici, pământul acesta al degradării fizice și al spiritelor șovăielnice, întins sub un cer de plumb, se potriveau prea bine cu propria sa imagine despre ceea ce devenise lumea lui.

În timp ce rățăcea fără țintă pe străzi, Riku și Chikara veniră, în cele din urmă, din nou lângă el, apucându-l fiecare ușor de câte o mână.

– Lasă-ne să te ducem acasă, tată, să te poți odihni și să mănânci, spuse Chikara, privindu-l în ochi pe Oishi pentru ca acesta să-i arate o scânteie din omul pe care îl știa dintotdeauna.

Dându-și seama că nu știa unde locuiau, Oishi cedă, permițându-le să-l conducă pe străzile înguste, pe alei care duhneau ca niște latrine comune, în cea mai săracă parte a satului.

Se întreba unde se duceau și de ce mergeau pe acolo, până când îl ghidară pe o ultimă alee și se opriră în fața unei uși de lemn subțire, exact ca oricare altă ușă din lungul șir de case îngrămădite una în alta din fața lui. Un set de case identice, lipite între ele, se întindeau și dincolo de cărarea îngustă, plină de noroi. Chikara împinse ușa și-l conduse înăuntru.

Noua lor casă. Nu era nevoie să-i spună că acesta era locul în care trăiseră în timp ce el era în închisoare. Își scoaseră sandalele la marginea platformei de lemn care era și spațiul de zi și cel de dormit al singurei camere. Un mic mangal, pentru gătit și pentru încălzit, era așezat în mijlocul platformei. Un cârlig de fier era agățat de un cadru de bambus deasupra lui, pentru a susține o oală de gătit.

Întreaga lor casă era mai mică decât fusese biroul său din conacul din incinta castelului. De fapt, nu mai aveau practic nimic din bunurile lor, nimic cu care să poată umple niciun fel de spațiu. Un teanc mic de așternuturi de dormit și păături frumos împăturite ocupa un colț, câteva piese de îmbrăcăminte puse îngrijit într-un coș, un altul.

Îi veni în minte că soția și fiul său nici nu ar mai fi trebuit să fie încă în Ako. Probabil că *daimyo* Kira folosisese promisiunea de a-l elibera pentru a-i ține aici, pentru a-i împiedica să se ducă la Edo și să protesteze în fața shogunului, deși Oishi se îndoia că acestuia i-ar fi păsat, chiar dacă ar fi obținut o audiență. Oishi nu făcu niciun comentariu, prăbușindu-se aproape cu recunoștință pe

platformă. Picioarele erau incapabile să-l mai susțină, iar corpul nu i se putea opri din tremurat de frig și de șoc, înveșmântat în zdrențe. Poate că asta era încă o parte din planul lui Kira – să-l facă să vadă cum dezonoarea lui îi afectase familia, cum îi va afecta pe toți, pentru tot restul vieții lor.

Chikara îl înveli cu o pătură, în timp ce Riku îi dădu un bol mic de orez și o ceașcă de ceai, care era atât de insipid încât ar fi putut fi doar apă fiartă. Oishi înghiți ceaiul de parcă ar fi fost un bețiv care dădea pe gât un sake, încercând să se încălzească pe dinăuntru. Înșfăcă bolul cu orez ca un om care nu mâncase ca lumea luni la rândul – și el chiar nu mâncase –, îndesându-și orezul în gură și înghițindu-l ca un cerșetor înfometat, împingându-l pe gâtul însetat cu mai multe înghițituri de ceai fierbinte. Riku și Chikara îl priveau așezați într-o tăcere tensionată, îndurerată. Expresiile lor spuneau că se uitau la un străin.

Oishi își termină orezul fără să-și dea seama, luând ultimele boabe din castron cu degetele murdare, lingându-le înainte de a pune vasul jos din nou, cu un oftat.

Apoi privi cu indiferență afară, pe ușa pe care o lăsase pe jumătate deschisă, în ciuda frigului și a umezelii. Se ridică și se duse rigid să stea în cadrul ei, privind în sus și în jos pe stradă. Când fu sigur că niciunul dintre spionii lui Kira nu se mai afla prin preajmă, o glisă și o închise.

Mișcându-se acum cu ceva mai aproape de vechiul său pas hotărât, se întoarse și traversă încăperea către micul altar făcut de Riku. Îngenunche cu grijă în fața altarului minuscule, unde tămâia pe care aceasta o aprinsese mai devreme ca să se roage pentru întoarcerea lui în siguranță încă mai mocnea. Se plecă adânc milostivului Buddha, tuturor zeilor care răspuseseră rugăciunilor sale protejându-i familia și care îi păstrasera vie credința ce începuse să-i șovăie în adâncurile *jigoku*-lui.

Apoi, se rugă ca ei să-l audă din nou și să-l ajute să-și respecte jurămintele făcute în timpul petrecut în iad, să îndrepte cele rele, lucru pe care datoria lui de samurai încă i-l cerea: să se răzbune pe Kira, ceea ce ar fi însemnat eliberarea spiritului lui Asano, iar restabilirea onoarei familiei Asano ar fi însemnat ca *Mika-hime* să se întoarcă la locul ei de drept în calitate de moștenitoare și regent al lui Ako. Ar fi însemnat *Dreptate*.

În timp ce repeta jurământul făcut în închisoare, simțea cum planurile pe care le revăzuse mereu și mereu, în întuneric și în tăcere, începeau încet să se infiltreze înapoi în mintea lui conștientă.

Legile oamenilor – ale shogunului – declaraseră că ceea ce era greșit era drept și că planurile sale însemnau trădare. *Zei, se rugă el, dați-mi privilegiul de a servi ca mână a unei justiții mai înalte. Nu-mi pasă ce urmează.*

Își ridică, în sfârșit, capul, apoi se săltă în picioare, întorcându-se către soția și fiul său. Când îi văzură expresia, fețele lor se schimbă, umplându-se de ușurare și surpriză. La vederea curajului și a hotărârii din privirea tatălui său, așa cum le cunoscuse și în care crezuse întotdeauna,

expresia pierdută dispăru din ochii lui Chikara

– Unde sunt oamenii mei? întrebă Oishi.

Chikara se ridică în picioare și se înclină, ca și cum îl recunoștea nu numai pe tatăl, ci și pe comandantul lui care stătea din nou înaintea sa, dându-și seama că spiritul lui Oishi nu fusese complet distrus de Kira, că voința lui se dovedise mai puternică decât inamicul lui. *Că totul fusese o prefăcătorie...*

Ca răspuns, Oishi reuși să-i ofere cel mai frumos zâmbet de care era în stare, știind în inima lui că, atunci când fusese târât afară din groapă, adevărul ajunsese mult mai aproape de cele mai rele temeri ale lui Chikara decât și-ar fi putut imagina acesta. Chiar și acum, nu era sigur cât de mult din comportamentul lui, de când fusese eliberat, fusese doar un pretext pentru a-i induce în eroare pe dușmanii săi și cât de mult venea cu adevărat din locul în care se retrăsese, înspăimântător de adânc în sufletul său.

Dar atunci când fusese aruncat fără menajamente afară din castel, când văzuse ce deveniseră Chikara și Riku, când și-a dat seama că spionii lui Kira îi urmăreau încă fiecare mișcare căutând un semn că nu era complet înfrânt... într-un fel, lucrurile menite să-i înăbușe ultimele scântei ale spiritului i-au alimentat în schimb flacăra șovăielnică și au readus substanța înapoi în umbra de om care devenise.

Riku se uita la el cu o mină gravă, chiar și atunci când surâsul lui Chikara se transforma într-un zâmbet larg și vesel. Ea îl cunoștea de prea mult timp, mai mult decât Chikara, iar el văzu resemnarea care îi umplea ochii în timp ce întrebările sale îi confirmau suspiciunile cu privire la adevăratele lui intenții.

– Au plecat toți din Ako, răspunse ea. Am auzit că Hara a devenit călugăr. Hazama e fermier.

– Și domnița Asano? întrebă el.

Riku se uită în jos.

– Ea este „oaspetele” lui Kira, e prizonieră pe domeniul lui. Perioada de doliu se apropie de sfârșit. Kira a început deja pregătirile pentru căsătoria lor la *Shunki Korei-sai*.

Festivalul de Lună Nouă de primăvară...? Abia dacă mai avea timp, realiză Oishi, să-i găsească pe aceia dintre slujitorii lui Asano care mai erau dispuși să riște totul pentru a aduce pace în sufletul stăpânului lor... și pentru a-și cere dreptul lor la răzbunare.

Oishi se întoarse din nou către Chikara.

– Și corcitura? întrebă el, incapabil să-și rețină disprețul din voce, în timp ce amintirea loialității lui Chikara față de Kai îl înțepa ca un vârf de sabie.

Și totuși, nu reuși să ascundă din întrebare o urmă autentică de curiozitate.

Chikara îl privi surprins de faptul că putea întreba măcar. Zâmbetul îi dispăru în timp ce răspundea.

– Oamenii lui Kira l-au dus pe Insula Olandeză.

Zei. Chiar au făcut-o. Și el care crezuse că soarta lui fusese crudă...

Oishi privi în jos, ascunzând o grimasă, în timp ce se întreba dacă era posibil ca acesta să mai fie încă în viață după atât de mult timp... și dacă da, oare exista vreo posibilitate de a-l scoate de pe terenul interzis al insulei străinilor?

Își dădea seama că nu avea de ales decât să încerce să afle. Pentru că, oricât ura să recunoască, fără ajutorul corciturii împotriva lui Kira, s-ar confrunta în continuare cu o moarte de câine. Își ridică din nou privirea.

– Avem nevoie de cai, îi zise el fiului său. Trei cai.

Chikara se înclină și se îndreptă spre ușă cu ochii plini de ardoare și determinare. Se opri, uitându-se înapoi la părinții săi cu un zâmbet, apoi își lăsa umerii să cadă, schimbându-și expresia într-una de resemnare disperată, înainte de a ieși în stradă și de a glisa ușa, închizând-o în urma lui.

Riku rămase cu privirea ținută la ușa prin care dispăruse fiul lor. Apoi se întoarse iar spre Oishi, fără a-i întâlni, de fapt, ochii, luptându-se să-și ascundă durerea. După atât de mulți ani de pace și fericire, urmați de o tragedie atât de neașteptată, crezuse că rugăciunile îi aduseseră soțul în siguranță acasă, doar pentru a afla însă că îl pierduse deja din nou, iar acum și pe fiul ei, de parcă amândoi ar fi fost apă turnată prin palmele deschise.

Oishi îi ridică blând bărbia cu vârful degetelor până când ochii li se întâlniră. Văzând durerea pe care nu o putea ascunde, nu de el, nu după atât de mult timp, nu încercă nici el să și-o ascundă pe a lui, în timp ce îi spunea încet:

– Trebuie să faci astfel încât toată lumea să creadă că ne-am despărțit. Acesta este singurul mod de a te proteja de ceea ce trebuie să fac. Se întrerupse văzându-i expresia îndurerată. Adunându-și ultimele fărâme de autocontrol, murmură: Nimeni, în afară de tine și de mine, nu trebuie să știe că ești, și vei fi întotdeauna, bucuria vieții mele.

Riku îl trase în brațele ei, ținându-l aproape, agățându-se de el ca și cum căldura îmbrățișării lui ar fi trebuit să-i ajungă pentru o viață întreagă de ierni. Își apăsă fața de umărul lui, ascunzându-și lacrimile, dar el le simți înmuindu-i chimonoul zdrențuit pentru a-i săruta pielea în timp ce o ținea în brațe, îi desfăcea părul lung întunecat din pânza de pe cap, mângâindu-l cu mâinile care tânjeau de atât de mult timp ca măcar să o atingă...

Ea se desprinsese, în sfârșit, de el, cu respirația și chipul calme din nou. În ochii ei, curajul și înțelegerea înlocuiseră înfrângerea și durerea.

– Sunt soție de samurai, spuse încet. Oricare ar fi datoria și obligațiile tale, ele sunt și ale mele.

Îi zâmbi, în sfârșit, și nu era simplul zâmbet al unei neveste devotate, ci acela al unei femei iubitoare, pline de compasiune și cu suflet de războinic.

Văzându-i privirea, Oishi simți că nu o iubise sau apreciasese niciodată mai mult decât acum și realizează că zeii îl forțau să recunoască costul real al faptului de a-și da viața pentru o cauză mai mare decât el însuși. O trase din nou aproape, având nevoie de căldura ei acum mai mult ca niciodată.

Chikara stătea cu tatăl său în pădure lângă o răscruce, unde ajunsese la apusul soarelui, cu caii și proviziile pe care le cumpărase în timp ce rătăcise prin oraș toată ziua, ferindu-se în mod constant de ochii străinilor sau chiar ai cunoștințelor care i se păreau prea curioase cu privire la ceea ce făcea.

Se dusesese mai întâi la locul unde el și tatăl său îngropaseră anumite lucruri înainte ca shogunul să se întoarcă în Ako: câteva obiecte mici, dar valoroase, moștenire de familie, dintre care pe cele mai multe fusese forțat să le vândă în timpul detenției tatălui său ca să se poată hrăni pe sine și pe mama sa și pentru a avea un acoperiș deasupra capului, în timp ce așteptau ca tatăl său să fie eliberat.

Mama lui refuzase să părăsească Ako, atât timp cât tatăl său era încă ținut prizonier aici și, în mod surprinzător, slujitorii lui Kira îi lăsase în pace. Ar fi făcut orice fel de muncă, indiferent cât de umilă sau de dificilă, pentru a câștiga banii de care aveau nevoie pentru a trăi, dar nimeni nu voia să-l angajeze, la ordinul lui Kira, desigur.

Cel puțin rămăsese suficient din binecuvântarea strămoșilor lor pentru a le furniza tatălui său și sie însuși cele necesare pentru călătoriile lor separate și pentru a angaja o lectică să o ducă pe mama sa pe drumul lung către casa părinților ei. Din fericire, familia ei nu era din Ako. Odată reunită cu aceștia, cel puțin ea ar fi suficient de în siguranță, deși, după felul în care se uitase la el când își luaseră rămas-bun, se întreba dacă va mai putea zâmbi vreodată.

Dar Riku le spusese la despărțire:

– Ce căutați voi este să îndreptați un rău pe care nimeni altcineva nu-l va recunoaște... ceea ce căutați este dreptatea. Numele vostru nu va fi uitat niciodată.

Iar lacrimile din ochii ei fuseseră lacrimi de mândrie.

Oishi făcu un ultim ocol tăcut pe jos prin pădurea din jurul lor. Stătu și ascultă, cu simțurile încă ascuțite din timpul petrecut în temniță în izolare. După o clipă răsuflă ușurat în sfârșit că nu erau observați pe ascuns.

Luă unul din cele două lucruri pe care lui Chikara îi fusese interzis să le vândă – pentru propria lui siguranță, dar și pentru că nu erau proprietatea familiei sale: o sabie veche, ce îi aparținuse lui Asano, moștenită de la strămoșii săi, pe care Mika-hime i-o dăduse s-o păstreze în siguranță. I-o întinse fiului său. Celălalt obiect îl păstră el: acel *tanto* cu care *daimyo* Asano își luase viața. Mai avea încă o sarcină rituală de îndeplinit, înainte de a-l putea pune ca ofrandă pe mormântul stăpânului său.

Chikara luă sabia de la el, uitându-se îndelung la blazonul familiei Asano gravat pe mânerul acesteia.

– Arată-le asta, îi spuse Oishi, dând din cap, și zi-le să se întâlnească cu mine pe Muntele Buddha, lângă Lacul Negru peste... două săptămâni. Și nu uita, repetă el pentru a suta oară, dușmanul veghează.

Privi lung și dur în ochii fiului său, pentru a fi sigur că Chikara înțelesese cât de precaut trebuia să fie, și totuși cât de repede trebuia să se miște, să-și îndeplinească partea lui din plan.

– Da, tată. Da, domnule.

Chikara stătea drept, uitându-se în ochii lui cu o privire pe cât de neclintită pe atât de hotărâtă, până când Oishi dădu din nou din cap, satisfăcut.

Îi susținu piciorul lui Chikara pentru a încăleca pe cal, gestul de despărțire al unui tată, de pe vremea când fiul său era prea mic pentru a se sălta singur în șa. Tânărul îi zâmbi și ridică sabia lui Asano în semn de salut. Apusul de soare, care împletea ultimele urme ale zilei printre copaci, luminează pentru o clipă *mon*-ul Asano de pe mânerul sabiei. Și apoi Chikara plecă, mânându-și calul ca pe o săgeată în noaptea care începea să se adâncească.

Oishi luă ultimele obiectele rămase din ascunzătoarea lor – o pereche de săbii, una lungă și una scurtă, care aparținuseră tatălui său, cu blazonul familiei lor pe mânere. La predarea castelului Ako, Kira îi luase pe nedrept propriile săbii, setul deosebit care îi fusese dat atunci când devenise *karou*, împreună cu cele ale tuturor oamenilor săi.

În privința cruzimii, aceasta fusese doar o mică trădare în comparație cu ceea ce Kira îi făcuse lui după aceea. Și totuși, confiscarea săbiilor samurailor Ako fusese o mișcare menită să-i demoralizeze complet și să-i umilească pe toți, care să demonstreze că le furase nu numai casele și mijloacele de trai, ci însăși identitatea lor ca ființe umane.

Era un act în plus pe care Oishi îl păstra pe răbojul lucrurilor pentru care îi datora lui Kira o cotă personală din răzbunarea cerului. Era mai mult decât bucuros acum că fusese suficient de preocupat de viitor pentru că ascunsese săbiile tatălui său, împreună cu cea a lui Asano.

Împinse cele două săbii prin legăturile centurii de la *hakama* lui uzați, dar decenti. Deși se îmbăiașe și își pusese haine curate, își dădu seama că până în acest moment nu se simțise complet îmbrăcat sau întreg.

Urcă țeapăn în șa și legă de ea hățurile calului de rezervă. Rămase o clipă cu capul plecat într-o ultimă rugăciune pentru ca fiul său și soția lui să călătorească în siguranță... și, de asemenea, pentru puterea de a îndura drumul greu care stătea înaintea lui, precum și pentru curajul de a înfrunta ceea ce va găsi când va ajunge la destinație.

Își întoarse calul în cealaltă direcție, spre apusul de soare gata să se stingă, și își începu lunga călătorie către Insula Olandeză.

Dejima, Insula Olandeză, părea să plutească în mijlocul golfului Nagasaki ca un evantai imens scăpat din ceruri de un zeu neatent. Dar nu exista niciun loc în Japonia care să fi avut mai puțin de-a face cu zeii sau mai mult de-a face cu ispitele pământeste. Al treilea shogun Tokugawa, Iemitsu, interzisese orice contact al japonezilor cu alte națiuni, ca parte a eforturilor întreprinse de *bakufu* pentru a elimina influențele străine din țara recent unificată, pentru a le împiedica să corupă identitatea unică a poporului său... și nu întâmplător, să țină Japonia departe de armele noi sau de alte tehnologii care ar fi putut inspira un *daimyo* ambițios să organizeze o revoltă împotriva regimului Tokugawa.

Numai olandezii, pe insula lor minusculă, tăiată chiar din țărm, și o mică enclavă de comercianți chinezi aveau permisiunea să mențină vreun contact, și numai prin intermediul izolatului Nagasaki. Dutch East India Trading Company avea sedii în toată Asia, oferindu-le acces la lucruri pe care Japonia le importase în mod liber timp de secole, până într-acolo încât deveniseră parte din modul de viață japonez. Mai mult, oficialii companiei erau interesați doar de maximizarea profitului, iar asta făcea puțin probabil ca ei să întreprindă ceva care să le afecteze acordul comercial unic cu *bakufu*.

Ca majoritatea japonezilor, Oishi nu văzuse niciodată un străin – „oamenii cu părul de paie”, deoarece până și reprezentanților acestora le era îngăduit să părăsească Dejima doar o dată pe an, atunci când se întâlneau cu shogunul și cu consilierii săi.

Auzise totuși vorbindu-se despre ei, despre ochii și părul lor ciudat colorate, fețele lor conturate în forme stranii și păroase, corpurile supradimensionate, care îi făceau să semene mai mult cu animale sau demoni decât cu niște ființe umane. Cei mai mulți dintre ei aveau, de asemenea, maniere de fiare și morală de diavoli. Chiar și mirosul lor era ofensator, din cauza credinței lor ciudate că îmbăiatul ar fi fost nesănătos.

Echipajele navelor olandeze sosite în vizită erau consemnate la Dejima, la fel ca oficialii companiei care negociau acorduri comerciale pentru căpitaniii vaselor. Trăiau și lucrau tot timpul numai pe insulă, ani la rând, cu viețile și casele înțesate cu birouri și depozite, în mijlocul unei mulțimi permanent crescânde de *gaijin* – străini dubioși – de pe propriile nave. Toate acestea pe un fir claustrofobic de teren, care abia dacă măsura trei sute de pași de la un capăt la altul, în punctul său cel mai larg... Chiar și cu docurile care pătrundeau ca țepii în apa din jurul ei, rămânea foarte puțin spațiu pentru a duce o viață omenească printre dispozitivele de ridicare, rampele și culoarele necesare pentru a deplasa mărfurile spre și dinspre depozite și nave.

Dejima era conectată cu țărmul printr-un singur drum pietruit îngust, bine păzit pentru ca nimeni să nu intre sau să plece fără permisiune oficială, dar asta nu însemna că străinii nu erau curioși cu privire la Japonia... sau nu erau înfometați de plăceri, după ce fuseseră îngrădiți în

călătoriile pe ocean, care durau luni sau chiar ani. Voiau băutură, voiau femei și voiau distracție, cu cât mai brutal exotică, cu atât mai bine. Oishi auzise mai multe istorii despre cum erau locuitorii Insulei Olandeze și despre ce le plăcea să vadă decât își dorise vreodată, după ce povestea vânătorii *kirin*-ului se răspândise printre demnitarii care veniseră la castelul Ako pentru vizita shogunului.

Și astfel știa, de asemenea, că existau căi de a face o vizită ilegală pe Insula Olandeză, la fel cum existau și moduri de a face orice altceva, cu documente false și cu suma de bani necesară trecută în alte mâini...

Noaptea era la fel de amară ca și berea pe care olandezii preferau să o bea, când Oishi își croia, în sfârșit, drum peste podul lung către insulă. Înainta încet, în timp ce vântul bătea în rafale, amenințând să-i dezechilibreze și să-i arunce trupul nesigur peste margine. Era ud până la piele de la ploaia de stropi reci aruncați de valurile care se izbeau de fundația de piatră a drumului pavat. În spatele lui, stindardele și steagurile japoneze de pe țărm trosneau ca bicele în vânt în timp ce-și lăsa pământul natal în urmă, iar în față steagurile olandezilor păreau să le imite cu egală sfidare. Luna era înconjurată de o aură slabă alb-albăstruie, ca și cum cerul ar fi înghețat în jurul ei, și era pe jumătate ascunsă de nori negri în mișcare ce făceau ca noaptea să pară și mai amenințătoare.

Ajunse, în sfârșit, la destinație, ușurat să fie pe un teren mai solid... până când trecu pe sub steagurile care îi spuneau că tocmai pășise pe pământ străin și văzu pentru prima dată clar ce se afla în fața lui.

Chiar și în toiul nopții, mica insulă mișuna de trupuri în mișcare. Marinari și muncitori – toți arătând mult mai ciudat decât și-ar fi imaginat, chiar și cunoscându-l pe Kai – descărcau și transportau lăzi cu alimente și bunuri comerciale.

Alți oameni, care pentru un motiv sau altul nu munceau, erau adunați în grupuri ca să bea și să participe la jocuri de noroc, vorbind cu voce tare în limba lor guturală, de neînțeles. I se părea că toți se certau și înjurau, iar din tonul vocii, probabil era adevărat, atunci când nu făceau ochi dulci sau pipăiau femeile pe jumătate îmbrăcate care se învâртеau în jurul lor. Guvernul local le ordonase prostituatelor din bordelurile din Nagasaki să meargă pe insulă, să-i distreze pe străini în izolarea lor până când navele acestora aveau să plece din nou.

Una dintre femei îl reperă pe Oishi și îi strigă o invitație obscenă în japoneză. El se uită în altă parte, încruntându-se și refuzând să răspundă. Nu crezuse niciodată despre sine că ar fi dus o viață protejată, chiar și înainte de calvarul său în temnița lui Ako, dar, în comparație cu asta, lunile petrecute singur într-o groapă cu pereți de piatră, doar în compania șobolanilor i se păreau dintr-odată ca liniștea idilică a unui călugăr.

Peste tot unde se întorcea, jocul întâmplător al umbrelor felinarelor ce se legănau în vânt îi arăta o scenă ireală, transformând străinii și prostituatele în marionetele dintr-o piesă bântuită *Bunraku*. Cacofonia ecoului zgomotelor și vocilor se combina cu mirosul de pește stricat, corpuri nespălate, urină și fum de tutun, amestecându-l și făcându-i greață, până într-atât încât crezu că se va prăbuși sau va vomita.

Prin pură disciplină își sili trupul suprasolicitat să continue să se miște, neînarmat, cu mâinile încheștate, în timp ce alte femei îl chemau, făcând capetele să se întoarcă în direcția lui. Undeva, sună un fluier strident, pornind un cor de apeluri și răspunsuri în umbrele din jurul lui.

Se uită în sus, văzând catargele și velatura navelor mari olandeze care se profilau peste insulă, peste clădirile pitice și peste oameni cu dimensiunea lor de neimaginat. Shogunatul interzisese construirea oricărei nave de dimensiuni mari care să poată naviga pe mare, suficient de bună pentru a risca să se îndepărteze de uscat, asigurându-se astfel că, așa cum niciunui străin nu îi era permis să intre în Japonia, nici vreun japonez nu era capabil să o părăsească.

Își coborî din nou privirea și, brusc, se găsi înconjurat de un cerc de *gaijin*-i agresivi, blocându-i orice cale de scăpare.

Un individ ținând un pistol cu țeavă lungă în mână își făcu loc ca să-l înfrunte.

Respirația lui Oishi se opri. Închise ochii, întorcându-și capul, înainte ca obscenitatea să-i poată lua sufletul: Erau *demoni*. Cum era posibil? Nimeni nu-i spusese... [...] un insular... tatuat ca un schelet! Brusc, cuvintele îi reveniră în memorie. Deschise ochii, privind înapoi tocmai când râsul batjocoritor, abia stăpânit, se dezlănțuia în jurul lui.

Se forță să se uite direct la străin, cu ochii larg deschiși: era doar un om, chiar dacă fața lui nu era japoneză sau europeană... *de undeva de la sud de China – un canibal, se spunea*.

Cu toate acestea, insularul îi susținu privirea, cu ochi căprui vicleni, cât se poate de omenești. Omul era acoperit cu tatuaje, astfel încât lui Oishi îi era foarte greu să-și mențină ochii fixați pe fața lui, care părea să fie un craniu descărnat chiar și atunci când gura i se răsucea amuzată.

Oishi mai văzuse tatuaje și înainte. Erau frecvente la criminalii din *yakuza*. Dar, în ciuda celor care le purtau, acestea erau de multe ori lucrări de artă – portrete ale eroilor legendari, dragoni magnifici, femei frumoase cu flori.

Nicio persoană sănătoasă la minte nu s-ar fi fălțit cu măruntaiele unui cadavru. Cineva cu astfel de obscenități desenate pe trup ar fi întemnițat sau ucis. Un cadavru era necurat, bântuit de spirite. Chiar și cei mai de jos lucrători care cărau morții erau de neatins pentru alți oameni.

În schimb, fața acestui sălbatic, capul ras, torsul gol și brațele, toate etalau oase trasate grafic, mușchii și tendoanele unui cadavru în putrefacție, un cadavru infestat cu paraziți care mănâncă stârvuri și fantome flămânde. Oishi se întrebă dacă o făcuse pentru a intimida sau dacă mintea

unui canibal găsea cumva frumoase imaginile acelea...

Oishi își fixă privirea pe ochii omului, care nu erau la fel de nepătruns ca și creierul lui. Erau ochii unui judecător perspicace și periculos al naturii umane, unul ale cărui cunoștințe din lumea largă le depășea cu mult pe ale sale.

Într-o japoneză aproape neinteligibilă, bărbatul tatuat i se adresă:

– Care e treaba ta aici? Îndreaptă pistolul spre pieptul lui Oishi.

– Caut pe cineva, răspunse Oishi, reușind să vorbească clar și cu mult mai multă încredere decât simțea. Își frecă degetul mare de celelalte, așa cum văzuse că fac unii jucători, un semn care părea să însemne „bani”.

Individul tatuat scoase un hohot de râs și își ridică pistolul, lăsându-i țeava să i se odihnească pe umeri. Îi făcu semn lui Oishi să-l urmeze.

Neavând nicio altă opțiune, samuraiul îl urmă mai adânc în mocirla sordidă și în cele din urmă pe o pasarelă abruptă pe una din navele care se profilau în golurile de apă înguste dintre docurile și mai înguste.

Intrară în interiorul navei, insularul conducându-l printr-un labirint de pasaje claustrofobice și spații împuțite, întunecate. Gândi că, dacă se simțise pierdut înainte, nu era nimic în comparație cu cât de pierdut era acum.

Tocmai când era pe cale de a-i cere omului-schelet să-l ducă înapoi, acesta se opri brusc în fața unei uși mari care se deschidea spre interior.

– Kapitan, spuse el, deschizând ușa și împingându-l pe Oishi.

Ușa se trânti în urma lui.

Cabina era mică și plină de o ceață gri-albăstruie. Oishi simți un miros înțepător de fum de tutun. Fumatul de tutun era un obicei străin, intruziv, pe care nici măcar shogunul nu fusese capabil de a-l suprima, dar, cu toate că – sau pentru că – încăperea era plină cu o astfel de ceață de fum, Oishi nu putu spune la început dacă era, de fapt, cineva în ea în afară de el.

Și apoi capul rotund supradimensionat al unei pipe de tutun străină străluci roșu, în timp ce cineva din umbră trăgea o respirație plină de fum.

Oishi aproape distinse fața omului, care străluci scurt în lumină – uriașă și distorsionată ca o lună nouă răsărită în ceața care se rotea între ei –, înainte ca umbrele să se închidă din nou în jur.

– Arăți ca și cum ai călătorit mult, zise o voce cu un accent puternic.

Timbrul ei era la fel de profund și de amenințător ca giulgiul întunericului din jurul lor, dar, cum ochii lui Oishi începeau să se obișnuiască, văzu o pereche de mâini mari turnând *sake* în două cești tradiționale japoneze plate.

– Bea.

Mâinile împinseră una din cești înainte pe suprafața unei mese înalte până la talie, de care Oishi deveni conștient doar când recipientul se mișcă pe ea.

Oishi luă ceașca și bău, cu sorbituri reținute, ca un oaspete manierat, fără s-o dea peste cap dintr-o singură înghițitură așa cum îi cereau nervii. Oricine și orice era acest om, avea cel puțin gustul pentru o băutură decentă. Privi pipa olandezului strălucind din nou, iluminând scurt întunericul. Nu avea nicio idee cum să înceapă discuția necesară, așa că așteptă, nemișcat și tăcut, pentru a-l determina pe *gaijin* să vorbească primul.

– Deci, spuse Kapitan în cele din urmă, de ce ai venit aici?

Japoneza lui era mai bună decât a sălbaticului, deși Oishi trebui totuși să asculte atent pentru a distinge cuvintele.

– Caut pe cineva care ți-a fost vândut ție, răspunse el, având grijă să vorbească cât mai clar posibil, astfel încât să nu existe neînțelegeri.

– Sunt sute de...

– O corcitură, spuse Oishi.

Kapitan rămase tăcut timp de multe bătăi de inimă și Oishi știu atunci că omul își dădea seama exact despre cine vorbea. Bătăile inimii i s-au accelerat în timp ce realiza că ezitarea însemna probabil că, cel puțin, Kai era încă în viață.

– Corcitura valorează o mulțime de bani pentru mine, spuse Kapitan într-un final.

– Îl voi răscumpăra. Oishi scoase o pungă din manșonul chimonoului și o făcu să alunece peste masă. Ochii i se adaptau și mai mult la întunericul camerei, care era luminată doar de luna ce strălucea printr-un mic pătrat de fereastră. Încă nu putea evalua expresia Kapitanului.

Mâinile acestuia se întinseră din nou. Dimensiunea lor i se părea monstruoasă. Erau pline de tatuaje și de cicatrici ca frânghia și erau mai murdare decât fuseseră ale sale în ziua în care fusese eliberat din temniță. Lui Oishi îi era greu să creadă chiar că erau umane. Nu era de mirare că oamenii îi considerau pe străini demoni.

Kapitan scoase obiectul din punga pe care i-o dăduse și îl ridică. Privindu-i silueta, Oishi avu brusc un sentiment de conștientizare dureroasă a frumuseții acestuia amestecat cu un unul copleșitor de pierdere. Era o gardă de sabie minunat executată, cu detalii făcute cu migală, așa

cum nu se mai făceau acum.

– Asta a aparținut unui samurai, spuse Kapitan și, din vocea lui, Oishi își dădu seama că-i recunoaște vechimea, precum și valoarea.

Când străinul se uită din nou la el, Oishi reuși în sfârșit să-i distingă expresia. Disprețul din ochii bărbatului spunea că-și închipuie că Oishi în mod clar nu era samurai – un ronin fără valoare, în cel mai bun caz, și Kapitan presupunea că trebuie să fi furat, sau chiar ucis, ca să pună mâna pe o astfel de pradă.

Falca i se încleștă în timp ce se abținea să nu-l blesteme pe olandez pentru aroganța lui. Garda de sabie aparținuse familiei lui de generații. Nu știa cu certitudine cât de veche era sau ce se întâmplase cu lama căreia îi aparținuse. Fusesse una dintr-o pereche, tot ceea ce rămăsese dintr-un set de săbii potrivite, care fuse proprietatea de preț a unui strămoș de-al său.

Oishi purtase gărzile la propriile săbii, până când vizita dezastruoasă a shogunului și revenirea acestuia îl făcuseră să se gândească de două ori la asta. Le mulțumea zeilor acum pentru că îi oferiseră atât de multă previziune. Chikara vânduse cealaltă piesă din set pentru a cumpăra caii și proviziile și pentru a asigura transportul mamei sale înapoi la familia ei. Acesta era ultimul fragment rămas din moștenirea odinioară mândră a familiei lor, ultimul artefact al onoarei lui...

Kapitan se aplecă ușor, privirea lui căutând fața lui Oishi. Ochii de un albastru pal a olandezului erau ca niște așchii de gheață, la fel de cruzi și fără suflet ca o mare înghețată.

– Corcitura trebuie să-ți fie bun prieten ca să renunți la asta.

Oishi nu spuse nimic. Gura dorea cu ardoare să scuipe adevărul. Acesta îi ardea gâtul în timp ce se forța să-l înghită. Dacă zeii îi mai cereau și alte sacrificii – înaintea celui final – pentru a răspunde rugăciunilor sale, n-ar mai avea nimic să le ofere...

Kapitan se aplecă și mai mult peste masă, ieșind din umbră pentru a se înălța peste el. Oishi își suprimă impulsul de a se trage înapoi cu dezgust sau cu teamă.

– S-a făcut, exclamă Kapitan, cu un zâmbet brusc, neplăcut. Să bem pentru asta.

Umplu din nou ambele cești cu sake.

De data aceasta Oishi o dădu pe gât pe a sa dintr-o singură înghițitură, dornic să încheie acest chin și să părăsească insula înainte ca garda să se schimbe pe pod.

– Acum mă vei duce la el.

Kapitan își ridică privirea de la băutură.

– Te duc? Acum? zise el, cu zâmbetul plin de dispreț. Voi, ăștia, cu mândria voastră. Făcu semn

cu o mână către hainele uzate și părul neîngrijit și netăiat al lui Oishi. Chiar și în zdrențele astea, îndrăznești să-mi dai mie ordine, ca un stăpân! Ei bine, lasă-mă să-ți spun ceva, poate că nu ne este permis să punem piciorul pe pământ japonez de teama de a nu ne pierde drepturile comerciale, dar lama are două tășuri. Țsta este teren olandez, iar eu sunt shogun aici. Te voi duce la el, dar în condițiile mele... Rânjetul îi reveni, mai amenințător decât înainte... Și s-ar putea să-l găsești schimbat.

Vuietul unei mulțimi frenetice și mugetul unui animal pe care Oishi nu-l putea identifica îi ajunseră la urechi cu mult înainte de a vedea din nou lumina reală în timp ce-l urma pe omul tatuat prin interiorul navei. Insularul din fața lui ducea doar un felinar mic, dar erau mai mulți oameni în spatele lor acum, înarmați cu pistoale și săbii, păzindu-l în același mod în care oamenii lui ar fi făcut-o cu ei, pe continent. Kapitan avea dreptate, aici el era străinul, *gaijin*-ul.

Nu-i plăcea deloc sentimentul și începea să se simtă mai rău cu fiecare pas, de parcă ar fi fost condus într-o capcană.

Coridorul coti brusc, iar vacarmul mulțimii se întetă brusc. În fața lui se afla o poartă din bare de fier, păzită de și mai mulți străini.

Oishi privi peste umăr, realizând, prea târziu, că era prins cu adevărat în capcană. Cineva din spatele lui îl împinse brutal înainte. Gemu când se izbi de bare.

Dincolo de poartă se vedea o arenă, la fel de strălucitoare ca ziua pentru ochii lui adaptați la întuneric, dar total diferită de cea în care se desfășurau duelurile la castelul Ako. Aceasta era închisă pe toate laturile de zăbrele de fier, ocupând cea mai mare parte a unei cale de marfă goale. Dincolo de bare, o mulțime de străini strigând și aruncând insulte se îngrămădeau pe niște platforme improvizate sau stăteau înghesuiți între cușcă și coca de lemn a navei. Pereții duri și spațiul închis reflectau sunetul ca interiorul unui clopot de templu.

Crezuse că mirosul de afară era rău, dar în acest spațiu închis căldura adăugată de la trupurile înghesuite și de la cele cincizeci de felinare îl făceau de nesuportat. Se agăță de bare stupefiat de asaltul copleșitor asupra simțurilor sale, încercând să distingă ce se întâmpla în arenă.

Aceasta arăta ca un câmp de luptă, plin de cadavre rupte și mutilate cu sălbăticie. Mugetul pe care îl auzise răsună din nou, acoperind zgomotul mulțimii, și văzu... *nu era posibil să fie... un oni...*?

Un *yokai* enorm se întorcea încet în centrul ringului, măturând spațiul din jur cu ochii bulbucăți. Corpul său era caricatura unei forme umane, de mărimea unui bou, dacă un bou ar putea merge pe picioarele din spate. Coarne ascuțite îi ieșeau din frunte. Pielea scabroasă, aspră ca o răzătoare, era mânjită de sânge uman. Dar coasa cu lanț, imensă și grea, făcuse cele mai multe distrugerii din ceea ce Oishi putea vedea pe trupurile mutilate împrăștiate pe podeaua arenei.

Oni urlă din nou, învârtind coasa deasupra capului și avântându-se către omul rămas în viață în cușcă, blocându-i încercările de a se eschiva sau de a da înapoi în timp ce fugea, până când, în cele din urmă, îl prinse într-un colț. Se înalță peste el, ca deasupra unui copil. Omul se ghemui, aparent înspăimântat.

Oni balansă coasa într-un arc brutal. *Oishi* închise, instinctiv, ochii.

Îi deschise din nou. *Omul acela...*

Văzu prada, *oni* lansându-se dinspre bare, în aer. *Katana* lui străluci roșie de sânge în momentul în care o coborî, despicând corpul adversarului său de la umăr până la ombilic, tăind prin inimă, plămâni și intestine într-o singură lovitură perfectă, în timp ce ateriza.

Oishi privi cum *oni* se clătină pe picioare. Apoi, încet, se răsturnă pe spate, căzând cu o bufnitură care zgâlțâi scândurile navei, permițându-i să-l vadă pe supraviețuitorul bătăliei.

Un alt diavol... sau ar fi putut fi, cu corpul acoperit de atât de mult sânge, încât era la fel de roșu ca *oni*-ul ucis și cu părul lung, murdar ascunzându-i fața. Dar *Oishi* știa la cine se uita, chiar înainte de a putea vedea clar învingătorul. Lovitura ucigătoare ar fi putut fi aplicată doar de o singură persoană: *Kai*.

Sau de ceva care fusese odată *Kai*.

S-ar putea să-l găsești schimbat. Acum, *Oishi* înțelese ironia deplină, îngrozitoare, din spatele rânjelului lui Kapitan. Tot ceea ce putea vedea uitându-se la mulțime era carcasa inumană, torturată, a unui om care cândva răspundea la numele de „*Kai*”. *Milostive Buddha, oare mai rămăsese ceva ca o minte umană, sau ca un suflet omenesc, în acea creatură?*

Mulțimea de marinari și docheri o luase razna la victoria lui *Kai*, strigând *Corcitura! Corcitura! Corcitura!* Chiar și olandezii știau ce era, gândi *Oishi*. Fie că era mai puțin uman sau ceva mai mult decât uman, *Kai* nu fusese niciodată cineva pe care să-l considere egalul lor sau să-l trateze ca pe fratele lor.

Îl izbi ca un lucru de neînțeles faptul că propriul său popor, care urâse și se temuse de amenințarea invadatorilor dinafară, și străinii care ar fi trebuit să rămână la ei acasă, dar în loc de asta navigau peste jumătate de lume ca să facă schimburi cu niște oameni total străini pentru ei, simțeau la fel față de o corcitură. Că și unii, și alții respingeau un om care arăta ca ei mai mult decât semănau ei între ei. *Dar, totuși, poate că nu era deloc de neînțeles...*

Gândul făcu ceva neplăcut să se agite în el. Îl alungă, întrebându-se ce va urma. *Ce-o să se facă, dacă el, Kai, nu era...*

Dintr-odată, poarta din bare de fier din fața lui începu să se ridice. Îi dădu drumul, retrăgându-se în grabă. Oamenii care stăteau încă de pază în spatele lui l-au împins din nou în față, aruncându-

l în arenă. Poarta zăngăni din nou în spatele lui.

Oishi rămase, amețit, în locul în care se oprise împiedicându-se. Peste tot în jurul lui vedea mulțimea de privitori batjocorindu-l și gesticulând prin barele cuștii împrășcate cu sânge sau strigând pariuri. Îl zări pe Kapitan printre ei, rânjind la el, în timp ce pipăia două prostituate abia acoperite, ținând câte una cu fiecare braț. Kapitan râdea cu oamenii lui. Oishi nu avea nicio îndoială că el era obiectul glumelor lor.

Ceva zornăi pe barele metalice ale cuștii deasupra capului său. Oishi se uită în sus, de două ori uimit să-l găsească pe insularul tatuat cocoțat pe barele transversale, holbându-se la el ca o pisică demonică. Omul-schelet ținea o sabie. O lăsa în jos printre barele cuștii și îi dădu drumul cu un semn din cap, gesticulând când aceasta ateriză la picioarele lui Oishi. Mulțimea își urlă aprobarea, așteptând ca Oishi s-o apuce, iar insularul ridică din sprâncene. Oishi clătină din cap furios. Îl strigă, în schimb, pe Kai, care încet, cu precauție, avansa spre el traversând arena, cu sabia plină de sânge în mână.

– Kai! strigă Oishi din nou, rugându-se ca sunetul propriului său nume s-o poată trezi pe corcitură din coșmarul ei de sete de sânge.

Dar Kai nici nu părea să-l audă, darămite să-și recunoască propriul nume. Corcitura devenise cu adevărat un demon, în toate felurile, mai puțin în formă. În mod ironic, lucrul cel mai uman care rămăsese din el părea a fi trupul său. Iar acesta era plin de sânge și de cicatrici terifiante. Părul său era prins la spate acum, astfel încât să vadă clar pe cine trebuia să omoare în continuare. Oishi îi văzu cicatricile ciudate de pe frunte, cele pe care le văzuse prima dată în ziua în care vânătorii lui Asano întâlнисeră un copil fugar, cu atât de mulți ani în urmă.

– *Kai!* încercă o ultima oară să se facă auzit de corcitură și să-l privească în ochi.

Dar, înainte de a putea termina chiar de strigat cuvântul, vocea îi fu înecată de sunetul unui gong.

Kai reacționează la bătaia acestuia ca un câine de atac eliberat din lesă. Cu un strigăt atât de inuman încât îl îngheță pe Oishi pe locul unde se afla, Kai alerga spre el, cu sabia ridicată.

Oishi înșfăcă sabia din fața lui, la timp pentru a para prima din loviturile furioase ale lui Kai. Mai multe lovituri plouară peste el, în timp ce se lupta pentru a-și găsi și păstra echilibrul, respingând cu disperare asaltul corciturii. Avu nevoie de fiecare gram de putere și de tot antrenamentul lui, pur și simplu pentru a împiedica să fie tăiat în bucăți, în timp ce lupta să aplice măcar o contralovitură.

Pară din nou, cu o putere născută din pură disperare, și mătură cu sabia. Kai plesni lama la o parte cu dispreț, cu dosul mâinii neprotejate și atacă atunci cu și mai multă forță. Nu era niciun semn de recunoaștere în ochii lui, chiar luptând față în față, nicio sete de răzbunare, doar o furie oarbă, ca și cum ceea ce voia Kai era să continue să ucidă, și să ucidă, până când întreaga lume va

fi ajuns în sânge până la genunchi.

Gloata explodează chiar mai tare, aproape înecând zăngănitul armelor în timp ce sabia lui Kai lovea și Oishi para, reacționând în aceeași măsură atât la frânturile de amintiri despre cum lupta Kai, cât și la ceea ce făcea, de fapt, Kai, bazându-se doar pe instinct. Fusese unul dintre cei mai buni spadasi de la castelul Ako, dar nimic din ceea ce știuse vreodată nu-l pregătise pentru un măcel ca acesta, și totul de la lama unui singur om.

– *Corcitura! Corcitura!*

Mulțimea isterizată îl încuraja pe Kai să lupte și mai dur, ca și cum nu și-ar fi folosit cu adevărat întreaga putere.

Uimit de reacția sălbatică a lui Kai, Oishi își dădu seama că, pentru prima dată, se lupta cu adevărat pentru viața lui, dar refuzul său de a se lăsa doborât nu făcea decât să-l înnebunească pe Kai, care folosea nu doar sabia, ci și genunchii și coatele și pumnii, părând la fel de insensibil la durere pe cât era la umanitatea adversarului său sau a sa. Cu o întoarcere și o lovitură care ar fi dislocat brațul altcuiva, îl deposedă pe Oishi de sabie. Cu o lovitură de pumn înși trânti inamicul la pământ.

În timp ce Kai ridica sabia pentru lovitura fatală, Oishi își ridică brațul.

– Mika! strigă el.

Sabia lui Kai îngheță la jumătatea mișcării în jos. Se uită la Oishi cu ceva ce semăna a scepticism... apoi incredulitate... și, în sfârșit, recunoaștere.

În jur mulțimea țipa după sânge. De deasupra insularul striga amenințări neinteligibile către Kai, ca să dea lovitura de moarte ce l-ar fi despicat pe oponentul său ca pe un pepene copt. În schimb, Kai întoarse încet lama într-o parte, iar lovitura finală nu veni.

Dar apoi furia începu să mocnească din nou în ochii febrili ai corciturii, ca un incendiu reaprins suflând în scântei. Brusc își ridică din nou sabia și lovi, aproape nimerindu-l pe Oishi, care se rostogoli, abia venindu-i să-și creadă norocul și își apucă propria armă, ridicându-se în picioare. Kai îl atacă din nou, destul de puternic pentru a-l forța să dea înapoi spre poarta prin care fusese aruncat în cușcă și, în cele din urmă, îl lipi de bare. Cu un strigăt brut de triumf, Kai se repezi și tăie, iar sabia sfichiui pe lângă Oishi ca sărutul unui vânt fierbinte, ucigând paznicul care stătea chiar în afară.

Oishi icni incredul, dar fără niciun gând conștient propriul său corp răspunse, întorcându-se pe loc și tăind un alt paznic, care îl ținea pe Kai cu o archebuză. Samuraiul prinse archebuza omului înainte de a lovi puntea și o trase printre bare, cu fitil aprins cu tot, apoi îndreptă arma spre mulțime și stabili ținta. Apăsă pe trăgaci.

În fața spectatorilor care urlau, un trandafir de sânge înflori pe față lividă a lui Kapitan, chiar deasupra ochilor, și acesta căzu.

Haosul izbucni în tribune, în timp ce Kai termina rapid cu alți gardieni care, din nesăbuintă, deschiseseră poarta pentru a ajunge la ei. Cei doi bărbați se aplecară pe sub ea și fugiră. Oishi îl urmă pe Kai până când ieșiră din labirintul de culoare ale navei, ușurat că unul dintre ei putea găsi calea de scăpare, indiferent dacă o făcea din experiență sau numai din instinct.

Odată ajunși pe punte, își regăsi brusc direcția și fugi spre pasarelă.

Kai alerga după el, când insularul țâșni din întunericul din spatele lor. Sălbaticul tatuat ridică pistolul, ținând spre Kai, pentru că arma avea doar un singur foc. Kai îl evită prin labirintul de lăzi, distrăgând atenția insularului până când Oishi ajunse la pasarelă și porni în jos, jumătate alergând, jumătate alunecând.

Oishi auzi un foc de armă și alunecă oprindu-se, privind înapoi chiar în momentul în care Kai fie sărea, fie cădea peste balustrada vasului, pe pasarela de mai jos. Kai ateriză făcând o rostogolire în față și apoi pe picioare, înainte ca Oishi să poată ajunge la el. Alerga deja înainte ca samuraiul să apuce să rostească un cuvânt.

Unul lângă altul, țâșniră din doc în stupul fremătând care era noaptea Dejimei. Apariția lor bruscă, plini de sânge și înarmați, generă o nouă tulburare, dar reacția gărzilor aflate peste tot pentru a menține ordinea fu rapidă și copleșitoare.

Oishi și Kai se luptau să-și facă drum prin mulțime spre pod, dar urmele rănilor și țipetele din spatele lor atrăgeau și mai mulți oameni spre ei. Oishi nu avea nevoie să se uite înapoi ca să-l audă pe omul tatuat strigând și să știe că încă îi urmărea. Paznici înarmați cu pistoale și săbii apărură parcă de nicăieri să i se alăture. Pistoalele nu ținteau cu precizie de la orice distanță, dar oamenii care le purtau câștigau teren, cu insularul în frunte, chiar în clipa în care Oishi zări steagurile care marceau podul în fața lor. *Nu aveau să reușească...*

Trecură pe lângă un butoi de ulei de balenă folosit pentru felinare, așezat în exteriorul unui antrepozit. Kai îi trase un picior răsturnându-l, abia încetinindu-și cursa. În timp ce uleiul se scurgea peste drumul pe care veneau urmăritorii lor, luă un felinar agățat de un suport și-l aruncă. Combustibilul lichid se ridică într-un muget de flăcări, blocându-i pe cei care veneau după ei cu un zid de foc.

Oishi putea auzi focuri de armă trase în spatele lor, strigăte și blesteme furioase, dar fiecare pas pe care îl făceau îi îndepărta de pericolul de a fi loviți, în timp ce fugeau dincolo de pod, spre siguranță.

Mika se uita în tăcere la priveliștea vârfurilor ascuțite acoperite cu zăpadă – tot ce putea vedea prin ușa deschisă a camerei care dădea spre curtea inferioară a castelului Kirayama. Scena aceasta, sau alta mult prea asemănătoare, era tot ce putea vedea de oriunde din castelul care era fortăreața din munți a lui Kira. Ar fi găsit priveliștea uluitoare în alte împrejurări... oricare alte împrejurări decât cele în care se afla ea: un „oaspete“, ținut ostatic de Kira. Nu putea nici măcar să se întoarcă la Ako până când anul ei de doliu nu se încheia, iar ea era obligată să devină soția lui.

Kira nu zăbovise prea mult în fieful promis după plecarea shogunului. Stătuse doar atât cât să-l trădeze și să-l închidă pe Oishi Yoshio, *karou*-ul tatălui său și prietenul lui de încredere, care veghease mereu asupra ei ca un frate mai mare... singura persoană care ar fi putut avea suficientă influență în rândul trupelor tatălui său sau al locuitorilor din Ako ca să riposteze față de omul care furase viața stăpânului lor, pământurile sale... și pe fiica sa.

Deși shogunul interzisese răzbunarea, chiar și după ce slujitorii tatălui ei deveniseră toți ronini și armata împrumutată lui Kira se asigurase că fuseseră alungați de pe domeniu, neluând nimic cu ei, dar știind că, dacă mai puneau vreodată piciorul în Ako, ar fi fost uciși pe loc... lui Kira tot îi fusese atât de teamă, încât îl aruncase pe Oishi în temnița castelului. *Și Kai...*

Nu, nu acum... nu încă. Măinile i se încheștară într-un jurământ tăcut, ascuns de faldurile mânecilor, în timp ce-și imagina că-i lua mâna într-ale ei. Singura șansă pe care ar putea, eventual, să o aibă de a-l ajuta pe vreunul dintre ei ar veni după ce se va fi întors la Ako.

Curând... curând, își promise, luptând să-și mențină masca înghețată a expresiei. Nu va fi prea târziu... *dacă ar mai putea îndura doar un pic mai mult.*

Înțelesese pe deplin de ce Kira râvnise atât de mult timp la Ako doar după ce ajunsese aici. Era tot ceea ce nu avusese vreodată: pământul său bogat și fertil, frumusețea și căldura sa... până și moștenirea nobilă a numelui Asano pe care ea îl simboliza ca ultim descendent în viață. Chiar dacă luase toate acele lucruri, el nu va avea niciodată onoarea lor. Nici după ce va fi furat, de asemenea, și numele ei, pentru a deveni noul *daimyo* Asano, controlând și Ako, și viața ei.

Kira era un laș nemilos și intrigant, care-și folosisese farmecul volubil și fața frumoasă – și, probabil, vrăjitoria – pentru a intra în grații și a-și croi drumul către putere, folosind apoi puterea altora pentru a obține ceea ce își dorea, astfel încât nu trebuise niciodată să se teamă de costul direct al eșecului. Chiar și concubina lui, Mitsuke – femeia stranie, izbitor de frumoasă, cu umbră de vulpe și putere de vrăjitoare – părea să fie într-un fel sclava lui. Mika auzise povești despre *kitsune* care se îndrăgosteau de oameni... Dar cum putea aceasta să nu vadă că se îndrăgostise de un bărbat la fel de găunos ca un costum de armură, și atât de viclean încât era mult mai periculos decât orice fiară sălbatică?

Poate că *yokai* aveau chiar și ei limitele lor, atunci când era vorba de înțelegerea iubirii. Mika știa că vrăjitoarea o urmărea cu o gelozie sălbatică, cu o privire care ar fi lovit-o de moarte, dacă *kitsune* nu s-ar fi temut că va distruge în același timp și dragostea lui Kira. Mika și-ar fi dorit să o poată convinge pe vulpea-vrăjitoare că nu trebuia să se teamă de cineva care nu va simți niciodată pentru Kira nimic altceva decât ură.

Cel puțin vrăjitoarea îl ținea pe Kira ocupat în dormitorul lui suficient de des încât acesta nu încercase să o forțeze pe Mika, deși suspecta că îi era chiar teamă de asta... teamă că, dacă i-ar încălca onoarea, l-ar ucide sau, dacă nu ar reuși, s-ar sinucide. Oricum, putea garanta că nu va deveni niciodată adevăratul *daimyo* Asano, indiferent ale cui ținuturi le conducea. Folosise fiecare ocazie posibilă pentru a-i aminti subtil acest lucru.

Mâinile îi amortiseră de frig de la adierea rece care intra prin ușa larg deschisă. Și le ascunse în mânecile chimonoului, îngropate sub straturile de robe și mantia sa de mătase matlasată, și se uită la Kira peste masa joasă, pe care se afla un mangal. O cuvertură acoperea masa, reținând suficientă căldură pentru a le încălzi picioarele. O tavă cu un vas cu ceai fierbinte și două cești era așezată în așteptarea lor. Kira insista să ia mesele amândoi și să petreacă un timp împreună, indiferent dacă ea voia sau nu.

Ea cedase, pentru că, dacă ar fi refuzat de prea multe ori, adevărata urâțenie a spiritul său s-ar fi arătat prea repede, și pentru că învățase să-și verse cruzimea pe cei neajutorați din jurul ei sub privirea ei, fiindcă știa că asta o durea mai mult decât dacă ar fi tăiat-o cu un cuțit.

Kira își dresese glasul, iar Mika se uită la el, fiindu-i amintit din nou că nu era singură. Că rămăsese pe gânduri, în tăcere, mult mai mult decât își dăduse seama.

Pentru că o adiere de primăvară plutea în aer astăzi, Kira decisese că ar trebui să se amăgească cu ideea că lua ceaiul în aer liber, în această cameră în care toate anotimpurile existau în același timp, dar numai în două dimensiuni. Panourile pereților erau pictate cu peisaje emoționant de frumoase, cu florile de prun și de cireș ale primăverii, cu cameliile și hortensiile verii. Păsări se înălțau în zbor pe cerul albastru, crapi și libelule licăreau pe fundalul albastru al apei prin care se plimbau cocostârci și egrete. Nuanțele de verde ale ierbii și ale copacilor treceau treptat la cele de roșu-de-foc ale frunzelor de arțar și cele multicolore ale crizantemelor toamnei – frumusețea languroasă a anotimpurilor lui Ako, care erau înghesuite într-un interval de câteva săptămâni aici, în munți, dar lipseau în restul anului, când culorile pământului și ale cerului erau reduse la alb și negru și la nuanțe de gri.

Lumea reală pe care o împărtășea cu Kira, albită până la nuanțele ucigătoare ale iernii, era vizibilă prin ușa larg deschisă, care lăsa să intre aerul rece de munte și completa irealitatea de teatru *Kabuki* a împrejurimilor lor. Așezat pe podea lângă ei, un băiat slăbuț, îmbrăcat într-o tunică țărănească fără cusături și cu legături pentru picioare, cânta la un *samisen* cu remarcabilă abilitate, deși asta părea să-i câștige doar un loc de sclav alături de ei, și nici măcar niște haine groase.

Cât de bine se potrivea, gândi Mika, faptul că irealitatea picturilor de pe pereții din jurul lor imita viața atât de bine, ca o piesă în altă piesă de teatru, pentru că acum se simțea ca și cum ar fi fost permanent un actor într-o piesă de teatru.

– Poate că, dacă ai lua un ceai, doamna mea, nu ai mai simți frigul, spuse Kira, cu amabilitatea aparentă care întotdeauna masca o altă emoție.

Era așezat în fața ei, fără să poarte nicio pelerină sau măcar o jachetă matlasată peste chimonoul său bogat țesut în nuanțe de gri-albăstrui. Părea să se simtă la fel de confortabil de parcă ziua ar fi fost una cu adevărat de primăvară.

Mika se uită la arta ceștilor *raku* în care Kira turna ceaiul. Modelul aleatoriu al irizației pe glazura subtilă de un verde profund contrasta perfect cu petele de fum negru, și ele aleatorii, produse de procesul de ardere special al pieselor *raku*. Setul de ceai fusese făcut de cineva cu un autentic simț *wabi-sabi*, care lucra în armonie cu arta imprevizibilă a naturii, îmbrățișând bucuria creației, frustrarea eșecului, durerea despărțirii definitive de lucrările sale cele mai dragi... consolarea cu o nouă creație.

Setul trebuia să fi fost foarte scump. Se întrebă cât de mulți din oamenii lui Kira sufereau în iarna lungă, fără hrană suficientă sau îmbrăcăminte, pentru ca stăpânul lor să-și poată impresiona mereu prizoniera cu daruri precum haine fine sau un set de ceai ca acesta.

Își scoase mâinile din mâneci și se uită la Kira, întâlnindu-i privirea politicoasă preocupată fără nicio expresie.

– Te rog să nu-ți faci griji pentru mine. Sunt fiică de samurai.

Furia care mocnea mereu sub calmul de suprafață al manierelor lui Kira i se ridică brusc în ochi. Văzu cât de aproape de limitele autocontrolului ajunsese doar pentru a se stăpâni să nu se răstească la ea și realizează că, după ce se vor fi căsătorit, nu va mai trebui să se înfrâneze...

Își mută privirea pentru a evita să-l împingă mai departe, conștientă de băiatul neajutorat care stătea lângă ei. Reacționase cu resentiment la sugestia că ar fi fost slabă, dar reacția lui exagerată la cuvintele sale îi spunea prea multe despre dragonul care mocnea în adâncul sufletului său schimbător.

Rostise cuvintele ca să se apere, nu ca un atac la propria lui moștenire, însă el așa o luase. Aroganța lui fragilă era doar încă o imagine în oglindă a nesiguranței sale, o altă deghizare a sentimentului profund de inferioritate care alimenta balaurul încolăcit în jurul inimii lui.

Nici faptul că devenise noul *daimyo* Asano nu avea să lase monstrul acela să se odihnească, pentru că fiecare act de trădare sau de răutate pe care Kira îl comitea nu făcea decât mai dificil pentru el să se confrunte sincer cu sine însuși, mai puțin capabil să-și recunoască propria umanitate sau lipsa acesteia. Era mult prea departe de a fi capabil să audă adevărul de la ea, mai

ales de la ea, sau de la oricine altcineva.

Se trezi fixându-l cu privirea pe băiatul care cânta la *samisen*, ca și când i-ar fi ascultat muzica. Acesta tremura vizibil.

– Copilului îi este frig, zise ea încet.

Kira întoarse capul spre ea, de parcă ar fi căutat să vadă ce insultă, dacă era cazul, ar putea implica faptul că se concentra pe băiat, și nu pe el. Se răsuci pe perna pe care stătea, cu picioarele încălzite sub cuvertură.

– Ți-e frig, băiete? întrebă el.

Ca de obicei, nu era nimic în neregulă cu întrebarea inofensivă. Și totuși, ca întotdeauna, ascundea adâncimi terifiante...

Băiatul se uită în sus și din nou în jos, clătinând din cap. Continuă să cânte, fără cusur, ca și cum viața lui depindea de asta.

Kira se uită înapoi la Mika zâmbind.

– Vezi? spuse el. E făcut din același aluat de la țară, ca și mine. Noi acceptăm lucrurile așa cum sunt.

Se uită liniștitor la băiat, ascultând cum cânta.

Dezgustul se ridică precum fierea în gâtul lui Mika, în timp ce cea mai mare temere a ei îi invada mintea: spaima că, până în momentul în care se va întoarce la Ako, nu va mai rămâne nimeni care să poată acționa pentru a-l împiedica pe acest monstru să-i consume căminul așa cum își consuma propriul domeniu, sugând viața din oamenii săi. Nimeni care să-i răzbune tatăl și să-i elibereze spiritul... nimeni, cu excepția ei.

Își strecură mâna într-una din mânecile chimonoului și atinse punguța cu otravă pe care o ținuse cu ea în tot acest timp. Frica lui Kira de trădare îl părăsea rar, chiar și în interiorul zidurilor propriului castel... și știa că, dacă l-ar fi ucis, nu ar mai fi văzut deloc Ako. Dar ce ar mai însemna reîntoarcerea, dacă nu va mai exista nimic la care să se întoarcă? Nu avea nevoie decât de o clipă...

Privirea lui Kira rătăci peste curtea interioară, unde un grup de soldați făceau exerciții de arte marțiale sub ochiul critic al unui instructor.

Retrase plicul mic de otravă din mânecă și își scoase mâna, ciupind tare și rupând săculețul de pânză fragil. Pudra fină, inodoră, se vărsă în ceaiul lui Kira și se dizolvă imediat.

Mika strecură rămășițele punguței înapoi în mânecă, în timp ce Kira se răsucea spre ea din nou.

– În curând ne vom întoarce la Ako, doamna mea, și nu vei mai găsi iernile atât de amare...

Ea luă o ceașcă de ceai și sorbi din ea, întâlnindu-i în sfârșit ochii în timp ce vorbea.

– ...și aș dori să văd eu însumi primăvara de acolo.

Kira zâmbi larg cu anticipare, luându-și propria ceașcă și ridicând-o la buze.

Mika continuă să se uite la el, încercând să-și mențină expresia naturală în timp ce aștepta ca el să ia prima înghițitură, concentrându-se atât de intens pe el, încât abia își aminti să respire.

Kira ezită, observând atenția ei neobișnuită. Ea își coborî privirea, încercând să facă să pară că gândul de a se reîntoarce la Ako era cel care o îndemnase să se uite la el cu atâta speranță. El zâmbi ușor.

– Poate că m-am înșelat. Copilului pare să-i fie frig. Își coborî din nou ceașca și i-o întinse băiatului. Poftim, încălzește-te.

Băiatul își ridică privirea, surprins de gest. După un moment, își puse deoparte instrumentul și luă ceașca în mâini, alinat de căldura acesteia.

Mika îl privea, înghețată de groază, conștientă de faptul că ochii lui Kira erau fixați asupra ei acum. Băiatul ridică ceașca la buze...

– Nu!

Mika se aplecă și plesni ceașca din mâinile lui, cu un strigăt. Rafinatul vas *raku* se sparse pe podea, împrôșcând pe *tatami* ceaiul otrăvit. Se uită în sus la Kira, cu ură și dispreț.

El îi întoarse privirea cu o expresie de reproș și dezamăgire, apoi se întinse brusc și o apucă de încheietura mâinii. O strânse atât de tare, încât lui Mika lacrimi de durere începură să-i ardă ochii. Luptând disperată să-și ascundă teama bruscă, tânăra își desprinsе privirea de a lui, prinzând o mișcare cu colțul ochiului. Cineva se uita la ei din ușa din spatele lui. *Vrăjitoarea*.

Orb la prezența lui Mitsuke, Kira îi răsuci încheietura mâinii, silind-o să se uite la el. Cuvintele lui erau la fel de blânde ca totdeauna, chiar dacă mâna îi tremura de furie.

– Cât de mulți oameni au murit, murmură el, și câți mai trebuie să moară pentru ca o femeie ca tine să poată avea mâini ca acestea?

Mâna lui i se strânse și mai tare în jurul încheieturii. Îi văzu dorința și frustrarea din ochi în timp ce o forța să-și împletească degetele cu ale lui.

– Strămoșii mei au fost fermieri, nu nobili ca ai tăi. Ei au lucrat pământul de aici. Cel mai sărac din Japonia. Dar au fost inteligenți și răbdători, iar cu timpul au învățat că nici măcar gheața nu

poate sta în calea lor. Mâna lui rece o strivi pe a ei, oprindu-i circulația, până când simți că răceala lui i se scurgea în braț, înghețându-i carnea, făcând-o prizonieră a gheții pentru totdeauna. Suntem obișnuiți să așteptăm pentru a obține ceea ce ne dorim. În primul rând vei fi soția mea, apoi vei ajunge să mă iubești.

Ea simțea nevoia să-i spună că nu dorise niciodată să ducă o viață lipsită de sens, răsfățată, în detrimentul altora. Că indiferent de câți bani cheltuisese pe acest set de ceai pentru a o impresiona pe fiica răsfățată a unui *daimyo*, aceștia fuseseră iroșiți. Că dacă își închipuia că posedă un curaj și o rezistență egale cu ale strămoșilor ei sau o fracțiune din puterea de care aveau nevoie oamenii pe care îi conducea acum pur și simplu pentru a îndura poverile îngrămădite peste ei și de el, și de natură, atunci era nebun. Că faptul că exploatarea acestor oameni în tot acest timp, iar acum era pe punctul de a-i abandona fără să clipească îl făcea să fie mai demon decât iubita lui *kitsune*...

Tatăl ei fusese un om onorabil, plin de compasiune, ai cărui strămoși plătiseră cu sângele lor, timp de generații, pentru a ajunge în cele din urmă într-un loc în care părintele ei și oamenii ale căror vieți depindeau de el să poată trăi în pace. Chiar dacă legile și tradițiile scrise în piatră spuneau că nu vor fi niciodată toți egali, totuși, tatăl ei înțelegea și datoria de stăpân, toată lumea din Ako avea cel puțin atât cât să-și poată duce zilele ca niște ființe omenești.

Dar apoi Kira și vrăjitoarea îl uciseseră și nimic nu avea să mai fie la fel.

N-ar iubi niciodată un om precum Kira, chiar dacă acesta ar urmări-o pentru eternitate. N-ar simți nimic pentru el, în afară de ură și dispreț.

Ardea de dorință să-i arunce adevărul în față ca pe un ceai fierbinte: *Ea îl iubea pe Kai și, indiferent de ceea ce se întâmplase, avea să-l iubească mereu, doar pe el, pentru totdeauna...*

Vindeți animalul acela olandezilor. Putea auzi ultimul ordin al lui Kira, la fel de clar cum își amintea amenințarea lui: Fă-mă de rușine, și o să pun să fie ars de viu.

Kai... Își înghiți vorbele furioase de parcă erau otravă, cu o dificultate agonizantă, coborându-și privirea în timp ce își lăsa brațul moale în strânsoarea lui Kira. Se uită într-o parte... și o văzu pe vulpea-vrăjitoare, încă în pragul ușii, fixându-i cu privirea, cu o invidie tăcută, criminală.

Era aproape miezul nopții când Kai și Oishi fugiseră peste podul Dejima. Olandezii nu îndrăzniseră să-i urmeze, dar Kai le mai putea auzi amenințările, țipetele și blestemele...

Oishi strigase din mers ceva ce Kai nu înțelesese către gardienii aflați de pază la punctul de control de la țărm, atunci când aceștia încercaseră să-i blocheze drumul. Santinelele se retrăseseră pentru a le permite să treacă și se întorseseră ținând cu sulițele și archebuzele către insulă, în eventualitatea că vreunul dintre străini era suficient de nebun pentru a-i urmări.

Samuraiul avea pregătiți doi armăsari. Kai se aruncase în șa și lăsase frâu liber animalului, știind că-l va urma pe Oishi în timp ce se depărtau călare. Minte lui, identitatea sa, orice dincolo de instinctul de supraviețuire, părea să fi dispărut, rămas în urmă, undeva în coșmarul de cuști și labirinturi unde fusese ținut... nu avea nicio idee cât de mult timp. La început, chiar senzația de vânt pe față și vederea cerului înstelat al nopții păruseră niște halucinații. *Era liber...?* Sau se va trezi doar pentru a afla că fusese bătut din nou fără sens... sau mai rău, cu senzația că o sabie îi taie gâtul, sau un *oni* îi rupe ficatul...

Cine era omul din fața lui? Câteva fragmente încă sănătoase ale minții lui, aproape îngropată de vie, recunoscuseră vocea lui Oishi când străinul strigase numele lui Mika. Dar din câte văzuse, samuraiul se schimbaseră cumva aproape la fel de mult ca și el.

Oishi nu vorbea cu el în timp ce călăreau și multă vreme nu fusese nimic în mintea lui, care să semene a întrebare sau chiar a gând coerent. Cerul nopții curgea ca sticla topită, mișcându-se și schimbându-și formele, în timp ce drumul pe care se aflau se întorcea și se plia odată cu pământul.

Privi cerul, încercând să-i dea un sens, până când, în sfârșit, mișcarea întâmplătoare a stelelor nu-i mai aminti de felinarele de nave zărite pe mare. Încet, acestea începură să se transforme în constelații ale căror contururi și povești și le amintea dintr-o altă viață, una în care i se spusese, de asemenea, că stelele erau călăuze – și paznici – pentru pasajele nocturne ale vieții.

Și apoi brusc văzu Luna ridicându-se deasupra dealurilor pentru a lumina drumul... ca felinarul strălucitor al unei fecioare divine, care venise la el când fusese pierdut, cu mult timp în urmă, pentru a-l ghida și a veghea asupra lui...

Mika-hime... Mika-hime... Mika... Numele îi umplu mintea precum bătăile inimii pieptul. Minte lui mângâia cuvântul cu o tandrețe căreia îi uitase chiar și sensul. Numele și fața ei deveniră centrul amintirilor sale împrăștiate, retrezindu-i umanitatea, reînviindu-i conștiința, iluminându-i drumul înapoi către umanitate precum lumina lunii pe drumul din față. Imagini fragmentate din fosta sa viață și limba pe care o vorbise cândva, până când olandezii îl amenințaseră că-i taie limba, începură să se adune din nou în tipare concrete de gândire, la fel cum stelele împrăștiate în noapte se readunau încet în constelații. Fără urmă cu urmă, amintirile legate de bunătatea iubitoare a lui Mika aduseră laolaltă trecutul și prezentul, cusute cu un fir diafan de mătase.

Până să se crape de ziuă, își aminti că numele lui era Kai, nu „Corcitura”. Își aminti cine ar fi trebuit să fie, unde-i era locul și cum ajunsese unde ajunsese și de ce se afla acolo când cineva îl aruncase pe Oishi în cușca de fier împreună cu el, ca pe o bucată de carne proaspătă.

Oishi era un luptător mai bun decât se așteptase... cel puțin atunci când alternativa era moartea. *Dar apoi, așa erau majoritatea bărbaților...* Kai se uită la cel care călărea înaintea lui, văzându-l în sfârșit limpede, la lumina zilei. Era sigur că omul era Oishi, dar părea atât de diferit, încât, chiar

de Kai ar fi avut mintea perfect sănătoasă când îi căzuse prima dată privirea pe el, Oishi ar fi fost de nerecunoscut până să strige numele lui Mika într-o ultimă încercare disperată de a-și salva viața.

Dar, până la urmă, poate că faptul că era de nerecunoscut fusese cel care-i salvase viața până atunci. Kai se afla la capătul puterilor în clipa în care ucisese în sfârșit *oni*-ul. Și apoi îi mai aruncă un inamic. *Era atât de obosit să ucidă.* Dar, dacă ar fi știut imediat că era Oishi, omul care predase castelul Ako fără luptă shogunului și lui Kira, Oishi n-ar fi avut timp nici de rugăciune.

Și totuși, ce căuta Oishi acolo? Venise, evident, pregătit pentru evadare, deci nu fusese trimis pe Insula Olandeză de Kira, drept pedeapsă. Se părea că singurul motiv posibil pentru care Oishi își asumase un astfel de risc fusese să-l salveze pe el, însă, pus în balanță cu ceea ce își amintea acum despre trecut, lucrul acesta nu avea absolut niciun sens.

Răsăritul licărea pe suprafața apei, iar el realizează că drumul pe care se aflau urma calea tăiată de un curent de apă larg. În fața lui, o cascadă se revărsa pe suprafața unei stânci bolovănoase, formând un bazin într-o scobitură de la baza acesteia.

– Stop, strigă la Oishi, în timp ce își oprea calul.

Propria voce, vorbind în japoneză, i se păru de nerecunoscut.

Oishi trase de frâiele calului și se uită înapoi.

– Ce e? întrebă el tăios.

Părea pus pe sfadă și îngrijorat când Kai se lăsă să alunece la pământ.

– Ce e? zise iar.

– Apa, murmură Kai, îndreptându-se spre malul curentului de apă, irezistibil atras de el.

Mirosea a moarte, era plin de sânge și, până când toate astea nu încetau să fie adevărate, corpul său nu avea să se simtă viu din nou.

Păși în bazinul de la baza falezii. Era rece ca gheața, dar senzația de apă ca gheața era o parte a existenței sale de atât de mult timp, încât nici măcar nu-și întrerupse mersul. Se așeză direct sub cascadă, lăsându-i puritatea fluidă să-i curgă în jos pe față și păr, și roindu-i peste hainele zdrențuite, în timp ce își freca trupul. Sus, pe deal, îl putea auzi pe Oishi strigând la el, ca și cum era ceva atât de important, încât nu putea aștepta suficient de mult pentru a-l lăsa să spele cel puțin semnele exterioare ale morții vii de la care îl salvase Oishi. Stând sub cascadă, nici măcar nu putea distinge ce spunea samuraiul. Își întoarse mintea spre interior: *Inspiră... concentrează-te... amintește-ți. Expiră... curăță-te... uită...*

Nu putea suporta să se gândească la modul în care Mika s-ar uita la el dacă l-ar vedea acum. Nu

putea nici măcar să înceapă s-o caute, până când nu ștergea cât de multă mizerie și degradare era în stare, amintiri obscene ale brutei ce devenise pentru a supraviețui. Indiferent dacă nucleul spiritului său era intact sau dacă fusese știrbit dincolo de orice speranță de salvare, putea cel puțin s-o caute, să facă ceea ce era necesar pentru a o salva și de a se răzbuna pe Kira. Dincolo de asta, viitorul era gol de orice sens. Părea să-și aducă aminte că întotdeauna fusese așa.

Rămase sub cascadă mult timp, cu mâinile împreunate în rugăciune – deși încă nu avea nicio semnificație reală pentru el –, până când instinctul de conservare a trupului tremurând nu îl mai lăsa să se concentreze asupra sufletului său și i se făcu atât de frig, încât realizează că răceala apei progresase dincolo de amortirea durerii din rănilor sale nevindecate până la înțepăturile hipotermiei ajunse până la oase.

Traversă din nou bazinul și se cățăără înapoi pe malul apei, înainte ca tot creierul să i se închidă.

Aerul era mult mai cald acum decât fusese apa, chiar dacă vântul încă îl făcea să tremure. Era surprins să vadă cât de mult urcase soarele pe cer. Râul era mărginit de arbori și arbuști. Era chiar și mai surprins să vadă frunze noi și verzi și flori îmbobocind, realizând că era deja primăvară. Nagasaki, unde se afla Dejima, era situat pe cea mai sudică insulă mare a Japoniei, dar în Ako primăvara nu putea fi cu mult în urmă...

Zdrențele ude ale jachetei și pantalonilor aruncate de străini pe care le purta acum atârnavu incomod pe el, iar briza i le lipea de corp. Fâșiile și panglicile hainelor sfâșiate i se așezau pe piele în mers, ca și cum ar fi fost acoperit de niște ciuperci dezgustătoare, dar nu avea altă opțiune decât să se dezbrace în pielea goală și, fie într-un caz, fie în celălalt, dacă Oishi ar fi arătat cel mai mic semn de dispreț cu privire la înfățișarea sa, Kai nu era sigur că mai avea suficient autocontrol pentru a se împiedica să-l ucidă acolo, pe loc. Își frecă brațele sperând că Oishi aprinsese cel puțin un foc și pregătise ceva de mâncare în timp ce aștepta.

Samuraiul zăcea întins în iarbă lângă cai, dormind buștean. Lui Kai îi venea să-i tragă un picior. În schimb, se holbă la celălalt bărbat, putând să se uite acum cât voia fără să ofenseze, studiind modul în care Oishi se schimbase fizic față de omul pe care și-l amintea.

Conciul lui de samurai, întotdeauna legat îngrijit la spate, tăiat drept și fixat cu ulei de mentă în partea de sus a craniului ras, era acum o masă legată neglijent, trasă înapoi pur și simplu pentru a nu-i cădea pe ochi. Peticul odată perfect ras de pe partea de sus a capului nu mai fusese nici măcar tuns, probabil, niciodată în tot timpul în care Kai fusese plecat. Îmbrăcămintea de samurai cândva foarte fină a lui Oishi, făcută din brocarturi și mătăsuri grele, dispăruse și ea. Acum purta doar un chimonou simplu și *hakama* liberi, legați peste el, făcuți din bumbac sau chiar cânepă, și era greu de spus ce culoare avuseseră inițial. Nu era niciun mon al vreunui clan vizibil pe ele: *Oishi devenise un ronin.*

Și totuși, erau ronini și ronini. Kai nu se așteptase ca Oishi să renunțe la mândria și la demnitatea sa, dar și la castelul stăpânului său. Era ultimul om de la care Kai s-ar fi așteptat să-și piardă

inima atât de complet. Indiferent ce altceva gândea despre Oishi, credea că acesta avea cel puțin coloană vertebrală. Oare șocul atâtor lucruri care merseseră prost îl schimbase într-atât?

Sau exista un alt motiv...?

Oishi slăbise foarte mult. Pielea lui, acolo unde nu era proaspăt arsă de soare de la călătoria călare la Nagasaki, era la fel de palidă ca aceea unui om care fusese bolnav timp îndelungat. Sub ochi avea umbre adânci, ca niște vânătăi. Și să-l găsească dormind într-o astfel de postură vulnerabilă, fără să tresară măcar la apropierea lui, era ca și cum noaptea trecută își folosisese ultima urmă de rezistență și fusese doborât de epuizare acolo unde se afla.

Acum, Kai era și mai surprins de faptul că Oishi supraviețuise luptei lor din arenă. Văzu pete de sânge pe hainele lui, dar niciun semn de rană serioasă. Un fel de putere trebuie să-i fi rămas în continuare în interior, o rămășiță a omului de care își amintea Kai – un anumit impuls care încă ardea cu atâta înverșunare încât, chiar și așa slab cum părea acum, Kai nu fusese în stare să-l taie dintr-o singură lovitură.

Se aplecă, întinzând mâna să-l scuture pe Oishi, să vadă dacă acesta era cu adevărat doar adormit sau leșinase. Când mâna i se închise în jurul brațului samuraiului, apa rece picură din părul său lung și din hainele ude.

Ochii lui Oishi se deschiseră, iar el sări în picioare, ducând mâna după sabie. Apoi se clătină, ca și cum creierul lui confuz de somn rămăsese în urma reflexelor.

Kai rămase cu ochii la el, fără expresie, cu mâinile în jos, pe lângă corp.

Oishi îi întoarse privirea, încruntându-se. Își șterse apa de pe față, arătând pentru o clipă de parcă ar fi crezut că fusese scuipat. Kai îl privi cum încerca să ghicească dacă se confruntă tot cu un criminal sălbatic sau dacă omul redevenise de fapt ceea ce Oishi gândea de obicei că era.

Katana și cuțitul pe care Kai le păstrase când evadaseră zăceau în iarbă, acolo unde le aruncase. Nu făcea nicio mișcare spre ele, nicio mișcare de niciun fel, pur și simplu aștepta. Circumspecția dispăru de pe față și din postura lui Oishi. În final, se întoarse, de parcă luase o hotărâre, și se îndreptă către șaua celui mai apropiat cal. Scoase ceea ce părea a fi un pachet de haine curate. Se întoarse și i-l întinse.

– Pune-ți astea.

Nu era o ofertă. Nu era o cerere. Era un ordin, ca și cum nimic nu s-ar fi schimbat, cel puțin între ei.

Kai își încrucișă brațele. Întâlni privirea lui Oishi, de data aceasta fără a face niciun secret din resentimentul lui sau din refuzul de a se supune.

– De ce ai venit după mine? întrebă el. M-ai urât de când eram copii.

Oishi aruncă pachetul de haine. Acesta ateriză la picioarele lui Kai. Pentru o clipă, ceva licări în ochii lui ca și cum gândurile i-ar fi zburat înapoi la amintirea primei lor întâlniri – resentimentul la ideea că, în toți acești ani, Kai gândise despre el că nu fusese nimic mai mult decât un copil, însă expresia lui îi arătă lui Kai doar același dispreț liniștit pe care îl afișa mereu.

– Ți-am spus. Domnița Asano trebuie să se căsătorească la *Shunki Korei-sai*.

Luna Nouă de primăvară...? Kai tresări. Nu-și amintea ca Oishi să-i fi spus așa ceva. Poate că asta îi strigase, ignorând faptul că un om care stă sub o cascadă era practic surd.

– Ce-ți pasă ție? spuse Kai cu amărăciune, în timp ce implicațiile depline ale ceea ce tocmai auzise se înregistrau în mintea lui. Privirea sa era ca un tăiș de sabie, ascuțită de amintirea trădării și a furiei inutile. Când Kira a luat-o, erai în genunchi.

Oishi reacționează de parcă ar fi fost lovit în plină figură. Ochii lui străluceau de furie.

– Am fi fost uciși cu toții, zise el categoric. Și tu la fel. De ce folos i-ai fi fost mort?

Kai se strâmbă.

– De ce folos îți sunt ție?

Oishi se uită pur și simplu la el, refuzând să onoreze întrebarea cu un răspuns, ca și cum încă se aștepta de la Kai să-i urmeze fiecare ordin, fără nicio explicație. Ca și cum, chiar și așa cum arăta acum, credea că sângele lui de samurai era la fel de evident ca și sângele amestecat al unei corciturii și cerea ascultare strictă de la inferiorii lui.

– Urmează-mă sau du-te înapoi la ceea ce ai fost.

Se întoarce spre calul său, dezlegă frâiele de arbustul de care erau legate și se pregătește să urce în șa.

Kai se mișcă în sfârșit și îl apucă pe Oishi de braț, trăgându-l și răsucindu-l în jos din nou.

– Nu te întoarce cu spatele la mine, ronin!

Sabia lui Oishi era afară din teacă, gata să-i taie capul lui Kai.

Kai se uită la sabie și înapoi la chipul lui Oishi, fără ca măcar să clipească. Privirea lui era la fel de rece ca moartea. Dar apoi, încet, expresia i se schimbă într-un refuz uman și încăpățânat de a fi ignorat.

– Să te urmez *pentru ce*?

Oishi îi susținu îndelung privirea, fără să vorbească, de parcă mai repede s-ar fi înecat în cuvinte decât să se explice în fața omului pentru care, nu mai departe de noaptea trecută, își riscase viața spre a-l salva.

Kai se întrebă dacă Oishi îl va vedea vreodată ca pe o ființă omenească, chiar și după tot ceea ce făcuse să-l salveze... chiar și după toate prin câte fostul *karou* al lui Asano trebuia să fi trecut el însuși în anul care se scursese. Oare chiar își închipuia că doar pentru că furase o corcitură de la olandezi, aceasta îi aparținea acum, pentru a fi folosită cum credea el de cuviință...?

Kai aștepta, la fel de tăcut și de ferm, refuzând să dea înapoi sau să accepte de la Oishi ceva mai puțin decât recunoașterea că îi era egal... sau, dacă nu, moartea. După tot ceea ce suferise în mâinile olandezilor, nici chiar moartea nu însemna nimic pentru el, în comparație cu dreptul de a fi tratat ca o ființă omenească.

În cele din urmă, privirea lui Oishi fu cea care a cedă. Își băgă sabia în teacă, recunoscând tacit adevărul: *Anul care trecuse schimbase totul.*

Trădarea și capriciul nemilos ale lui Kira făcuseră din fosta lor relație una fără sens. Îi deposedase pe amândoi de tot ceea ce contase vreodată pentru ei și le zguduise sănătatea mentală până la punctul de a o distruge. Fuseseră amândoi în mod irevocabil transformați în oameni pierduți... oameni complet schimbați, străini chiar și pentru ei înșiși.

Oishi înghiți dureros, ca și cum și-ar fi înghițit literalmente mândria, înainte de a vorbi din nou.

– Kira are o mie de oameni sub comanda lui. Este, de asemenea, protejat de vrăjitorie.

Kai se îmbătoșă, în timp ce cuvântul smulgea membrana fragilă ce-i acoperea o amintire nevindecată.

– Când ți-am spus asta, m-ai alungat.

– M-am înșelat. Oishi se strădui cu greu să rostească vorbele, abia mai mult decât o șoptă, încă privind în pământ. Nu mi-am făcut datoria față de stăpânul meu.

Își ridică din nou capul și, pentru prima dată, Kai văzu în ochii celui lalt bărbat ceva ce cunoștea, ceva cu care putea relaționa: *remușcări și rușine.*

Pentru prima dată, Kai începu să înțeleagă motivul real pentru tot ceea ce Oishi nu-i spusese și motivul pentru care explicația îl costa atât de mult... cât de nemăsurate trebuiau să-i pară adâncimile umilinței, durerii și trădării pe care le simțea Oishi unui om care nu învățase niciodată cum să înoate.

– Nu știu cine sau ce ești, continuă Oishi, dar am nevoie de ajutorul tău.

Nimic care să sune a scuză în cuvintele lui, dar acesta era adevărul, la fel de transparent ca apa

care curgea în spatele lor.

Veni rândul lui Kai să ezite, în timp ce un lucru foarte asemănător cu disperarea pune stăpânire pe Oishi. Kai se întreba mai mult decât oricând unde fusese Oishi în timp ce el lupta ca să rămână în viață pe Insula Olandeză, ce anume lăsase ridurile adânci care îi îmbătrâniseră prematur fața și-i încrâncenă atât privirea. Arăta de parcă ar fi fost un ronin proscris timp de o jumătate din viață, în loc de mai puțin de un an...

Kai se uită în zare, încruntându-se. Oriunde o fi fost Oishi, ce, pe iadul lui Enma, își închipuia că ar putea face ei doi pentru a răzbuna moartea lui Asano și a o scăpa pe Mika de Kira?

Kira avea o mie de oameni sub comandă. Se aștepta Oishi să-i ucidă el pe toți, de unul singur? Era o veche superstiție că un om care a ucis o mie de oameni va deveni un demon... *dacă nu fusese un demon de la bun început*. Oishi își închipuie oare că viața omenească a ajuns să nu mai însemne nimic pentru el, după anul petrecut pe Dejima? Sau că el s-ar putea lupta cu iubita *kitsune* a lui Kira pe propriul ei teren vrăjitoresc?

Chiar dacă ar putea aduna o parte din războinicii împrăștiați ai lui Asano, n-ar fi niciodată suficienți pentru a tranșa situația. Ar fi o adevărată sinucidere, dar poate că nu mai conta pentru Oishi. Poate că hotărâse până la urmă că era mai bine pentru un samurai să moară ca un câine, luptând fără speranță, decât să moară acoperit de rușine.

Cu toate astea, Kai nu era samurai. Îl ura pe Kira pentru ceea ce îi făcuse lui și stăpânului său, dar îl ura suficient de mult ca să moară căutând răzbunare? Era liber acum și recunoscător pentru asta. Oishi nu o făcuse pentru el. Nu-i datora nimic lui Oishi. Și oare asta mai era lupta lui...?

Însă apoi își aminti de Mika. Mika... numele ei, ochii ei, zâmbetul ei. Simplul fapt că existau încă în aceeași lume.

Faptul că și-a dat seamă de asta îl trase înapoi, vindecându-i mințile. O iubea, o iubise întotdeauna, atât de mult încât ar fi făcut bucuros orice pentru ea... în afară de a-i distruge viața.

Dacă nu făcea nimic să-l ajute pe Oishi, mai putea trăi cu sine însuși, știind că omul care distrusese viețile tuturor și scăpase nepedepsit controla acum nu numai Ako, ci fiecare gură de aer luată de Mika?

Chiar dacă destinul său era să nu doarmă niciodată alături de ea, să nu-i fie soț sau iubit, ce ar mai însemna să știe că împărtășeau în continuare aceeași lume, ce ar mai însemna orice altceva, dacă ea era silită să împartă patul cu omul care îi ucisese tatăl?

Poate că singurul mod în care va fi vreodată capabil să-i arate lui Mika cât de mult însemnase pentru el toată viața lui, cât de mult ar vrea să-și dea viața pentru ea, era să renunțe la tot pentru ea.

Kai se întoarse în cele din urmă spre Oishi, cercetându-i ochii pentru a vedea adâncimea hotărârii lui.

– Dacă mai îngenunchezi vreodată înaintea lui Kira, spuse el, îți tai capul.

Adună grămada de haine pe care samuraiul le aruncase în fața lui și se îndreptă din nou, la timp pentru a vedea șocul de pe fața lui Oishi auzind cum o corcitură îl amenința cu răzbunare de samurai. Și totuși, expresia nedumerită i se dizolvă în ceva mult mai aproape de ușurare, când își dădu seama că vorbele lui Kai însemnau că tocmai acceptase să se alăture răzbunării lui. Oftă, în timp ce Kai se depărta să se schimbe.

– De unde ai învățat să lupți așa? întrebă brusc Oishi.

Kai se uită peste umăr, iar ironia îi transformă pe jumătate zâmbetul în rânjet.

– De la demoni.

Când ajunseră la Muntele lui Buddha, unde Oishi îi spusese lui Chikara să-l aștepte, era pe la apus, în a cincea sa zi de călătorie împreună cu Kai.

Vorbise puțin pe drum, iar Kai nu spusese aproape nimic, punându-i doar, ocazional, câte o întrebare scurtă: *Unde fusese în tot acest timp? Unde trebuiau să ajungă? Cine va fi acolo? Și apoi ce...?*

Îi răspunse cât mai bine, constatând că devenea mai ușor să-i dea explicații cu cât mergeau mai mult împreună. Era, totuși, ușurat că acesta avea mai puțin chef de vorbă decât s-ar fi așteptat și dacă ar fi fost doi străini care merg din întâmplare pe același drum, îndreptându-se spre aceeași destinație... același destin. *Nu toți rătăcitorii erau neapărat rătăciți.*

El îi pusese lui Kai doar o singură întrebare. Văzuse și experimentase mai mult decât suficient în cele câteva ore ale sale pe Insula Olandeză ca să aibă toate celelalte răspunsuri de care avea nevoie. Dar, în timp ce mergeau, Kai murmură uneori ceva neauzit, mereu cu ochii drept înainte sau în pământ. La un moment dat, comportamentul său îl irită pe Oishi până la punctul de a-l face să vorbească și în cele din urmă îl întreabă pe Kai ce face.

Acesta îl privi de parcă ar fi uitat că mai era cineva lângă el.

– Mă rog, murmură el.

Apoi privi în altă parte, de parcă nici n-ar fi fost mare lucru.

După aceea, Oishi a fost sigur că unul dintre ei o luase razna, dar nu mai era atât de sigur că știa care era acela.

Deși Oishi se îndoia că respectiva corcitură mai călărise vreodată, Kai își conducea calul cu aceeași ușurință inconștientă pe care o arătase în îmblânzirea câinilor de la castel, ca băiat de canisă... ca și cum comunica mereu cu animalele la un nivel la care niciun om obișnuit n-ar putea s-o facă vreodată. Dar, de altfel, Kai era capabil să vadă și demoni, lucru de care, de asemenea, niciun om obișnuit nu era în stare...

Oishi nu mai era atât de sigur de ceea ce era, de fapt, corcitura. Și totuși, cu cât se uita mai mult la Kai, care călărea alături de el, cu părul lung prins la spate, îmbrăcat într-un chimonou și *hakama*, purtând o sabie trecută prin centură, cu atât mai ușor îl confunda cu un ronin anonim. *Un alt ronin anonim*, se corectă, așa cum impunea realitatea.

În cele din urmă, zăriră, în întunericul care se lăsa peste Muntele lui Buddha, niște torțe aprinse și un mic grup de focuri de tabără, iar îndoiala tăcută a lui Oishi despre cum vor reacționa camarazii săi la faptul că aducea cu el corcitura se stinse, în timp ce gândul de a se întâlni cu vechii săi prieteni îl umplea de un optimism proaspăt.

Pe măsură ce se apropiau în lumina focului, numără siluetele a douăzeci de oameni care stăteau în fața templului antic în ruine ce dădea numele muntelui. Câțiva dintre ei îl strigară și-i făcură semn cu mâna, dar putea spune că, dându-și seama că nu călătorește singur, îl urmăreau acum cu un amestec de anticipare și curiozitate.

Descălecă și oamenii se adunară în jurul lui, rostind și numele lui, și pe al lor, atingându-l ca pe un frate de mult pierdut. Înconjurat de căldura primirii, zâmbi parcă pentru prima dată într-un an și probabil că așa și era, îi salută, glumind cu unii, îmbrățișându-i pe alții. Zâmbetul i se lărgi și mai mult când îl regăsi pe Chikara și îl laudă pentru treaba bună pe care o făcuse într-un interval de timp atât de scurt.

Își dădu seama că însoțitorul lui, Kai, nu li se alăturase decât atunci când unul dintre oameni întrebă cine era străinul. Când a răspuns, toate capetele s-au întors în direcția lui Kai, surpriza lor transformându-se în neîncredere și apoi în dispreț, dându-și seama că acela pe care îl luaseră drept un alt samurai era doar corcitură ce trece drept om.

Kai le întoarse privirea. Ochii lui erau ca niște fântâni întunecate de amintiri când întâlneau privirile celor care îl bătuseră atât de crunt ultima dată când se aflaseră atât de aproape împreună. Încă ținea strâns frâiele celor doi cai, ca și cum era gata s-o ia la fugă în cazul în care aceștia ar fi făcut vreo mișcare spre el.

Numai Chikara îi ieși înaintea, rânjind cu ușurare în timp ce întindea mâna să ia frâiele calului tatălui său de la Kai. Oishi îl văzu înclinându-se scurt, dar vizibil, în fața fostului său *sensei* și cu un zâmbet de bun venit atât de autentic, încât era ca și cum ar fi încercat să compenseze toată suspiciunea și ostilitatea de pe fețele oamenilor încă adunați în jurul lui Oishi.

Oishi avu un moment ciudat de dezorientare când doar fiul său, din toți cei aflați acolo, salută corcitura în același mod în care oamenii lui îl salutaseră pe el. Se simțea de parcă se detașase de el însuși și privea o scenă dintr-o piesă de teatru, fără să înțeleagă ceea ce se întâmpla.

Oftă, privind din nou în jur, în timp ce Kai pleca cu Chikara să-l ajute să aibă grijă de cai, iar restul oamenilor își îndreptau din nou atenția către el.

Oishi își consumă ceea ce-i mai rămăsese din energie ascultând raportul lui Chikara și apoi poveștile individuale și informațiile aduse de roninii pe care fiul său îi căutase – cei care fuseseră dispuși să i se alăture. Reușiră să contribuie semnificativ la cunoștințele sale de bază asupra situației.

Când termină de ascultat rapoartele fiecăruia și de spus propria poveste, noaptea înaintase bine. Îi trimise pe toți să se culce, iar el ar fi adormit acolo, în tabără, lângă foc, dacă Chikara nu l-ar fi silit să se întindă, punând mantia lui peste amândoi ca să se apere împotriva frigului.

Ultimul gând al lui Oishi, în timp ce închidea ochii, era că nu-l mai văzuse pe Kai de când sosiseră. Se întrebă dacă nu cumva corcitura ascultase conversațiile de undeva de dincolo de

lumina focurilor de tabără... dacă preferase să se culce cu caii, mai degrabă decât să doarmă cu samurarii care pierduseră totul, dar nu și credința în propria lor superioritate... dacă va mai fi încă aici, dimineată...

Dimineata venit mult prea repede, razele orbitoare ale soarelui forțându-l să deschidă pleoapele cu insistența unei mame care își îndemna fiul leneș să se scoale. Când fu în sfârșit atât de conștient cât să-și amintească unde se afla, se trezi cu un zvâcnet de anticipare care îi făcu tot corpul să intre în alertă.

Majoritatea celorlalți bărbați erau deja în mișcare, aducând focurile mocnite înapoi la viață pentru a pregăti ceaiul și o masă, la fel de dornici ca și el să vadă piesele de puzzle pe care le adunaseră, îmbinate în planul promis de el. Erau plini de speranța pentru ceva mai semnificativ decât o viață întreagă petrecută făcând munci necalificate, care erau sub demnitatea lor sau le erau chiar interzise ca samurai... sau o viață în care nu și-ar fi găsit locul nicăieri.

Stăteau împreună uitându-se la panorama care îi fusese ascunsă lui Oishi când ajunsese noaptea trecută, motivul pentru care acest loc era numit Muntele lui Buddha. Cândva, cu eoni în urmă, fusese un munte mult mai mare, un vulcan ce erupsese cu o violență care trebuie să fi aruncat cenușă până în ochii lui Amaterasu însăși. Ceea ce rămăsese, după nenumărate secole de vindecare a naturii, era o căldare cu maluri abrupte, acoperite cu un strat de sol vulcanic bogat, învăluită acum în verde auriu de plantele unui nou anotimp, care se trezeau acum la viață.

Cărări la fel de abrupte pe toate părțile duceau la marginea neregulată a căldării. În cel mai înalt punct de-a lungul marginii se așterneau rămășițele unui templu budist, ce putea fi considerat antic acum și care fusese de mult abandonat. Încă strălucea în lumina soarelui, cu urme de frunze de aur, care decoraseră odată cornișa și frontonul. Bărbații se așezară cu fața spre el și plecară toți capetele într-o rugăciune tăcută.

Oishi venise pentru prima oară aici atunci când era doar un băiat, însoțindu-l pe tatăl său și pe un mult mai tânăr *daimyo* Asano într-un pelerinaj, după moartea soției stăpânului lor. Oishi își amintea de surpriza pe care o avusese atunci când găsisse templul în ruine. Cutremurele frecvente din zonă fisuraseră roca de sub el, iar o alunecare de teren înghițise jumătate din pământul pe care stătea... și o jumătate din templu odată cu el.

Oishi nu înțelegea de ce Asano alesese acest loc singuratic, abandonat, pentru a veni să se roage și să caute consolare. Doar curajul stăpânului său și încrederea necondiționată a tatălui său, sau obediența, îl convinseseră să-i însoțească la ruine. Cioturi de copaci se înălțau în spațiul gol de unde cândva imaginea lui Amida Buddha privea cu infinită compasiune la cei care veneau aici să caute alinare.

Dar, odată aflat în interiorul trosnind și oftând al templului, Oishi fu uimit să constate că gaura

care se căsca în locul în care fusese statuia se deschidea spre o lume cu dealuri verzi și un cer albastru însoțit, o priveliște la fel de idilică și de frumoasă ca oricare alta pe care o văzuse vreodată, o lume nouă încadrată de ruinele trecutului.

Se simțea de parcă i s-ar fi dezvăluit o fărâmbă din ceea ce se afla dincolo de ziua de azi și de mâine, o viziune a locului în care sufletul se odihnea între o viață omenească și alta, în timpul procesului continuu de transformare, până când ultima iluminare era atinsă și, odată cu ea, odihna veșnică pe câmpiile preamărite. Abia atunci înțelese cu adevărat de ce preotul care îi însoțise spusese că sensul vieții nu era să cauți fericirea, ci să devii mai înțelept...

O siluetă singuratică apărură din umbra intrării măcinate de timp a templului, ținându-și în mână sandalele. Se opri pe treptele de piatră de afară pentru a le încălța și apoi începu să-și croiască drum pe deal în jos, spre tabăra lor. *Un ronin, care se adăpostise pe neașteptate acolo pe timpul nopții...?*

Nu, își răspunse el, surprins din nou de revelațiile neașteptate ale acestui loc. *Era Kai*. Corcitura mergea cu capul în jos, fără să privească spre ei sau să dea vreun semn că știa că nu era singur, dar venind totuși spre locul unde erau adunați.

Alesese pur și simplu să doarmă acolo, peste noapte sau se dusesse acolo să se roage, pentru a-și continua curățirea spiritului, după tot ce fusese forțat să facă și tot ce i se făcuse lui însuși din a doua zi a luptei în onoarea shogunului cu aproape un an în urmă? Oare corcitura chiar murmurase rugăciuni în timpul călătoriei lor? Înțelegea cu adevărat ce era o rugăciune sau care era semnificația pământului sfânt? Oishi își scutură capul, când ceva ce Basho îi spusese odată despre Kai îi perie marginea conștiinței, dispărând apoi, din nou, înainte de a putea capta gândul.

Se întoarse cu fața la oamenii lui, ale căror capete erau încă plecate în rugăciune, fără a spune nimic ca să le atragă atenția, conștient de faptul că ar putea lua purtarea inexplicabilă a lui Kai drept o profanare intenționată a pământului sfânt.

– Vă cer iertare, zise el, în cele din urmă, și fețele lor se ridicară, concentrându-se asupra lui.

Expresiile lor arătau curiozitate și neînțelegere.

Cei câțiva războinici ai lui, ronini fără stăpân, slujitori încă loiali, ascultau într-o tăcere plină de așteptare.

– Nu v-am spus nimic până acum pentru că inamicul veghea și a trebuit să fiu sigur, dar acum a venit timpul. Spionii lui Kira cred că am devenit cerșetori și hoți și că nu mai reprezentăm o amenințare.

Bărbații se uitară unul la altul, curiozitatea lor transformându-se în surpriză și în emoții și mai întunecate, cu toate că nu erau încă siguri de ceea ce auzeau.

– Ceea ce vă propun se termină în moarte, reluă el răspicat. Chiar dacă vom reuși, vom fi spânzurați ca niște criminali pentru sfidarea shogunului.

Deoarece shogunul le interzisese în mod clar să se răzbune pe Kira, nu puteau nici măcar să-și recâștige onoarea prin *seppuku*.

Oishi continuă să vorbească, exprimându-și gândurile care îi ocupaseră mintea în tot timpul călătoriei dificile către Dejima și înapoi, încercând să clarifice pentru toată lumea imaginea de ansamblu a ceea ce aveau de înfruntat.

Nu avea nicio dovadă dacă shogunul îl credea pe Kira nevinovat sau nu, dar suspecta că acesta intenționase tot timpul să pună mâna pe Ako și să i-l dea lui Kira, unul din sfetnicii lui cei mai apropiați. Confiscase, destul de des în trecut, și domeniile altor *daimyo* neutri, cum era și Asano, pentru ofense dintre cele mai meschine până la cele mai absurde, după modelul predecesorilor săi din ultima sută de ani.

Cu toate acestea, în conformitate cu legile *bakufu*, toate părțile implicate într-un act de violență erau condamnate, de obicei, la moarte, indiferent cine era instigatorul. Se întâmpla extrem de rar ca un om să fie cruțat atunci când celălalt era pedepsit, în special dacă shogunul se afla în apropiere, pentru că aceasta implica, de asemenea, o amenințare pentru viața lui.

Ca shogunul să-l cruțe pe Kira și apoi să interzică o răzbunare împotriva lui era mai mult decât neobișnuit... era o crimă împotriva codului samurailor al cărui stăpân suprem pretindea a fi. Shogunul însuși era de neatinș, grație poziției lui căreia chiar și *daimyo* îi datorau loialitate.

Dar nu și Kira. Fie că era vorba de orbirea lui *Inu-Kubou* însuși, de manevrele politice insidioase ale acestuia, sau de vrăjitoarea care îl făcuse pe shogun să le refuze foștilor slujitori ai lui Asano dreptul de a aduce pace în sufletul stăpânului lor, asta nu mai conta.

Ca ronini, erau liberi să meargă pe orice cale, pentru că nu mai aveau nimic de pierdut. Erau chiar liberi să sfideze legea pământului, dar nu liberi de pedeapsă. Acest tip de libertate era un lucru terifiant, pe care puțini oameni îl alegeau de bunăvoie.

Oishi voia ca fiecare dintre cei care îl vor urma să înțeleagă de la început că ceea ce îi aștepta era o sinucidere fără onoare. Nu era un simplu *giri* – datoria lor finală față de stăpânul lor – sau un angajament pe care să și-l asume oricine simțea fie și cel mai mic conflict între *giri* și *ninjo*. Atât loialitatea lor față de Asano, cât și credința lor personală în necesitatea de a servi o justiție mai înaltă trebuiau să fie absolute.

Poate că aveau să moară în luptă, încercând să-l răzbune pe Asano. Cu toate astea, oricare din bărbații care supraviețuiseră pentru a pune capul lui Kira pe mormântul lui Asano, pentru ca spiritul lui aflat în suferință să știe că a fost eliberat în cele din urmă din această lume, trebuia să i se alăture în ceea ce urma prin propria alegere pentru că, în caz de eșec, aveau să fie vânați și executați cu toții ca niște criminali de rând. Indiferent de rezultat, vor fi încălcat legile *bakufu* și

nu numai egalii lor, dar și slujitorii lor... chiar și cerșetorii și proscrisii... aveau să scuipe pe leșurile lor.

Și totuși, dacă reușeau, zeii din ceruri aveau să știe că au acționat onorabil, pentru a îndrepta un lucru greșit. Legile erau făcute de oameni, iar oamenii făceau greșeli. Răzbunarea lor va înlătura dezechilibrul creat de nedreptatea umană, dar, și mai important, va fi făcută de dragul sufletului lui Asano. Scopul lor adevărat nu va fi uitat și, poate, măcar în ochii familiilor lor, dacă nu ai întregii lumi, pata va fi ștearsă de pe numele lor.

Într-un sfârșit, trase adânc aer în piept și zise.

– Jur în fața voastră că nu-mi voi găsi liniștea până atunci când se va face dreptate. Nu voi dormi până când stăpânul nostru nu se va odihni în pace. Și nu mă voi ruga decât pentru a cere iertare cerurilor pentru a-l fi trimis pe Kira în iad!

O tăcere uluită îi urmă cuvintele, dar expresiile de pe fețele oamenilor lui, unele aproape de lacrimi, îl mișcară mai profund decât orice tribut pe care și-l putea aminti. Și apoi o voce, și încă una, și încă una izbucniră în urale în timp ce roninii își strigau sfidarea față de soartă, sau își ridicau brațele în aer pentru a prinde destinul de coadă. Văzu curajul din ochii lor, ochii bărbaților dispuși să lupte până la moarte pentru lucrurile în care credeau, care se născuseră cu convingerea că ceea ce îndrăzneau putea fi sortit eșecului, dar că cei care nu îndrăzneau niciodată în primul rând nu fuseseră niciodată vii cu adevărat.

Kai stătea lângă foc, cu ochii închiși, ascultând discursul lui Oishi fără a părea s-o facă și așteptând ca masa de dimineață să fie pregătită. Lângă el, Chikara amesteca într-o oală de orez, cu ochii strălucind în timp ce asculta discursul tatălui său.

Kai își ridică privirea la auzul uralelor roninilor. Calea Războinicului era calea spre moarte, spuneau unii oameni... și o făceau cu mândrie. În aceste timpuri, majoritatea bărbaților care susțineau acest lucru erau niște idioți care nu participaseră niciodată la o bătălie adevărată sau care nu credeau în niciun lucru pe care l-ar fi apărât cu adevărat, până la moarte.

Existau, totuși, și unele lucruri, și unii oameni, și unele adevăruri care meritau să fie apărate cu riscul morții... iar în timpurile în care lupta era adevărata chemare a samuraiului, el ar fi fost una cu acești bărbați, indiferent de cine, sau ce, sau unde ar fi fost născut. Pentru că atunci când haosul domnea asupra ordinii, cât de bine luptai pentru lucrul în care credeai, oricare ar fi fost acela, conta mai mult decât faptele lipsite de sens legate de o copilărie uitată.

Și chiar în acest moment, fu izbit de gândul că fie că știau, fie că nu, roninii care își aplaudau acum liderul și sensul pe care acesta îl restituia vieților lor erau mai aproape de ceea ce era el, de fapt, decât visaseră vreodată.

Kai oftă și scoase cuțitul. Își trase părul lung în față, ridicând cuțitul să-l... Apoi șovăi. Puse cuțitul înapoi în teacă și trase părul în sus, adunându-l din nou în moțul neîngrijit al unui ronin – gestul lui de sfidare în fața tuturor legilor oamenilor, chiar și ale celor alături de care va înfrunta în curând moartea.

Chikara zâmbea în timp ce ceilalți ronini îl aclamau pe tatăl său și își strigau jurămintele și hotărârea de a face dreptate stăpânului pe care toți îl mai slujeau în inimile lor, stând înaintea altarului Milostivului Buddha, sub ochii strămoșei lor, zeița soarelui. Apoi se uită din nou la Kai, privindu-l cum își termina de legat părul cu o expresie ce trăda satisfacție și înțelegere sinceră totodată.

Ceilalți ronini se adunaseră în jurul lui Oishi care îi făcu semn lui Horibe să desfășoare harta cetății lui Kira și a munților din jur, pe care o adusese cu el. Bărbații murmurau surprinși.

Hazama, fostul secund al lui Oishi, întrebă neîncrezător:

– Cum ai pus mâna pe planurile cetății?

Se uită la Horibe.

Oishi dădu din cap, adresându-i un zâmbet bărbatului care era destul în vârstă pentru a-i fi bunic.

– Tânărul Horibe a sedus-o pe fiica arhitectului, spuse el, incapabil să-și împiedice zâmbetul de a i se lăți, în timp ce Horibe ridica modest din umeri.

Ceilalți – fiecare din ei suficient de tânăr pentru a fi cel puțin fiul lui Horibe – se uitară la el cu o uimire care-l făcu pe Oishi să izbucnească în râs. Restul râseră împreună cu el, dând din cap sau lovindu-l pe bătrân pe spate, în timp ce camaraderia și un sentiment de apartenență le umpleau din nou inimile, după mult prea mult timp, cu ceva mai cald decât soarele de dimineață, ceva care le lipsise în tot timpul în care lui Oishi îi lipsise însăși lumina soarelui.

Oishi întinse mâna, arătând spre planul fortăreței lui Kira, regretând că nu-și puteau permite să mai lungească acest moment însorit. Totuși, un obiectiv fără un plan nu era nimic mai mult decât o dorință.

– Din păcate, nu există decât două căi de acces. Poarta principală, de aici, și aceste stânci de sub zidul de vest, ambele foarte bine păzite. Cel mai bine este să lovim atunci când Kira iese de la adăpostul cetății.

Se uită din nou spre Horibe.

Bătrânul luă cuvântul, indicând spre un alt punct de pe hartă.

– Cu o zi înainte de nuntă, va merge la altarul strămoșilor săi să se roage. Nu știm ce drum va

alege sau cât de multe gărzi va avea.

Oishi se uită la Isogai, a cărui față tânără și frumoasă arăta încă ușor iritată de faptul că tocmai Horibe, dintre ei toți, îi furase locul de bărbat invidiat de toți cei de acolo.

– Isogai, vei merge înaintea noastră în orașul-temple să vezi ce poți afla. Amintește-ți că, până și în apropierea locurilor sfinte, există bordeluri și o mulțime de oficiali cu limba slobodă care le vizitează.

Isogai se înroși, iar oamenii râseră din nou, dar râsul lor era plin de simpatie, și așa era și zâmbetul cu care le răspunse la rîndul lui. Încuviință din cap cu încredere, ridicându-se în picioare, în timp ce ceilalți se aplecau din nou peste hartă, studiind terenul muntos impunător.

Kai se lăsă pe spate, sprijinindu-se de stânca proeminentă de lângă focul de gătit, întinzându-se și încercând să scape de rigiditatea care îi afecta picioarele și coloana vertebrală după lunga cursă călare. Nu putea face nimic altceva acum pentru a-și calma durerea din rănilor cu care se alesese în urma lungului său coșmar de pe Dejima, decât să încerce să aibă răbdare. Se întreba dacă va scăpa vreodată în întregime de durere sau dacă terminațiile sale nervoase și mintea lui fuseseră violate dincolo de orice speranță de recuperare. *Timpul vindecă toate rănilor*, i se spusese cu mult timp în urmă. *Într-un fel sau altul*.

Chikara se oprise din pus orezul în boluri și se uita la el. Văzu că ochii băiatului erau îndreptați spre rănilor de la încheieturile sale, proaspete încă și inflamate, unde cătușele purtate pe Dejima îi mâncaseră din carne. Kai știa că va purta cicatricile cât timp va trăi, chiar dacă ar trăi suficient de mult ca să scape de amintirea fiarelor grele și a lanțurilor care făcuseră eforturile sale de a scăpa mai mult decât inutile.

Se uită din nou la Chikara, la empatia dureroasă de pe fața tânărului ronin, la teama din ochii lui care puneau prea multe din întrebările pe care băiatul nu le putea rosti tare. Își reaminti ce îndurase Oishi, precum și că Chikara știa despre asta.

Nu era nevoie ca tânărul să mai poarte și cicatricile amintirilor sale. Tatăl băiatului cerea și așa destul de la el. Kai afișă un zâmbet liniștitor și întinse mâna, fără să comenteze, după un bol de orez.

Chikara îi dădu bolul cald, îndeajuns de ușurat pentru a-i întoarce zâmbetul, și continuă să împartă mâncarea. Kai se ridică în picioare și luă o înghițitură de orez, în timp ce traversa distanța scurtă, dar infinit de mare, între locul unde stătuse și locul unde ceilalți erau adunați în jurul hărții.

Hazama studia acum harta, devenind mai sceptic atunci când se uită din nou la Oishi.

– Chiar dacă cunoaștem drumul, vom avea nevoie de mai mulți oameni pentru o ambuscadă.

– Atunci îi vom găsi, spuse Oishi. Tu, Chuzaemon și Okuda adunați cât de mulți puteți dintre foștii noștri samurai și apoi ne întâlnim... aici. Arată un alt loc pe hartă. La o fermă pe care Horibe a găsit-o pentru noi.

Basho rânji.

– A sedus-o și pe fiica fermierului?

Râseră din nou, dar Hazama încă nu părea convins.

– Îmi cer iertare, domnule, îi zise el lui Oishi, dar suntem ronini. Cine ne va vinde arme? *Bakufu* ținea evidența strictă a celor care cumpărau arme – mai ales în număr mare – fără vreun motiv evident sau aprobat. Sunt gata să-mi dau viața, dar cum putem reuși fără săbii bune?

Oishi ezită și în privire îi licări ceva ce semăna în mod ciudat cu durerea. Apoi își trase sabia și i-o întinse lui Hazama.

– Ia-o pe a mea, a spus el. Când ne vom întâlni din nou, te voi aștepta cu mai multe.

Hazama se uită o clipă la el fără să-i vină să creadă, ca și cum Oishi tocmai îi oferise sufletul lui... ceea ce, conform codului după care trăiau, chiar o făcuse. Hazama luă sabia din mâinile lui și se înclină. Când se îndreptă, privirea lui era plin de umilință și de venerație. Apoi se aplecă din nou, mai mult.

Kai văzu *mon*-ul familiei lui Oishi pe mânerul sabiei și realizează că lama pe care i-o dăduse lui Hazama nu era o bucată de oțel oarecare. Acesta era probabil ultimul lucru pe care Oishi îl mai avea, de fapt, din cele care purtau blazonul familiei sale, singura dovadă rămasă a cine și ce fusese el odată. *Și-a smuls pur și simplu sufletul din rădăcini și i l-a dat lui Hazama. Nu e de mirare că avea durere în ochi.*

Spre surprinderea lui, Kai simți respect pentru înțelepciunea lui Oishi, dar și pentru altruismul și fermitatea sa ca lider. Se îndreptă spre locul unde stătea Oishi și se opri lângă el, ținând încă bolul de orez în mână, în timp ce se uita la Hazama, iar apoi de la o față la alta, în jurul cercului de ronini.

Yasuno se uită urât la el, ca și cum simpla lui prezență lângă ei ar fi fost o insultă de neiertat. Kai mai luă o înghițitură de orez din castron, privindu-l impasibil pe Yasuno.

– Noi, ceilalți, vom merge la Uetsu, spuse Oishi, aparent neafectat de prezența lui Kai sau de faptul că atenția tuturor se îndreptase dintr-odată asupra lui. Cei mai buni făurari de săbii din țară lucrează acolo...

– De ce este corcitura aici? întrebă Yasuno, incapabil să-și controleze gura, chiar și după un an

fără imunitatea acordată slujitorului unui *daimyo*.

Mâna i se mișcă spre *katana*. Tensiunea în rândul celor din jurul lui deveni deodată atât de mare, încât ar fi putut-o tăia cu sabia.

Kai continuă să-l privească, mestecând orez.

Când Oishi se uită la Kai, o frază din *Cartea celor cinci inele* a lui Musashi îi fulgeră în minte: *Nu lăsa inamicul să-ți vadă spiritul*. Expresia lui îngheță când își aminti cum corcitura se uitase la el, în timpul confruntării lor de după evadarea din Dejima. Oishi realizează brusc că lipsa aparentă de emoție de pe fața lui Kai era ceva mult mai periculos.

Înainte ca Yasuno să se afle sub amenințarea morții, Oishi îl fixă cu o privire plină de mustrare blândă.

– Eu i-am cerut să vină, îl lămurii el.

– Nu-l putem lua cu noi! se împotrivi Yasuno furios. Nu e samurai...

– Niciunul dintre noi nu mai este samurai! a strigat Oishi, biciuindu-i pe toți cu adevărul pe care corcitura îl forțase să-l recunoască.

Yasuno se zbârli ca un câine furios, dar dezaprobarea mocnită din ochii comandantului său îl reduse, în cele din urmă, la tăcere. Mâna îi căzu de pe sabia. Cei din jurul lui priviră în jos sau în depărtare, la fel de spășiți.

Kai îi aruncă o privire lui Oishi, cu o expresie la fel de indescifrabilă ca și reacția lui, la fel de impenetrabilă ca hățișul de emoții pe care se lupta încă să le separe sau chiar să le identifice în mintea lui. Își mută din nou privirea și continuă să mănânce.

Mika îngenunche în fața măsuței care fusese plasată în dreptul ei, fixându-și cu privirea cina, o masă cu adevărat potrivită pentru fiica unui *daimyo*. În jurul inimii tradiționale a unei mese – orezul, servit într-un bol elegant, lăcuit – se aflau tot felul de legume sărate și prune murate și boluri mai mici cu condimente, *wasabi*, sos de soia și altele specifice zonei, al căror nume nu se obosise să-l afle. *Sashimi* preparat din pește proaspăt prins din râurile de munte și felii subțiri de friptură de carne de vânat erau așezate în arcuri grațioase pe farfurii, într-o parte. În cealaltă parte erau un ceainic *raku* și o ceașcă deja plină cu ceai aburind.

Se uita la mâncare, cu mâinile în poală, nefăcând nicio mișcare pentru a atinge ceva. Masa frumos pregătită îi făcea poftă, dar stomacul i se strângea ca un pumn la gândul de a mânca în fața companiei pe care o avea la cină.

Nu era vorba despre Kira, pe care nu-l mai văzuse întreaga zi. Presupunea că trebuia să aibă, în sfârșit, lucruri mai importante în minte decât încă o pretinsă masă cordială în tăcere împreună cu ea... probabil, pregătirile pentru nunta lor. Se uită în jos la mâinile ei. Fusese o vreme în care crezuse că numai perspectiva de a-l vedea din nou ar îmbolnăvi-o prea tare pentru a putea mânca, deși știa că trebuia să mănânce pentru a rămâne puternică, în speranța că într-o zi, într-un fel, șansa ei va veni...

Și totuși, șansa ei nu va veni cât timp va fi prinsă aici, în adâncul munților pe care Kira îi cunoștea atât de bine. Își promisese că va trăi să vadă Ako din nou. Și apoi, într-o zi, îl va lua înapoi...

– Mănâncă, doamna mea.

Mika își ridică privirea, încruntându-se la companioana ei pentru acea seară – vrăjitoarea schimbă-formă care era consoarta lui Kira. *Daimyo* se asigurase ca ea să nu se simtă niciodată singură... sau să nu fie singură... la o masă, nici chiar atunci când el era plecat în vizitele sale lungi la curtea shogunului.

Vrăjitoarea îngenunche în fața ei, îmbrăcată ca întotdeauna în cele mai bune mătăsurii și cele mai elegante brocarturi – ca întotdeauna, în nuanțele multicolore ale pădurii care i se potriveau atât de bine. Culoarele și imaginile de pe hainele ei păreau să se schimbe subtil, în mod constant, chiar și atunci când ea stătea perfect nemișcată, ca și cum, la fel ca frunzele din adâncul pădurilor, modelele lor erau atinse mereu de o briză invizibilă.

Cum Mika nu părea să aibă intenția să mănânce, vrăjitoarea zâmbi, la fel de amuzată de parcă s-ar fi uitat la un copil încăpățânat. O șuviță din părul ei negru alunecă din pieptenii și acele împodobite cu flori care îi decorau coafura elaborat aranjată și se undui prin aer, ca un șarpe în apă, deasupra tăbliei mesei.

Cu mâinile odihnindu-i-se pe genunchi și cu un zâmbet vag încă pe buze, *kitsune* urmări părul mișcându-se cu o viață a lui proprie pentru a ridica bețișoarele lui Mika și a alege o bucată de pește. O ridică în fața tinerei, ademenitor.

Aceasta se uită la ea cu o privire ca de oțel, fără să se miște nici ca să accepte bucata de pește, nici ca s-o evite. Nu îi va da lui *kitsune* satisfacția de a-și trăda vreo teamă sau vreo repulsie, absolut nimic care să-i dea vrăjitoarei sentimentul de control asupra ei. La început, când Mika fusese adusă acolo, vrăjitoarea încercase tot ce-i stătea în putere și tot ce îndrăznea ca să o sperie și să o demoralizeze pe rivala ei, tot ce i-ar fi permis Kira.

Dar Mika își dăduse repede seama că *kitsune* nu i-ar face rău cu adevărat, indiferent de ce era capabilă, pentru că se afla și ea sub sclavia lui Kira la fel de mult ca el într-a ei. Nu doar pentru că obiectivele lor erau aceleași, și bine că erau, din fericire, deoarece, deocamdată, aceste obiective includeau păstrarea ostaticii lor în viață și sănătoasă.

Cum Mika continua să-i întoarcă privirea cu o sfidare rece, vrăjitoarea mișcă bucata de pește înainte și înapoi sinuos, ca o momeală, în fața ei.

– Crezi că-mi pasă dacă mori de foame? Zâmbetul ei deveni zeflemitor. În curând, stăpânul meu va obține ce dorește și-ți vei putea lua viața ca și tatăl tău...

Masca de control a lui Mika se spulberă brusc, cuvintele ei lovind ca un pumn.

– *Tu* mi-ai ucis tatăl!

– Eu oare...? Vrăjitoarea ridică din sprâncene a surpriză nevinovată. Nu tu ai fost cea care i-a frânt inima? A luat la el din milă corcitură, iar tu l-ai trădat cu poftele tale. Ai vrut singurul lucru care îți era interzis.

Cuvintele picurau venin. O altă șuviță de păr șerpui liber, prinse o altă bucățiță de pește crud și o zdrobi între bețișoare. Aceasta se zvârcolea într-o parodie de durere, de parcă ar fi fost în viață și încă se lupta să se elibereze.

– Dragostea ta a distrus Ako, doamna mea...

Mika se uita la cealaltă femeie cu ochii încețoșați de suferință, apărarea ei fiind zdrobită într-o menghină de durere și rușine. Și, în timp ce o făcea, chipul vrăjitoarei se dizolvă, transformându-se, până când trăsăturile acesteia deveniră propria ei față, uitându-se înapoi la ea într-un simulacru de dorință – cu ochii mai luminoși, buzele mai roșii, tremurând cu un fel de dor despre care Mika știa instinctiv că, probabil, îi aprindea fața ori de câte ori se uita la Kai.

– Suntem atât de diferite...? șopti încet vrăjitoarea, iar imaginea-oglină a buzei de jos a lui Mika tremură brusc, ochii cuprinși de dor umplându-se de teama teribilă de a-și pierde singura ei dragoste.

Mika deschise gura, dar nu ieși niciun sunet.

Schimbă-formă izbucni dintr-odată în răs, în timp ce fața ei se transforma din nou, alungând imaginea furată a lui Mika. Șuvițele negre sinuoase care țineau bețișoarele le dădură drumul, cu pește cu tot, pe masă, zvâcnind înapoi în coafura ei înaltă. Iar apoi se ridică în picioare și ieși, încă hohotind.

După ce a plecat, râsul ei rămase să bântuie camera. Mika își acoperi urechile cu mâinile și închise ochii, în timp ce lacrimile îi alunecau de sub pleoape. Și totuși, nu râsul era cel pe care nu îl putea alunga, ci modul găunos în care suna acesta... dar și devastatoarea, mult prea umana frică de pierdere pe care o văzuse în ochii vrăjitoarei când o întrebase dacă erau atât de diferite, în dorința lor pentru o dragoste interzisă.

Fiindcă Mika realiza acum că doar frica fusese reală...

Roninii ajunseră pe faleza de deasupra orașului Uetsu la amiază, sub un cer gri încărcat de nori joși și cu un vânt rece bătând din spate. Rămaseră pe margine, privind în jos la drumul care ducea în oraș, cercetând scena de sub ei după semne de posibile probleme.

Descălecaseră deja, lăsându-și caii printre copaci la ordinul lui Oishi, astfel ca sosirea lor să treacă cât mai neobservată, pentru că nu avea nicio idee despre ce aveau să găsească acolo.

Uetsu făcuse parte din domeniul lui Asano. Fierarii săi pricepuți furnizau majoritatea armelor pe care le purtau războinicii săi, precum și unelte pentru agricultori, tâmplari și alți meșteșugari din întreaga zonă. Oamenii din Uetsu erau foarte mândri de munca lor și, de asemenea, de faptul că Asano îi răsplătea pe măsură pentru ea. Dacă cineva din Ako mai era încă dispus să-i ajute pe slujitorii fostului lor stăpân pentru a-i răzbuna moartea, locuitorii din Uetsu trebuiau să fie primii dintre ei.

Trecuse însă aproape un an de la moartea lui Asano. În timp ce sentimentele locuitorilor din Uetsu era puțin probabil să se fi schimbat, *karou*-ul numit de Kira și suita sa, ca și trupele shogunului, se ocupaseră de domeniu și de oamenii săi în tot acest timp. Era imposibil de aflat ce se mai putuse schimba de la moartea stăpânului lor.

Oishi își conduse tovarășii pe cărarea în pantă din partea de sus a falezei și trecu de primele case de la marginea orașului, având grijă să meargă încet, pentru că cei mai mulți dintre ei erau neînarmați indiferent de ceea ce îi aștepta.

Kai își târa pașii în spatele lor, cu capul în jos, neurmând pe niciunul din ei îndeaproape, prea conștient de faptul că prezența sa în mijlocul lor era doar tolerată, nu și acceptată.

Cu toate acestea, să-și cunoască locul servea mai mult decât unui singur scop. Departele de ceilalți,

simțurile lui puteau citi semnele pe care ei nu le puteau vedea, fără ca ei să fie conștienți de asta... și, urmându-i separat, era liber să se miște nevăzut în orice direcție.

Era sigur că nu venea nimeni în spatele lor, dar orașul în care intrau îl tulbura deja. Locul acesta era mult prea liniștit ca să fie o enclavă a fierarilor și, privind în jur, i se părea din ce în ce mai mult că fusese abandonat. Strada și prăvăliile din jurul lor erau goale, chiar dacă putea auzi ecouri vagi de voci omenești de undeva din față. Miroși fum de la focuri, lucru la care, firește, se aștepta, dar fără să audă niciunul din zgomotele care însoțeau de obicei prelucrarea și modelarea metalului. Nu auzi niciun șuierat de abur de la vreo lamă încinsă cufundată în apă pentru a se răci, niciuna din vocile sonore strigând una la alta peste vacarm. Dar Oishi și ceilalți continuau să înainteze, așa că îi urmă, fără să zică nimic, așteptând.

Dintr-odată Oishi ridică mâna, ca și cum remarcase ceea ce Kai observase deja – că prăvăliile și casele de la marginea orașului erau pustii. Le făcu semn celorlalți să păstreze tăcerea și porniră din nou, mergând mai adânc în inima orașului, de unde auzeau acum venind toate sunetele pe care Kai le înregistrase când intraseră.

Realiza deja că sunetele nu erau cele așteptate, sunete care puteau însemna numai necazuri. Spera ca necazul să nu fie mai mult decât puteau înfrunta o mână de oameni prost echipați. Grupul de ronini din fața lui a strâns rândurile, iar el a eliminat distanța dintre el și ei, oprindu-se lângă Chikara, singura persoană în care avea încredere că nu se va opune brusc și cu glas tare.

După un alt colț printre străzile și aleile întortocheate, se treziră deodată față în față cu câțiva soldați de-ai lui Kira, care încărcau un car cu boi cu lucruri de valoare descoperite în casele abandonate. În depărtare, Kai văzu fumul pe care îl simțise și care nu venea de la forje, ci de la clădirile din capătul îndepărtat al orașului, deja prădate și incendiate.

Kai începu să înainteze ușor, în timp ce soldatul care părea să conducă jaful îi înfruntă brusc, cu sabia scoasă din teacă.

– Cine sunteți? îl întreabă pe Oishi, ochii îngustându-i-se la vederea oamenilor care-l însoțeau. Când tovarășii săi se adunară în jurul lui, trăgându-și săbiile, adăugă: Sigur v-ați rătăcit.

Gura i se ridică într-un zâmbet care nu era nici măcar ușor amuzat.

Oishi se înclină, la fel de umil ca orice țăran.

– Suntem fermieri din Shimobe, domnule. Am venit să cumpărăm unelte.

Shimobe se afla în apropiere de graniță, pe domeniul altui *daimyo*, ceea ce însemna nu numai că aveau permisiunea de a face această călătorie, dar și că puteau fi, de fapt, neștiutori cu privire la ceea ce se întâmpla. Fața lui era imaginea confuziei nevinovate, dar Kai îi putea vedea ochii, iar privirea lor era mult prea precaută pentru a-i face expresia credibilă.

Kai numără soldații lui Kira din jurul grupului, notându-le pozițiile, calculând timpul de care avea nevoie ca să ajungă la fiecare dintre ei. *Erau doar patru. Un adevărat noroc.* Dar erau bine înarmați și suspicioși. Îi urmări cum cântăreau înfățișarea bărbaților din jurul lui, cercetând grupul de așa-zisi fermieri umili, observând părul pe jumătate crescut al roninilor și îmbrăcămintea care, în ciuda uzurii, era neobișnuit de sofisticată pentru niște țărani.

– Acesta este satul stăpânului Kira acum, spuse șeful soldaților, în timp ce se oprea lângă Chikara.

Îl măsură din cap până-n picioare și îl înhăță brusc de braț, dezvăluind sabia pe care băiatul încerca să o țină ascunsă. Fața i se împietri, în timp ce-și ridica propria armă.

Kai sări înainte și îi răsuci încheietura mâinii, smulgându-i sabia și trecând-o prin el. Înainte ca aceștia să-și dea măcar seama ce se întâmplă, îi tăie și pe al doilea și al treilea soldat. Roninii din jurul lui rămăseseră cu gura căscată, ca și cum ar fi văzut doar trei oameni loviți de fulger.

Dar al patrulea soldat, care stătea de cealaltă parte a grupului de ronini, înțelese repede situația.

Înainte să poată ajunge Kai la el, era deja plecat, alergând spre calul său. Se aruncă în șa și dădu pinteni zdravăn animalului, îndreptându-se spre o alee dintre două clădiri, înainte ca vreunul dintre ei să-l poată opri.

– Ne scapă! strigă Chikara, arătând spre el.

Kai smulse arcul și săgețile de la unul dintre soldații morți și alergă la intrarea în alee. Călărețul era încă în raza lui vizuală, ținti și trase. Omul fu aruncat la pământ și rămase nemișcat, în timp ce calul continuă să alerge.

Cu un oftat de ușurare, Kai se înapoie spre ceilalți. Nicio știre nedorită nu va ajunge la Kira sau la slujitorii lui despre cine îi atacase oamenii... cel puțin, nu azi. Îi urmări pe ronini cum se relaxau văzându-i propria ușurare și reacționând instinctiv la ea. Ignorându-le privirile, se alătură grupului și, ingenunchind lângă cel mai apropiat cadavru, începu să-l dezbrace de armură, adunând armele mortului împreună cu arcul și tolba de săgeți.

În cele din urmă, se uită în sus, în timp ce ceilalți bărbați se holbau la el, cu fețele pline de emoții contradictorii. Rămăseseră nemișcați, ca niște actori *Kabuki* înghețați într-un tablou, chiar și atunci când merse atât de departe încât să întindă o sabie ca să o ia cineva.

– Ce face? îl întreabă Yasuno pe Oishi, cu vocea plină de indignare.

– Avem nevoie de armuri, îl lămuri Kai, ignorând întrebarea lui Yasuno și continuând să adune bucățile.

Oishi se uită la el și dădu din cap.

– Are dreptate. Ajutați-l.

Peste drum, Chikara tocmai ieșea din atelierul unui fierar strâmbându-se.

– Nu e nimic aici, spuse el.

Prima picătură de ploaie din cerul de plumb ateriză lângă piciorul lui.

După aceea începu să toarne, iar roninii își aduseră caii jos de pe faleză, căutând adăpost pentru animale și pentru ei înșiși în atelierele și casele abandonate. Așa cum sperase Oishi, ploaia stinse focurile puse de soldații lui Kira – împiedicând ca orașul să fie ars până la temelii. Oamenii care trăiseră aici vor avea, de fapt, ceva la care să se întoarcă într-o zi, dacă li se va îngădui vreodată s-o facă.

Nu că asta ar însemna că se schimbase ceva cu adevărat, pentru el sau pentru oamenii lui. După ce furtuna se mai potoli, scotociră fiecare fierărie din oraș, dar puteau număra pe degetele de la o mână numărul de lame de sabie utilizabile sau sulițe pe care le găsiră, majoritatea neavând mânere sau plăsele.

Oishi stătea pe veranda unei case unde plănuia să doarmă, numai dacă mintea i se putea opri să mai sară de la o idee inutilă la alta, ca o veveriță într-o cușcă. Se uită absent la harta adusă cu ei de pe Muntele lui Buddha, de parcă soluția problemelor lui stătea cumva ascunsă între liniile desenului sau scrisă cu cerneală simpatică pe care nu știa cum să o facă vizibilă.

Kai urcă pe verandă, scuturându-și apa din păr ca un câine. Oishi se întrebă ce făcuse, de mai era încă atât de ud. *Stătuse iar sub o cascadă?* Oishi nu clipi, conștient de faptul că, și dacă ar fi avut energia să protesteze, îi datora corciturii măcar atâta toleranță, pentru salvarea lui Chikara – și, probabil, a altor câtorva bărbați – de a fi uciși în această după-amiază... pentru că îi protejase pe toți, împiedicând ca vreunul dintre soldați să-l înștiințeze pe Kira despre existența lor.

Și pentru a-i fi făcut să se confrunte, din nou, cu adevărul.

Kai se uită la el, la harta întinsă alături.

– Putem merge la Hida, spuse Oishi, arătând locul pe hartă. Ei ne vor da arme.

– Hida nu va avea nimic, zise Kai categoric. Oamenii lui Kira au măturat toată regiunea asta.

Oishi nu răspunse, pentru că se așteptase exact la ceea ce auzise, fiindcă deja știa că acesta era cel mai probabil scenariu. Așteptă, simțind că el, corcitura, venise aici cu ceva mai mult în minte decât să sublinieze erori de logică pe care Oishi le vedea și singur. Kai rămase cu ochii ținți în întuneric, ca și cum, dintr-un anumit motiv, îi era foarte greu să aducă în discuție lucrul despre care venise să vorbească cu adevărat.

– Există o altă cale, spuse, în sfârșit.

Oishi se uită în sus.

– Veți găsi săbii în Marea de Copaci. În Pădurea Tengu.

Kai continuă să se uite în întuneric și în ploaie.

– Ăsta e doar un mit.

Oishi clătină din cap, dezamăgit fără să vrea.

Totuși, corcitura se uită la el cu privirea aceea neliniștitoare care rar trăda ceva și nu lăsa niciodată pe nimeni să se apropie.

– Sunt reale, spuse el încet. Le-am văzut.

Expresia lui Oishi trecu de la iritare la ceva cu totul diferit, când un val de emoție tulbură în sfârșit fața lui Kai... când privirea bântuită a unui om care fusese literalmente chinuit toată viața lui i se ridică în ochii negri, umplându-i până la a face să pară că asta era tot ceea ce Kai cunoscuse vreodată.

Toată viața, oamenii acuzaseră corcitura că era un demon, iar el negase întotdeauna. Dar acum... ce încerca oare să spună? Oishi se ridică în picioare.

– Vino înăuntru! zise el.

Kai îl urmă în interiorul cald al casei abandonate a unui străin, uitându-se în jur plin de curiozitate. Meșteșugarii făceau parte, din punct de vedere social, dintr-o clasă inferioară celei a fermierilor, pentru că ceea ce produceau nu era la fel de important pentru existență. Totuși, fierarii, mai ales cei care făceau săbii fine, fuseseră întotdeauna căutați și oamenii din acest sat începuseră să achiziționeze și unele bunuri, care erau și frumoase, nu doar necesare... așa cum își dăduseră seama și jefuitorii pe care îi găsiseră acolo.

Oishi îngenunche pe *tatami* lângă vasul de mangal strălucind în mijlocul camerei, și îi făcu semn lui Kai să i se alăture.

– De unde știi despre Pădurea Tengu? întrebă când Kai se așeză vizavi de el.

– Am fost crescut acolo, răspunse Kai, cu privirea într-o parte, înainte de a fugi la Ako.

Se uită, din nou, în ochii neîncrezători ai lui Oishi.

– Cicatricile de pe capul tău... Samuraiul făcu semn spre cele care nu erau complet ascunse de părul corciturii, amintindu-și inscripția stranie gravată în scalpul lui ras când ajunsese pentru prima oară la castel. Ei sunt cei care te-au marcat?

– Da.

Degetele lui Kai i se ridicară în față, atingând cicatricile de deasupra ochilor la fel de prudent de parcă acestea ar fi fost încă răni proaspete, dar nu spuse nimic mai mult.

Oishi încercă să-și amintească ce știa despre *tengu*... demoni despre care se zvonea că erau orice, de la spiriduși zburători, nu mai buni decât ciorile, până la schimbă-formă, niște luptători sălbatici care își foloseau puterile demonice pentru a-și făuri propriile săbii.

– Și ei te-au învățat să lupți...?

– Da, încuviință Kai din nou.

Se uită obosit la Oishi în timp ce răspundea, ca și cum nu se aștepta ca acesta să-l creadă, atunci când în sfârșit afla adevărul.

Dar povestea corciturii nu era prima pe care Oishi o auzea despre un om care învățase artele marțiale de la *tengu*. Legenda spunea că aceștia îl antrenaseră pe generalul Minamoto no Yoshitsune, doar un băiat în timpul Războiului Genpei, în urmă cu cinci sute de ani, și la fel se spunea și despre un comandant din armata Hideyoshi, cu mai puțin de un secol și jumătate în urmă.

Existau, de asemenea, povești care susțineau că Miyamoto Musashi învinsese o *nue*... dar în scrierile lui din *Cartea celor cinci inele* nu era nimic cu privire la uciderea unui *yokai*...

Și totuși, văzând ochii bântuiți ai lui Kai și ciudata inscripție de deasupra lor, Oishi găsi brusc vechile povești despre *tengu* în întregime credibile.

Kai își privi mâinile, care erau pline de cicatrici vechi, dar și de rănilor pe jumătate vindecate din timpul petrecut pe Insula Olandeză.

– Au vrut să-mi arate că această viață nu are nimic de oferit, decât moarte. Au vrut să fiu ca ei și să renunț la lume. Dar eu am crezut că locul meu era printre oameni. Își ridică din nou capul și susținu un lung moment privirea lui Oishi înainte ca vederea să-i alunece undeva, dincolo de el, iar samuraiul întrezări o întreagă viață de suferință, deziluzie și dureroasă singurătate ce rezultase din decizia lui Kai – aceeași pe care Oishi știa că ar fi luat-o, dacă ar fi fost vreodată într-o astfel de situație, singura ființă omenească într-o lume de demoni.

Își chinui mintea să se îndrepte asupra prezentului, unde știa că și corcitura ar fi preferat să rămână conversația lor.

– Și crezi că acești *tengu* ne vor da arme?

– Va trebui să le câștigăm.

Tonul sumbru din vocea lui Kai îi spunea că nu va fi o sarcină ușoară.

– Cum? întrebă el.

– Ne vor testa voința.

Privirea corciturii îl avertiza acum că rezultatul testului va fi fie viața, fie moartea: eșecul nu era o opțiune.

Oishi medită la cuvintele lui, punându-le în balanță cu toate prin câte el, Kai și oamenii lui trecuseră deja, cu lipsa de opțiuni viabile... și cu scopul lor. În cele din urmă, dădu din cap, uitându-se din nou în sus, cu ochii plini acum doar de certitudine.

Trosnetele puternice ale *bokken*-elor care se ciocneau una de alta răsunau în curtea principală a castelului Kirayama, unde Kira lupta simultan cu doi oameni, deplasându-se cu o viteză și agilitate pe care nu le arătase niciodată până atunci. Îl doborî pe unul din ei cu o lovitură vicleană la cap și cu aceeași mișcare îl dezarmă pe al doilea adversar.

Acesta porni înainte să-și ridice sabia de lemn, dar *bokken*-ul lui Kira îl lovi peste mână cu o forță brutală. Omul strigă și căzu înapoi, ocrotindu-și degetele rupte. Kira se îndepărtă, zâmbind.

Mitsuke se uita din ușa camerei la roadele ultimei vrăji, ascunzându-și un zâmbet. Îi dăduse lui Kira puterea și priceperea unui războinic adevărat, ca parte din încercarea ei de a-l înzestra cu încrederea și abilitățile de care va avea nevoie ca să conducă Ako, odată ce avea să devină adevăratul său stăpân.

Kira era o creatură a curții Edo, cu un talent supranatural, care îi aparținea în totalitate, când era vorba de bătălii duse în cuvinte sau cu lamele invizibile ale zvonurilor și aluziilor înfipite în spatele rivalilor săi. Dar, dacă era să fie un *daimyo* adevărat, cu pământuri bogate râvnite de alții... dacă era să izbândească în ambiția lui și mai mare de a cârmui mai mult decât Ako... avea nevoie de prezența fizică și de curajul care îi lipseau acum, pentru a pretinde în mod direct respectul râvnit.

Acum, îi dăduse cel puțin semințele acestora, sperând că vor prinde rădăcini și vor crește... chiar dacă era încă obsedat de inima rece, de neatins, a lui Mika. I-ar fi putut da devotamentul iubitor al acesteia mult mai ușor decât să creeze în el puterea și abilitatea de a se confrunta cu orice fel de luptă și de a o câștiga.

Dar era al ei. Îl iubea cu adevărat – îi iubea frumusețea și cruzimea, pasiunea și temerile, fără să aibă nevoie de nicio formă de vrajă care s-o orbească cu privire la cine și la ce era el cu adevărat. Ea îl înțelegea, erau la fel, în atât de multe feluri.

Și ea știa că și el o iubea cu adevărat, în ciuda defectelor sale umane. Pofta lui pentru o femeie care nu era nimic altceva decât un pion, un simbol a tot ceea ce va fi al lui, atunci când acest joc *shogi* se va termina, se va transforma în plictiseală suficient de repede. Atunci când va constata că a duce în pat o femeie care-l detestă va fi la fel de stimulant ca și când ar face sex cu o piesă de joc din lemn.

Își va tolera rivala, până când Kira va fi sigur în rolul său ca noul *daimyo* Asano, conducătorul Ako. Și apoi, dacă Mika nu-și va încheia căsătoria și umilința de bunăvoie sau dacă însuși Kira va continua cu obsesia lui, chiar și atunci când aceasta va fi complet a lui, existau modalități de a rezolva problema unei rivale pe care Kira nu le va suspecta niciodată.

Kira se opri să-și tragă răsuflarea, în timp ce nefericiții săi adversari erau scoși din zona de antrenament. Atenția i se întoarse brusc spre silueta care se apropia de el dinspre poarta curții principale – șeful rețelei sale de informații, care rivaliza cu cea a shogunului în privința meticulozității atunci când era vorba de dușmanii săi personali. Traversă curtea pentru a-l întâmpina, îngrijorat, ca întotdeauna, de sosirile sale neanunțate.

Omul căzu în genunchi, prosternându-se.

– Stăpâne, iartă-mă. Corcitura a scăpat din Insula Olandeză. Făcu o pauză, ezitând. Se spune că l-a ajutat un samurai.

Încruntarea de surpriză a lui Kira se preschimbă în îngrijorare alarmantă..

– Ce vești ai despre Oishi? întrebă el.

Spionul clătină din cap.

– După ce soția lui l-a părăsit, s-a dus la casele de plăceri din Kyoto și nu a mai fost văzut de atunci.

Ca un felinar în lumina zilei... gândi Kira, încruntându-se. Anticipă și mai multe știri rele, când bărbatul își coborî din nou privirea.

– Unul din posturile voastre de frontieră a fost atacat ieri. Cinci oameni au fost uciși.

Kira înjură în barbă. Îi ordonă omului să se ridice și îl concedie. În timp ce supusul său pleca în grabă, Kira se întoarse spre Mitsuke, care ieșise în curte ca să vadă și să asculte.

– Găsește-i, se răsti ea, aruncându-i ordinul de parcă nu însemna pentru el mai mult decât amărății care încă își așteptau rândul ca să fie bătuți.

Se uită la el, cu aceeași privire rece.

– Ce promisiuni goale îmi vei face de data asta? întrebă ea, înțepată, lăsându-l să-i vadă nemulțumirea pricinuită de aroganța lui.

Încruntarea lui Kira deveni brusc urâtă.

– Te-am luat la mine și te-am protejat, vrăjitoare! Îndrăznește să nu mă ascuți și te arunc afară și pun să fii vânată împreună cu toți cei ca tine!

Ea îi susținu privirea, dar își simți furia brusc amestecată cu durere și o urmă de teamă. Se înclină, profund și cu grație, mai mult pentru a-și ascunde spaima decât pentru a-și arăta supunerea.

Kira se întoarse, furia și teama ascuțindu-i fiecare mișcare, și făcu semn către alți doi soldați nefericiți să facă un pas înainte și să i se opună. Era pregătit să-și verse furia pe ei, câte doi o dată, până când și-o va ostoi.

Mitsuke se întoarse încet în camera ei, cu gândurile tulburate în timp ce asculta cum *bokken*-ele începuseră să se ciocnească din nou. Sperase că, sporindu-i abilitățile fizice, i-ar putea îmbunătăți firea, împreună cu încrederea în sine... dar ceea ce văzuse până acum sugera că mai multă putere ar duce doar la și mai multă răutate în sufletul său. *Ei bine, ceea ce fusese făcut va putea fi oricând desfăcut, dacă o trăda.* Întotdeauna se asigurase de asta. Nu supraviețuise atât de mult până când blana îi devenise albă, comportându-se ca un pisoi prost în primele călduri.

Roninii își opriră caii la marginea vastei păduri numite Marea de Copaci... sau mai des, Pădurea Tengu, și aparent nu fără motiv. Stăteau uitându-se în tăcere la tărâmul de umbre al pădurii primordiale. Nici măcar Kai nu părea dornic să înainteze.

– Bunica mea obișnuia să-mi spună povești despre acest loc, atunci când voia să mă sperie, spuse Basho, în cele din urmă, rupând tăcerea care căzuse peste ei toți. Întotdeauna avea efect, adăugă el. Se uită la Yasuno, care se lupta, ca de obicei, pentru a controla calul afectat de propria lui neliniște. Basho făcu un gest politicos. După domnia voastră, îl invită el și zâmbi.

Yasuno se uită urât la el și își îndemnă calul înainte.

Corcitura se luă după Yasuno, cu o expresie mai mult resemnată decât iritată. Oishi îi urmă și el, conducând restul de oameni în pădure, iar lumina zilei păli rapid în spatele lor.

Pe măsură ce înaintau mai adânc printre copaci, deveni imposibil pentru oricare din ei, în afară de Kai, cel puțin, să mai spună care era o direcție și care alta, nemaivorbind de cum să refacă drumul înapoi spre terenul deschis. Chiar și Yasuno dădu rapid înapoi pentru a-l lăsa pe Kai să preia conducerea, iar acesta trecu călare pe lângă el și schimbă imediat direcția spre care se îndreptau.

Nu era niciun semn de cărare, nici măcar urmele slabe ale vreunui animal prin tufișuri. Dacă terenul nu ar fi continuat să se înalțe, ar fi putut călări tot timpul în cerc, fiind siliți să-și țină caii la pas, din cauza cursului imprevizibil pe care îl urmau. Dar nici chiar terenul care se înălța nu era o garanție că se aflau pe un drum care i-ar duce vreodată la *tengu*. Într-un târziu, Oishi înțelese de ce Asano apreciasse atât de mult instinctele hăitașului său șef.

Ceața dimineții, care învăluia Pădurea Tengu atunci când se apropiaseră de ea, nu se ridicase odată cu răsăritul soarelui. În schimb, părea să devină tot mai groasă, ca și cum ar fi fost o manifestare a locului în sine, o expirație a copacilor seculari, care crescuseră atât de înalți și dens ramificați, încât acopereau complet cerul. Trunchiurile lor gigantice erau învelite cu straturi de mușchi și ciuperci și se auzea tot timpul un sunet de picături care se scurgeau încet de pe frunze

și ace.

Oamenii nu auzeau practic nimic altceva, doar câte un *clac* ocazional când copita unui cal lovea o piatră. Oricare ar fi fost creaturile care trăiau aici, acestea păreau să considere felul în care tulburau pacea pădurii ca fiind nefiresc. Așteptau, tăcute și ascunse, până când străinii aveau să treacă. Roninii se uitau tot timpul în jur și înapoi, peste umăr, cu un sentiment crescând de neliniște. Vederea umană nu era nicicum potrivită pentru labirintul impenetrabil în care ceva nevăzut părea să stea în așteptare, urmărindu-i, de dincolo de limitele simțurilor lor.

Un geamăt slab se auzi în ceața verde de deasupra lor, și încă unul și încă unul, ca și cum pământul însuși începuse un cor de jale din pricina intruziunii lor.

– Ce se aude? întrebă Hara, rupând în sfârșit vraja care părea să le fi paralizat gâturile.

– Fantome... spuse corcitura, abia privind peste umăr. Ezita să răspundă, chiar dacă toți nu simțeau decât nevoia disperată a unei explicații. Strigătele celor infirmi și bătrâni care au fost lăsați aici ca să moară... Își întoarse din nou privirea și murmură: ...și ale copiilor nedoriți.

Oishi se uită la el, înregistrând în aceste ultime cuvinte ceva mai mult decât simpla reținere. Știa că țăranii prea săraci pentru a-și susține familiile se vedeau obligați să-și abandoneze părinții în vârstă sau copiii nedoriți, lăsându-i să moară într-o pădure sau pe un munte. *Una dintre sarcinile sale în calitate de karou al lui Asano fusese să se asigure că nimeni de pe domeniul Ako nu era nevoit vreodată să facă o astfel de alegere...*

Privirea lui Kai coborî la solul pădurii ce se așternea ascuns în ceața care forma vălătuci în jurul picioarelor cailor.

Abia stăpânindu-și un fior, Oishi privi din nou în față și văzu pâlpâind niște lumini albastre, ca niște licurici stranii care apăreau și păleau în ceață.

– Ce sunt flăcările acelea? întrebă Basho, arătând cu mâna.

Părea să fie singurul dintre ei încă dispus să pună întrebări.

– Sufletele lor, murmură corcitura, prinse în capcană, la fel cum sunt oasele lor sub picioarele voastre.

Își strânse umerii de parcă ar fi simțit presiunea invizibilă a unei mâini cuprinzându-l, încercând să-l zdrobească, să îl desființeze.

În lumina verde-albastră, fața corciturii era la fel de palidă ca a unei fantome, aproape translucidă, ca și cum, în orice clipă, ar fi putut deveni el însuși un spirit, dispărând și lăsându-i pe toți blocați acolo. Numele lui Kai însemna „marea”, dar Oishi își aminti deodată că, scris cu un semn *kanji* diferit, însemna „fantomă”. Kai continua să privească în jos, în ceață, la nimic...

sau poate că nu *nimicul* era ceea ce vedea...

Basho se uită la el preocupat și apoi privi și el în jos, cu fruntea încrețită de îngrijorare, sau mai degrabă de consternare.

Când Chikara văzu expresia lui Basho, clătină din cap și zâmbi cu amuzamentul inconștient al tinerilor, fără să observe însă că, în timp ce tatăl său continua să-l privească pe Kai, expresia de pe chipul lui Oishi semăna din ce în ce mai mult cu a lui Basho.

Aura de neliniște a corciturii era palpabilă acum. Își opri calul și se ridică în scări, privind dintr-o parte în alta, căutând de parcă ar fi fost ceva de văzut. După câte putea spune Oishi, nu era nimic, niciunde, decât același labirint de copaci înfășurați în ceața stranie, luminile albastre pâlpâind și pâlind, oriunde se uitau... și peste tot în jurul lor, sunetul de apă picurând și vocile gemând și jelind ale morților abandonați.

Dar poate Kai vedea și auzea... simțea ceva la care ei, ceilalți, erau orbi... orbi de al treilea ochi.

Kai se lăsă din nou în șa, ridicând o mână la cap, cu o grimasă de durere bruscă. Își apăsă palma pe cicatricile de pe frunte, ca și cum acestea ar fi început să pulseze dureros.

– Ne-am rătăcit? întrebă Oishi, încercând să-și ascundă neliniștea din voce.

– Nu, murmură Kai, e pe aici.

Își întoarse calul la dreapta și porni din nou înainte.

După câțiva pași, ceața se risipi, ca suflată de un vânt iute, deși nu exista absolut nicio adiere. Oishi trase aer în piept cu un sunet de surpriză, auzind exclamații și sunete de mirare printre călăreții din spatele lui.

Erau față în față cu un *tengu* – un *tengu* de două ori de mărimea unui om și mai înspăimântător decât își imaginase Oishi vreodată, cu un cioc de șoim ascuțit în mijlocul unui chip ciudat de uman, cu pielea zbârcită ca a unei reptile, cu niște gheare formidabile la mâini și picioare... și aripi, pentru a-și urmări și doborî victimele.

Corcitura descălecă și rămase în fața lui, uitându-se în sus. Chipul lui era plin de resemnare și de hotărâre, dar fără nicio urmă de teamă.

– Vom lăsa caii aici, spuse el.

Oishi realiză, brusc derutat, că ceea ce vedeau era doar un chip cioplit în piatră, păzind intrarea într-un zid vechi, nicidecum o creatură vie. Trase adânc aer în piept și apoi îi dădu drumul, întrebându-se în timp ce sărea din șa cum de putuse, doar cu o clipă înainte, să creadă că o sculptură în piatră era vie. Auzi și alte murmure și suspine de ușurare, în timp ce oamenii din spatele lui începeau să descalece.

Corcitura așteptă până când toți caii fură legați, apoi se întoarse fără nicio explicație și porni înainte, trecând prin intrarea în zidul de piatră ca și cum acel *tengu* gigantic ar fi încetat să existe. Ceva din felul în care își purta trupul în timp ce intra în locul unde fusese crescut îi împiedică pe toți să îl strige.

Nimeni nu-l urmă îndeaproape, avansând la ceva distanță.

Dincolo de zidul de piatră, pădurea băntuită deveni brusc o dumbravă de bambuși. Oishi fu din nou surprins, pentru că nu văzuseră bambus crescând nicăieri până acum. Era aproape ca și cum ar fi fost plantat aici... cu toate că asta trebuie să se fi întâmplat cu secole în urmă, judecând după dimensiunea celor mai mari dintre trunchiuri și vasta întindere a crângului.

Kai mergea cu capul plecat, cu umerii încă tensionați. Nicio expresie, de niciun fel, nu se arăta pe fața lui atunci când, uneori, se uita în sus sau dintr-o parte în alta, dar Oishi putea vedea că era încă la fel de palid ca o stafie. Samuraiul se întrebă de ce corcitura fusese dispusă să se întoarcă într-un loc care în mod clar îi provoca atât durere fizică, cât și psihică. Se minuna chiar mai mult de faptul că însuși Kai îi sugerase asta, pentru a obține pentru ronini armele de care aveau nevoie ca planurile lor să aibă vreo șansă de succes.

Nu avea nicio idee ce motiv ar fi fost suficient de puternic pentru a-l determina pe Kai să o facă. Îl ura pe Kira chiar atât de mult încât era dispus să treacă prin toate astea ca să-i plătească pentru ce se întâmplase pe Dejima? Sau chiar o iubea pe Mika atât de mult, încât să-și dea viața pentru ea? Era oare cu adevărat posibil ca, prin voința de nepătruns a zeilor, trupul unei corciturii proscrise să fi fost recipientul sufletului renăscut al unui samurai, făcându-l la fel de obligat de onoare să răzbune moartea lui Asano, ca pe oricare din bărbații de aici...?

Kira se născuse samurai... dar nu un om de onoare. Nici chiar shogunul nu era... Oishi se forță să rămână concentrat asupra locului și a motivului pentru care se afla aici. Se întrebă dacă testul de voință începuse deja. Pumnii i se încheștară, în timp ce un nou lucru devenea vizibil printre vălătuci de ceață.

De data aceasta, spre uimirea lui, era imaginea uriașă a unui Buddha înclinat, desprinzându-se dintr-o stâncă. Proeminența din piatră, ce furnizase artizanilor de mult dispăruți un loc în care să-și exprime viziunea, era mult mai mare decât stâlpul care fusese transformat într-un *tengu*. Oishi se opri și clătină din cap. Dintre toate lucrurile peste care se așteptase să dea, o imagine a lui Buddha era chiar ultimul. Dar, dintr-odată, găsirea unui crâng de bambus aici avea un sens: acesta fusese cândva un templu. Templele și altarele importante erau aproape întotdeauna înconjurate de bambus, ca o barieră sacră împotriva răului.

Se uită din nou la Kai, pentru a fi sigur că vedeau același lucru. Corcitura încetinise, se uita în sus ca și cum și el vedea imaginea. Apoi privi în jos, spre bază, la umbra de sub gât. Își ridică din nou mâna la frunte, apăsându-și tare cicatricile. Maxilarul i se încheștă ca și cum ar fi re trăit durerea din momentul în care îi fuseseră făcute. Dar continuă să meargă spre stâncă, iar Oishi și ceilalți îl

urmară, toți încercând să meargă la fel de ușor de parcă nu ar fi existat.

Kai ajunse la baza sculpturii lui Buddha, care, chiar înclinată, era înaltă cât patru oameni. Se opri în sfârșit înainte de despicătura întunecată de sub gât, locul unde se îmbinau trupul și mintea, și apoi își apropie mâinile, plecându-și capul. Începu să murmure cuvintele a ceva ce suna ca o rugăciune, deși Oishi nu le putea distinge în mod clar.

Oishi aruncă o privire la oamenii lui, care se opriseră odată cu el, la distanță de stâncă. Roninii priveau neliniștiți corcitura, tensiunea lor crescând și mai mult când acesta își termină rugăciunea și se întoarse spre ei.

Ușurarea care apăruse pe fața lui dispăru în timp ce se uita la ei, văzându-le frica evidentă. Ochii i se îndreptară spre mâna lui Yasuno care stăruia deasupra sabiei sale, înainte ca în cele din urmă să se uite la Oishi.

– Numai tu, spuse el, arătând spre Oishi. Ceilalți trebuie să rămână aici.

Samuraiul se încruntă la o asemenea perspectivă, la fel ca și toți ceilalți oameni ai lui. Îl privi pe Kai nesigur.

– Lasă arma, zise Kai, ca și cum n-ar fi observat reticența lui Oishi și ostilitatea celorlalți bărbați.

Își scoase sabia din legăturile centurii de la *hakama* și o puse pe pământ. Apoi, cu o ultimă privire aruncată lui Oishi, se întoarse din nou și dispăru în întunericul tunelului care se ascundea sub adormitul Buddha.

Oishi privi cum corcitura se topea în umbră și dispărea ca și cum nu ar fi existat și dintr-odată nu se mai putu mișca. O parte ciudat de detașată din mintea lui se uita cu neîncredere cum trupul lui fusese înghețat de o frică superstițioasă. *Nu-și imaginase niciodată așa ceva.*

Era sfâșiat între teroarea sa față de necunoscut și singura lor speranță de a-și răzbuna stăpânul... al cărui suflet avea să rămână prins pentru totdeauna între lumi, o fantomă chinuită precum spiritele care gemeau în pădurea din spatele lor, dacă lașitatea lui de *karou* îl împiedica să urmeze o corcitură de *hinin* în întuneric.

– Domnule, spuse Horibe, lasă-mă să vin cu tine.

– Nu. Oishi clătină din cap, cuvântul făcându-i mintea să hotărască în locul lui. Nu mai era nicio cale de întoarcere acum. Chiar și să ezite, după ce îi promisese lui Kai, era rușinos. Blestemându-se în barbă, începu să-și dezlege sabia pe care o luase din Uetsu, dar renunță și o împinse la loc, în timp ce le spunea celorlalți: Faceți așa cum spune el. *Rămâneți aici.*

Își privi oamenii, lăsându-l la urmă pe Chikara.

Fiul său urmări, cu pumnii încheștați, cum Oishi se îndrepta spre intrarea ascunsă sub uriașul

Buddha și dispărea în întuneric, la fel cum făcuse Kai. Yasuno înaintă un pas ca și cum ar fi vrut să-l urmeze totuși, dar Basho îi blocă drumul cu brațul întins, clătinând din cap.

Kai continuă să se deplaseze tot mai adânc în întuneric, chiar dacă nu auzea pași în spatele lui. Acum, că ajunsese atât de departe și fusese lăsat să intre, nu exista nicio cale de întoarcere pentru el. Ceea ce alegeau să facă ceilalți abia dacă mai conta. Trecutul se închise în jurul lui ca un prapur până când simțurile îi fură sufocate de amintiri, ca și cum își croia drum printr-un tunel în timp, nu în spațiu... întorcându-se de bunăvoie în uter.

Deveni conștient de urmele nesigure ale pașilor lui, de respirația scurtă, de sângele care-i pulsa în urechi... senzația de plante crescute nefiresc și încălcite, de rădăcini și fungi care acopereau pereții tunelului pe care le atingeau cu vârfurile degetelor întinse pentru că întunericul devenise total, obligându-l să-și folosească celelalte simțuri. Mirosul de umezeală și plante în descompunere, senzația că se transforma într-o parte a pământului însuși în timp ce trecea pe sub plafonul de piatră masivă, esența lui Buddha unită cu cea a pământului... sursa de tărie pentru toți cei care deveneau cu adevărat una cu puterea locurilor din munți. *Își amintea totul, de parcă ar fi scăpat de aici ieri, nu acum douăzeci de ani. Pentru că, așa cum profețise și Cel Bătrân...*

Sunetul de pași din spatele lui, poticnindu-se în graba de a-l ajunge din urmă, rupse vraja timpului și a amintirilor care îl țineau captiv. Oishi se ciocni de el, mormăind cu surpriză. Kai se întoarse, prinzându-l și susținându-l cu un zâmbet nesigur. Samuraiul nu spuse nimic, dar mâna i se odihni ușor pe umărul lui Kai în semn de încurajare și de scuză înainte de porni mai departe, unul lângă altul.

Kai realizează că putea auzi acum incantațiile undeva în față, aceleași stranii incantații din amintirile lui, sutrele și mantrarele repetate la nesfârșit de voci care reverberau cu accente tulburătoare înainte de a fi absorbite de rădăcinile și fungii de pe zidurile încăperii din față. Își aduse aminte, din copilăria sa, de scena peste care aveau să dea, scenă care era pe cale de a-i pune lui Oishi la încercare percepția realității mult mai profund decât starea de confuzie și de groază pe care Kai o simțise la prima lui întâlnire cu oamenii. El îi văzuse cel puțin în cărți și în suluri și avusese șansa de a spiona ocazional grupuri de oameni, atunci când era copil... dar se îndoia că orice alt om în viață văzuse ceea ce Oishi era pe cale de a vedea.

Ridică o mână, oprindu-l pe samurai alături de el, când lumina din tunel și claritatea incantațiilor îi spuseră că erau aproape de capătul lui. Întorcându-se spre Oishi și văzându-l, în sfârșit, clar, realizează cu un fior de neîncredere că acesta purta încă sabia. Dar, de fapt, până în urmă cu o clipă, crezuse că fostul *karou* al lui Asano își pierduse complet curajul. Își înghiți frustrarea, încercând să se simtă ușurat că omul ezitase doar să intre neînarmat într-un bastion al demonilor.

În orice caz, ce aveau să întâmpine de aici încolo deja nu mai ținea de ei. Singurele lucruri pe care se puteau baza și care mai aveau vreo semnificație era puterea lor de spirit și hotărârea lor

de a-și atinge obiectivul, indiferent de ceea ce erau nevoiți să îndure. Rezultatul final, așa cum încercase să-l avertizeze pe Oishi atunci în Uetsu, era ceva pe care nici curajul orb, nici forța fizică, ci doar voința și autocontrolul îl puteau determina.

Îi susținu privirea lui Oishi, în timp ce-i spunea:

– Orice se va întâmpla acolo, orice vei vedea, *nu scoate sabia*. Vorbi dorindu-și cu tărie ca Oishi să creadă ceea ce se afla în fața ochilor lui, să perceapă urgența din avertismentul său. Și – *pe toți zeii, măcar de această dată* – supune-i-te necondiționat.

Samuraiul dădu din cap, cu o expresie hotărâtă, dar cu neliniștea umbrindu-i fața în timp ce-și cobora privirea spre *katana*.

Cu uimire tăcută... *încă uimit, după toți acești ani...* față de limitele înguste între care cei mai mulți oameni își defineau existența, și ceea ce îi aparținea sau nu făcea parte din aceasta, Kai porni spre incantații și spre lumină, cu Oishi urmându-l și uitându-se peste umăr înapoi către lumea exterioară.

Încă în așteptare, în lumea de afară, în inima opresivă a Mării de Copaci, ceilalți ronini patrulau agitați sau se mutau de pe un picior pe altul, incapabili să rămână nemișcați, în timp ce secunde pareau să se adune și să se scurgă precum picăturile de ceață. În jurul lor, în cenușiul veșnic în mișcare, gemetele și strigătele spiritelor la fel de neliniștite le zgâriau nervii ca o lamă de cuțit.

– De unde știm că nu l-a atras într-o capcană corcitura? întrebă brusc Yasuno.

Basho se uită la el, la fel de neliniștit, dar cumva nefiind în stare să creadă că ceea ce se întâmplase ar fi rezultatul trădării corciturii.

– Oishi are încredere în el, sublinie, în speranța că va alunga îngrijorarea lui Yasuno.

Dar acesta se uită la el cu dezgust.

– Nu a avut de ales. Avem nevoie de arme. Dacă nu se întoarce curând, mă duc după el.

Privi spre intrare, strângându-și mâna din nou pe mânerul sabiei, ca o promisiune.

Basho se uită pe lângă el la fața binevoitoare a lui Buddha, așternută în odihnă, cu ochii închiși și un zâmbet blând de mulțumire pe chip. Rugându-se ca Buddha să fie cu adevărat mai înțelept decât oricare dintre ei ar putea spera vreodată să fie, tot nu reușea să-și înfrâneze gândul că numai un chip cioplit din piatră ar putea arăta atât de liniștit într-un loc ca acesta.

Oishi se opri, privind uluit, când au intrat într-o peșteră naturală unde bărbați cu capetele rase, cum era odată și al lui Kai, erau așezați și rosteau incantații în sanctuarul unui altar budist. *Călugări... într-un templu abandonat din Pădurea Tengu?*

Călugării, îmbrăcați în haine de pânză aspră, nevopsită, așezați în poziția lotus, meditând și rugându-se la lumina felinarelor, în semicerc, în rânduri ordonate, care-i aminteau de valurile oceanului gonind spre țărm. În fața lor, în capătul îndepărtat al peșterii, era o statuie din metal îmbrăcată cu un strat de foiță de aur. Era așezată ca și ei, dar pe un soclu de piatră și, în loc să aibă brațele ridicate cu degetele formând mudre grațioase, ținea o sabie într-o mână și o bucată de frânghie în cealaltă. Nu avea privirea senină a lui Buddha, ci una mânioasă, suspicioasă, iar din gura strâmbată ca într-un mârâit îi ieșeau colții.

Fudou Myo-o. Oishi scăpă o exclamație bruscă recunoscând imaginea Protectorului Imuabil – zeitatea budistă care îndepărta toate obstacolele cu ajutorul focului, pentru a-i ajuta pe cei vii în căutarea lor către iluminare.

Își dădu seama atunci că acesta trebuia să fi fost, și probabil încă era, un altar ascuns al călugărilor *yamabushi* – asceți care combinau cultul spiritului divin al lui Buddha cu tradițiile native shinto ale Japoniei și pentru care figura de nezdruncinat a lui *Fudou Myo-o* avea o semnificație specială.

Și totuși, această imagine a lui Fudou nu era ca vreo alta pe care o mai văzuse. În locul aurei obișnuite de flăcări din jurul trupului său... avea aripi. Nu erau parte din modelul turnat inițial. Fuseseră răsucite precum mătasea de păianjen, dintr-un material pe care nu și-l putea imagina, și țesute în modele care le ofereau calitatea diafană a aripilor de libelulă, deși forma lor era mai mult ca de pasăre.

Le putea distinge atât de clar alcătuirea, deoarece străluceau, straniu luminate de nenumărate lumini de culoare roșie. Nu putea fi sigur dacă vedea sute de lumânări mici în boluri translucide sau dacă o specie necunoscută de viermi luminoși se așezaseră pentru totdeauna pe aripile lui Buddha. Oricum, efectul era la fel de magic, ca și cum ar fi fost într-adevăr atinse de flacăra purificatoare a lui Fudou.

Poate că cei care ședeau acolo rostind incantații erau doar simpli *yamabushi*, nu demoni. *Yamabushi* rătăceau singuri sau în grupuri mici, peste tot prin munții care, credeau ei, dețineau cel mai puternic *chi* de pe pământ. Trăind vieți rigid disciplinate care combinau rugăciunea și antrenamentul în artele marțiale extreme, se zicea că aveau capacitatea de a face fapte de o putere incredibilă, precum și vindecări miraculoase.

Se spunea chiar că, cu mult timp în urmă, îi convertiseră pe sălbaticii *tengu* la convingerile lor și că *tengu* fuseseră transformați, trup și suflet, până într-atât încât acum deveniseră protectorii templelor abandonate... *ca acesta.*

Se uită din nou la călugări, care continuau să stea și să rostească incantații, aparent orbi la prezența lui sau chiar a lui Kai. Îi văzu mai clar, pe măsură ce ochii i se adaptau... începând să realizeze că ceea ce arăta în mod înșelător ca niște oameni era, de fapt, ceva străin, la fel de ciudat ca imaginea lui Fudou cu aripi.

Aproape că ar fi putut trece drept o adunare de *yamabushi* – formele lor semănau foarte bine cu ale oamenilor ale căror trupuri erau rezultatul final al anilor de rugăciune și de post – incredibil de emaciate, și totuși părând cumva puternice, ca și cum sub pielea lor uscată nu existau decât mușchi și oase. Dar...

Oishi se mișcă ușor înainte, pentru a vedea mai bine fețele călugărilor și, dintr-odată, asemănarea cu oamenii dispăru. Fețele lor, uscate în măști prin aceeași automortificare ce le transformase trupurile, erau cu mult mai aproape de cele ale unor păsări de pradă. Aceștia erau *tengu*. Călugări *tengu*.

În fața fiecăreia dintre siluetele care meditau, o *katana* strălucitoare plutea cu vârful în jos în aer, în echilibru perfect.

Acei *yokai* din povești și legende, care antrenaseră eroi pentru a lupta ca demonii, erau reali... și erau aceleași creaturi care îl instruiseră și pe Kai, exact așa cum pretinsese el.

Că învățaseră căile budismului de la *yamabushi* și că evoluaseră prin comuniunea lor cu aceeași energie spirituală căutată de oameni trebuia să fie, de asemenea, adevărat. Deveniseră călugării-războinici devotați de pe tărâmul *yokai*, păzind și închinându-se în temple care fuseseră abandonate elementelor.

Corcitura nu se mișcase de lângă el, privind încă la călugării care se rugau, dar nu era nicio urmă de teamă pe fața lui. În ochii lui, Oishi văzu doar amintirile acumulate ale primilor săi ani, nu fragmente de mit și legendă.

– Stai aici, spuse Kai.

– Unde te duci? întrebă Oishi, speriat.

– Să-mi prezint omagiile fostului meu stăpân.

Kai își mută privirea de la Oishi spre partea din spate a peșterii, unde mai multe umbre așteptau, dincolo de statuia lui Fudou Înaripat.

Urmărind privirea corciturii, ochii lui Oishi se îndreptară din nou spre călugări, săbiile lor strălucitoare imposibil suspendate în fața fiecăruia dintre ei. *Kai spusese adevărul despre tot.*

– Nici să nu te gândești! îl avertiză Kai brusc, urmărindu-i privirea. Și, orice s-ar întâmpla, *nu-ți scoate sabia*. Se uită îndelung la Oishi, cu promisiunea în ochi că orice urmă de slăbiciune sau de

eșec de voință urma să fie pedepsit cu moartea instantanee... dacă aveau noroc.

Samuraiul dădu din cap, fiindu-i dintr-odată greu să susțină privirea unui om pe care îl crezuse întotdeauna inferior lui, dându-și seama acum cât de multă slăbiciune găsisese omul acesta în el. Își jură că nu va eșua, așa cum i-ar fi jurat și lui Kai, dacă ar fi considerat că tânărul l-ar fi crezut.

Înainte de a putea cere vreun detaliu despre locul unde se ducea Kai sau despre ceea ce intenționa, de fapt, să facă, acesta se depărtă deja de el, mergând spre Înăripatul Fudou. Corcitura trecu de rândurile de călugări ce psalmodiau și dispăru în umbra din spatele statuii, lăsându-l pe Oishi în picioare, singur într-o peșteră plină de demoni bine înarmați.

Kai o luă de-a lungul unui alt tunel, la fel de familiar pentru ochii minții lui, care ducea la sanctuarul interior al templului, unde Sojobo, stăpânul și marele preot al călugărilor *tengu* și, cândva, propriul său stăpân și tată adoptiv, își petrecea o mare parte din timp în meditație solitară.

Kai se opri în dreptul intrării în sanctuar. Sabia fostului său stăpân stătea în echilibru pe vârful, la limita absolută a fâșiei înguste care forma spațiul de meditație, precar echilibrată pe marginea abisului care se așternea dincolo de ea. Taișul sabiei, știa, era suficient de ascuțit pentru a tăia prin piatră și atât de fin cizelat încât putea despica un fir de păr în jumătate, pe lungime. Oțelul modelat în formă de val era lustruit până la o strălucire de oglindă și părea să absoarbă toată lumina de la spațiul din jurul său.

Terenul solid al sanctuarului interior era doar la câțiva pași dincolo de ea. După acesta, se deschidea o peșteră și mai mare, una pe care imaginația lui nu fusese niciodată capabil să o cuprindă, din cauza înălțimii și a adâncimii sale și a pereților îndepărtați care se pierdeau în întuneric. Sunetul de apă curgând grăbită îl făcu să privească într-o parte, unde un râu subteran plonja peste o margine de deasupra celei pe care stătea el și cădea în întuneric. Aproximarea de locul unde stătea și căderea, aparent fără sfârșit, a apei în adâncurile de mai jos reînvia în el o combinație de mult uitată de uimire și teroare. Tunetul său atenuat răsună în spațiul gol de sub picioarele lui.

Kai se uită înapoi la sabie, simțind durerea neașteptată a unei emoții mult mai familiare, dorința de a ține din nou în mână o lamă ca aceea să-i simtă echilibrul perfect și modul în care se mișca, asemenea unei extinderi conștiente a propriului său corp, în timp ce bloca sau abătea orice lovitură care venea spre el, învingându-și toți adversarii cu talentul său, chiar și pe cei din rândul *tengu*. Toți, în afară de unul...

– Așadar, băiatul înspăimântat se întoarce bărbat... spuse acel unul, din umbrele din spatele lui.

Respirația lui Kai se opri, instinctul aproape împingându-l să facă un salt înainte și să apuce sabia pentru a se apăra. Înghețată înainte ca trupul său să facă vreo mișcare, amintindu-și la timp ce îl avertizase pe Oishi, amintindu-și cât de diferite erau regulile de aici față de cele din lumea de afară: aici, unde nimic nu era așa cum părea, inclusiv vorbitorul a cărui voce tocmai o auzise.

Se întoarse spre *tengu*, care stătea în fața lui arătând exact așa cum se așteptase – în mod înșelător, la fel de bătrân ca timpul, îmbrăcat în haine croite ca acelea ale unui preot, dar realizate dintr-un material care s-ar fi potrivit shogunului, atunci când își aduna curtea. *Cel Bătrân avusese întotdeauna o urmă nepotrivită de vanitate.*

Dar, peste robele care-l proclamau drept cel ale cărui calități fizice și spirituale îl făceau stăpânul

semenilor săi, Kai văzu chipul pe care și-l amintea mult mai bine decât modul afectat de a se îmbrăca.

Trăsăturile ca de pasăre răpitoare ale acestui *tengu* erau mai puțin tulburătoare și ca din lumea de dincolo decât cele ale discipolilor săi din camera principală. Și totuși, ochii auri amenințatori cu pupile la fel de lungi și ascuțite ca lamele de sabie, nu se schimbaseră – erau total lipsiți de milă. Kai îi întâlnește, dar nu le poate susține privirea. Aceeași teamă și aceeași furie neputincioasă pe care ochii aceia le evocau întotdeauna în el l-au redus din nou la stadiul de copil.

Nu – își zise Kai, stăpânindu-și frica lui. Cel care îi fusese odată tată adoptiv putea simți tot ce-i trece prin minte unui om. Orice gândea sau chiar orice simțea putea fi folosit împotriva lui. Kai își îngropă emoțiile umane sub puterea voinței, ca și cum ar fi controlat puterea pământului de deasupra capului său – în modul în care învățase, în cele din urmă, s-o facă, cu atât de mult timp în urmă, pentru a împiedica distrugerea completă a umanității sale. Pentru a scăpa...

Frica nu este inamicul... este avantajul tău. *Să lupți cu propria frică în loc să lupți cu dușmanul tău te lasă doar deschis atacului.* Trase o gură adâncă, purificatoare, de aer în piept și se înclină cu respectul cuvenit unui stăpân.

– Avem nevoie de săbii. Am venit la tine pentru ajutor, spuse el, rostind cuvintele cu un echilibru perfect.

Tengu zâmbi, dar Kai nu avea de unde să știe dacă zâmbise de la vorbele lui sau pentru că își amintea încă atât de bine lecțiile sale. Fostul lui *sensei* arătă spre lama strălucitoare.

– Nu, Kai. Ai venit să-ți termini antrenamentul.

Ochii lui Kai se îngustară când văzu sclipirea provocatoare apărută în privirea de aur a stăpânului său. *Cel care îi controlase viața din primul moment de care-și putea aminti nu-l va ierta niciodată pentru că-l trădase pe el personal și pentru că îi abandonase poporul...*

– Eu *nu sunt* unul dintre voi.

Acum îi fu mult mai dificil să-și păstreze calmul vocii, dar se îndârji și mai tare. Privi din nou spre sabie, încleștând pumnii, în timp ce Sojobo pășea în lumină, cu ochii în josul tunelului care ducea înapoi la peștera principală.

– Dar nici unul dintre *ei* nu ești, spuse Sojobo, privindu-l pe Oishi. Se uită înapoi la Kai și vocea îi deveni tăioasă ca lama sabiei lui. Îți riști viața venind aici, pentru oameni care nu te vor accepta niciodată.

Kai întâlnește ochii amenințatori, disprețul din vocea stăpânului *tengu*, și răspunse cu convingere totală:

– Sunt oameni buni. Cauza lor este dreaptă.

– Așa spui tu... Sojobo se întoarse, privind din nou spre Oishi. Testul atunci. I-ai spus să nu atingă sabia. Dacă o face... Tatăl adoptiv al lui Kai se răsuci din nou și rosti: El și toți oamenii lui vor muri.

Kai se încruntă. Acesta nu era poporul lui, dar aici era teritoriul său – teritoriul demonilor – acum și niciun fel de aroganță de samurai nu putea opri sângele de samurai al lui Oishi de a fi vărsat la fel ca al oricărui alt om, dacă își pierde propria sa luptă cu frica.

Nu putea face nimic acum pentru Oishi, decât să-și îndure testul separat și să termine cât mai repede posibil.

În camera principală, Oishi încercă un pas, și apoi încă unul, în josul rândului deschis ce diviza cele două grupuri de călugări care psalmodiau. Se întreba dacă era posibil să nu îi sesizeze prezența lui pe cât părea să fie. Privirea îi rătăci în stânga și în dreapta, în timp ce strălucirea tentantă a săbiilor lor îi atrăgea atenția. Se forță să se concentreze pe statuia lui Fudou, drept în fața lui, rugându-se tăcut Protectorului Imuabil care le dădea putere călugărilor *yamabushi* să-i întărească și lui voința.

Dar, pe măsură ce se apropia de statuie, o vibrație stranie începu să umple aerul, un sunet vag audibil, ca și cum caverna din jurul lui zumzăia de energie. Cu cât se uita mai mult la chipul lui Fudou, cu atât mai mult simțea că devine parcă una cu indignarea și furia lui: Fudou cel violent, plin de mânie, al cărui foc ardea toate obstacolele, care n-ar fi putut fi întors din cale...

Kai se foi neliniștit, uitându-se spre prima încăpere a peșterii în timp ce Oishi ieșea din raza lui vizuală.

– A meritat? întrebă Sojobo, forțându-l să se uite înapoi și să întâlnească privirea nemiloasă a tatălui său adoptiv. Ce ai găsit în lumea de afară? Dragostea unei femei pe care nu o poți avea?

Kai clipi, luat prin surprindere de direcția de atac neașteptată, dar își păstră calmul din privire, uitându-se în ochii de aur de nepătruns, amintindu-și de ochii lui Mika, în timp ce răspundea simplu:

– Da.

Un zâmbet amuzat deformă gura de sub privirea rece, inumană. Tengu scoase un sunet de dispreț.

– Lasă-mă să-ți vorbesc eu despre dragoste. Dragostea de o noapte care te-a adus în lumea asta.

Un marinar englez și o fată de țăran vândută la un bordel... Se opri, uitându-se la Kai, măsurându-i reacția. Și, nu după mult timp, mama ta iubitoare te-a abandonat, lăsându-te să mori în aceste păduri... monstrul ei de copil corcit.

Ochii lui Kai se măriră. Concentrarea i se risipi precum ceața, lăsându-l fără apărare, în timp ce fostul său stăpân îl lovea la baza întregii sale ființe... nevoia lui de-o viață de a ști cine era sau ceea ce fusese odată menit să fie.

– Cu toate acestea, noi te-am găsit, continuă Sojobo, cu vocea cea mai consolatoare pe care o auzise Kai vreodată. Te-am acceptat. Te-am antrenat. Te-am învățat multe lucruri... Ochii și vocea lui deveniseră, brusc, din nou, nemiloase. Dar tu ai fugit și ai întors spatele acestor daruri.

– Daruri de moarte, îi răspunse Kai cu repulsie.

Pumnii i se încheștară. Oricare ar fi fost motivele pentru care *tengu* îl luaseră printre ei, aceștia nu fuseseră animați de niciuna din emoțiile pe care tânjise să le vadă vreodată în ochii cuiva. Sojobo îl mințise și înainte despre oameni, cum putea fi sigur că acest lucru nu era o altă minciună? Căzuse oare deja în propria capcană?

În peștera principală, Oishi își întoarse privirea de la fața lui Fudou, scos din transă de zgomotul făcut de oamenii lui care intrau în peștera din spatele său.

– Ce faceți aici?

Se uită urât la ei, brusc furios, îndreptându-se spre intrare. El le spusese – le *ordonase* – să rămână afară, dar niciunul, nici chiar Chikara, nu-l ascultase. *Blestematul de băiat, oare nu va învăța niciodată să se supună ordinelor, chiar dacă nu avea niciun respect pentru grija tatălui său pentru el?*

– Ar trebui să mergem! spuse Yasuno furios, gesticulând de parcă Oishi era cel care ignorase ordinele, și nu ei toți.

– Nu...

Oishi ridică mâinile, încercând să-i facă să tacă și să-i împiedice să înainteze.

Dar era ca și cum nici măcar nu-l mai vedeau acum. Se holbau cu toții la... ceva, rămași fără grai de groază.

Oishi realizează că incantațiile se opriseră în spatele lui. Se întoarse și văzu că toți călugării își ridicaseră capetele emaciate și se uitau fioros peste umăr la intruși cu ochii feroce ai unor ulii care urmăreau o invazie de rozătoare.

Pentru un lung moment, o tăcere tensionată se așternu între cele două grupuri... și apoi *tengu*

începură să tremure, toți o dată, corpurile lor vibrând cu energia incredibilă pe care Oishi o simțise când se mișcase printre ei.

Se uită din nou la oamenii lui, teribil de îngrijorat, și îl văzu pe Yasuno ducând mâna la sabie.

– Nu!

Dar era deja prea târziu. Yasuno trăsese lama.

Trupurile *tengu* plesniră, deschizându-se pe locul unde stăteau, în timp ce spirite cu forme schimbătoare începură să se înalțe din carcasele călugărilor care se rugau. Sâsâind de furie, demonii au zburat spre pâlcul de ronini uimiți, înșfăcându-și săbiile cu mâinile lor cu degete-gheare.

Oishi privi disperat cum oamenii lui – toți cei care aveau arme – își trăgeau săbiile sau ridicau sulile pentru a riposta, preluând conducerea, în timp ce ceilalți întâmpinau monștrii cu bastoanele grele sau cu pumnii goi.

Spre uimirea lui, luptau bine, mai bine decât și-ar fi putut imagina, răspunzând atacului violent dezarmând sau doborând atacatorii *tengu*. Însă erau categoric depășiți numeric, iar lupta se întindea, îndepărtându-i pe oameni de tunelul care era singura lor speranță de scăpare.

Le strigă să strângă rândurile și să se retragă, ca să ajungă din nou la ieșire și să scape afară, dar parcă își pierduse graiul, sau dispăruse. Motivați de propria lor foame de luptă, oamenii lui intrau și mai adânc în marea de demoni. Săbiile pierdute de *tengu* continuau să plutească în derivă în aer, unele dintre ele îndreptându-se spre el, ca și cum se rugau să fie apucate de altă mână – mâna lui – și folosite pentru a-și ajuta oamenii.

Nici să nu te gândești. Avertismentul mortal de serios al lui Kai îi răsună în minte, putând vedea încă îndoiala și neîncrederea din ochii corciturii. *Era testat... dar erau oare cu adevărat doar trucuri de demoni, o halucinație?* Părea și suna la fel de real ca și propria sa existență. Se uită în jos la sabia lui încă în teacă, într-o parte. Dacă testul presupunea că trebuia să-și lase toți oamenii să fie uciși de demoni...

Cineva scoase un țipăt, un țipăt omenesc, și văzu sângele pulverizat într-un arc roșu aprins. Pumnii i se încheștară când auzi pe altcineva strigând. *Oamenii lui mureau... Cât mai putea să stea acolo și să-și privească oamenii pierind, fără să facă nimic?*

– Kai! strigă el cu disperare.

Dar Kai tot nu se întoarse și tot mai mulți din oamenii lui începeau să cadă...

Kai înghiți nodul de durere din gât, care îl împiedica să vorbească și aproape chiar să respire.

– Nu te cred, îi spuse el stăpânului *tengu*. Nu știi nimic despre oameni. Sau despre iubire...

– Nu știu? Zâmbetul atotștiutor al lui Sojobo se umplu de o cunoaștere secretă. Tatăl tău *a iubit-o* pe mama ta pentru o noapte. Repetă cuvintele și, din nou, Kai fu prins de vocea evazivă, ademenitoare, care îi dezvăluia tragica desfășurare a poveștii vieții lui. Când a aflat că este însărcinată, a fugit de la bordel, înapoi în satul ei, pentru că își *iubea* copilul care creștea în ea. Dar părinții ei, care o *iubiseră* înainte de a fi obligați să o vândă, au dat-o afară din casa lor, când au văzut că pruncul ei era un bastard corcit.

Sunetul apei curgând grăbită părea să umple capul lui Kai, ca și cum sângele amestecat din venele sale era în război cu simțurile sale. Se simțea amețit de durere și de furie, dar nu avea nicio idee unde să plaseze vina. Fuseseră câțiva englezi în echipajele vaselor de pe Dejima. Îi urâse la fel de mult cum îi urâse pe olandezi. Dar mai mulți dintre ei aveau părul roșu sau șaten, altfel decât olandezii cu părul de paie. Și își aminti de ceva pe jumătate auzit printre soldați în ziua în care fusese capturat de oamenii lui Asano.

– Englez, poate...

Își aminti de un marinar englez, în special – își aminti cum, atunci când unul dintre olandezi zisese că corcitură pretinde a fi pe jumătate englez, marinarul doborâse omul cu un singur pumn. Și apoi deschisese ușa celei în care Kai stătea ghemuit, legat de perete.

Imaginile îi ardeau ochii ca acidul în timp ce Cel Bătrân continua necruțător să-i spună povestea pe care își dorise întotdeauna s-o știe – povestea mamei sale – până la capătul său amar, fără de speranță.

– Peste tot unde se ducea, oamenii o respingeau, blestemând-o din cauza fiului ei demon. În cele din urmă, a venit în această pădure să-și ia viața. Așa te-am găsit.

Kai își întoarse privirea de la ochii nemiloși, plin de ură nu numai pentru *tengu*, ci și pentru slăbiciunea și cruzimea rasei umane, și pentru sine mai presus de toate, pentru durerea pe care însăși existența sa o cauzase nu numai sieși, ci și tuturor celor de care îi păsa, când tot ceea ce voise vreodată...

Undeva, o voce familiară, o voce omenească, îi striga numele cu disperare.

Se întoarse, amintindu-și deodată că lăsase pe cineva în sala de rugăciune... *Oishi*. Oare tocmai îi strigase Oishi numele?

Se confruntă iar cu stăpânul *tengu*, cu furie proaspătă și durere arzându-i în ochi... arzând și limpezindu-i vederea. Acolo, în fața lui, era demonul care îndrăznise să-i spună că era mai mult demon decât om. *Care voia să i-o dovedească, o dată pentru totdeauna...*

Acesta era încă un test, și nu-l picase încă.

– Acum, că știi ce ești, tot mai alegi dragostea împotriva urii?

Tengu zâmbi și de data aceasta batjocura și răutatea care se combinau pentru a-i distorsiona fața inumană îi fură la fel de clare lui Kai ca și obsesia lui.

Fața lui Mika se formă ca o viziune în gândurile lui Kai. Se agăță de amintirea ei, lăsând dragostea ei să-i învăluie spiritul ca o aură.

Privind peste umărul stăpânului *tengu*, o văzu dintr-odată pe Mika – *nu, era imposibil, Mika nu putea fi aici* – intrând în cameră. Păși spre el, zâmbind, imaterială precum ceața, dar arătând exact așa cum și-o amintea.

Era batjocorit din nou. Dar chiar și iluzia asta era tot ce-i trebuia ca să-i reamintească faptul că modul în care oamenii trăiau nu era de neschimbat, nimic legat de ei nu era absolut... nici chiar viața lor. Tengu nu erau nemuritori, aceștia puteau fi uciși, dar nu avea nicio idee cât de bătrân era stăpânul-demon care îl antrenase să lupte fără conștiință sau milă și îl învățase că viața nu era nimic mai mult decât mesagerul Morții. Nu era de mirare că viața nu avea niciun înțeles pentru niște ființe a căror existență semăna cu o moarte vie.

În schimb, el cunoscuse adevărata bunătate în lumea oamenilor, dar și ura și cruzimea, și iubise o altă ființă omenească. Continua să privească fantoma lui Mika aflată înaintea lui, arătându-i o față plină de dragoste care o reflecta pe a lui însuși.

Un licăr de furie autentică sclipi în ochii demonului văzând dorul lui Kai.

– Am văzut o mie de versiuni ale viitorului în care încerci să o salvezi pe Mika, spuse cu vocea lui tăioasă, arătând spre fantomă, și fiecare se termină cu moartea ta. Știind lucrul acesta, tot mai alegi dragostea?

– Aș face-o, pentru ea, zise Kai ridicând capul.

Fantoma lui Mika întinse mâna spre el și apoi dispăru, la fel de brusc precum apăruse.

– Indiferent de ceea ce faci, spuse Cel Bătrân, Mika nu va fi a ta în această viață.

Kai absorbi durerea cuvintelor cu resemnare liniștită, amortit de conștientizarea faptului că acestea nu erau nimic mai mult decât adevărul pe care îl cunoscuse dintotdeauna.

– Voi merge atunci spre moarte, zise el, și mă voi ruga să o regăsesc în alta.

Ochii stăpânului *tengu* se înnegriră, în timp ce pupilele i se lărgeau, dezvăluind golul care se afla în sufletul său. Kai văzu asmuțită împotriva lui determinarea totală a Celui Bătrân de a-i zdrobi voința, o dată pentru totdeauna.

Își aminti că numele fostului său tată adoptiv însemna „Marele Preot al lui Buddha”, dar dintr-

odată realizează că oricine putea să-și spună *preot*, sau să se numească *samurai* și să nu dezvăluie nimic mai mult despre cine era cu adevărat în interiorul lui, că nu era decât un demon, sau o corcitură.

Kai se uită la sabia ce atârna în așteptare și îndrăzni să spere.

În camera principală, demonii ademeniseră roninii departe de intrare și îi separaseră. Acum erau în sfârșit liberi să-și dezlănțuie puterea deplină a săbiilor peste-cele-omenești și a abilităților lor inumane, atacând în haită oamenii și secerându-i.

Hara se repezi spre unul din *tengu*, dar în loc de a-l tăia, sabia trecu prin el ca și cum nu avea niciun fel de trup. Demonul se răsuci în jurul lui precum ceața suflată de vânt și, dintr-odată, din nou solid, îl despică cu propria lamă. Yasuno și Basho se luptau spate în spate, cu curajul unor dragoni gemeni, încercând să învingă imposibilul, sau să evite inevitabilul, în timp ce Horibe își balansa *katana* către un alt *tengu*, doar pentru a-și vedea lama tăiată în două de metalul demonului, în timp ce și mai mulți *tengu* se aruncau asupra lui.

Oishi era paralizat de o durere nemaiîntâlnită în timp ce-și vedea oamenii sfârtecați unul după altul. Săbii *tengu* pluteau în derivă de jur împrejurul lui, ca țânțarii într-o noapte de vară. Le evita neputincios, știind că trebuia să ia doar una, *doar o...*

Se uită iar în jos, la propria lui sabie, mâinile tremurându-i în timp ce se asigura că aceasta stătea încă ferm în teacă. Privirea bântuită a lui Kai rămăsese cumva cu el, împreună cu vorbele lui de avertizare, așa că nu-și îngădui să se atingă de mânerul ei, și nici să lase o sabie de demon mai mult decât să-i perie mâneca.

Bătălia se îndepărta și mai mult de el. Niciunul din oameni nu privise înapoi sau nu-l strigase măcar, de parcă ar fi fost într-adevăr invizibil, uitat de toți cei angajați în luptă, bărbați și monștri deopotrivă.

Dar apoi, dintr-odată, își dădu seama că se putea totuși implica și el, tot ce trebuia să facă era să nu tragă sabia și să nu o folosească împotriva vreunui *tengu*. O luă la goană după urmăritori și victimele lor, hotărât să-și ajute oamenii, chiar dacă nu avea decât trupul și mâinile goale ca arme.

Dădu peste o trupă de *tengu* – suficient de consistenți atunci când alegeau să fie – înhățându-i de brațe și izbindu-i cu coatele în față – călcându-i, lovindu-i cu picioarele și cu capul, din disperarea de a le sparge rândurile și de a ajunge la oamenii săi.

Îl văzu pe Yasuno clătinându-se în timp ce o sabie îi despică piciorul. Îl văzu pe Basho încercând să-și protejeze prietenul cu propriul său corp uriaș, doar pentru a fi pus jos de o altă trupă de *tengu*, ale căror săbii îl hăcuiă pe loc.

Văzându-i cum cad amândoi, Oishi se luptă mai ceva ca un demon, mai aprig decât își imaginase vreodată că ar fi posibil, eschivându-se și croindu-și drum printre *tengu* și lamele lor. Trupul lui folosi toate trucurile murdare pe care le văzuse vreodată sau le auzise chiar descrise, inclusiv mișcărilor pe care Kai le utilizase împotriva lui pe Insula Olandeză, fără a se obosi să-i ceară permisiunea în minte.

Cu cât reușea să înainteze mai mult și cu cât ajungea mai aproape de oamenii lui, cu atât mai insidios începeau *tengu* să lupte împotriva lui. Își aruncă brațul în sus, încercând să-și protejeze capul, și o lovitură dură de sabie îl tăie. Se feri într-o parte, abia reușind să scape de o rană și mai rea, dar durerea îl ardea și sângele îi îmbiba hainele în timp ce întregul braț îi devenea brusc inutil. Mai multe lame îi pătrunseră în carne, sfărtecându-l cu muchiile lor ascuțite, dar fără să-l omoare, ca și cum *tengu* voiau să-l distrugă pentru aroganța lui omenească tăindu-l în bucățele. *Lucrul acesta era real. Pe toți zeii, nu era un vis, era real...*

Stăpânul *tengu* îi zâmbi triumfător lui Kai.

– Recunoști, atunci. Fuga ta a fost lipsită de sens.

Kai se uită la fostul său tată adoptiv, fără să înțeleagă.

– Ce?

– „Viața de om“ după care tânjeai era un vis. Existența ta în lumea lor nu a avut niciun scop real.

– Nu...

Și atunci Kai conștientiză adevărul pe care tocmai îl recunoscuse: ceea ce crezuse că era un jurământ altruist de dragoste fără sfârșit nu era nimic altceva decât mărturisirea devastatoare că, în încercarea de a-și găsi un loc în lumea oamenilor, tot ceea ce câștigase fusese o viață plină de suferință.

Toate lucrurile care crezuse că defineau o ființă omenească erau iluzii. Suferise pentru că nu putuse să renunțe la ele și în cele din urmă nu avea să rămână nimic pentru el, decât o moarte la fel de lipsită de sens cum fusese întotdeauna și viața lui, așa cum prezisese Sojobo.

Kai rămase mult timp perfect nemișcat, privind în jos la trupul său bătut și plin de cicatrici, făcând inventarul, încercând să se asigure că pierduse cu adevărat în fața propriului său argument... și nu din pricina logicii strâmbe a stăpânului *tengu*.

Și apoi privirea îi trecu de la legăturile goale de la *hakama* la strălucitoarea lamă *tengu* care încă îl chema de la marginea abisului. *Dacă te întâlnești cu un spadasin, scoate sabia. Nu recita poezie pentru cineva care nu este poet.*

Își ridică din nou privirea în ochii în expectativă ai fostului său stăpân.

– Să nu mai vorbim, spuse el. Vrei să-mi dai ceea ce-ți cer? Se uită la sabia ce strălucea precum speranța în întuneric și înapoi, la stăpânul *tengu*.

Sojobo ridică din umeri. Dacă avea vreo reacție la refuzul brusc al lui Kai de a continua disputa, atunci nu lăsa să se vadă.

– Ia lama, Kai... zise el. Dar ceva se schimbă adânc în pupilele sale înnegrite, ceva ce Kai recunoscuse imediat, chiar și după atât de mult timp, în vreme ce el adăuga ...*dacă poți ajunge la ea înaintea mea.*

Oishi abia reuși să se eschiveze printre două săbii-demon mari, ce secerau spre el, și deodată îl văzu pe Chikara. Fiul său se retrăgea îngrozit din fața unui *tengu*, cu *katana* lui pierdută și cu sabia demonului reflectând lumina cu un luciu roșu de sânge, în timp ce acesta încerca să ajungă la el, înfometat de și mai mult sânge.

Oishi își croi drum prin masa de dușmani supranaturali și potopul lor de lovituri, ignorându-și rănilor, și alergă spre fiul său. Se aruncă spre *tengu*, încercând să-l tragă în jos, înainte de a-l putea tăia pe vreunul dintre ei. Dar atacatorul lui Chikara se transformă, devenind intangibil în timp ce îl lovea, și apoi îl trimise lat la pământ cu o lovitură grea în spate.

Oishi ateriză dur, se chină să se ridice din nou și se răsuci, nemaismțind nicio durere, acum, ci numai disperare, în timp ce *tengu* se arunca peste fiul său, ridicând sabia. Un alt demon îl prinse pe Chikara din spate, imobilizându-l în timp ce primul își pregătea sabia pentru lovitura fatală.

Oishi căută frenetic după ceva ce ar putea folosi pentru a-l opri pe *tengu* înainte de a-i ucide fiul.

Măinile îi coborâră pe sabie, cea dreaptă închizându-i-se pe mânerul acesteia. Dar nu era nimic, nimic, decât...

Kai inspiră profund și închise ochii, lăsându-se în mod deliberat lipsit de apărare împotriva atacului. Mentea îi alunecă departe de prezent, în trecutul său cu *tengu*, la duelurile purtate cu mișcări pe care nicio ființă umană nu le visase vreodată... mișcări pe Calea ascunsă a creaturilor *yokai*, la care își închisese în mod deliberat mintea atunci când fugise în superstițioasa lume a oamenilor și devenise nimic mai mult decât îi îngăduise aceasta să fie...

Ochii i se deschiseră brusc în timp ce Sojobo intra pe Cale într-un fulger auriu. Kai intră în aceeași clipă pe tărâmul spiritului, pe Calea dintre interstițiile spațiului și timpului. Realitatea umană dispăru ca o iluzie ce era. Spiritul lui Sojobo îi deveni brusc vizibil, din nou, curgând ca gheața transformată în apă, în timp ce distanța care îl separa pe *tengu* de sabia strălucitoare dispărea la rândul ei, iar el se întindea spre mânerul acesteia.

Dar de data asta Kai fu mai rapid, pentru că trebuia să fie.

Anticipând mișcarea demonului, s-a aruncat pe spate, ținând cu piciorul la vârful lamei în timp ce aluneca spre locul unde aceasta părea să stea într-un echilibru precar la marginea prăpastiei. O lovi cu forță.

Sabia zbură liberă, alunecând printre degetele stăpânului *tengu*, arcuindu-se în sus, devenind o rază de lumină, în timp ce se răsucea și strălucea în trecerea sa prin spațiul intangibil dintre lumi...

...în mâna întinsă a lui Kai, care reapăru acolo unde stătuse înainte și o înșfăcă în aer. Pumnul i se închise pe mâner, iar el mătură în jur, împingând-o înainte – în timp ce fostul său *sensei* se materializă în fața lui, doar pentru a-i găsi vârful presându-l exact pe gât.

În camera templului, Oishi văzu lama demonului *tengu* tăind prin aer spre capul lui Chikara. Cu mâna stângă apăsă pe sabie în teacă, eliberând lama, iar mâna dreaptă i se închise pe mâner și trase...

Dintr-odată, atât Chikara, cât și *tengu* îi dispărură din fața ochilor, de parcă nici n-ar fi existat.

Mâna lui Oishi se deschise cu un spasm, eliberând mânerul sabiei – jumătate trasă. Se uită dintr-o parte în alta, căutând în jurul său vreo urmă de Chikara sau de demoni... o urmă a vreunui dintre oamenii lui, vii sau morți. Nu mai era nicio altă ființă omenească nicăieri în peșteră. Călugării *tengu* erau în continuare așezați pe locurile lor, psalmodiind imperturbabili, ca și cum n-ar fi văzut nimic, n-ar fi auzit nimic, n-ar fi făcut absolut nimic, decât să șadă și să se roage.

Oishi se uită la el însuși. Rana care-i mutilase brațul, precum și nenumăratele tăieturi care sângerau dispăruseră. Nu simțea nicio durere nicăieri, ca și cum loviturile și vânătăile pe care le dăduse și le primise – tot ceea ce tocmai trăise – nu fuseseră, într-adevăr, nimic altceva decât o fantasmă. Își înfipse ferm sabia pe jumătate trasă înapoi în teacă, auzi declicul satisfăcător pe când se bloca la loc din nou. Dar, în timp ce pornea să traverseze peștera înapoi, mâinile începură să-i tremure și apoi tot corpul i se scutură incontrollabil. Respirația scurtă și precipitată îi suna aproape ca niște suspine.

Sojobo se uită în jos, la sabia care-i apăsă gâtul. Apoi privi de-a lungul ei la mâna lui Kai și în sus, la fața lui. În cele din urmă, ochii li se întâlniră și, pentru prima dată, Kai nu văzu mânie sau dezgust, sau doar un gol în privirea fostului său tată adoptiv. Citi în schimb o licărire din respectul pe care așteptase atât de mult să-l vadă.

Nu era sigur ce arăta chipul lui, era doar sigur că, oricare ar fi fost expresia acestui *tengu*, el ar fi

fost capabil să-i facă față fără să se clinească. Ochii lui îi cereau din nou fostului său stăpân răspunsul la întrebare.

Sojobo dădu ușor din cap, drept răspuns, și Kai coborî sabia – sabia lui, acum.

– Kai... Fostul său stăpân păru aproape să ofteze când îi rosti numele, mișcându-și capul dintr-o parte în alta. Dacă pleci de aici, din nou, îți vei întâlni destinul.

Nu era nimic care să semene a minciună sau chiar a amenințare în spatele cuvintelor lui.

Kai se uită în ochii ciudați de aur, care i se păruseră cândva atât de familiari, și găsi doar resemnare, nicio urmă de interes personal sau de înșelăciune. Propria-i privire nu șovăi.

– Sunt dispus să-l accept.

Numai după ce dădu să se răsucescă, părăsindu-și fostul maestru pentru totdeauna, murmură.

– Alegerea mea a fost făcută în momentul în care am văzut-o.

În timp ce Kai se întorcea prin pasaj în sala de rugăciune, o șoptă trunchiată îl urmă, în aer sau în mintea lui, purtând cuvintele pline de regret pe care fostul său tată adoptiv credea că și le spune lui însuși.

– Am știut...

Oishi rămăsese holbându-se la mâinile sale goale, cu mintea la fel de goală, aparent cu mult timp înainte de a deveni conștient de pașii care veneau spre el.

Își ridică privirea și văzu corcitură ieșind din umbră pe lângă statuia lui Fudou, purtând cea mai frumoasă sabie pe care o văzuse vreodată. Dar Kai se mișca de parcă el era cel care pierduse, nu învingătorul, în lupta cu fostul său stăpân. Lama pe care o ducea părea să cântărească mai mult decât piatra.

Oishi se uită la Kai în modul în care se uitase și la mâinile lui, cu viziunea încă suprapusă peste coșmarul roșu a ceea ce tocmai trăise... crezuse că tocmai trăise...

Kai se opri înaintea lui, înțelegându-i expresia și faptul că fiecare respirație îi făcea încă trupul să tresară într-un spasm. Fața lui Kai părea s-o reflecte pe a lui când corcitură îl întrebă:

– Ce ți-au arătat?

Oishi se uită într-o parte, înghițind greu, înainte de a fi capabil să forțeze un răspuns să-i iasă din gură.

– Oamenii mei.

Kai se uită din nou la ochii înroșiți. Se uită în ei îndelung, după care dădu din cap ușor și Oishi văzu pentru prima oară o urmă vagă de respect și un început de încredere licărind în privirea corciturii.

Apoi Kai își mută privirea, gesticulând cu *katana* magnifică.

– Aveți săbiile acum.

Oishi îi urmări privirea. Pe câmpul de luptă, unde crezuse că-și vede oamenii măcelăriți, o grămadă strălucitoare de săbii *tengu* așteptau, așa cum îi fusese promis.

Își dădu seama atunci că, în fața lui, mai era așezată o lamă, strălucind ușor în lumina torțelor. Kai o ridică, strângându-i mânerul.

Grupul de ronini străbătu pădurea de bambus înapoi până la locul unde își lăsaseră caii, fiecare dintre ei ducând în teacă, la șold, o *katana*... știind că poartă acum săbii fără egal într-un ținut cunoscut ca făcând cele mai bune arme pe care le putea avea un om: *oțel al demonilor*.

Oishi mergea lângă Chikara, a cărui ușurare când îl văzuse întorcându-se întreg din templul *tengu*, cu o lamă care strălucea ca focul în lumina după-amiezii, nu era nimic în comparație cu a lui la găsirea fiului său viu și nevătămat, așteptându-l... după ce respectase cu strictețe ordinele care îi salvaseră viața.

Acum, în timp ce mergeau unul lângă altul, îl simțea pe Chikara privindu-l pe furiș.

– Ce s-a întâmplat acolo, domnule? întrebă Chikara, în cele din urmă, tăcerea lui gânditoare durând mai mult decât putea suporta fiul său.

Oishi se uită la el cu un brusc și copleșitor sentiment de mândrie și protecție. Nevoia de a-și îmbrățișa fiul, de a-i spune cât de mult îl iubea, îl umplu pe Oishi așa cum nu mai făcuse de când fiul său era prea mic pentru a găsi lucrul acesta umilitor.

Era mult prea târziu ca să facă asta acum, mai ales aici, așa că Oishi clătină doar din cap, oferindu-i lui Chikara un zâmbet plin de dragoste și liniștitor.

– Nu-mi amintesc, spuse el.

Chikara îl privi surprins, dar și încurajat, în timp ce mergeau împreună.

Kai conducea roninii înapoi prin pădurea de bambus așa cum îi condusesese și la venire – mergând mult înainte, în fața lor, nu la alegerea lui, ci pentru că ceilalți păstrau încă distanța. Nu se uită înapoi și nici nu-și încetini ritmul, ca și cum s-ar fi așteptat ca, dacă ar fi făcut-o, cineva să fi făcut efortul de a merge alături de el.

În timp ce reacția la propriul său test al voinței pălea, Oishi realizează că, la început, când se întorsese la el, corcitura nu mai avea înfățișarea lui impasibilă. Expresia zguduită, suferindă, pe care o văzuse Oishi nu era propria sa reflecție într-o oglindă... era un semn al calvarului îndurat de Kai. Nici pe el nu erau răni fizice... dar Oishi era sigur că le avea acolo, în sufletul lui. Se îndoia că propriul său suflet va mai fi vreodată la fel.

Oishi fusese prea preocupat de Chikara ca să se mai gândească la altceva decât la faptul că fiul său era viu și nevătămat, iar apoi prea ocupat să ignore felicitările și întrebările fără răspuns, ca să reflecteze la asta înainte, dar acum realiza că niciunul dintre oamenii săi nu spusese sau făcuse nimic ca să-și exprime recunoștința față de corcitură. Doar el – și, probabil, Kai – știa că, dacă acesta nu câștiga duelul său cu *tengu*, propria sa slăbiciune i-ar fi condamnat pe toți. Era ca și cum

perfectiunea teribilă a săbiilor promise de Kai, și apoi câștigate de el pentru ei, nu făcuse nimic altceva decât să le dovedească celorlalți că toate temerile lor cele mai negre și cele mai profunde prejudecăți erau adevărate.

Realiză brusc că nici chiar el nu-i spusese nimic lui Kai. Fusese prea traumatizat de propriul calvar pentru a-l întreba dacă era în regulă, sau despre ceea ce avusese de înfruntat – deși se îndoia că el, corcitura, i-ar fi răspuns, nu mai mult decât îi spusese el însuși fiului său. Iar după aceea...

Sentimentul de onoare îi spunea că atitudinea sa era de neconceput, că trebuia să-i mulțumească lui Kai imediat în numele tuturor. Dar acum, că era în siguranță, înapoi în propria sa lume, printre cei asemenea lui, impulsul de a se umili în fața corciturii se lupta cu mândria lui înrădăcinată, care-i spunea că acesta se afla cu ei la propria lui alegere, pentru propriile lui motive. Aceeași implacabilă voce interioară insistă să-i spună că respectul lor, sau chiar recunoștința lor, nu ar însemna mai mult pentru Kai acum decât ar fi însemnat atunci când îl numeau cu dispreț demon, fără a realiza vreodată cât de aproape erau de adevăr...

Kai se concentrează asupra drumului, urmărind unghiul pe care lumina soarelui îl făcea despicând hățişul înalt de bambus, dornic să ajungă la gardianul de piatră de la poarta demonilor, ultimul lucru *tengu* pe care avea să-l mai vadă vreodată. Simțea doar ușurare la perspectiva aceasta și un sentiment de sfârșit. După douăzeci de ani, dovedise, în cele din urmă, într-un mod pe care fostul său stăpân îl putea înțelege, că avea dreptul de a face propriile alegeri cu privire la viața lui și că nu fugise pur și simplu din slăbiciune.

Încerca să nu se gândească la fantoma lui Mika și să nu mai audă vocea tatălui său adoptiv, știind că, deși Sojobo era capabil să mintă cel puțin la fel de bine ca orice om, își dăduse seama că a-i spune simplu adevărul fiului său adoptiv ar provoca răni mult mai profunde. Chiar și conflictul neașteptat din mintea Celui Bătrân, în timp ce pleca de lângă el, fusese și mai dureros doar pentru că era adevărat.

Și afirmația fostului său stăpân se dovedise a fi profetică la fel de ca totdeauna: *Nu te vor accepta niciodată.*

Obținuse săbiile pentru ronini, dar asta nu închisese nicio prăpastie de neînțelegere, nici nu le câștigase încrederea, fără a mai vorbi de respectul lor. Oamenii pentru care riscase totul, cărora le oferise viața lui, cu care-și împărtășise secretul cel mai profund, îl urmau acum de la și mai mare distanță decât înainte.

Dar el nu o făcuse pentru ei, își aminti cu mânie. Îl urăseră dintotdeauna. De ce ar trebui să se aștepte să se schimbe ceva acum? Făcea acest lucru pentru Mika... pentru el însuși. Pentru a dovedi că era destul de uman pentru a iubi și a fi iubit, chiar dacă, în final, asta nu ducea la

nimic. Avea să o salveze de Kira, să-i dea viața înapoi, chiar dacă n-o putea petrece cu el, pentru că el era și avea să fie întotdeauna o corcitură, o ființă prinsă între lumi, neavându-și propriul loc nicăieri.

– Corcitură!

Kai tresări, întrerupându-și șirul gândurilor, speriat de cineva care îl striga cu epitetul ce putea fi la fel de bine numele lui, pentru că îi aparținuse din momentul în care se născuse.

Auzi niște pași grei foșnind prin frunzele din spatele lui și se uită înapoi, văzându-l pe Basho înaintând, micșorând cu pași mari spațiul dintre ei. Kai se uită înainte din nou, fără a încetini, precaut, dar nespunând nimic.

Urișul cu față de băiat care nu se maturizase... și, probabil, nici nu o va face vreodată... își încetini ritmul când ajunse lângă Kai. Basho era unul dintre puținii oameni pe care-i cunoscuse Kai la care trebuia să se uite în sus când stăteau față în față, deși acum nu se obosi să-l privească.

Basho își scoase din teacă noua lui sabie, iar Kai se uită pieziș la el, fără să vadă nimic mai amenințător decât simpla curiozitate pe fața lui.

– Ce e atât de special la armele astea? întrebă Basho. Ce anume fac?

Kai își suprimă impulsul de a răspunde cu ceea ce era evident sau de a nu răspunde deloc. În ciuda bruschetei sosirii lui Basho și a întrebării lui, își dădu deodată seama că roninul nu i se alăturase ca să-l supere... că Basho făcea un efort real de a comunica. Surprins, Kai dădu din cap spre sabie.

– Depinde de cine le folosește.

– Fără ghicitori, spuse Basho.

Kai auzise că fusese călugăr în tinerețe. Se întrebă dacă ceea ce-l făcuse pe Basho să părăsească mănăstirea fusese aversiunea lui pentru Zen *koan* sau, având în vedere personalitatea lui, dacă nu cumva fusese rugat să-și găsească o altă ocupație.

Kai ridică din umeri și continuă să meargă.

– Dacă o ține în mână un laș, acesta o va simți grea. Nu va fi capabil s-o ridice.

Sprâncenele lui Basho se ridicară. Continuă să-și târască picioarele alături de Kai, privind cu fascinație în jos la sabie.

– Pentru omul nesăbuit, este prea ușoară. O va învărti, dar nu va lăsa nicio urmă.

Basho aruncă o privire peste umăr, ca și cum comentariul i l-ar fi adus în minte pe prietenul său,

Yasuno, apoi se uită imediat înapoi și zâmbi.

– Dar un bărbat înalt, puternic și neînfricat, așa ca mine?

Kai își scoase sabia și o ridică.

– Atunci, taie.

Balansă arma către un pâlț de bambus cu trunchiuri de doisprezece centimetri grosime.

Basho privi cu uimire cum lama tăia o brazdă prin bambus la fel de ușor de parcă ar fi tăiat mătase.

Încă rânjind, Basho își avântă propria sabie cu încrederea unui maestru în artele marțiale și râse cu exaltare văzând-o cum trece prin alte câteva trunchiuri, cu aceeași ușurință cu care o făcuse Kai.

Kai râse cu el, pe neașteptate, ușurat și eliberat. Ușurat să vadă că nu riscase totul ca să câștige aceste săbii pentru niște oameni care nu le-ar fi putut folosi și pentru că, cel puțin pentru unul dintre ei, exista o diferență în modul în care folosea cuvântul „corcitură”, ca și cum aceasta nu ar fi fost mai mult decât o poreclă pe care Kai o câștigase, la fel cum Basho și-o obținuse pe a sa. Își aminti din nou ceea ce înțelesese în timp ce se confrunta cu stăpânul *tengu* – că numele și titlurile erau doar niște zgomote lipsite de sens, pentru că ele nu puteau descrie ceea ce se afla cu adevărat în sufletul cuiva.

Iar el și-o câștigase, gândi, amintindu-și de mulțimile de pe Insula Olandeză care strigau: *Corcitura! Corcitura!*... expresia de pe fețele roninilor, atunci când în Uetsu când îi ucisese pe toți oamenii lui Kira de unul singur... chiar și mulțimea de la castelul Ako când luptase cu campionul lui Kira, ascuns sub armura ce purta *mon*-ul Asano.

Avea să fie întotdeauna diferit, un *gaijin*, un străin, indiferent unde s-ar duce. Nu putea scăpa de adevăr. Se născuse având în vene un sânge aflat în război cu el însuși, fusese crescut de *tengu* – lupta ca un demon, nu ca un om obișnuit...

Dar era un războinic înăscut și asta era la fel de sigur pentru el ca pentru oricare dintre bărbații din jurul lui, prin venele cărora curgea sânge de samurai.

Pentru că era o corcitură. În orice întuneric, se spunea, există o sămânță de lumină. În orice lumină, o sămânță de întuneric... În acest fel, universul își regăsea în mod constant echilibrul atunci când natura existenței devenea tulbure.

Corcitura. Îi zâmbi lui Basho în timp ce își băga sabia în teacă, iar roninul uriaș continua să meargă alături de el, făcând chiar conversație. Kai aruncă doar o singură dată o privire înapoi, la Yasuno, văzând expresia nedumerită de pe fața acestuia în timp ce îl urmărea pe Basho vorbind

și glumind cu omul pe care îl disprețuia acum mai mult ca niciodată.

Isogai se propti într-un cot pe masa zgâriată din bordelul care era în același timp și un han ieftin, prefăcându-se că sake-ul băut i se urcase la cap mult mai rapid decât în realitate. Băutura de doi bani de la hanul ieftin era groaznică, așa că nu îi era greu s-o bea cu înghițituri mici. Faptul că, în realitate, se afla aici la ordinele liderului său era la fel de greu de crezut în clipa asta, ca și cel că trebuia să fie singur. Când ieșea să se distreze, prefera s-o facă împreună cu prietenii, dar toți prietenii lui erau mult prea departe acum. Oishi avea însă dreptate, aveau nevoie de informații cu privire la planurile lui Kira, iar acesta era cel mai bun loc să le obțină, cel mai rău famat loc din oraș. Era plin cu negustori îmbuibați și oficiali *bakufu* de rang inferior care își încălcau propriile edicte împotriva samurailor ce frecventau stabilimente de morală îndoielnică.

Oamenii din jurul lui hohoteau la piesa revoltător de vulgară interpretată de o tupă de actori ambulanti, în timp ce ei înșiși își beau mințile într-atât încât să li se pară bune la pat femeile care le umpleau ceștile, deși cele mai multe dintre ele erau la fel de atrăgătoare ca personajul negativ al piesei, un actor care purta o mască *oni* grotescă. Isogai nu se aștepta să fie atât de bucuros că ordinele primite nu-i interziceau să doarmă singur.

Oftă adânc, amintindu-și să-și joace propriul rol în această farsă de o seară, în care se dădea drept un soț ursuz. Se aplecă spre oficialul beat cu care împărțea masa.

– Nevastă-mea mă tot bate la cap, spuse el, fiind nevoit să ridice vocea ca să se facă auzit. Vrea să-i găsesc cel mai bun loc de unde să poată vedea procesiunea lui Kira.

Oficialul se uită la el cu o surpriză încețoșată.

– Ce procesiune? întrebă el. O să-și părăsească fortăreața la apus de soare, o să-și spună rugăciunile la altar și-o să se grăbească înapoi. Ridică apoi din umeri, ca cum obsesia lui Kira pentru propria siguranță era ceva obișnuit pentru oamenii care trăiau în acest ținut.

Bărbatul rânji strâmb și se întoarse din nou, întinzându-se să prindă o femeie aflată în trecere și să o tragă în poala lui. Isogai își goli restul de *sake* dintr-o înghițitură, apoi rămase cu ochii în gol, fără a avea măcar nevoie să simuleze consternarea. *Zei, oare ce au să facă acum?* Era puțin probabil ca cineva de aici să știe ce drum sau chiar ce noapte va alege Kira de fapt, atunci când își va face vizita la altar, era mult prea prudent pentru asta. Și grupul de ronini cu greu s-ar putea aduna laolaltă în apropiere și să rămână neobservat zile întregi. Rețeaua de spionaj a lui Kira era foarte meticuloasă.

În cele din urmă, își dădu seama că o prostituată ingenunchease lângă el, așteptând în tăcere, politicoasă, să-i dea permisiunea de a-i umple din nou paharul. Fu ușor surprins de manierele ei, deoarece cele mai multe dintre ele nu așteptau acceptul clienților, fiind prea preocupate de propria afacere de a îmbăta un bărbat și de a-l duce în pat pentru a-și câștiga banul.

Îi aruncă o privire și fu surprins de cât de tânără și de frumoasă era, cu o aură de puritate oarecum neatinsă de caracterul sordid al ocupației sale. Era ca și cum s-ar fi aflat aici doar de puțin mai mult timp decât el... Dădu din cap, permițându-i să-i umple din nou paharul, și studie curba senzuală a gâtului, delicatețea și grația mișcărilor în timp ce-i turna sake.

Se întrebă dacă era fiica vreunui samurai aflat la necaz. Știa că nu doar țăranii erau forțați să-și vândă copiii în ucenicia sclaviei, de obicei, în bordeluri. Privind la chipul ei fragil, cu ochii plecați cu modestie, se întrebă cum un tată, indiferent de cât de disperat, se putuse despărți de ea. Dar oamenii disperați făceau lucruri disperate. Oricine ar fi știut ce complotau acum el și tovarășii săi ronini ar fi spus, probabil, că sunt cu toții nebuni.

În ciuda lui însuși, a locului unde se afla și a motivului pentru care era acolo, nu se abținu și vorbi cu ea.

– Cum te cheamă? o întrebă el.

– Yuki, răspunse fata, cu ochii plecați cu modestie.

Numele însemna zăpadă. Un nume potrivit pentru orice copil născut în acest ținut de munte... și pentru o fată cu o astfel de aură de puritate în jurul ei. În timp ce gândea asta, fata se uită, în sfârșit, în sus, în ochii lui, iar el trebui să-și ascundă surpriza. Trebuie să fi fost aproape oarbă – unul din ochii ei era albastru-pal. Dar, în ciuda acestui fapt, vederea feței ei ridicate spre el îi tăie respirația. O găsea de-a dreptul fascinantă.

După aceea, cumva, sake-ul pe care-l bea avea gust de zăpadă proaspăt căzută și de flori de cireș în primăvară, în timp ce Yuki stătea lângă el umplându-i ceașca. Curând, îi oferea și ei sake, zâmbind fericit în timp ce beau amândoi din aceeași ceașcă. *Trăiește beat și mori visând.*

Nu mult după aceea și fără să-și amintească cum se întâmplase, se găsea culcat în pat într-o cameră mică la lumina lumânărilor, complet beat, nu numai de sake, ci intoxicat și de senzația trupului ei subțire și firav lipit de al lui. Ea se odihnea pe un braț, mângâindu-i obraji cu o atingere tandră și totuși sublim de senzuală și cu părul negru, lung, gâdilându-l.

– Tu ești mult mai bun decât cei care vin, de obicei, aici, spuse ea încet. Mult mai nobil.

Isogai zâmbi, cu ochii închiși, cu simțurile complet vrăjite de atingerea delicată a degetelor ei. Știa că nu prea mai arăta a războinicul care fusese odată, dar...

– Poate că sunt, murmură el, bucurându-se de gând.

Cel puțin mai avea încă un lucru de care fusese în mod justificat mândru: *Bushido*. Întotdeauna aplicase codul său de comportament virtuos oricui, indiferent de cât de umil, așa cum voia Buddha. Trata toate femeile, chiar și o prostituată, la fel de politicoasă ca pe o doamnă dintr-o familie de rang înalt... în timp ce majoritatea bărbaților din clasa lui tratau toate femeile, chiar și

pe soțiile lor, cu aceeași atitudine pe care o aveau față de o prostituată. Acesta era adevăratul secret din spatele reputației sale de „preferat al doamnelor” – și singurul lucru pe care chiar și cei mai buni prieteni nu păreau capabili să-l înțeleagă.

– Prințul meu deghizat.

Yuki îi zâmbi timid.

– Nu chiar un prinț.

Propriul său zâmbet se lărgi.

– Un războinic atunci... șopti ea, aplecându-se.

Răspunsul lui fu un geamăt de plăcere în timp ce ea îl săruta, lung și adânc, drapându-și părul de mătase peste gâtul lui.

– Vreau să-mi spui totul despre tine, samuraiul meu frumos...

Vocea ei îl mângâia, la fel de languroasă ca sărutările ei.

Dar, în timp ce deschidea încet ochii să se uite în sus la chipul ei, părul drapat în jurul gâtului său cu atâta dragoste, ca o mângâiere, începu dintr-odată să se îngroașe și să se miște ca și cum ar fi avut o viață proprie. La fel ca un șarpe, îi alunecă în jurul gâtului și începu să-l strângă.

Isogai găfâi încercând să respire, luptându-se uluit, cuprins de panică. Își ridică mâinile, agățându-se de părul ei, trăgând de el să se elibereze. Dar buclele se strângeau și mai tare, imposibil de puternice, imposibil de luptat cu ele, *imposibil...*

Avea din ce în ce mai puțină vlagă și mâinile îi căzură în lături, în timp ce el înceta, în sfârșit, să lupte. Trupul îi rămase nemișcat, cu ochii larg deschiși de groază, dar nemaivăzând chiar nimic.

Roninii se deplasau din nou, mânându-și caii cât de tare îndrăzneau în timp ce se îndreptau spre pământurile lui Kira. Acum erau nevoiți să meargă în principal pe uscat, pe teren din ce în ce mai dur, pentru că nu numai gărzile de la punctele de trecere ale shogunului, ci și spionii lui Kira supravegheau toate drumurile principale.

Urmau poteci șerpuitoare făcute de tăietorii de lemne și de țărani, iar Kai căuta căi lăturalnice abia detectabile, care uneori nu erau mai mult decât niște urme lăsate de animale. De multe ori mergeau în șir, alegându-și drumul în susul sau în josul cărărilor șerpuitoare ce se întindeau pe marginea stâncilor. Uneori erau nevoiți să se întoarcă pentru că o punte veche, o ruină, n-ar fi putut rezista sub greutatea cailor lor.

Vremea era ce în ce mai rece pe măsură ce terenul se înălța, până când și anul păru să se topească în urma lor, luând cu el și ultimele semne ale primăverii. Noapțile și ploile înghețate și în cele din urmă și neaua îi făcură să piardă și mai mult timp căci se opreau să taie iarbă uscată, îndesându-și-o în sandale ca să-și protejeze picioarele de degerături, și să adune papură și viță-de-vie dintr-o mlaștină înghețată ca să-și facă acoperămintele pentru cap și pelerine care să-i apere de intemperii.

Odată cu vremea care se înrăutățea, Oishi se alese cu o tuse cronică devastatoare care îi provoca durere în piept, de parcă și-ar fi rupt o coastă. Îl trezea în mod constant în timpul nopții, astfel încât ajunsese să adoarmă în șaua în timp ce călărea.

Își dădu seama că nu avusese timp să se odihnească între calvarul lui în temnița umedă din Ako și călătoria grea la Dejima pentru a recupera corcitura de la olandezi, pe care o făcuse chiar înainte de a începe acest drum. Dar își blestemă doar lipsa de disciplină, spunându-și că slăbiciunea stătea în voință, nu în trup... că, pentru un samurai, voința singură ar fi trebuit să fie de ajuns. Văzu privirile îngrijorate din ochii unora dintre oamenii lui, dar alese să le ignore, nelăsându-l nici măcar pe Chikara să-și exprime îngrijorarea.

Așa că, în mod previzibil, corcitura fu cea care îl înfruntă în cele din urmă, în toiul unei nopți, când se trezi, tușind și forțându-se să se ridice ca să verifice mai degrabă santinelele pe care le postase, decât să deranjeze din nou somnul celorlalți.

Când Oishi se apropie de locul în care Kai stătea de pază, corcitura înclină felinarul negru pe care îl ținea, astfel încât lumânarea ecranată să strălucească direct în ochii lui.

– De ce te-ai trezit? întrebă Kai.

Privindu-l pe furiș, Oishi văzu vârful sabiei lui Kai îndreptat spre el, deși nu crezuse că acesta ar fi fost luat prin surprindere.

– Verificam santinelele, spuse el, cu o voce groasă, dublată imediat de tuse.

– Prostule! Kai îl trase din bătaia vântului, la adăpostul stâncilor unde stătuse de pază. Dacă vrei să te sinucizi, ronin, spintecă-ți burta și gata. Nu irosi timpul tuturor tușind până-ți scuipi rărunchii.

– Îndrăznești... să vorbești așa cu mine? mormăi Oishi. Tu nu ești...

– Ce? întrebă corcitura acru. Stăpânul tău? Conducătorul tău? Egalul tău? Se uită în jos la Oishi, acum indignat și furios. Nu sunt nimic pentru tine. Nu ești nimic pentru mine, dar oamenii ăștia de aici contează pe tine! Când va veni momentul să se confrunte cu Kira, ei se așteaptă să îi conduci. N-o să te aibă, dacă nu încetezi să-ți tratezi trupul ca pe o bucată de lemn.

Făcând un pas înapoi, dădu din cap în direcția postului santinelei pe care Oishi tocmai îl părăsise.

– Dacă crezi în oamenii tăi, nu-i trata ca pe niște incompetenți. Dacă le prețuiești vreun pic viața, atunci trebuie să începi s-o prețuiești și pe a ta mai mult. Odihnește-te!

Se întoarse și se îndepărtă în noapte, înainte ca Oishi să poată reacționa.

Samuraiul rămase acolo unde se afla, sprijinit de suprafața înghețată a pietrelor, cu tot corpul tremurând de ceea ce el credea că era furie... până când brusc, genunchi îi cedară și ateriză în patru labe, tușind până când a vomitat.

În cele din urmă, Maseki, santinela cu care vorbise înainte de a-l întâlni pe Kai, veni să vadă ce face și îl ajută să se întoarcă lângă foc.

Corcitura stătea acolo așteptând, ținând în mâini o ceașcă de ceai fierbinte, pe când ceilalți dormeau în jurul lui, ca și cum nu avea nimic mai bun de făcut, în miez de noapte. Turnă ceașca de ceai pe gâtul lui Oishi, care, după o singură înghițitură, își dădu seama că era ceaiul medicinal al lui Basho pentru tratarea bolilor de gât și de piept, combinat cu alte plante pe care nu le putea identifica. Îl bău pe tot, în timp ce Maseki stătea lângă el, privindu-l cu o încruntare îngrijorată. Îi mulțumi acestuia și îi ordonă să se întoarcă la postul său.

Înainte de a se putea uita din nou la Kai, corcitura plecase deja, înapoi la propriul post de pază. Oishi se întinse lângă foc, înfășurându-se posac în mantia lui de papură.

Următorul lucru pe care îl conștientiză fu trezirea lui de dimineață, cu amintirea nopții precedente ca aceea a unui vis urât – cu excepția faptului că Basho era acolo, insistând să bea din nou ceai medicinal și dându-i un balsam pentru a se freca pe gât și pe piept. Chikara îl supraveghea în timp ce mânca, asigurându-se c-o făcea. După care începu să doarmă toată noaptea și să se trezească simțindu-se, treptat, mai puternic și mai alert, cu fiecare nouă dimineață. Tusea lui și, în cele din urmă, și resentimentele se ameliorară, dar nu înainte ca

bunul-simț și epuizarea totală să-l forțeze să accepte înțelepciunea solitudinii fără scrupule a lui Kai.

Între timp, trebui să recunoască în silă că el, corcitura, cu instinctele sale ascuțite de demoni și cu talentul său în descoperirea urmelor, îi putea ghida în condiții de siguranță și singur, ajutându-i să ajungă la destinația la care începuse să creadă că nu vor mai ajunge: ferma abandonată unde urmau să se întâlnească cu Hazama și cu ce slujitori ai lui Asano reușiseră el și ceilalți cercetași să mai adune.

Dându-i lui Kai permisiunea de a prelua conducerea fără a-l mai consulta în mod constant, știa, de asemenea, că predase de bunăvoie corciturii crescute de demoni o responsabilitate mai mare decât dăduse vreodată oricărui om normal, indiferent de cât de înalt îi era rangul.

Și totuși, Kai era un copoi și un supraviețuitor, iar acestea erau calitățile de care oamenii lui aveau nevoie la un lider, cel puțin până când ajungeau la ferma abandonată. După vizita la peștera *tengu*, Oishi realizase că, în sufletul său, avea încredere în loialitatea lui Kai pentru cauza lor, la fel ca în cea a oricăruia dintre samurai, indiferent care erau motivele sale.

Oishi pierduse șirul zilelor de când călătoreau, deși Chikara jura că se încadrau încă în timp, atunci când, în cele din urmă, reperară ferma părăsită. Aceasta se afla în mijlocul unui câmp larg deschis, unde soarele dimineții târzii strălucea pe bruma subțire care acoperea pământurile necultivate.

Hazama, Chuzaemon și Okuda ajunseseră la punctul de întâlnire înaintea lor, aducând cu ei o mulțime binevenită de recruți și o ușurare dublată de entuziasmul reîntâlnirii triumfătoare, în care prieteni vechi, tați, fii și frați care nu se mai văzuseră de un an lung și greu – și care se temuseră că nu se vor mai revedea niciodată – se strigau, se felicitau și se îmbrățișau, povestindu-și ce făcuseră și unde fuseseră până atunci.

Kai străbătu încăperea ca o umbră, din nou singur în mulțime, în căutarea unui loc în care putea fi singur cu sine însuși. Trecuse, până acum, prin atât de multe împreună cu Oishi și cu grupul său inițial, încât aceștia ajunseseră, de fapt, să-l tolereze, fie doar și pentru faptul că le era de folos. Chikara și Basho stăteau de vorbă cu el, iar Oishi le spusese tuturor că el era singurul care putea să-i conducă în siguranță la locul de întâlnire. Kai se obișnuise cu schimbarea, mult prea ușor...

Prostește, își dădu seama. Pentru că acum intervalul acela se încheiase, iar el era înconjurat din nou de slujitorii stăpânului din Ako, care îl vedeau doar ca pe un proscris sau ca pe un demon.

Era mai rău decât să se afle printre străini. Să-i fie reamintit adevărul în acest fel era ca o lovitură cu latul sabiei.

Cel puțin pe moment nou-veniții erau prea preocupați de reuniunea lor ca să-l hărțuiască, doar pentru că era acolo. Dar, fiind atât de mulți oameni, nu era niciun loc în casa dărăpănată unde să găsească un strop de intimitate sau chiar un loc de odihnă. Se îndreptă înapoi spre intrare, căutând pacea rece a curții fermei.

Afară, pe verandă, îl văzu pe Oishi traversând curtea spre hambarul lăsat într-o rână, unde Hazama aștepta să inventarieze proviziile și armele pe care ceilalți le aduseseră cu ei, împreună cu destui voluntari ca să tripleze numărul de oameni pregătiți acum să se răzbune împotriva lui Kira. Kai se sprijini de unul din stâlpii verandei, așteptând ca cei doi să se îndepărteze.

Oishi începuse să creadă că fața îi înghețase într-o grimasă permanentă, în timpul călătoriei lor lungi și reci prin ținutul în care chiar și primăvara ezita să se arate. Dar vederea lui Hazama îl încălzi cu un sentiment de ușurare și cu plăcerea de a-și vedea tovarășul de-o viață în siguranță și zâmbind. Îi zâmbi și el și răspunse plecaciunii acestuia.

– Sabia ta...

Hazama întinse mâna către sabia pe care o purta – cea pe care Oishi i-o dăduse chiar înainte de a se despărți – ca s-o returneze proprietarului de drept.

– Păstreaz-o.

Zâmbetul lui Oishi se lăți. Ți-am spus că vom aduce altele. Hazama se uită la el, aproape cu neîncredere, și apoi se înclină mai adânc pentru onoarea care îi fusese acordată. Oishi își lăsă o mână pe umărul lui în timp ce ajungeau la ușa hambarului.

Când au intrat, Hazama l-a pus la curent.

– Avem arcuri, armuri, chiar și praf de pușcă.

Îi arată echipamentul frumos aranjat pe peretele din spate al hambarului, unde erau adăpostiți, de asemenea, și cei mai mulți dintre caii lor. Îi condusesse pe oamenii pe care îi adunaseră el și ceilalți într-un raid încununat de succes împotriva unuia dintre avanposturile de frontieră de la marginea pământurilor lui Kira, luându-i prin surprindere și obținând o victorie care le adusese roninilor nu numai încredere în capacitatea lor ca războinici, dar și o îmbucurătoare cantitate de arme și de alte provizii atât de necesare.

Oishi a aprobat din cap, simțind cum îi revine și lui entuziasmul. Lucrurile se închegau, în sfârșit. Acum, tot ce le trebuia era informația-cheie despre când și cum se va aventura Kira afară din fortăreață, pentru a vizita altarul familiei sale.

– Ce vești ai de la Isogai?

Hazama făcu o pauză, zâmbetul dispărându-i în timp ce-și muta privirea într-o parte.

– Nimic. N-a apărut.

Oishi se opri, uitându-se la Hazama cu surprindere și îngrijorare.

Urmărindu-i încă pe cei doi bărbați, de pe veranda casei, Kai le văzu trupurile dând semne de preocupare, deși nu le auzea conversația. Se încruntă, întrebându-se ce mersese prost, totuși rămase unde era, nedorind să se apropie de Oishi când Hazama era cu el. Oricare ar fi fost vestea rea, avea s-o afle curând.

Coborî de pe veranda bătută de vreme și rătăci prin curtea fermei, făcând un circuit lung, lent, în jurul casei, uitându-se la clădirile anexe lăsate în paragină, dintre care unele adăposteau acum propriii lor cai... reperând unde erau poziționate santinelele care trebuiau să-i păzească de vizitatorii nedorți.

Aceasta nu fusese o proprietate oarecare a unui țăran. Trebuie să fi aparținut cuiva ca Oishi, un *karou* al unui *daimyo*, înainte ca shogunatul să înceapă să aplice legi care înlocuiau pământul cu o rentă ca recompensă pentru serviciile loiale ale unui slujitor, privând clasa samurailor de încă o alternativă respectabilă la cea de a fi războinic într-o țară fără războaie.

În felul lor, gândi Kai, Tokugawa erau la fel de perversi ca *tengu*. Își consolidaseră dominația prin eliminarea opțiunilor pentru cei mai fideli susținători ai lor, până când cuvântul „samurai” devenise la fel de găunos ca un coif abandonat.

O țară permanent în război era o viziune a iadului – dezechilibrată într-un mod care distrugea nu numai viața, ci și spiritul pământului în sine. La fel era însă și cealaltă extremă opusă, în care pacea era menținută prin legarea țării de mâini și de picioare, punându-i-se totodată un căluș în gură.

– „Esența vieții suferă.”

Sojobo pretindea că sunt cuvintele lui Buddha... și nu era singurul care o susținea. Dar, de acum, Kai auzise atât de multe lucruri atribuite Celui Iluminat – din care atâtea erau contradictorii, încât de la întâlnirea finală cu Sojobo nu mai știa ce era adevărat și ce nu.

Și chiar dacă totul ar fi fost adevărat, oare asta dovedea că Buddha atinsese iluminarea înțelegând adevărata natură a lumii într-o măsură la care niciun om obișnuit nu putea spera vreodată să ajungă... sau doar că devenise un om care bolborosea de unul singur pentru că viața îl condusese la nebunie?

Kai își frecă cicatricile de pe frunte, având sentimentul că se prăbușise dintr-odată într-un puț

abandonat, ale cărui adâncimi erau pline nu cu apă, ci cu disperare... Nici măcar nu știa de ce. *Era obosit... era atât de obosit, poate că asta era totul.*

Nu îndrăznise să arate nicio slăbiciune în fața lui Oishi, temându-se să nu declanșeze iar mândria lui autodistructivă de samurai. Dar, când ceilalți au părăsit hambarul, tânjea să se îndrepte într-acolo, să se întindă în fân și să doarmă până când gândurile sale își vor fi recăpătat claritatea, iar emoțiile nu i-ar mai fi zăcut ca o rană proaspătă pe suprafața minții. Și totuși, dacă socoteala cu numărul de zile care trecuseră era corectă...

Mika, gândi el. Îi repetă numele ca pe o mantra tăcută, imaginându-și-o în minte. Venise aici de dragul ei, dar și în amintirea bunătații tatălui ei și pentru nevoia lui de a se asigura că sufletul lui Asano își va găsi cu adevărat pacea după moarte.

Mika era încă în viață și, chiar dacă nu avea să-i aparțină niciodată, nu conta – pentru că nu asta era dragostea.

Iubirea exista. Era singurul lucru despre care Kai era încă sigur. Iar el își va dovedi loialitatea față de tatăl ei într-un mod la fel de semnificativ eliberând-o pe ea, precum o va face Oishi luându-i capul lui Kira.

Auzi vocile lui Oishi și a lui Hazama, în timp ce se întorceau de la hambar către casă. Se uită cu jind la hambar... dar, dacă îi ajuta pe ronini să-și atingă scopul, va avea tot timpul din lume să se odihnească atunci când va fi mort. Își termină plimbarea în jurul clădirii, asigurându-se că ceilalți ajunseseră în casă înainte să gliseze ușa, deschizând-o doar atât cât să intre neobservat, pregătit să afle ce era în neregulă.

Când închise ușa după el, Kai văzu că harta castelului Kirayama și a zonei înconjurătoare era întinsă pe podea, iar ofițerii lui Oishi erau toți adunați în jurul lui, căpitanii săi în genunchi, iar locotenenții stând în picioare și încercând să vadă cât mai mult.

– Kira ar putea alege oricare dintre drumurile astea, spuse Yasuno, arătând pe hartă. Și va avea o armată cu el!

Își flutură o mână, frustrat.

Oishi se uită la hartă, încruntându-se. Într-o formă sau alta, expresia lui era reflectată pe fiecare chip din jurul lui. Fără informațiile lui Isogai, era cu neputință să-l atace pe Kira în afara castelului, unde era vulnerabil... iar ei aveau să intre în curând în criză de timp.

– Poate că Isogai o să vină până la urmă. Ar trebui să-l mai așteptăm, propuse Hara.

– Nu va veni! a izbucnit Hazama, explodând în mod neașteptat, din cauza tensiunii. A fugit, ca un laș ce e...!

– Hazama! exclamă Oishi, atenționându-l. Trase adânc aer în piept în timp ce în încăpere se făcu liniște. Apoi continuă, cu autoritate calmă: Isogai a venit cu noi până aici. Nu trebuie să ne îndoim de el acum.

Hazama se înclină, drept scuză, și își întoarse ochii la hartă, cu capul plecat.

Deci asta era problema. Rezemat de perete lângă ușă, Kai știa că se întreba același lucru ca și toți ceilalți: *Vor fi cu adevărat blocați de soartă, acum, când ajunseseră deja atât de departe și riscaseră atât de mult?* Își luă privirea de la ceilalți auzind sunetele slabe de afară... zgomot de copite de cal pe pământul înghețat. Se apropia rapid de curte.

– Oishi... spuse el.

Samuraiul se uită la el, apoi ceilalți s-au uitat și ei, auzind acum cu toții ropotul de copite și vocile santinelor care strigau avertizări sau întrebări. Kai deschise ușa deoarece oamenii începuseră să se îndrepte spre ea, cu săbiile pregătite.

În timp ce roninii se împrăștiu în curte, o ușurare copleșitoare șterse orice altă emoție de pe fețele lor. Urmărind totul din ușă, Kai îl văzu pe Isogai, stând ca un nobil pe un cal alb în timp ce oamenii se adunau în jurul lui. Descălecă, croindu-și drum printre ceilalți, direct spre Oishi. Se înclină, spunând:

– Iartă-mă pentru întârziere, domnule. Kira pleacă la altarul strămoșilor săi în seara asta. Știu traseul.

Kai nu-l văzuse niciodată pe Oishi mai fericit decât în clipa aceea în care își arunca un braț în jurul umerilor lui Isogai, felicitându-l din toată inima.

– Vino, Isogai! îl invită el, îndreptându-se spre hambar, unde erau depozitate armele și proviziile lor. Adunați oamenii! le strigă ofițerilor care aveau să se ocupe de diferitele unități în timpul asaltului.

Kai se uită din nou la calul alb, întrebându-se cum de Isogai reușise să facă rost de un asemenea animal, culegând, în același timp, informații despre Kira. Poate că îl câștigase la jocurile de noroc, de la un samurai în trecere, dar era ceva la calul acela care îi deranja ochii, ceva ce nu putea numi exact...

Își dădu seama că își apăsa fruntea cu mâna. Se chinui s-o lase în jos, pe lângă trup, să înceteze să mai caute obsesiv semne de vrăjitorie, doar pentru că norocul lor luase brusc o întorsătură spre mai bine. Isogai ajunsesese la timp. Poate că, până la urmă, zeii le zâmbeau.

Și totuși, în timp ce ochii lui îl urmăreau pe Isogai, încă simțea atingerea aceleiași senzații derutante că ceva e în neregulă, dacă ajunsesese să aibă mult mai multă încredere decât voia. Din ceea ce putea spune, privind la mulțimea de ronini, era același Isogai pe care îl știa, dar nu

reuşise să se uite bine la el de aproape şi se îndoia că o s-o facă prea curând.

Dar Oishi îl inclusesese în grupul care avea să-l atace direct pe Kira, în timp ce alţi ronini trebuiau să elimine soldaţii sau paznicii din jurul acestuia. Va avea o altă şansă de a-l privi pe Isogai în ochi, şi apoi, dacă numai pentru o clipă...

Hazama şi ceilalţi îşi făcuseră bine treaba. Din modul încrezător în care se mişca Oishi, ghici că Kira va lua probabil cu el doar un sprijin minim pentru vizita sa secretă la altar.

Pornind spre hambar, Kai îl văzu pe Chikara apropiindu-se de tatăl său.

– Domnule, vreau să merg cu tine, îl rugă el.

Kai fu surprins de faptul că Oishi îi interzicea acum fiului său să participe la asalt, după ce îi permisesese să vină atât de departe cu ei.

De data aceasta, Oishi nu încetini şi nici nu-l privi pe fiul său.

– Horibe, stai cu el, spuse în schimb, cu un gest categoric din cap către bătrânul ronin.

Horibe păru oarecum luat prin surprindere. Contribuise deja mai mult la această misiune decât cei mai mulţi dintre ceilalţi ronini şi nimeni nu avea să uite asta.

Dar Kai văzu faţa plouată a lui Chikara, dezamăgirea şi frustrarea înţepându-l mai rău decât o palmă, în timp ce comandantul şi tatăl său, într-o singură voce, îl declarau inapt pentru a lupta ca un egal alături de tovarăşii lui ronini.

Kai se uită la Oishi, întrebându-se de ce, în numele tuturor zeilor, îi făcuse asta fiului său, până când văzu ce zăcea în ochii samuraiului. Era aceeaşi privire pe care o avusese când îl întrebase ce văzuse în sanctuarul *tengu*, iar Oishi îi răspunsese „oamenii mei”. *Oamenii lui murind... şi el incapabil să facă ceva ca să-i salveze. Fiul său, murind...*

Kai se uită în jos, plin de o compasiune neaşteptată atât pentru tată, cât şi pentru fiu, dorindu-şi să fi existat o modalitate să-i poată ajuta. Dar îşi dădea seama că, odată ce oricare dintre ei alesese acest curs, modul în care erau jucate destinele lor individuale se afla dincolo de controlul altcuiva.

Nu era suficient timp în lume pentru a merge înapoi şi a schimba trecutul. Acum îi rămăsese doar suficient timp să se pregătească, la fel ca Oishi, pentru a lupta din nou.

În curtea principală a castelului Kirayama, Kira aștepta lângă cal, în timp ce escorta lui de războinici termina ultimele pregătiri pentru călătoria la altarul familiei.

Dar nu numai pe ei îi aștepta cu obișnuita sa expresie înșelătoare de răbdare. În cele din urmă, ochii găsiră singurul lucru pe care trebuia să-l vadă înainte de a pleca: Mika, urmată de însoțitoarele sale, era condusă pe lângă trupele de pază înarmate până în dinți de către propriul grup de gardieni ce îi fusese atribuit, până când, în sfârșit, se opriră în fața lui.

Însoțitoarele lui Mika îngenuncheară și se prosternară la picioarele lui, gardienii imitându-le. Mika, însă, nici măcar nu-și plecă ochii, întorcându-i privirea cu aceeași expresie de mândrie sfidătoare pe care i-o arătase de-a lungul anului care trecuse.

Se uită la ea cu admirație calmă.

– Merg la altarul strămoșilor mei să le mulțumesc pentru nunta noastră, spuse el. Și apoi întrebă cu o curtoazie rafinată: Dorești să mă rog pentru ceva?

Mika își mută privirea o clipă, oprindu-se asupra samuraiului enorm în armură neagră care-l însoțea peste tot, garda sa de corp și *karou*-ul lui. Se uită din nou la Kira.

– Domnul meu, răspunsul meu nu v-ar plăcea, spuse ea, cu vocea perfect echilibrată și la fel de politicoasă.

Kira îi zâmbi tandru.

– Atunci voi răspunde eu în locul tău. Peste două zile vom fi căsătoriți și voi conduce Ako alături de tine. Privirea lui Mika deveni la fel de rece ca vântul, dar el i-o susținu neclintit. Poți să mă disprețuiești, doamna mea, la fel cum a făcut tatăl tău, dar copiii noștri, și copiii lor, vor fi de un sânge.

Îi întoarse spatele, punându-și piciorul în scară, apoi se săltă în șa.

Roninii ajunseră la locul unde se afla altarul familiei lui Kira când amurgul începea să se adâncească în noapte, dându-le abia suficient timp pentru a-și lăsa caii bine ascunși printre copaci și de a se apropia cu prudență, pe jos.

Nu era nici urmă de lună care să strălucească asemenea unui felinar nedorit peste mișcările lor furișate. Miriada de stele le dădeau roninilor lumină doar cât să poată vedea în jur. Dar, la fel ca niște lumânări ce ardeau la o distanță de neatins, nu le ofereau niciun confort, în timp ce

ultimele urme din căldura zilei se topeau în largul cerului.

Silueta altarului familiei lui Kira sugera mai mult conturul unui șopron decât al unui templu. Construcția izolată era orientată cu fața spre o cărare noroioasă ce tăia câmpurile ale căror lucrări de primăvară erau încă la săptămâni distanță. Altarul susținea doar o mică statuie de lemn a lui Buddha și un loc pentru ofrande, cu un spațiu acoperit abia suficient de larg pentru ca trei sau patru persoane să îngenuncheze și să se roage în același timp. Kai se întreba dacă Kira îl lăsase neschimbat ca tribut adus originilor umile ale strămoșilor săi... sau, mai probabil, suspecta el, acest lucru simboliza dorința nobilei de a se disocia de ei.

Niște căpițe mari formau prin miriște o alee ce conducea direct la sanctuar, cum se vedea din locul în care Isogai îi condusesse pe ceilalți afară din pădure. Aceasta le oferea o vedere clară și acoperirea necesară pentru a se apropia. Dar, cu cât Kai studia mai mult scena din fața lui, cu atât formele conice ale căpițelor care se profilau pe cer păreau să învâluie ceva mult mai sinistru. Se simțea de parcă ar fi văzut spectrele mormintelor regilor de mult morți și îngropați, aliniate să facă loc unei procesiuni spre ceva ce ar fi trebuit să fie mult mai impunător decât umilul adăpost de lemn ce proteja un simplu altar.

Își apăsă mâna pe frunte, încercând să înlăture imaginea care-i umplea ochii minții cu aura unei puteri nefirești... o putere care părea să emane din altar.

Se strădui să-și readucă simțurile sub control. De când ajunseseră la fermă, fusese mult prea obosit și mult prea tulburat pentru binele lui sau al celorlalți. Realiza din nou cât de mult îi fuseseră sporite neliniștea și tulburarea de privirile ostile ale prea multor oameni care nu se obișnuiseră încă cu prezența sa.

Dar nici plecarea în misiune nu îi îmbunătățise starea de spirit. Își spunea că erau doar nervii de dinainte de luptă: *Așteptasera cu toții atât de mult timp lucrul acesta*. Nu urma să se confrunte cu un *kirin*, și nici cu stăpânul *tengu*. Iar acum, nu trebuia să se confrunte singur cu inamicul.

Frica este limita ta... Își absorbi neliniștea, își acceptă tulburarea, spunându-și că doar vântul nopții era cel care îl făcea să tremure. Și, dacă vedea o aură în jurul altarului, poate că acolo fusese ceva mai mult odată... dar acum era doar un altar umil pe marginea drumului, precum cele pe care le văzuse peste tot, dar niciodată cu o astfel de aură. Chiar dacă era altarul strămoșilor lui Kira, căpițele de fân erau doar niște căpițe și nu reprezentau nimic altceva decât o acoperire convenabilă, care să le permită celor care veniseră aici cu o misiune să și-o ducă la bun sfârșit și să-și îndeplinească datoria sacră. Putea vedea deja o siluetă la altar, conturată în lumina pâlpâitoare a unei singure lumânări, îngenuncheată în rugăciune, așa cum le spusese Isogai: Kira însuși, Kai era sigur de asta, recunoscând conturul familiar al robelor de *daimyo*.

Oishi stătea lângă el la marginea copacilor, studiind, de asemenea, drumul pe care trebuiau să-l urmeze. Cu voce joasă începu să le dea ordine oamenilor din jurul său, dispersându-i pentru a căuta gărzile de pe margine sau trupele ce ar fi putut aștepta ca să creeze o ambuscadă. În ciuda

afirmației lui Isogai că Kira venise însoțit doar de câteva gărzi, contând pe secret și pe întuneric ca să-l protejeze, Oishi, care studiasse, în mod evident, *Arta războiului* scrisă de Sun Tzu, mergea pe ipoteza că nici chiar ceea ce fusese spus unității locale a *bakufu* nu era neapărat tot adevărul. *Să fii adaptabil era cea mai bună tactică.*

Cu mâna de oameni pe care-i alesese pentru atacul direct asupra lui Kira adunați în jurul lui, îi spuse unuia dintre ronini.

– Stai în spate și uită-te după oamenii lui Kira.

Să-i ia viața și capul lui Kira nu era suficient. Cineva trebuia să supraviețuiască pentru a face călătoria înapoi la mormântul lui Asano.

Făcu semn apoi grupului restrâns, alcătuit din cei mai buni luptători ai săi, și Kai îl urmă pe câmp.

Isogai era în frunte împreună cu Oishi, în timp ce Kai și ceilalți îi urmau, pășind pe pământul înghețat. Vântul nopții foșnea în miriștea câmpului, ajutându-i să ascundă orice sunet făcut de armurile sau de săbiile lor în timp ce se mișcau ca niște umbre purtate de vânt, de la un petic vag de întuneric adânc la altul, de-a lungul culoarului.

Când ajunseră mai aproape de altar, oamenii se lăsă pe mâini și pe genunchi și apoi pe burtă. Corpul lui Kira era clar pentru toți acum, atenția lui complet concentrată asupra rugăciunii, cerând fără îndoială zeilor ca toate lucrurile pentru care complotase, trădase și distrusese vieți să se împlinească peste două zile.

Și se vor împlini...

Doar dacă cineva nu îl oprea în seara asta.

Odată ajunși la altar, văzu doi gardieni – doar doi – stând în picioare lângă Kira. Oamenii așteptau la o distanță respectuoasă, ținând frâiele cailor.

Kai își ridică ușor capul, când vântul se întetă, șoptind pe câmp precum vocile spiritelor, atingerea sa rece zbârlindu-i pielea oriunde o găsea neprotejată. Toate simțurile îi intraseră din nou în alertă. Încă nu-și putea alunga senzația prezenței unei puteri ce degaja o energie fără nume, care nu-și avea locul aici. Viziunea lui interioară vedea siluetele întunecate ale lui Kira și ale celor două gărzi la fel de clar de parcă ar fi fost lună plină, chiar dacă nici măcar ultima urmă a lunii aflate în descreștere nu era vizibilă. Putea zări strălucirea slabă a săbiilor *tengu* pe care Basho și Yasuno le țineau pregătite în mâini. Îl văzu pe Hazama strângând sabia care fusese a lui Oishi, iar pe Oishi trăgând *tanto*-ul lui Asano, pregătindu-se ca în sfârșit să-și ia revanșa.

Nimic nu era greșit. Totul mergea perfect, în conformitate cu planul. Kira era al lor, orice s-ar fi întâmplat.

Atunci de ce se simțea de parcă dezastrul era atât de aproape, încât l-ar fi putut înșfăca de gât, dacă ar fi știut măcar în ce parte să se întoarcă...?

Oishi și Isogai, încă în frunte, se despărțiră luând-o în direcții opuse. Ocolind marginile ultimelor căpițe din șir, se târî până la gardieni și-i doborî în întuneric. Ambii soldați au murit înainte de a putea scoate un sunet. Oishi și Isogai se ridicară lent și porniră spre Kira, care era încă îngenuncheat în fața altarului.

Kai se ridică în picioare odată cu ceilalți. Moartea gardienilor era semnalul lor pentru a intra. Dar, în clipa în care porni înainte, aura slabă din jurul altarului izbucni brusc, arzând ca o flacăra, ca și cum puterea pe care o crezuse zăcând îngropată sub eoni de timp irupsese, deodată, în prezent.

Vocea care se ruga se schimbă și ea, de la un murmur abia audibil, la o voce de femeie distinctă, stridentă, recitând o incantație care îi făcea să i se strângă carnea pe trup.

Vântul șuieră prin miriștea moartă de pe câmp și foșni căpițele de fân, în timp ce Isogai se oprea, iar ochii îi deveneau de un alb lăptos, ca ai unui orb.

– Isogai!

Oishi porni spre el.

Kai se aruncă spre samurai, apucându-l de braț.

– E o capcană! Fugi!

Furios, Oishi se smuci, eliberându-și brațul, și se îndreptă din nou spre Isogai. Acesta își întoarse privirea încețoșată la Oishi și o voce care ar fi putut să-i aparțină odată, sau nu, spuse:

– Îmi pare rău.

Un mănunchi de flăcări îi țâșniră din gură.

Oishi se opri alunecând și își aruncă brațul în sus, cu expresia bruscă de oroare de pe față reflectată de lumina flăcărilor.

Silueta care nu fusese niciodată a lui Kira se ridică în picioare și se răsuci, dezvăluind forma unei femei.

Kitsune.

Vocea acesteia creșu, răsunând sălbatic, plină de extazul energiei spiritului care curgea prin ea, și începu să recite partea finală a incantației sale.

Isogai se mistui în flăcări.

Focul vulpii... Kai nu mai văzuse până atunci, dar auzise despre asta de la *tengu*. Nu-și imaginase că avea o putere atât de teribilă. Se retrase, împreună cu Oishi, protejându-și fața de infern.

În timp ce se depărtau, împiedicându-se, de spectacolul îngrozitor al morții tovarășului lor, flăcările care cuprinseseră complet corpul lui Isogai se arcuiră brusc în exterior, despicându-se în două. Liniile de foc loviră fiecare căpiță de fân precum respirația fulgerătoare a unui dragon și aprinseră și miriștea dintre ele – prinzând într-un cerc de flăcări oamenii care porniseră să atace vrăjitoarea.

În timp ce focul se întetea în fața lui, Kai se blestemă pentru că nu se încrezuse în instinctele sale... pentru încercarea de a fi doar un om, când, de fapt, cel mai uman lucru din el fusese întotdeauna negarea realității.

Disperat, se concentrează din nou pentru a găsi o cale de ieșire, înainte ca flăcările să devină de neevitat. Lumina focurilor îl orbea din toate direcțiile. Fumul negru de la căpițele aprinse le îngreuna și mai mult vederea dacă mai exista un loc unde flăcările să nu le fi tăiat complet calea. Auzea vocile înspăimântate ale celorlalți strigând, în timp ce alergau frenetic pe câmp.

– Ieșiți!

– Pe aici...

– Aici...!

Vântul ridica acum din căpițe smocuri aprinse de fân, aruncându-le în interiorul cercului capcanei lor, pornind și mai multe incendii peste tot pe miriștea uscată.

Căutându-l pe Oishi, Kai zări vrăjitoarea prin peretele de flăcări. O linie de arcași de-ai lui Kira se adunau rapid în jurul ei, ieșind din ascunzătorile de pe câmpul din spatele altarului. Alături de ea se afla samuraiul uriaș în armură neagră, cel care îl învinsese în lupta din Ako în urmă cu ceea ce părea acum o viață.

În momentul în care Kai a văzut vrăjitoarea, aceasta îl observă și ea, dând drumul unor hohote de râs ascuțite și coborându-și mâna. Arcașii lui Kira își încordară arcurile și traseră în oamenii captivi între flăcări. Strigătele din jurul lui fură brusc punctate de țipete de durere. Unul din caii gardienilor care fuseseră prinși în interiorul cercului de foc sălta de-a lungul câmpului, mai speriat decât oamenii pe care îi izbea aruncându-i într-o parte, încercând să găsească o cale de ieșire.

Kai se uita spre capătul îndepărtat al câmpului, când Oishi veni lângă el. Acela era punctul aflat la cea mai mare distanță de arcași și realizează, dintr-odată, că grămezile de fân de acolo fuseseră așezate cel mai departe una de alta, ca o pânză, pentru a-i ghida în capcană. Arată cu mâna și Oishi dădu din cap. În timp ce alergau, samuraiul striga ordine către toți cei pe care îi vedea, cerându-le să-l urmeze, până când vocea îi deveni un cârâit aspru. Kai i se alătură, sperând că

cineva o să-l asculte, în timp ce următoarea salvă de săgeți cădea ca o ploaie de moarte. Dincolo de cercul de foc se auzeau sunete de luptă și realiză că și ceilalți ronini fuseseră prinși într-o altă ambuscadă.

Basho veni în fugă lângă ei, urmat de Yasuno, chiar în clipa în care calul îngrozit le reintra în raza vizuală. Acesta alerga direct spre ei, înnebunit de frica sa instinctivă de flăcări. Se feriră disperați, dar animalul viră și-l lovi pe Yasuno, trecând în galop pe lângă el. În timp ce Yasuno se prăbușea, Kai zări capătul coridorului de căpițe spre care alergaseră. Putea distinge formele copacilor de dincolo de el. Mai exista încă o șansă să poată scăpa de acolo.

Se întoarse, strigând și gesticulând, arătând spre golurile înguste din peretele de flăcări. Dar, când se uită în urmă, își dădu seama că Yasuno nu se mai ridicase. Calul îl lăsase inconștient. Basho realizează și el asta, în aceeași clipă. Fără ezitare, se întoarse pe câmpul în flăcări și prin ploaia de săgeți după prietenul său.

Kai urmărea înaintarea lui Basho, de acolo de unde stătea, îndemnându-i pe cei care se luptau să vină spre el, să nu se oprească, arătând spre punctul unde flăcările erau cele mai joase și împingându-i într-acolo. Între timp, Basho își croia drum printr-un alt val de săgeți. Kai îl văzu împiedicându-se, lovit iar și iar.

Cu toate astea, Basho nu încetini până nu ajunse la corpul inconștient al lui Yasuno și îl ridică în brațe, adăpostindu-l cu propriul trup, în timp ce îl căra înapoi, clătinându-se acum, în timp ce și mai multe săgeți îl loveau din spate, prinzându-i-se în armură până când aceasta păru să fie înțesată de spini.

Dar armura lui nu îl acoperea la fel ca pe majoritatea oamenilor. Nu găsiseră și nu capturaseră nimic suficient de larg ca să i se potrivească. Kai se întreba sumbru câte din săgețile acelea chiar își atinseseră ținta.

Aruncă o privire peste umăr și văzu câțiva oameni evadând încă prin flăcări. Realiză însă că Oishi și Hara erau tot în interiorul cercului de foc, împreună cu el, ajutându-i pe ceilalți să treacă – niciunul din ei nefiind mai dispus decât el să plece până când nu salvau cât de multe vieți se putea.

Când se uită din nou spre Basho, Kai își dădu seama că n-o mai zărea deloc pe vrăjitoare prin zidul solid de flăcări. Spera că nici ea nu-i putea vedea pe oamenii care fugeau. Un grup de ronini erau adunați acum în afara cercului de foc, ajutându-i pe cei care treceau prin el să-și stingă hainele aprinse.

Basho aproape ajunsese la locul unde Kai aștepta împreună cu Oishi și cu Hara. Alergară să-l ajute în timp ce el continua să-l care pe Yasuno, și apoi se întoarseră cu toții să înfrunte zidul de flăcări. Hara se aruncă în el primul, iar oamenii care așteptau îl înfășurară cât mai iute într-o pătură, pentru a stinge flăcările.

Kai se uită la Oishi. Amândoi îl prinseră pe Basho de brațe, sprijinindu-l, în timp ce alergau înainte, cu ochii închiși, aruncându-se în foc.

Ajunseră apoi în cealaltă parte, eliberați din cercul morții, prăbușindu-se la pământ în timp ce ceilalți se repezeau la ei acoperindu-i cu și mai multe păături smulse din sacii de dormit de pe cai.

Oishi se ridică în picioare clătinându-se, privind înapoi prin flăcări pentru a vedea dacă mai era cineva în viață prins în interior.

– Hazama! strigă deodată, fluturând brațele la vederea adjunctului său care venea poticnindu-se spre ei, pe câmpul incendiat.

Dar, dintr-odată, samuraiul în armură neagră apăru din flăcări chiar în spatele lui Hazama precum un *shinigami*, un spirit al morții venit să-i ia sufletul. Hazama se întoarse pentru a încerca să se apere, dar, văzând sabia, uriașul se repezi la el, coborându-și lama enormă chiar în clipa în care flăcările se înălțară, blocându-le vederea, dar și ultima speranță de evadare pentru oricine mai rămăsese în viață.

Oishi scoase un strigăt de furie și porni înapoi spre flăcări de parcă își pierduse fie vederea, fie mințile.

– Nu!

Kai îl prinse din spate, fără să-i dea drumul, de data asta trăgându-l departe de pragul de foc, luptând cu dorința nebună a lui Oishi de a opri ce nu putea fi oprit sau chiar de a răzbuna ceea ce era imposibil de răzbunat acum.

– Oishi, e mort...

Kai își ținu mâinile ferm pe umerii samuraiului, chiar și după ce vocea îi trecu de la disperare la blândețe.

Încet, înverșunarea lui Oishi se stinse, eliberându-l, lăsându-l cu privirea goală a unui copil pierdut.

– Trebuie să mergem, spuse Kai.

Oishi încuviință din cap și Kai îi dădu drumul simțind că mintea conștientă a acestuia prelua din nou controlul asupra trupului său. Se întoarseră, iar Oishi încercă să se adune, la vederea oamenilor care îi așteptau ordinele.

– Ceilalți? întrebă el cu vocea aspră de la fumul inhalat.

– Unii dintre ei se mai luptă încă acolo...

Unul dintre bărbați se uită peste câmpul întunecat, de unde încă răzbăteau sunete de luptă acoperind mugetul și trosnetele scoase de flăcări.

– Sunați retragerea! ordonă Oishi răgușit. Un om înarmat cu un arc luă o săgeată-semnal și trase, și apoi încă una, sunetul fluierelor ascuțite plecând după ele adânc în noapte. Hara era deja în picioare, smulgându-și bucățile rupte de săgeți înfipite în armură, iar Yasuno se lupta să se ridice, frecându-și capul. Hara îl ajută, sprijinindu-l. Kai întinse mâna în jos să-l ajute pe Basho.

– Haide... spuse Kai, pe jumătate încruntat de îngrijorare, în timp ce Basho se uita la el, fără să-și miște măcar o mână. Continua să se uite la el, clipind, fără să încerce să se ridice. Cu o expresie ciudată pe față, îi zise:

– Nu mă pot mișca.

Kai se uită înapoi către ceilalți, în timp ce chipurile lor exprimau, toate, aceeași neliniște.

Împreună, cei patru bărbați ridicară cu grijă capul și corpul lui Basho. Fu nevoie de toată puterea care le mai rămăsese ca să-l târască în pădure.

Vrăjitoarea așteptase cu răbdare inumană ca focul aprins de ea să-și urmeze cursul. Se mișca acum cu grijă printre resturile de pe câmp, printre miezurile pâlpâitoare ale căpițelor arse aproape complet și rămășițele carbonizate ale trupurilor de oameni. În depărtare, miriștea câmpului încă mocnea, inima focului târându-se mai departe, pentru a se stinge.. ca un războinic rănit de moarte. Zâmbi în sinea ei și se întoarse la căutarea unor indicii cu privire la identitatea oamenilor căzuți în jurul ei.

Trâmbe de cenușă i se ridicau în jurul picioarelor. Un nor negru de funingine și resturi plutea în urma robelor cu trenă. Vântul, care sufoca acum stelele cu nori la fel de întunecați, îi răsucea cârcei de fum în ochi, dar nicio lacrimă nu își făcu apariția ca să-i spele și să-i limpezească. Îndepărtă fumul cu mâna, nerăbdătoare, căutând printre resturi un semn că planul ei reușise – un semn pe care chiar și Kira l-ar fi putut înțelege.

Urișul în armură neagră – creatura ei, nu a lui Kira, indiferent de ceea ce îi plăcea lui să creadă – o urma în tăcere. Acesta susținea că l-ar fi ucis pe Oishi, fostul *karou* al castelului Ako, recunoscându-l după blazonul familiei marcat pe sabie. Nu avea niciun motiv să se îndoiască de el, însă Kira dorea să vadă dovada – și ea la fel.

În cele din urmă, observă strălucirea unei lame prinse într-o mână carbonizată, reflectând încă lumina în câteva locuri, pe sub stratul de cenușă. Slujitorul ei se aplecă și o culese de jos, ștergând cenușa și funinginea de pe mâner, înainte de a i-o oferi. O sabie fină... cu atât mai frumoasă cu cât purta *mon*-ul clanului lui Oishi imprimat pe mâner.

Kira aștepta în camerele sale, când Mitsuke se întoarse, în cele din urmă, la castel. El însuși nu plecase cu adevărat, pentru că, după ce se transformase în sosia lui, aceasta jucase în locul său rolul de pietate filială și curaj, anunțând că iese din fortăreață ca să se roage la altarul familiei, numai pentru ca Mika-hime să fie martoră la acest lucru. Kira făcuse alene câteva rugăciuni la altarul ridicat între zidurile castelului, în timp ce șeful samurai- lor și oamenii care păreau să-și păzească stăpânul o urmară pe ea în loc, și au pus în aplicare ambuscada împotriva roninilor trădători.

Domnul ei fusese mulțumit, ca de obicei, să-și păstreze mâinile nepătate și să-i lase pe alții să facă lucrurile murdare în locul lui. *Era un adevărat geniu în a delega*, gândi Mitsuke, fără ironie. Știa că era un talent vital pentru un lider, așa cum știa cât de ușor se putea transforma acest talent dintr-o putere într-o slăbiciune.

Intră în camerele lui Kira, plecându-se adânc în fața lui, arătându-i respectul și umilința pe care Mika-hime nu binevoia să i le acorde și încercând să-i amintească de bunăvoința și devotamentul ei. *Nu îl dezamăgise*. Cu siguranță, ceea ce făcuse în seara asta și dovada pe care o purta cu ea aveau să reaprindă scânteia dintre ei...

Îi întinse sabia.

– A fost a lui Oishi, stăpâne, spuse ea cu vocea cea mai moale și mai seducătoare.

Kira se uită la sabie, recunoscând imediat blazonul, la fel ca și ea. Fața lui tensionată, plină de așteptare, se relaxă pentru prima dată în ultimul an. Ochii îi trădau ușurarea. Luă sabia din mâinile ei, iar ea crezu că acum va redeveni, în sfârșit, bărbatul pe care îl cunoscuse și iubise.

Îl cuprinse în brațe, lăsându-și capul pe umărul lui, dorind ca el să pună sabia jos și să se întindă lângă ea.

În schimb, el se scutură, îndepărtând-o, cu sabia încă strânsă în pumn. Zâmbind, ridică arma, coborând-o apoi într-o lovitură nemiloasă, ca și cum și-ar fi imaginat că taie capul adversarului său. Înfipse apoi sabia, cu toată puterea, în podeaua dormitorului. O lăsă acolo – simbol tremurător al înfrângerii dușmanilor săi.

Când se întoarse din nou spre ea, Mitsuke îi văzu foamea din ochi, dar nu pentru ceea ce i-ar fi oferit ea acum, nu pentru ceea ce tânjea ea... pentru nimic din ce putea recunoaște ea.

O privea distrat, ca și cum se întreba de ce mai stătea încă în fața lui, cu brațele întinse. Apoi, dintr-odată, îi zâmbi și îi luă mâinile într-ale lui.

– Te-ai descurcat bine. Totul este perfect acum.

Îi duse mâinile la buze, atingându-le fără pic de tandrețe, apoi i le lăsă în jos și le dădu drumul.

– Am lucruri de făcut, murmură, întorcându-i deja spatele. Sigur ești obosită. De ce nu te duci în camerele tale să te culci?

La fel de consternată de parcă ar fi lovit-o, Mitsuke nu putu decât să se încline și să se supună. Părăsi încăperea, închizând încet ușa în spatele ei. Dar, când se întoarse și porni în jos pe holul tăcut, *focul vulpii* ardea în ochii ei, iar ceea ce îi ridica colțurile buzelor nu mai semănă nicidecum cu o emoție umană, la fel cum nici privirea lui Kira nu mai semănase a dragoste.

La auzul călăreților care se apropiau, Chikara și Horibe ieșiră din clădirea fermei cu săbiile scoase.

Fetele lor trecură întâi de la îngrijorare la ușurare, devenind apoi îngrozite, văzând cum bărbații care plecaseră spre ceea ce părea o victorie sigură se întorceau ca victime, pe jumătate înghețați, plini de cenușă și de sânge, copleșiți de pierderi și de disperare. Îi cărau cu ei pe cei răniți, în număr mult prea mare, culcați pe șeile cailor sau pe târgi. Bătrânul și băiatul alergară în curte să-i ajute să intre.

Cei care aveau nevoie să le fie tratate rănilor sau, pur și simplu, de un loc unde să se întindă și să doarmă erau prea mulți pentru ca ferma dărăpănată să-i poată adăposti pe toți. Hambarul fu transformat într-o infirmerie improvizată, în care să poată fi îngrijiți cei mai grav răniți, întinși pe baloți de fân și paie și protejați de noaptea rece cu hainele și păturile de care se puteau lipsi ceilalți.

Oishi supraveghea îngrijirea oamenilor cu răni mai ușoare, lăsându-l pe Kai să vadă de rănilor lui Basho. Basho fusese întotdeauna cel care-i trata pe ceilalți, atunci când se aflau departe de castelul Ako... pe vremea când mai exista pentru ei un castel Ako, cu medici cu experiență, la care să se întoarcă. Basho adusesese toate leacurile și proviziile rămase pentru această ultimă călătorie, dar nimeni nu se așteptase ca el să fie cel care să aibă cea mai mare nevoie de ele, și mai ales nu Kai. În plus, nimeni altcineva nu avea abilitatea de a le folosi sau de a face față rănilor lui Basho, cu excepția lui Kai.

Yasuno se învârtea în jurul prietenului său ca un câine de pază, încercând, la început, să-l împiedice pe Kai să-l atingă măcar. Totuși, Basho însuși îi ceruse lui Yasuno, cu durere, să-l lase pe Kai să-l ajute.

– Știe ce face, murmură el, și memoria lui Kai fulgeră înapoi, la vremea când Basho îi tratase lui rănilor, pe când zăcea neajutorat după bătaia încasată de la samuraii din Ako. Cu doar un an în urmă... I se părea acum că totul se petrecuse într-o viață anterioară.

Yasuno își plecase capul, cedând la cererea prietenului său. Îl ajutase pe Kai să smulgă săgețile din platoșa lui Basho și să îndepărteze, cu grijă, armura.

Prea multe săgeți își găsiseră ținta. În afară de arsuri, Basho pierduse prea mult sânge, mult prea mult... Kai îi putea vedea paloarea pielii în timp ce curăța ușor zonele din jurul fiecărei răni.

Știa că ceea ce-i spusese Basho era adevărat. După lupta cu campionul lui Kira și după ceea ce

urmase, ar fi murit, dacă ar fi fost lăsat singur. Era prea neputincios pentru a se ajuta el însuși, dacă cineva nu i-ar fi îngrijit rănilor atunci. Acum se găsea în situația de a-și plăti datoria de viață omului care, în mod improbabil și neașteptat, îi devenise prieten... și își dădea, cu disperare, seama că n-o putea face. Basho era pe moarte și nici chiar *tengu* nu aveau vreun secret de vindecare în plus față de ceea ce îl învățaseră.

Tot ce știa, tot ce putea face era să continue să aplice un balsam care să-i ușureze lui Basho durerea provocată de răni și arsuri, să îl ajute să petreacă timpul care îi mai rămăsese cât mai confortabil cu putință. Kai nu știa cât de mult însemna asta. Știa doar că, până atunci, nu-și dăduse niciodată seama cum era să-și piardă un prieten.

Se uită la Yasuno, care, chircit alături de Basho, abia putea să-și ascundă durerea. Era pentru prima dată când Kai vedea o emoție atât de profundă ca durerea pe fața lui Yasuno. Și asta nu făcea decât să-i adâncească surpriza realizând că, măcar o dată, știa exact ce simțea celălalt bărbat.

Chikara veni și puse alt vas cu apă curată lângă Kai, luându-l pe cel care adunase urmele grețose de sânge dizolvat cu cenușă. Kai încuviință scurt din cap. Se uită apoi la Basho, care șoptea:

– Corcitură?

Întâlni ochii bolnavului, schițând un zâmbet în timp ce se forța să-i deschidă suficient de larg ca să se uite la el. Niciodată nu se supăraseră auzind numele acela din gura lui Basho, încă de la prima lor conversație reală, după ce părăsiseră peștera *tengu*. Nu-l mai irita atât de mult să-l audă rostit nici de alții, mulțumită înțelegerii la care ajunsese, deopotrivă, prin gestul de prietenie din partea lui Basho, și îi era dator pentru asta.

– Am o mărturisire de făcut, spuse Basho și ochii lui Kai s-au mărit ușor. Chiar și acum, Basho reuși, cumva, să rânjească, deși Kai auzea tonul de scuză în vorbele lui. Când eram băiat... obișnuiam să aștept în pădure, lângă coliba ta... și să arunc în tine cu pietre și cu bălegar, când ieșeai, iar apoi mă ascundeam.

Kai continuă să-i aplice cu grijă balsamul pe răni, zâmbetul său devenind și el un pic mai larg, la amintirea asta. Nu fusese lovit niciodată, fusese întotdeauna prea iute.

– Am și eu o mărturisire de făcut. Știam că ești tu. Îți vedeam burta ieșind din spatele copacilor.

Basho încercă să râdă, dar nu-i ieși decât o tuse dureroasă, înecăcioasă. Kai se strădui să-și păstreze zâmbetul pe față, deși știa prea bine ce semnificație avea sunetul acela. Încercă să se consoleze cu gândul că Basho nu mai avea mult de suferit...

Kai aruncă o privire în spate, la Chikara, în timp ce acesta se răsuci brusc pe loc și se îndepărtă. Își dădu seama că ochii băiatului erau plini de lacrimi.

Chiar atunci Oishi se întorcea în hambar după ce verificase oamenii care erau îngrijiți în casă. Chikara lăsă capul în jos, rușinat, când îl văzu pe tatăl său uitându-se la el din cadrul ușii.

Și totuși, pe fața lui Oishi nu exista niciun semn de dezaprobare, ci doar compasiune. Nu venise aici să judece pe nimeni. Rămase deoparte până când Chikara trecu pe lângă el și ieși închizând ușa ca să oprească curentul rece din exterior.

Privirea lui Oishi se îndreptă spre Basho, apoi de la un om la altul, printre roninii care zăceau în jurul lui, cei mai mulți îndurând în tăcere, câțiva inconștienți sau gemând din cauza durerilor din răni și arsuri. Expresia de pe fața lui se transformă din compasiune în durere și apoi în cel mai profund sentiment de vinovăție pe care Kai îl văzuse vreodată, de parcă el, nu Kira, ar fi fost vinovat pentru fiecare rană, pentru fiecare moarte.

Kai privi din nou în jos, simțind că își pierde și el controlul. Se adună, aplicând mai mult balsam pe bășicile de pe pielea lui Basho, concentrându-se să-și păstreze mișcările cât de ușoare și de liniștitoare posibil, dorind să poată absorbi în el însuși măcar un pic din durere, pentru a-i ușura suferința lui Basho și pentru a-și distrage atenția de la propria neputință.

Toată viața își dorise măcar un singur prieten adevărat, cineva care să-l accepte ca pe un egal și să-i întoarcă de bunăvoie încrederea, loialitatea, gesturile de amicitie. Abia acum, când era prea târziu, își dădea seama că în prietenie, ca în orice alt lucru care definea omul, care definea viața însăși, lumina avea părțile ei de întuneric, iar întunericul, lumina lui.

Faptul că nu avusese niciodată pe cineva pe care să-l poată numi prieten însemna că nu avusese niciodată de pierdut ceva atât de rar și de neînlocuit ca o prietenie, ori de câte ori marea roată a vieții se întorcea și mai zdruncina o dată viețile indivizilor...

Mâna lui Basho se ridică și o prinse pe a lui. Kai se uită la el, cu ochii plini de scuze, temându-se că încercările sale de a ușura durerea lui Basho îi făcuseră doar și mai mult rău. Mâna lui Basho însă continuă să o strângă pe a lui, în felul cum cineva s-ar agăța de un colac de salvare la marginea lumii, și Kai realizează că Basho nu voia să-l oprească... ci că, de fapt, ceea ce îi trebuia acum mai mult era ceva – cineva – de care să se țină. Pentru a simți căldura contactului uman... pentru a-și demonstra lui însuși că, într-un moment ca acesta, nu era singur.

Kai ținu mâna lui Basho și își ridică și mâna cealaltă să o acopere, întărind contactul, liniștind omul care se agăța de el ca un copil, arătându-i că în acest moment el conta pentru cineva mai mult decât orice altceva pe lume.

Cu coada ochiului, Kai îl văzu pe Yasuno ridicându-se în genunchi pe locul unde se odihnise, urmărindu-și în tăcere prietenul, incapabil să facă mai mult. Se uita la mâna lui Basho și la mâinile lui Kai care o strângeau, cu o expresie de totală surpriză, dar fără invidie sau resentimente. Ușurarea și o recunoștință complet lipsită de egoism îi inundară fața, ca și cum tot ce conta pentru el era că exista cineva acolo, care putea răspunde la nevoia prietenului său.

– Știi ce-mi doresc mai mult decât orice în această viață? șopti Basho, deschizând brusc ochii.

Kai se uită la el, fără să răspundă, așteptând doar, în timp ce fața lui Basho devenea gânditoare și privirea i se depărta. Și apoi un zâmbet îi apărură, pentru ultima oară, în colțurile gurii.

– Un pic de aer.

Lumina din ochi precum o flacără și îi lăsă pe amândoi privind în gol. În cele din urmă, fără tragere de inimă, Kai întinse mâna și îi închise pleoapele, pentru că nu mai rămăsese, pentru niciunul din ei, niciun secret pe care să-l poată împărtăși.

Kai își ridică în sfârșit capul ca să se uite la Yasuno, pentru a confirma că suferința lui Basho se încheiase, dar Yasuno se uita deja în jos la Basho, nu mai era nevoie să i se spună. Expresia stoică de samurai îi dispăruse de pe față și rămăsese doar durerea unui prieten cu inima frântă.

Kai își coborî din nou privirea, eliberând mâna lui Basho la fel de ușor cum o ținuse la sfârșit. Se ridică încet și se retrase, dându-i posibilitatea lui Yasuno să rostească rugăciunile de rămas-bun pentru vechiul său prieten.

În timp ce pleca de lângă Basho, Kai îl văzu pe Oishi încă în picioare la ușă, privindu-i pe toți cu o tristețe adâncă ce-i transforma chipul, făcându-l aproape de nerecunoscut. Își întoarse fața, când Kai se opri, cu ochii la el. Deschise apoi ușa atât doar cât să se strecoare afară, închizând-o din nou, în tăcere, în spatele lui.

Oishi îngenunche în iarba uscată de pe câmpul pustiu, ascultând geamătul vântului care-și înfășura brațele în jurul lui cu îmbrățișarea mortală a iernii. Scoase *tanto*-ul lui Asano din teacă și îl ținu în mâini, uitându-se la el îndelung, cu mintea prea plină și prea goală deopotrivă.

Cerul înstelat al nopții de mai devreme era aproape ascuns acum în spatele norilor aduși de vânt. Primii fulgi de zăpadă cădeau răsucindu-se pe lângă el precum cenușa unui foc consumat... ca petalele de flori de cireș pulberate de vântul acela de primăvară.

Calea samuraiului era calea morții. Auzise asta toată viața lui, și totuși nu înțelesese, de fapt, niciodată...

Crezuse întotdeauna că, dacă trăia și murea cu onoare, într-o zi va renaște în lume, la fel de sigur cum se reîntorceau florile de cireș primăvara, iar acest gând îl mângâiase mereu. Dar, dacă scopul reîncarnării era de a învăța lecțiile ce trebuiau învățate de la fiecare nouă viață, până când sufletul era, în cele din urmă, luminat, eliberat de toate limitele pământești, cum se potrivea această viziune cu a muri înainte ca lecțiile de viață să poată fi învățate?

Citise, și chiar scrisese, poeme care comparau samurarii cu florile de cireș, la momentul lor de

glorie, în primăvara vieții, când lumea lor era tânără, trăind pentru o perioadă scurtă și frumoasă de timp, căzând apoi, prea curând. *O moarte frumoasă*, o numeau. Își dădea seama acum că nu înțelesese niciodată realitatea ascunsă în spatele acestor cuvinte... nu avusese nicio experiență suficient de reală cu care să le cântărească, până când nu asistase la *seppuku* stăpânului Asano.

Cuvintele erau doar un voal de mătase fină folosit pentru a ascunde o cicatrice urâtă, gândi el, ca și mirosul greu de tămâie în timp ce erau murmurate rugăciuni pentru cei morți, ascunzând amintirea trupurilor lăsate să putrezească pe un câmp de luptă.

Să compari moartea cu căderea zăpezii era mult mai aproape de adevăr, deși chiar și acea promisiune nemiloasă de uitare avea în ea mult prea multă puritate, în comparație cu amintirea sângeroasă a morții stăpânului său ori cu lucrurile la care fusese martor în seara asta.

Strămoșii lui fuseseră războinici adevărați. El nu era nimic, doar un conțopist purtător de sabie care jucase prea multe jocuri de război, la fel ca autoprocamații „experți”, care nici nu se născuseră atunci când Epoca Războaielor luase sfârșit, dar ale căror cărți despre *Bushido* el le respectase întotdeauna...

La sunetul de pași din spatele lui, își ridică privirea de la pumnalul pe care-l ținea în mâini și-l văzu pe Kai traversând câmpul spre el.

Bineînțeles. Gura i se subție. Dacă voia, hăitașul-șef al lui Asano l-ar fi găsit și dacă s-ar fi aruncat în mare...

Oishi se uită din nou la pumnalul din mâinile lui, întrebându-se ce făcea corcitura aici, dar alese să-l ignore.

Kai se opri lângă el, fără să spună nimic, ca și cum se întreba același lucru despre Oishi. Se uită la lama din mâinile acestuia cu ceva mai mult decât simplă curiozitate. În cele din urmă se ghemui pe pământul înghețat, ca și cum ar fi încercat să-l facă pe Oishi să-l privească în ochi.

Cu capul plecat, Oishi i se adresa:

– Ar fi trebuit să acționez în ziua în care a murit *daimyo* Asano. Mânia noastră ar fi fost bruscă și rapidă, și atunci, chiar dacă am fi eșuat, am fi făcut-o cu onoare.

Prezența tăcută a lui Kai trăda o durere și o empatie pe care Oishi le putea simți în fiecare fibră a ființei sale. Și totuși, nu putu să-l privească, în timp ce murmură:

– Acum, oamenii mei au murit în zadar.

Pentru un lung moment, corcitura rămase la fel de tăcută ca ninsoarea care cădea încet pe amândoi, agățându-se de pielea lor, acoperindu-le rănilor și veșmintele zdrențuite, pătate de sânge și minciuni. Ascunzând urmele înfrângerii lor, la fel cum acoperea pustietatea și decăderea

din jurul lor, rămășițe ale capitulării petrecute cu atât de mult timp în urmă. În cele din urmă, Kai spuse simplu, fără reproș:

– Ești samurai.

Oishi își ridică, în sfârșit, privirea, surprins nu atât de cuvinte, cât de emoția pe care o stârneau în el. *Un samurai trebuie să fie pregătit pentru moarte, în orice moment. Aceasta era parte din datoria sa ca războinic. Dar înfrângerea sigură nu era.* Cum ar putea fi moartea într-un atac pripit și lipsit de rațiune mai onorabilă decât cea într-o răzbunare atent plănuită, care ar fi reușit, dacă nu intervenea vrăjitoria? Asta n-avea niciun sens. *Când începuse să creadă că...?*

Kai îi întâlni privirea cu hotărâre liniștită.

– Avem încă săbii și avantajul surprizei. Ezită, uitându-se la pumnalul lui Asano, și apoi ceva sclipi discret în ochii lui, în timp ce adăuga: Kira crede, de asemenea, că ai eșuat.

Oishi se uită la el.

– Oamenii tăi vor fi murit pentru nimic, dacă vă opriți acum, continuă Kai. Îi susținu privirea îndelung, înainte de a se ridica în picioare din nou și a porni încet înapoi spre hambar.

Urmărindu-l plecând, Oishi își dădu seama că corcitura purta încă armura lui fragmentată. Nici măcar nu se oprise să și-o scoată înainte de a se concentra asupra rănilor lui Basho. *Nu se putea spune nicicum că nu era un samurai.*

Oishi își îndreptă privirea în sus, spre cer, gândindu-se la ce îi spusese Kai. Zăpada continua să cadă, și totuși, într-un fel, lumea din jurul lui începea treptat să se însenineze, ca și cum în fiecare fulg strălucea o lumină captivă, la fel ca penele plutind în derivă, desprinse din mantia magică a unui *tenyo*.

Dintr-odată, își aminti de cuvintele lui Confucius, care influențaseră atât de mult Codul *Bushido*: *Nu contează cât de încet mergi, atât timp cât nu te oprești.*

Se ridică țeapăn în picioare, nemaisimțind frigul, în timp ce reflecta asupra cuvintelor, dar și asupra posibilității de a face noi planuri de atac pe care presupusa lor moarte le-o oferea... asupra faptului că, indiferent cât de mult va continua această iarnă grea, sau această noapte aparent fără sfârșit, o nouă zi va răsări, iar primăvara va veni din nou, indiferent dacă el mai era aici să vadă sau nu.

Băgă înapoi în teacă pumnalul lui Asano. *Ako și stăpânul său îl așteptau să se întoarcă.*

Mika se sculă brusc, speriată, dintr-un coșmar plin cu flăcări și țipete de durere. Se ridică în pat, cu inima bătându-i ca un ciocan, gâfâind de frică și complet trează din cauza șocului.

Vrăjitoarea lui Kira stătea ghemuită la capătul saltelei. Deși era în forma ei umană, postura nu

era cea a unui om, ci a unui animal pregătit să atace. În mână, ținea strâns un pumnal.

– I-am promis stăpânului meu să nu-ți ating nici măcar un fir de păr. În vocea ei se simțea ceva mai nefast decât invidia, mai distrugător decât ura. Dar ceea ce-ți faci singură nu este problema mea...

Un zâmbet vag, ușor inuman îi înflori pe buze.

Se deplasă pe lângă salteaua lui Mika, cu o mișcare lină care nu era nici măcar ca a unei vulpi, ci complet străină, cu robele târându-i-se pe podea, ca și cum n-ar fi avut oase, deși ținea încă pumnalul strâns în mână.

– Îți aduc o veste tristă, doamna mea, spuse ea, purtând încă umbra aceea de zâmbet inuman. Corcitura ta e moartă.

Mika se uită la ea cu neîncredere, dar corpul începu să-i tremure neputincios în timp ce privea în ochii ceacări ai vrăjitoarei, găsind în ei confirmarea totală. Simțea cum determinarea vulpii îi alunga orice speranță, de parcă Mitsuke alungase soarele. Locul veșnic verde pe care credința ei îl apăraseră cu atâta înverșunare în tot acest timp începu să se ofilească și să moară în ea, iar lumea de gheață a lui Kira se închise, în sfârșit, în jurul ei.

Urmărind cum negarea lui Mika se frângea, zâmbetul vrăjitoarei se lărgi, devenind și mai sălbatic.

– La fel sunt și zeci de oameni ai tatălui tău... Toți uciși în încercarea de a te salva pe tine.

Mika își scutură capul, încercând să alunge imaginile morții în flăcări ce păreau să fi venit direct din visul ei, ca și cum s-ar fi trezit dintr-un coșmar într-altul. Își simțea ochii arzând, imaginile refuzând să dispară, indiferent ce făcea. Realiză că adevăratul coșmar începuse cu un an în urmă și că nu avea să se termine niciodată.

Vrăjitoarea ridică pumnalul, cu brațul tremurând de dorința de a ucide.

– Poate înțelegi, acum, prețul iubirii tale.

Mâna îi coborî ca o pasăre de pradă, îngropând pumnalul în podea, la o palmă de Mika.

Zâmbetul i se lăți din nou, cu o satisfacție sălbatică. Se întoarse și se depărtă plutind, cu chimonoul măturând podeaua, în timp ce dispărea pe ușă.

Mika se culcă pe o parte, cu genunchii adunați, cu dinții încleștați pe așternutul pe care și-l îndesase în gură ca să nu strige, ca să nu scoată niciun sunet ce i-ar fi putut trăda agonia care o cuprindea acum.

Toate amintirile ei cele mai prețioase, chiar și speranța, oricât de vană, care îi permiseseră să-și

păstreze demnitatea, puterea și sănătatea mintală îi fuseseră smulse într-o clipă și încuiate în veșnica închisoare de gheață a lui Kira, unde nu va mai putea niciodată să le atingă sau să le lase s-o încălzească și să o mângâie din nou.

Primise răspuns la toate rugăciunile ei... dar răspunsurile erau toate *Nu*.

Se uită la pumnalul care reflecta lumina lămpii de lângă pat și se gândi la tatăl ei. Rezervorul de lacrimi pe care îl ținuse ferecat de-a lungul acestui an interminabil de la moartea lui i se revărsa dintr-odată pe obraji, udându-i salteaua. Întinse brațul și mângâie oțelul sinuos și rece al pumnalului, plimbându-și mâna de-a lungul tăișului fin cizelat, până când acesta îi deschise brusc în palmă o tăietură adâncă, arzând-o precum focul din coșmarul ei. Mâna i se înroși, acoperită de sânge la fel ca trupurile morților, îmbibând salteaua împreună cu lacrimile ei.

Era femeie-samurai și atunci când orice speranță de victorie sau onoare dispărea, un adevărat samurai, bărbat sau femeie, alegea mai degrabă moartea în propriile sale condiții, decât în cele ale dușmanilor săi.

Își strânse mâna în jurul mânerului armei, luptându-se să-l scoată din podea. Dar sângele din palmă îl făcea alunecos și nu putea să-l prindă zdravăn. Se împinse în sus cu un suspin de frustrare, prinzându-l cu ambele mâini.

Alunecos... înșelător, trădător, la fel de crud ca stăpânul ei și la fel de nemilos ca orice animal de pradă...

Respirația lui Mika se opri. Asta era Mitsuke – *vrăjitoarea, schimbă-formă, trădătoarea care îi distrusese pe toți cei pe care îi iubise ea...*

Și îi dăduse un pumnal.

Ce faci cu el, e treaba ta... Mika aruncă o privire spre ușa închisă a camerei sale. *De ce a venit vrăjitoarea aici, acum, în seara asta, să-i spună ce s-a întâmplat – înainte de nuntă, nu după ea?* Își aminti de emoția ciudată care umpluse ochii ei de *kitsune*, atunci când se uitase pentru prima oară la ea.

Pe cine voia cu adevărat să distrugă răzbunarea lui Mitsuke, atât de adânc înfiptă în inima ei, încât nici ea nu-și dădea seama...?

Cu un gest hotărât, Mika smulse *tanto*-ul din podea. Se ridică în picioare și își înfășură o eșarfă în jurul mâinii însângerate. Își șterse brațul, apoi pumnalul. Pentru că va avea nevoie de el, într-un fel sau altul, înainte ca luna nouă să devină lună plină...

Soarele roșu ca sângele se ridica peste câmpurile albe de zăpadă ale fermei abandonate, pictând o cărare purpurie orbitoare spre calea de urmat pentru roninii care erau deja în picioare, agitându-se, îngrijind răniții și adunându-și echipamentul din hambar.

Dacă vreunul dintre războinici era înclinat să vadă un simbolism morbid în zorii de zi, nu o arăta nimeni, și cu atât mai puțin Oishi. Se mișca rapid de la casă la hambar și înapoi, supraveghind progresele înregistrate și verificând starea oamenilor săi, devenit lider din nou, după clipa de îndoială agonizantă și de autoincriminare.

Kai îl privea cu un sentiment profund de ușurare de pe câmpul pe care vorbiseră cu o seară înainte. Puținele sale lucruri, atâtea câte erau, se aflau deja împachetate pe șaua calului său și făcuse deja tot ce putuse pentru a-i ajuta pe cei care îngrijeau răniții. Deși îi simțise privindu-l tot timpul, nimeni nu-i refuzase ajutorul, fapt care fusese chiar mai neliniștitor.

Încă prea nesigur de locul său în lumea lor ca să facă altceva decât să li se ferească din cale, după ce terminase, se duse să răătăcească pe câmp, doar ca să poată respira din nou.

Simțind că încep să-i amorțească picioarele, continuă să meargă, făcând aparent un tur al fermei și al dependințelor de unde santinelele urmăreau împrejurimile cu ochii plini de neliniște. Îl văzu pe Chikara, ghemuit singur la marginea unui câmp, uitându-se printr-un ochean la zorii de foc. Kai se îndreptă spre el, întrebându-se cum se simțea băiatul după noaptea trecută și ce făcea acolo: dacă într-adevăr încerca să se orbească privind la soare printr-un ochean sau dacă era ceva de văzut la orizont.

Auzindu-l că se apropie, Chikara se uită la el. Expresia tensionată de pe fața lui deveni una de ușurare văzând că era Kai – și nu tatăl său, suspectă Kai.

– La ce te uiți? îl întrebă acesta.

Încercă să pară indiferent, dar, după ziua de ieri, Chikara găsea un dublu înțeles în toate. Tânărul ronin se forță să zâmbească atunci când îl privi din nou.

– Văd aur în răsăritul soarelui. Ar trebuie să fie un semn bun.

Îi dădu luneta lui Kai.

Acesta îi zâmbi și ridică apoi ocheanul să se uite la soare. Observă, surprins, că exista, într-adevăr, o dungă aurie neobișnuită la orizont. Coborî luneta, uitându-se în același loc, încruntat, cu o curiozitate care friza însă îngrijorarea, și apoi o ridică din nou la ochi. Își concentră toată atenția asupra liniei auriu. De data aceasta putu distinge siluetele îndepărtate ale unor oameni care transportau stindarde... dar nu bărbați în armuri, așa cum se temuse. Procesiunea ciudată de figuri fantomatice și stindardele sclipind în lumina soarelui era cu totul altceva. Zâmbetul îi reveni, cu o umbră de amuzament și inspirație bruscă.

Îi dădu luneta înapoi lui Chikara, cu un gest de mulțumire, și plecă să-l caute pe Oishi.

Câteva ore mai târziu, Kai urmărea mult mai de aproape procesiunea pe care o observase la orizont. Aștepta ascuns printre copaci împreună cu Oishi și un grup de alți ronini – toți cei care fuseseră apți să vină –, în timp ce trupa de actori ambulanți se apropia de ascunzătoarea lor. Realiză surprins că îl recunoștea pe liderul lor, numit Kawatake, pe ai cărui actori și muzicieni îi văzuseră cu toții jucând la castelul Ako, în ziua fatidică a întrecerii din arenă.

Îl înghionti pe Oishi, care era ghemuit lângă el. Acesta dădu din cap, cu un zâmbet ce ar fi putut fi prezent pe fața oricărui zeu care i-ar fi privit acum, amuzat de improvizația de *Kabuki* a existenței umane.

În ceea ce-l privea pe Kai, zeii nu aveau nimic de-a face cu asta. Piesa ținea strict de *tengu*. Când văzuse trupa prin lunetă, imediat după ivirea zorilor, îi revenise în minte o poveste auzită de la *tengu*... o poveste din timpurile de dinainte ca ei să adopte o religie.

Odată, pe când cei ca ei erau pur și simplu niște creaturi malefice și violente, câțiva *tengu* invadaseră un castel, deghizați în actori ambulanți. De ce voiseră să facă asta, sau care le fuseseră intențiile, nu aflase niciodată. Mândria lor părea să fi fost realizarea în sine, deși în cele din urmă fuseseră descoperiți și obligați să plece.

Se uită din nou la trupa care se apropia. Dacă roninii reușeau să obțină cooperarea artiștilor, de data aceasta povestea putea avea un final foarte diferit... într-un fel sau altul.

Cu Kawatake în frunte, actorii – cei mai mulți dintre ei îmbrăcați în costume colorate, unii purtând steaguri țesute cu fire metalice strălucitoare – umpleau spațiul din jurul lor cu o sărbătoare a simțurilor. În timp ce înaintau, cântăreții scandau frânturi de povești legendare, muzicienii cântau la fluiere care împleteau melodiile cu bătăile ritmice ale tobelor mici, actorii repetau niște fragmente de dueluri simulate sau mișcări de dans oficiale.

Kai privea fascinat cum trupa combina repetițiile cu etalarea talentelor membrilor săi chiar în timp ce se deplasau, distrându-i pe călătorii întâlniți sau pe oamenii din orașele prin care treceau, scăpând, în același timp, de plictiseala călătoriei lor fără de sfârșit. Știa că poziția socială a actorilor nu era mai bună decât a sa și că vanitatea și invidia competitivă dintre ei erau la fel de legendare precum ale samurailor. Și totuși, vederea lor îi trezea dorința ca într-o altă viață să renască actor, fie doar și pentru cele câteva clipe prețioase ca aceasta...

Moment căruia roninii erau pe cale de a-i pune capăt. A fost rândul lui Oishi să-l înghiontească, în timp ce tovarășii săi își părăseau ascunzătorile dintre tufișuri și ieșeau în drum, blocându-l.

Kawatake se opri, cu ochii la ei. Expresia de alarmă uluită de pe fața lui nu purta nicio urmă de joc de teatru când își plimbă privirea de-a lungul grupului de bărbați zdrențăroși, despletți, bine înarmați, care se uitau la el cu o încrâncenare la fel de autentică de a-i împiedica trupa să treacă.

Oishi făcu un pas înainte și se înclină cu respect, în timp ce Kai scotea sabia.

Nu trecu mult și artiștii se aflară într-un șir lung într-o vale unde roninii își lăsaseră bunurile și caii. Reacțiile actorilor la cele întâmplate oscilaseră de la extrema nervozitate la o fascinație aparte, în timp ce se uitau cum oamenii pe care în mod clar îi luaseră drept bandiți își vedeau de treabă. Roninii le serviră o masă cu ceai și orez însoțit de bucățele de pește afumat sau vânat sălbatic rămase din propria lor călătorie, făcând tot posibilul pentru a-i trata pe ostatici ca pe niște oaspeți de onoare.

În cele din urmă, Kawatake, în calitate de lider al trupei, îndrăzni să vorbească, aparent încurajat de masă, dar și de faptul că „bandiții” îi tratau cu mai multă atenție decât oricine altcineva.

Oishi și comandanții săi stăteau în semicerc în jurul actorilor, cu brațele încrucișate și cu fețele nu chiar atât de impasibile pe cât ar fi dorit, în timp ce Kawatake le zgâria urechile cu un ton ultragiat care trebuie să fi fost susținut de tot talentul său de actor, având în vedere poziția în care se afla.

– O să fiți spânzurați pentru asta! spuse Kawatake, iar cei care-l ascultau se uitară unul la altul cu zâmbete slabe, ironice. Noi nu suntem o trupă de țară ca să fim opriți de bandiți! Stăpânul Kira însuși ne-a angajat să jucăm la nunta lui! Am scrisorile și permisele care fac dovada!

– Nu este nevoie, spuse Oishi cu blândețe, ridicând, în sfârșit, mâna pentru a reduce omul la tăcere. V-am văzut jucând în Ako.

Gura lui Kawatake se închise brusc, cu surprindere. Se uită îndelung la Oishi, cu ochi obișnuiți să distingă fața unui om în spatele unei măști sau al unui machiaj de scenă.

– Sunteți oamenii lui Asano? rosti el, în cele din urmă, și nu era chiar o întrebare. Se uită la cei din jurul lui Oishi și ridică din sprâncene a înțelegere, dându-și seama în sfârșit că bărbații pe care îi luase drept bandiți erau aceiași oameni pe care-i văzuse ultima dată purtând hainele fine și armurile strălucitoare ale războinicilor de la castelul Ako – că fuseseră reduși la starea aceasta, după condamnarea și moartea stăpânului lor.

Oishi se uită la el, văzând înțelegerea și apoi simpatia reală în ochii unui om inteligent care știa la fel de mult despre politica puterii și despre capriciile sorții. Sperând că ceea ce citise în ochii lui Kawatake însemna ceea ce credea el că înseamnă, Oishi zise.

– Avem nevoie de ajutorul vostru.

Soarele apunea la orizont, înainte ca lungă după-amiază de discuții și dezbateri emoționale, tensiune și pură oboseală să ajungă la o concluzie. Spre marea ușurare a roninilor, ziua se încheie cu un acord între cele două grupuri care ar fi putut la fel de bine să vină de la capetele opuse ale

pământului, doar pentru a găsi în socoteala finală că, atunci când era vorba de lucrurile pe care le prețuiau cu adevărat, mai presus de orice, nu exista nimic cu privire la care să fie în dezacord.

Acum, trupa de actori stătea în tăcere, asistând la un ritual care ar fi putut veni direct dintr-o scenă a unui străvechi spectacol de teatru Nō pe care o jucaseră ei.

Dar niciunul dintre ei nu asistase vreodată la un moment nici pe departe atât de autentic ca acesta, venind din interiorul unei lumi la fel de depărtată de experiența lor personală ca și eroii legendari și zeii ale căror povești le reprezentau prin pantomimă, cântec și dans... o tradiție care începuse în urmă cu aproape un mileniu, adică cu o jumătate de mileniu înaintea teatrului Nō în sine... moștenirea samurailor.

Roninii îngenunchează în șiruri în fața lui Oishi, care, la rândul lui, îngenunchea lângă o masă joasă pe care se aflau coiful stăpânului Asano și pumnalul cu care acesta își făcuse *seppuku*, împreună cu un sul de hârtie. Mâna lui se odihnea pe bucata de hârtie, care conținea angajamentul de a răzbuna moartea nedreaptă a stăpânului lor, ca și cum ar fi protejat-o de capriciul unei brize trecătoare. El îl semnase deja cu propriul sânge.

Kai îngenunche și el într-o parte, cu capul plecat. Nu avea dreptul de a lua parte la această ceremonie, dar îi era imposibil să se separe de ceilalți acum, chiar dacă legea îi interzicea să fie vreodată parte din tradiția lor, iar tradiția îi interzicea să se alăture în mod oficial jurământului lor. Îi văzu pe ceilalți coborându-și, de asemenea, capul pentru o clipă, din respect pentru curajul stăpânului lor căzut și pentru oamenii care nu mai puteau fi cu ei aici.

Apoi Oishi își ridică din nou privirea, uitându-se cu admirație în ochii sumbri ai roninilor rămași, în timp ce spunea:

– Niciunul dintre noi nu știe cât timp va trăi. Sau când îi va veni sfârșitul. Dar, în curând, tot ce va rămâne din viețile noastre scurte va fi mândria pe care o vor simți copiii noștri atunci când ne vor rosti numele.

Oamenii lui se uitau la el, cu fețele gânditoare, dar cu ochii încă o dată însuflețiți de mândria identității care le fusese transmisă de-a lungul secolelor. Nu puteau fi dezbrăcați atât de ușor de moștenirea lor, nici prin legile emise de *bakufu*, nici prin decretul personal al celui pe care li se spusese să-l considere mai presus decât toți ceilalți – shogunul însuși. Legile țării fuseseră făcute de oamenii de stat... și aceștia nu erau zei. Chiar și shogunul nu era decât un om. „Legea” și „dreptatea” nu se puteau substitui una alteia.

Oamenii care îngenuncheaseră aici nu erau nici ei zei, așa cum Pacea Tokugawa nu era cu adevărat o pace. În schimb, ei erau războinici ai căror strămoși adoptaseră un cod de conduită, cu rădăcini care precedau chiar rangul de shogun, în încercarea de a menține diferența dintre un om care lupta pentru o cauză și unul care lupta pentru că își pierduse umanitatea.

La baza *Bushido*, Calea Războinicului, stăteau șapte valori morale pe care un samurai trebuia să le

pună la temelia existenței sale: dreptatea, curajul, compasiunea, respectul, cinstea, loialitatea și onoarea. Faptul că acele valori existau de atât de multă vreme, nescrise în cea mai mare parte a acestui timp, și totuși, practic, neschimbate, nu făcea decât să le dovedească înțelepciunea. Faptul că atât de puțini oameni care își spuneau samurai puteau trăi, de fapt, la nivelul propriilor standarde dovedea numai cât de necesar era să existe un astfel de cod.

Oishi arată din cap spre masa de lângă el și spre obiectele simbolice așezate pe ea.

– Când o crimă rămâne nepedepsită, lumea își pierde echilibrul. Atunci când o nedreptate nu este răzbunată, cerurile ne privesc cu dispreț și rușine. Iar noi trebuie să murim pentru ca acest cerc al răzbunării să fie închis. Nu există nicio altă cale, așa că vă las alegerea vouă.

Kai se uită la oamenii din fața lui Oishi, cântărindu-i cuvintele și implicațiile lor depline, într-un moment în care timpul părea suspendat precum spatele unui șoim dus de vânt. Știa că vorbele lui Oishi erau adevărate. Dacă roninii reușeau, onoarea stăpânului lor era restabilită, iar dreptul primului născut era restaurat pentru Mika, asta dacă mai rămăsese vreo urmă reală de justiție în sistemul juridic al *bakufu*.

Însă dacă roninii supraviețuiau răzbunării lor aceștia încălcau un ordin direct al shogunului. Dacă nu recunoșteau legile societății lor, precum și înalta justiție pe care acestea o căutau, lumea rămânea dezechilibrată. Un cerc al răzbunării trebuia să fie închis înainte de a fi scăpat de sub control. O viață, sau zece, sau o sută erau un lucru mic, în balanță cu marele ciclu al Vieții în sine, căreia trebuie să i se îngăduie să meargă mai departe.

Și totuși, pentru fiecare dintre acești bărbați, o viață era întreaga lor lume...

Horibe se ridică de la locul unde stătuse și se apropie de masă. Îngenunche din nou în fața coifului stăpânului lor și se înclină. Își înțepă apoi degetul cu pumnalul lui Asano și își trecu numele pe foaia de hârtie, pecetluind cu sânge jurământul de a-și răzbuna stăpânul. Hara fu următorul care se ridică și veni în față. Alți ronini au urmat, unul câte unul, promițând cu sânge că își vor da viața pentru stăpânul lor, așa cum fuseseră născuți să facă.

Oishi îi urmări semnând, unul câte unul, și plecând, până când dintr-odată se uită în sus, cu surprindere, pentru a-l vedea pe fiul său în genunchi în fața lui.

Chikara se întinse spre pumnalul lui Asano, dar mâna tatălui său dădu să-l oprească. Când Oishi se uită la fiul său, Kai revăzu expresia bântuită pe care o avusese la plecarea din peștera *tengu*.

– Un tată nu ar trebui să trăiască pentru a-și vedea fiul murind înaintea lui.

Oishi clătină din cap, mâna lui imobilizând-o încă pe a lui Chikara.

– Nu ești tatăl meu, domnule, spuse Chikara, privindu-l drept în ochi. Ești conducătorul meu. Un tată nu ar trebui să moară înainte să-și vadă fiul devenit bărbat.

Oishi privi de parcă ar fi fost lovit de o *shakabuku*. O clipă de revelație stătea ascunsă în cuvintele propriului său fiu. Pe chip i se citi atât admirație, cât și reticență, niciuna din emoții nefiind capabilă s-o dea complet la o parte pe cealaltă, în timp ce aproba, în sfârșit, din cap, eliberând mâna lui Chikara și permițându-i să semneze jurământul.

Kai urmări și mai mulți oameni venind după Chikara, până când rămaseră doar câțiva care așteptau să semneze. Când Yasuno se apropie de masă, Horibe, care numărase cu privirea oamenii aflați încă la rând, zise:

– Suntem patruzeci și șase.

– Nu, răspunse Yasuno, după ce termină de semnat. Se întoarse să se uite la Kai, care stătea îngenuș, nu departe de masă. Corcitură?

Kai înțepeni, încheștând pumni, în timp ce surpriza i se transforma în umilință și furie. Se uită înapoi la Yasuno, incapabil să-i pătrundă expresia, incapabil să înțeleagă *de ce, acum...?*

Yasuno continuă să-l privească, spunând suficient de clar ca să audă toată lumea:

– Iartă-mă că nu ți-am mulțumit pentru uciderea *kirin*-ului și pentru că mi-ai salvat viața. Trase puternic aer în piept. Un samurai nu își asumă meritul pentru victoriile altora.

Și apoi se înclină într-o plecăciune adâncă.

Capetele se întoarseră din toate părțile, roninii uitându-se la ei cu neîncredere. Tăcerea din jurul lor era totală și elocventă.

Neîncrederea niciunuia nu putea fi mai mare decât a lui Kai. Se lăsă înapoi pe călcâie, simțindu-se ca și cum mintea îi căzuse, brusc, printr-o trapă.

Yasuno înălță capul din nou și apoi, cu grijă, trase o *wakizashi* din legăturile de la centura sa. Îi întinse sabia la sold lui Kai, cu palmele deschise.

– Asta i-a aparținut lui Basho.

Kai se uită la el, apoi în jos, la *wakizashi* din mâinile sale. Scutură din cap, privindu-l pe Yasuno plin de confuzie.

– Un samurai poartă două săbii, explică liniștit Yasuno, ținând încă sabia întinsă spre el.

Pentru prima dată, Kai văzu tot ce se așternea în mod deschis în mintea lui: *rușinea și remușcarea, dorința de a fi iertat... durerea unui om care își pierduse cel mai bun prieten, doar pentru a realiza că prietenul său nu îl lăsase singur, dacă avea măcar înțelepciunea de a-și recunoaște nesiguranța și de a se comporta cu onoare.*

Încet, Kai se întinse, acceptând sabia cu mâinile aproape tremurând.

Încă nesigur, ținând *wakizashi* cu brațele întinse, ridică atunci capul și se uită spre restul grupului de ronini.

Nu numai Chikara, ci toți se uitau la el acum, văzându-l, cu adevărat, *pe el* – cineva care câștigase încrederea și respectul lor, un om pe care îl salutau ca pe un tovarăș și un egal al lor.

Timp de aproape o mie de ani fusese dreptul lor de a onora un bărbat acordându-i rangul de samurai, atunci când simțeau că acesta fusese câștigat pe merit. Legea care interzisese această tradiție funcționa doar de un secol.

Aceiași oameni pecetluiau acum, cu sânge, un jurământ care spunea că nu mai erau dispuși să accepte *giri*, stricta supunere față de datorie, atunci când aceasta încălca *ninjo*, propria lor conștiință, că unele lucruri meritau să lupte și să moară pentru ele și că erau dispuși să-și dea chiar viața pentru a reclama justiția înaltă pe care *Bushido* o cerea de la ei.

Această tradiție spunea, de asemenea, că a recunoaște valoarea și curajul dovedite de un om era drept și corect.

În final, Kai se uită și la Oishi. Recunosc în ochii acestuia aprobarea completă, salutul de bun venit, după care privirea samuraiului se mută asupra lui Yasuno, și iar înapoi, reflectând ceva care aducea în mod ciudat a ușurare.

Susținând încă privirea lui Oishi, Kai se îndreptă spre masă, îngenunche și înțepă degetul. Apoi semnă jurământul.

– Acum, spuse Oishi, suntem patruzeci și șapte.

Era în ajun de Primă Lună Nouă de primăvară. Apusul de soare din seara aceea avea să marcheze începutul zilei nunții *daimyo*-ului Kira cu *Mika-hime*. Deși semnele trezirii la viață stăteau încă ascunse sub zăpadă și sub pământul înghețat, oaspeții urmau să sosească în curând, pentru a fi întâmpinați de Kira în curte... o curte laborios curățată de orice urmă de zăpadă... pentru ultima oară. Festivitățile aveau să continue și a doua zi, prin ceremonia oficială de nuntă. După noaptea nunții, noul *daimyo* Asano și doamna lui aveau să plece la Ako.

Acolo, cireșii erau deja pe punctul de a înflori, iar primăvară aștepta să îi salute, în timp ce el avea să intre în posesia deplină a noului său viitor, precum și a noii lui soții, într-o lume plină de viață.

Și totuși, Kira avea încă nevoie să consulte semnele, pentru a fi sigur că nimic din ce i-ar fi putut sta în cale nu fusese lăsat la voia întâmplării.

Oasele de cerb din vraja lui Mitsuke străluceau și pulsau în mangelul așezat între ei. O privi culegând dintre cărbuni un os, fără să clipească. *Ce creatură remarcabilă era...*

Chiar dacă mâine va avea o soție cu adevărat demnă de poziția sa, trebuia totuși să se asigure că și ea va rămâne cu el, deși gelozia ei devenise ca o piatră de moară ce le măcina intimitatea. Știa că și ea îi împărtășea încă ambiția de a fi mai mult decât doar ce îi rezervase soarta – și numai ea putea să facă astfel încât viitorul său să nu se încheie cu a deveni stăpân al domeniului Ako.

Faptul că o dorea pe Mika însemna că Mitsuke nu-l va mai putea ține complet în sclavia ei. Gândul de a pierde intimitatea îmbătătoare pe care o împărtășiseră atât de mult timp, atunci când fuseseră doar ei doi – spirite pierdute legate prin foamea lor comună – îl întrista, dar nu atât de mult încât acest lucru să nu poată fi compensat prin câștigarea vieții pe care o meritase mereu.

Mitsuke încă îl iubea, la fel ca întotdeauna, era sigur. Trebuia să fie atent să nu o negligeze. O să aibă întotdeauna nevoie de ea, așa că trebuia s-o păstreze permanent alături de el. Dacă orice altceva dădea greș, îi văzuse frica din ochi, atunci când o amenințase. Cu cât era mai departe de adevăratul ei cămin, din pădurile de munte, cu atât mai cumplite aveau să fie aceste amenințări, și cu atât mai autentice...

În cele din urmă, își ridică, din nou, privirea, asigurându-se că niciun indiciu al gândurilor sale nu-i era vizibil pe chip, sau la suprafața minții măcar, în timp ce o privea plimbându-și unghiile peste crăpăturile strălucitoare din osul pe care îl alesese.

– Ce vezi? o întrebă, aplecându-se înainte.

Mitsuke ezită o clipă, cu ochii la crăpăturile de foc, ceva ce nu mai făcuse până atunci, pentru că

nu fusese nevoie niciodată să-și ascundă durerea din ochi la ceea ce vedea.

– Semnele sunt bune, murmură ea, încă uitându-se în jos. Și apoi, alegându-și cuvintele cu grijă infinită, se uită la Kira și continuă: În curând vei călători departe. În fiecare oraș și în fiecare sat oamenii se vor închina înaintea ta... Chiar și shogunul te va privi cu reverență...

Kira stătea încă aplecat înainte, foamea de cuvintele ei iluminându-i ochii, făcându-i fața lui iubită să strălucească în felul acela care o făcuse mereu să zâmbească și care până acum îi hrănise mereu dorința plină de pasiune. Pentru prima dată, trebui să se străduiască pentru a-și păstra zâmbetul.

Kira nu părea să observe, ceea ce o făcu să se simtă ușurată, până când acesta întrebă:

– Și Mika?

Își coborî din nou privirea, ascunzându-și lacrimile care îi umpluseră brusc ochii... *lacrimi adevărate și mult prea-omenești...* în timp ce unghiile ei treceau încă o dată peste crăpăturile strălucitoare.

În camera ei, Mika stătea ingenuncheată în robele formale de nuntă alese pentru ea de Kira, în timp ce însoțitoarele îi aplicau atent machiajul. Chimonoul și minunatul *uchikake* erau făcute din cele mai moi mătăsuri matlasate și cele mai frumoase brocarturi de satin, dublate cu blană ca să îi țină de cald. Fiecare piesă și fiecare strat erau minunat croite și brodate... și toate în alb.

Bineînțeles, gândi ea. Pentru o nuntă în acest ținut ferecat în zăpadă, Kira alesese să-și îmbrace mireasa într-un *shiromuku*. Numele său era și descrierea lui: „alb pur.” Atât de potrivit domeniului pe care Kira îl ura aproape la fel de mult ca și ea, dar care îl făcuse omul care era.

Dar ea își dădea seama că simbolismul tradițional al *shiromuku* fusese menit să-i transmită ei, personal, un mesaj: albul său prezenta mireasa ca pe o pânză albă, gata să învețe obiceiurile și așteptările soțului ei, ca și să le respecte conștiincioasă.

Și mai exista un motiv în plus pentru ea să poarte alb... unul care o lovi instantaneu, un motiv deopotrivă atât de potrivit și insuportabil de crud, încât nici nu era sigură că viitorul ei soț se gândise la asta, cel puțin nu conștient: *albul era culoarea morții*. Tatăl ei comisese *seppuku* îmbrăcat în alb. Fusese incinerat îmbrăcat în alb. Cei care îl plânseseră la înmormântare purtaseră alb.

Se gândi la frumosul *uchikake* al mamei sale, strălucitorul veșmânt tradițional care se purta peste chimonou și care îi fusese transmis de la străbunica ei. Întotdeauna se așteptase să-l poarte atunci când se va mărita. Își aminti cum îl scotea, ca tânără fată, cum și-l înfășura în jur precum brațele mamei sale și visa cu ochii deschiși. Fondul și căptușeala erau de un roșu luminos, culoarea Ako, a vieții... iar brocartul și broderia erau cusute cu fire de aur și argint ce conturau imagini colorate de pini, crizanteme, păsări și ape curgătoare, toate numai strălucire.

Iar după ce Kai intrase în viața ei, în toate rugăciunile ei, cerea ca zeii să-i acorde într-o zi iubitului său *tennin* șansa de a-și dovedi curajul în fața tatălui ei printr-o faptă de vitejie atât de impresionantă încât acesta să-l adopte. Și atunci s-ar fi logodit...

Mika suspină și se smulse de lângă însoțitoare. Resemnarea îi fusese trădată de o săgeată invizibilă otrăvită cu durere.

Își încleștă pumnii ascunși în mânecile lungi ale robei. Unghiile îi mușcau palmele, iar brațele îi tremurau, în timp ce se lupta să-și recapete controlul. Realiză că însoțitoarele ei erau toate plecate la pământ, cu capetele atingând podeaua, implorându-i iertarea crezând că serviciile lor nu fuseseră corespunzătoare. Își șterse umezeala grăitoare de la ochi, întinzând pudra de față albicioasă, în timp ce o parte din mintea ei reuși să găsească cuvintele pentru a le spune să se ridice, că pulberea îi iritase ochii, și că nu era vina lor.

Acestea se ridicaseră, cu recunoștință, și se întoarseră la aranjatul hainelor și la machiaj, precum și la murmurele pline de exclamații, în timp ce-i laudau frumusețea cu un entuziasm pe care nu-și amintea să-l fi arătat pentru nimic altceva până atunci.

Rămase în continuare pe genunchi, în timp ce machiajul formal al unei doamne de neam nobil îi transforma fața, făcând-o la fel de albă ca și îmbrăcămintea pe care o purta, îi înroșea artificial buzele și obraji până când, în mintea ei, ajunse să semene cu Yukihome, zeița rece, lipsită de pasiune, a iernii. Meditând la imaginea propriei voințe, și-o vedea ca pe ceva transformat de Yukihome în gheață: tare, rece și nemiloasă...

La amurg, castelul Kirayama era însuflețit de culoare, în lumina a sute de felinare. Lampioanele iluminau atât decorațiunile festive și mulțimea de *tobari* imprimate cu flori care ascundeau abil albul zidurilor, cât și nenumăratele flori *origami* care imitau florile de prun și de cireș, confecționate ingenios din hârtie și legate de ramurile copacilor care nu începuseră încă să înmugurească. În ochii surprinși ai oaspeților nou-sosiți, părea că flori reale de primăvară se deschiseseră în sărbătoare, în timp ce, deasupra lor, stindardele indigo ale clanului Kira fluturau alături de cele roșii ale domeniului Ako.

Oaspeții întârziați continuau încă să sosească, după ce parcurseseră drumul anevoios până la castel, în ciuda ajutorului lucrătorilor și al gărzilor postate de-a lungul cărării abrupte, alunecoase, care ducea la acesta.

În mulțimea ce se deplasa încet și care ajunsese la ultimul pod, ce se arcuia peste o ultimă prăpastie adâncă, ducând spre poarta aproape inexpugnabilă, se afla și trupa de actori cu veșminte viu colorate de care Kira își amintise de la vizita shogunului la castelul Ako. Își dorise să-i aibă aici, pentru această ocazie, fiindcă realizaseră un spectacol excelent, potrivit pentru un shogun.

Kawatake, conducătorul lor, își prezentă permisul unuia dintre gardienii care îi făcu semn să treacă împreună cu trupa sa. Oishi, îmbrăcat într-un costum ȕpător, îl urma pe Kawatake, ȕinându-ȕi capul plecat ca ȕi cum ar fi fost prea epuizat de urcuȕ fie ȕi pentru a se mai arăta nerăbdător să ajungă la destinaȕie.

Restul artiȕtilor trecură repede, în grupuri dense, atât cât permitea intervalul îngust de pe pod, ca ȕi cum abia aȕteptau să ajungă la capătul călătoriei. Paznicul postat la intrare îi urmări trecând cu un interes mai mare decât de obicei, deȕi ceea ce îl făcea să se holbeze nu era decât imaginea obiȕnuită a unor actori, în curcubeul lor de haine strălucitoare. Faptul că printre ei puteau exista foȕti slujitori de la castelul Ako nu-i trecu nicio clipă prin minte, în timp ce Horibe ȕi alȕi câȕiva ronini treceau neobservaȕi, unii în costume, restul deghizaȕi în hamali.

În partea din spate a grupului, un hamal neobiȕnuit de înalt, cocoȕat sub o încărcătură de decoraȕiuni de scenă ȕi costume de rezervă, îi urma pe ceilalȕi, aparent încetinit de povara lui.

Povara grea atrase atenȕia paznicului mai mult decât omul care o căra. Păȕi în faȕa hamalului, coborându-ȕi suliȕa pentru a-i bloca accesul pe pod.

– Ce ai acolo? întrebă el.

O altă santinelă i se alătură, făcându-i energic semn cu mâna să înainteze.

– Am verificat-o, spuse al doilea paznic.

În timp ce Kai pornea din nou ezitând, Hara – care trecea drept paznic în armura furată de la postul de frontieră al lui Kira – îi făcu semn din cap, ascunzându-ȕi un zâmbet, fluturându-ȕi mâna cu ceea ce părea a fi doar simplă nerăbdare. Chikara, care văzuse când paznicul îi blocase drumul lui Kai, înălȕă acum o privire ușurată spre cer.

Trupa de artiȕti – profesioniȕti ȕi amatori – se înȕșiră peste podul care traversa o prăpastie atât de adâncă, încât sub ei era de acum doar întuneric, ȕi intră în curtea interioară a cetăȕii lui Kira. Kai privea dintr-o parte în alta. Se simȕea la fel de fascinat cum fusese ȕi paznicul la vederea actorilor. Dacă Kira încercase să recreeze atmosfera pregătirilor de la castelul Ako pentru vizita shogunului, aproape că reuȕise, chiar ȕi aici, în acest loc sumbru, aproape inaccesibil.

Totuȕi, stilul ȕi bogăȕia aparentă a decoraȕiunilor îi amintiră lui Kai că întotdeauna Kira preferase să-ȕi petreacă timpul mai degrabă în Edo, cât mai aproape posibil de shogun, decât aici, în acest colȕ depărtat al domeniului. Se întrebă unde se vedea Kira locuind în viitor... în cazul în care nu reuȕeau să-l trimită în iad în seara asta.

Drept în faȕă, niȕte *tobari* simple, nevopsite, marcau scena, delimitând spaȕiile pentru actori, ajutoare ȕi recuzită, gata amenajate ȕi în aȕteptare. Roninii deghizaȕi se despărȕiră, cei cu trupa de actori urmându-l pe Kawatake spre scenă. Cei care treceau drept hamali își puseră bagajele jos, aȕa cum fuseseră instruiȕi, ȕi apoi își croiră drum în spatele publicului, preluându-ȕi poziȕiile

desemnate.

Kai se așeză într-un punct de unde avea o imagine clară a scenei și a turnului de pază, situat prea aproape de ei pentru a putea înlătura discret santinela. De acolo de unde stătea, era de asemenea pregătit să transmită semnalul lui Oishi către Chikara, care era ascuns vederii, înarmat cu un arc. Atacul nu urma să fie lansat decât după ce piesa va fi început, iar el nu avea nimic de făcut până atunci, decât să rămână neobservat, lucru destul de ușor atunci când stătea în umbră. Începu să caute cu privirea în publicul care se aduna deja, încercând cu nerăbdare s-o zărească pe Mika.

Oishi, aflat printre actori, privea printr-o gaură din *tobari* din partea din spate a scenei improvizate. Mâna strângea cu nerăbdare mânerul pumnalului lui Asano, în timp ce aștepta cu aceeași atenție încordată să-l zărească pe Kira...

Mika traversă coridorul palatului, flancată de însoțitoare, radiind ca o zeiță în veșmintele ei de nuntă – o zeiță a iernii, cu un suflet de gheață. Îl văzu pe Kira așteptând la capătul culoarului pentru a o conduce afară ca să fie văzuți de mulțimea care aștepta. Admirația din ochii lui se apropia de venerație mai mult decât și-ar fi putut imagina. Să vadă o astfel de privire în ochii altcuiva – oricui altcuiva – ar fi stârnit poate un pic de căldură în ea, dar vederea feței lui nu făcea decât să-i adâncească dezgustul.

Servitorii pe lângă care trecea, înșirați de-a lungul drumului, se înclinau adânc. La capătul rândului, fu surprinsă să o vadă pe vrăjitoare așteptând mai degrabă alături de ei, decât lângă Kira. Mitsuke era îmbrăcată în straturile ei obișnuite de veșminte elegante, senzuale, de culoarea verde a pădurii. Dar astăzi se înclina, ca și cum fusese instruită să o trateze pe Mika de parcă ar fi fost deja soția lui Kira, pe care ea trebuia să o servească...

Mika surprinse pentru o clipă ceva din expresia vrăjitoarei, înainte ca plecăriunea ei grațioasă să-i ascundă fața – văzu furia lui *kitsune* în timp ce aceasta realiza că orice șansă de a o face pe tânără să-și ia viața înainte de nuntă era pierdută.

Mika simți cum starea ei de spirit se îmbunătățește văzând dezamăgirea rivalei sale și își dădu seama că avusese dreptate. Nu cedase în fața niciunui act de trădare și nici a propriei disperări. Chiar dacă toți cei pe care îi iubise erau morți, ea încă mai trăia... și nu avea să-și găsească odihna până când nu va elibera sufletele fiecăruia dintre ei.

Când ajunse lângă Kira, acesta se înclină, de asemenea, murmurând o laudă pe care ea o ignoră. Ca de obicei, Mika nu făcu niciun gest de răspuns, dar, pe de altă parte, nu-l putu împiedica în niciun fel să-i apuce mâna într-o strânsoare de fier. Au trecut prin ușa spre exterior și traversară curtea interioară până la locul unde așteptau oaspeții.

Pășiră înaintea mulțimii așezate ce scotea murmure de felicitare, invidie și laudă, și-și ocupară locurile în primul rând, chiar în fața scenei. Numai atunci și-a dat seama Mika-*hime* că vrăjitoarea

și monstruoasa gardă de corp a lui Kira se aflau în spatele lor.

Pe zidul din spatele curții principale a cetății, o santinelă singuratică patrula, oprindu-se adesea să se încălzească lângă standul care susținea un vas cu cărbune de mangal. Își blestema de trei ori soarta – pentru a se fi născut în această țară mizerabilă, pentru a se fi născut în serviciul unui stăpân precum Kira și, mai presus de toate, fiindcă în seara asta era obligat să stea de veghe aici, de unde abia zărea luminile îndepărtate ale sărbătorii de nuntă, el neputând vedea decât zidul înalt al castelului și stâncile de sub el, încă îmbrăcate în zăpadă. Vârful stâncii pe care era amplasată fortăreața era atât de abrupt și spațiul de construcție atât de limitat, încât pe partea aceasta nu exista nici măcar o curte mai mică, deoarece stâncile fuseseră întotdeauna suficiente pentru apărare.

Își apăsă mâinile pe fața înghețată, trasmițându-i astfel toată căldura din ele, și apoi le întinse din nou spre jăratul din mangal, cu ochii la stâncile acoperite cu zăpadă de sub el. Clipi brusc și se frecă la ochi, întrebându-se dacă un om putea visa în timp ce era complet treaz. Straturile curate de zăpadă care acopereau pantele de mai jos păreau să se miște. În sus. Spre el.

Plecă de lângă foc, luându-și sulița, și se îndreptă către pasarela mică ce asigura accesul la altarul castelului, altar așezat precar pe propriul colț de stâncă, separat. Podul avea să-i dea o imagine mai clară. Trebuia să fie sigur. Dacă avea dreptate, asta îi va schimba viața pentru totdeauna. Dar, dacă se înșela și dădea alarma acum, urma să afle personal dacă ceea ce spuneau legendele despre acest zid era adevărat: că nimeni care fusese aruncat peste el, drept pedeapsă, nu atinsese încă partea de jos.

În curtea interioară, Kai se agita încoace și încolo în umbră, chinându-se s-o vadă mai clar pe Mika. O zărise în timp ce era condusă la locul ei, în rândul din față, împreună cu Kira... dar, odată ce se așezaseră, iar ea ingenunchease pe o pernă, nu mai putu vedea nimic, în afară de vârful coafurii ei albe, sofisticate.

Privind prin *tobari*, Oishi îi putea vedea acum perfect, atât pe Kira, cât și pe Mika, stând chiar în fața scenei. Pe podium, muzicienii își ocupau locurile. Okuda, roninul care semăna cel mai bine cu Kawatake, veni alături de Oishi, cu un aer bolnav, ca și cum ar fi preferat să se lupte cu un *kirin* decât să se confrunte cu o grămadă de străini, pretinzând că era altcineva, și să-și amintească să spună cuvinte care nu erau ale lui. Cel puțin machiajul de scenă al lui Kawatake îi acoperea paloarea feței.

– Poartă-te ca și cum viața ta ar depinde de asta, șopti Oishi. Toate viețile noastre, adăugă el, și îl împinse blând pe Okuda.

Se întrebă cum se simțeau muzicienii și membrii corului. Aceștia erau artiști adevărați, deoarece

niciunul dintre oamenii lui nu știa atât de bine teatrul Nō încât să le ia locul. Kawatake alesese o piesă războinică preluată din *Povestirile lui Heike*, relatarea unui episod al Războiului Genpei. Cei mai mulți dintre ronini văzuseră piesa sau cel puțin citiseră povestirile care stăteau la baza ei. Drama, de care majoritatea publicului urma să-și aducă aminte, cel puțin în mod vag, avea nevoie de puține discursuri poetice și aproape niciun dans. Iar Oishi intenționa să-i pună capăt mai devreme, imediat ce toți oamenii lui aveau să-și fi îndeplinit sarcinile atribuite.

Okuda ieși pe scenă în ținută de samurai și Oishi văzu cu ușurare că, de fapt, doar de aproape era evident că omul se afla în pragul leșinului. Împreunându-și mâinile tremurânde, Okuda se plecă adânc spre Kira și spre public și se îndreptă din nou. Ochii lui zăboviră pe Mika-hime o clipă, ca și cum vederea ei era ca un far zărit de o navă pe o mare furtunoasă. Apoi se uită cu respect înapoi la Kira și spuse:

– Daimyo, suntem mândri să vă prezentăm spectacolul nostru drept cadou de nuntă.

Și piesa a început.

Santinela care crezuse că vede roci – sau cel puțin zăpadă – în mișcare ajunse în punctul de pe zid în care podul se unea cu altarul. O luă pe pod, privind în jos către stânci până când putu să aibă o imagine mai clară a locului unde văzuse zăpada deplasându-se. Uitându-se în jos, nu observă umbra care se desprindea din întunericul adânc din spatele lui, nu înainte ca o mână să-i acopere gura și un cuțit să-i taie gâtul. Umbra împinse trupul bărbatului peste zidul podului, în abisul de sub el. Paznicul nu află niciodată când ajunse să-i lovească fundul.

Umbra se materializă în forma lui Yasuno, care se postă pe pod și începu să-și fluture brațele spre faleza acoperită cu zăpadă.

Pentru o clipă, pe suprafața albă, curată, nu avu loc nicio mișcare. Apoi straturile de zăpadă prinseră viață, luându-și zborul în vânt ca niște fantome speriate, în timp ce treizeci de oameni își aruncau camuflajul și, la semnalul lui, începeau să urce pe zidul castelului, formând o piramidă umană, pe măsură ce găseau puncte de sprijin pentru mâini și picioare între crăpăturile dintre blocurile de piatră tăiate grosolan, care se înălțau de la baza rocii solide de mai jos.

Ajunseră pe coama zidului și au trecut peste el. Yasuno îi călăuzi tăcut, iar ei se deplasară în aceeași tăcere, alegându-și țintele printre santinelele dispuse de-a lungul zidurilor sau cele poziționate prin curtea exterioară.

În curtea interioară, spectacolul se desfășura, până acum, așa cum se aștepta toată lumea, de vreme ce piesa era bazată pe o semilegendă pe care majoritatea celor educați o știau, așa cum presupusese Kawatake.

Personajul negativ al istoriei străvechi era interpretat de roninul Fuwa, care își juca rolul foarte natural, gândi Oishi, și cu o personalitate mai bine adaptată la un câmp de luptă decât majoritatea altora. Fuwa apărură brusc dintre *tobari* purtând o armură istorică, inclusiv un coif de general cu o apărătoare vopsită în roșu pentru a simboliza furia. Îi sili pe falsul Kawatake și pe alți actori să cadă în genunchi.

Kira stătea și urmărea piesa, atât de fascinat de poveste – și de emoția neobișnuit de autentică pe care actorii o transmiteau prin intermediul convențiilor stilizate din teatrul Nō, încât uitase chiar să se mai uite în jos, în mod constant și cu drag, la Mika-*hime*, care stătea îngenuncheată lângă el.

Aceasta părea doar vag conștientă de ceea ce o înconjura, chiar și de faptul că, măcar o dată, atenția lui nu era îndreptată spre ea. Ochii ei abia înregistrau acțiunea de pe scenă, mintea părând să-i rătăcească printr-o lume proprie, punându-și întrebări, examinând și respingând alegeri, în timp ce își derula posibile scenarii ale dramei în desfășurare a viitorului său...

Oishi încetă să-i mai urmărească cu privirea pe ea și pe Kira, atunci când Horibe, îmbrăcat în costumul tradițional complet negru al unui ajutor de scenă, îl înghionti întinzându-i un coif. Oishi trase o ultimă dată de armura elaborată, surprinzător de solidă, a propriului său costum, și schimbă o privire ironică și un semn sumbru din cap cu bătrânul războinic. Apoi, își puse pe cap coiful prevăzut cu o jumătate de mască de protecție, pentru a deveni un erou de legendă, dar și pentru a-și ascunde fața. Luând de la Horibe o sabie de recuzită tradițională, subțire, se împinse prin perdele și ieși pe scenă.

Când își făcu apariția, Okuda/Kawatake – care era și narator, și figurant – se ridică în picioare, cu o ușurare puțin teatrală, și începu să psalmodieze legenda nașterii misterioase a eroului. Oishi mulțumi zeilor că era o poveste pe care toată lumea o știa doar vag.

Pe drum, Kawatake repetase rolurile roninilor împreună cu ei și îi asigurase că, dacă uitau un vers, puteau să inventeze ceva. Actorii autentici repetau, orice rol ar fi jucat, strict pe cont propriu. Piesa aceasta o repetaseră în grup doar o singură dată. Era mai bine să facă așa, le explicase Kawatake. Puteau păstra emoțiile actorilor proaspete și povestea vie dacă fiecare spectacol era *wabi-sabi*, schimbându-se mereu în mod subtil. Având în vedere reputația trupei, Oishi presupuse că omul știa ce spune.

Dar spectacolul din această seară avea să fie unic într-un fel în care niciun altul nu va mai fi vreodată, dacă zeii le zâmbeau...

Oishi înfruntă generalul inamic, fluturând evantaiul, pe care toți se așteptau să-l folosească, și sabia de recuzită. Dar, în realitate, atenția lui era concentrată acum pe adevăratul personaj negativ al piesei, aflat la doar douăzeci de pași de el, în public.

Kai îl văzu pe Oishi apărând pe scenă și observă ținta atenției sale, Kira. Ieși din umbra

felinarului, în lumină, pentru a fi vizibil pentru Chikara, și își croi drum înainte. Putea vedea samuraiul cu mască de demon al lui Kira în al doilea rând, cu vrăjitoarea alături de el. Mika era îngenuncheată înaintea ei, lângă Kira... dar, chiar și de acolo, Kai abia zărea profilul iubitei sale. Cu față pudrată cu alb și buzele vopsite în roșu ca o înaltă doamnă pentru o ocazie oficială, arăta ca un personaj din piesă care se rătăcise în public, cu expresia chipului la fel de fixă ca masca unei fecioare din teatrul Nō.

Se uită din nou pe scenă, la Oishi, care se apropia discret de locul în care stătea Kira, în timp ce improviza o imitație de duel cu Fuwa. Era aproape timpul. Se uită în sus, la turnul de pază și spre zona unde știa că aștepta Chikara.

Mika își mișcă ușor capul, privirea rătăcindu-i ca și cum nici măcar nu se uita pe scenă, unde ar fi putut, cel puțin, să recunoască ochii lui Oishi, pe care îl știa de-o viață, realizând că ceva neașteptat era pe cale să se întâmple.

Kai începu să se miște de-a lungul spațiului îngust de lângă public, cu spatele lipit de *tobari*, încercând să ajungă mai aproape de locul unde stătea ea îngenuncheată. *Dacă atenția i-ar rătăci suficient de mult, ar putea chiar să privească în direcția lui.* Era în pericol acolo, nu doar pentru că *daimyo* se afla alături de ea, ci și pentru că vrăjitoarea și samuraiul în armură neagră ședeau chiar în spatele ei. *Dacă ar putea s-o înștiințeze...*

Oishi se opri într-o poză, gesticulând cu evantaiul ca un magician. La semnalul său, luminile se stinseră peste tot în jurul curții, creând pe scenă un moment de un uluitor efect supranatural. Publicul exclamă uimit, cu admirație și apreciere, atenția lor, îndeosebi cea a lui Kira, fiind concentrată asupra actorilor.

Nimeni nu se uita în spate, așa cum o făcuse Kai, pentru a vedea gardienii dispărând din celelalte două turnuri care se aflau în raza lui vizuală.

Totul mergea conform planului. Întunericul le dădea lui Yasuno și oamenilor lui posibilitatea să se apropie de partea din față a curții principale, eliminând și mai multe gărzii, adunând arme și blocând ușile de la cazarma samurailor de rang inferior, care alcătuiau în majoritate trupele de apărare ale castelului.

Între timp, peste tot în jurul curții interioare, roninii îmbrăcați în hainele negre ale ajutoarelor de scenă scoteau armele din ascunzători, la adăpostul întunericului.

Pe scenă, Fuwa simula o rană în lupta cu imitațiile de sabie. În spatele scenei, Horibe și colegii săi eliminau gărzile care stăteau de veghe acolo și despachetau țepușele de bambus ascuțite pe care Kai îi învățase să le facă.

Țepușii de bambus erau la fel de eficace ca fierul pentru a pătrunde în piatra netencuită. Roninii se împrăștiară, folosindu-le ca pe niște gheare ca să se cățere pe zidul curții principale.

Când ajunseră în partea de sus se răspândiră, ucigând mai mulți paznici, cu eficiență tăcută, îmbrăcându-se în armurile acestora pentru a le lua locul.

Între timp, în piesa de teatru, Oishi se apropie de partea din față a scenei, de unde Kira, care nu bănuia nimic, se uita la el cu admirație, captivat de autenticitatea duelului cu săbii pe care îl vedea doar ca pe o legendă în desfășurare înaintea ochilor lui, neimaginându-și nicio clipă că ura din ochii eroului răzbnător era concentrată asupra lui, adevăratul inamic care aștepta încă să fie ucis.

Mika își mută din nou privirea de la mișcarea în ceață de pe scenă. Mentea sa realiza în sfârșit că nobilul Kira era foarte captivat de poveste și îndrăzni să-și schimbe poziția, calmându-și ochii urmărind umbrele din afara strălucirii luminii felinarelor de pe scenă.

Kai o văzu întorcând, în sfârșit, capul spre locul unde se afla. Înaintă câțiva pași, atât cât lumina scenei să-i contureze fața, dorindu-și ca ea să-l vadă...

Mika prinse mișcarea bruscă... apoi îi întâlni privirea, la fel cum făcuseră întotdeauna, timp de atât de mulți ani. Dar, de data aceasta, în loc de dor, privirea ei era plină de neîncredere și de teroare, de parcă ar fi văzut o fantomă. Ridică mâna la gură.

Dar continuă să-l privească, certitudinea înlocuind șocul primului moment și un sentiment de ușurare și bucurie punând stăpânire pe chipul său. În timp ce se uita la ea, totul încetă să mai existe... timpul însuși se opri, prinzându-i captivi în interiorul clipei.

Kira aruncă o privire în jos, la Mika. Văzând-o cu ochii în gol, își coborî mâna și o luă ușor de bărbie, întorcându-i fața înapoi spre scenă, ca și cum ar fi fost un copil. Kai înjură în barbă când Kira intră atât de nepăsător în momentul lor atemporal, furându-i-o din nou. Pași înapoi în umbră și se luptă să-și amintească unde se afla și de ce, știind însă că, chiar și atunci când îl părăsiseră, ochii ei erau încă plini de bucurie, pentru că știa că el era acolo.

Dar nu era suficient pentru a o face să realizeze pericolul în care se afla. În acele clipe, dacă se uita în sus la scenă, era posibil să-l recunoască pe Oishi și să ghicească ce era pe cale să se întâmple.

Atenția lui Kira era, din nou, pe deplin concentrată asupra scenei. Cel puțin privirea rătăcitoare a lui Mika nu-i stârnise nicio bănuială. Kai o urmărea atent, în speranța de a o vedea recunoscându-l pe Oishi... în speranța că ar putea îndrăzni să arunce iar o privire spre el.

Uitându-se atât de intens la Mika, omise să mai arunce vreo privire la samuraiul cu mască de demon sau la vrăjitoare.

În schimb, transformarea de pe chipul lui Mika atrase atenția vrăjitoarei. Întrebându-se ce i-ar fi putut schimba starea de spirit atât de brusc și de complet, Mitsuke aruncă o privire spre locul pe

care aceasta fusese concentrată. Ochii de *kitsune* pătrunseră umbrele, pentru a se fixa pe o față și a recunoaște silueta care stătea acolo, ascunsă în întuneric de toată lumea, dar nu și de ea.

I se tăie respirația. Mâna i se întinse, săpând cu degetele ca niște gheare în mănua de piele placată cu metal a uriașului de lângă ea. *Corcitura cu înfățișare de demon era încă în viață.*

Când samuraiul cu armură neagră de lângă ea privi în jos la mâna vrăjitoarei care i se înfigea în mână, aceasta se aplecă spre el și îi șuieră un avertisment în ureche, dând din cap spre locul unde se afla Kai. Apoi, cu o premoniție bruscă, se uită din nou la scenă și își folosi abilitatea de a demasca pentru a cerceta fețele actorilor.

Samuraiul-demon se ridică în picioare. Ochii lui cercetau zidurile castelului și turnurile, realizând că santinelele postate din loc în loc dispăruseră. Își scoase sabia. Oaspeții așezați în jurul lor murmurau speriați și tulburați, în timp ce el se întorcea spre locul unde stătea și privea Kai.

Chikara, ascuns prea departe, în lateral, pentru a vedea clar scena, îl zări pe samurai ridicându-se în picioare, întorcându-se spre locul unde se afla Kai și trăgându-și sabia. Chikara se uită înapoi și îl văzu pe Kai înghețând dintr-odată, de parcă tocmai văzuse același lucru.

Băiatul alergă înapoi de-a lungul bazei zidului curții principale, ducându-și arcul la vedere și riscând să fie expus, căutând o poziție din care să poată vedea scena și pe tatăl său. Își observă tatăl, ajuns deja în partea din față a podiumului, aruncându-și coiful și arma de recuzită în timp ce Horibe apărea lângă el ca să-i dea sabia.

Frenetic, Chikara își încordă arcul, ținând spre turnul cu vedere directă la scenă și spre paznicul pe care primise ordin să-l elimine, înainte ca săgeată acestuia să-l poată opri pe tatăl său.

Oishi porni spre marginea scenei, ridicând sabia. Chikara își lansă săgeata, privind-o cum se arcuia în sus spre paznic...

Și o văzu ratându-și ținta.

Înainte de a putea pune o altă săgeată pe coarda arcului sau ca tatăl său să poată ajunge la Kira, soldatul din turnul de pază trase.

Săgeata acestuia îl lovi pe Oishi în brațul cu sabia. *Katana* căzu, cu mâna lui dreaptă încă agățată de mâner, dar dintr-odată incapabilă s-o ridice, în timp ce cealaltă mână se îndrepta spre rană, iar el se clătina. Vârful sabiei zgârie podeaua scenei, iar uriașa gardă de corp a *daimyo*-ului se aruncă înainte, apărându-l pe Kira ca un scut uman.

Oishi își smulse săgeata din braț, în timp ce mai multe gărzi săreau pe scenă, atacându-l. Kai alergă înainte, trăgându-și și el sabia. Haosul izbucni în mulțime, iar ceilalți actori de pe scenă o luară la fugă după arme sau pentru a-și salva viața.

Spectatorii se ridicară în picioare, cuprinși de panică, împingându-se, înjurând și țipând, încercând să scape de lupta care devenise brusc mult prea reală, în timp ce legenda se revărsa în

realitate.

Samuraiul în negru și un cordon de o duzină de soldați îi înconjuraseră pe Kira și pe Mika, grăbindu-i spre curtea principală și spre siguranța palatului, urmați de vrăjitoare. Horibe și arcașii lui, poziționați acum de-a lungul zidului curții, își opriră focul de teamă să nu o rănească pe Mika, dacă își încercau șansa cu Kira sau chiar cu gardienii din jurul lor ale căror poziții erau în mod constant în schimbare. Priviră cu frustrare cum grupul care-i păzea pe Kira și Mika dispărea în coridorul de securitate în zigzag, care ducea la nivelul superior.

În spatele și sub picioarele lor, Horibe auzi mai multe strigăte, împreună cu sunete de lemn lovit și explodând în țandări. Soldații care fuseseră încuiați în barăcile lor auziseră agitația și încercau să spargă sau să-și croiască drum prin uși pentru a se alătura luptei.

În curtea interioară, Kai și Oishi își făcuseră loc împingând prin mulțimea cuprinsă de panică, luptându-se spre culoarul protejat cu ziduri, doar pentru a ajunge însă înaintea unui nou șir de gărzi. Horibe și oamenii lui începură să tragă în gardienii care veneau spre ei sau care se aflau încă în fața lor, eliberându-și calea spre intrarea în curtea principală.

Privind înapoi peste umăr, Horibe văzu cum oamenii lui Yasuno alergau pentru a-i întâmpina pe soldații care începuseră să se reverse din barăci. De sus, de pe zid, Horibe îi strigă lui Yasuno:

– Dă-i foc!

Yasuno îl omorî pe sulițașul cu care se lupta și se îndreptă spre depozitul de arme, urmat de câțiva dintre oamenii lui care se asigurau că nu-l oprește nimeni.

Kira ajunsese la intrarea în curtea principală, cu Mika și cu vrăjitoarea, în timp ce samuraiul în negru ordona scutului lor de gărzi s-o ia înapoi pe coridorul îngust pentru a opri pe oricine încerca să-i urmărească. Kira se uită, nevenindu-i să creadă, la luptele care izbucniseră deja pe nivelul superior. Dintr-odată, îl observă pe unul dintre ronini chircit lângă ușa depozitului de arme. Văzu apoi o scânteie de lumină.

– Opriți-! strigă, arătându-l cu mâna.

Samuraiul cu masca de demon fugi spre depozitul de arme, făcând brazdă printre războinicii care se luptau.

Oishi și Kai porniră prin pasajul îngust și întortocheat care ducea la curtea interioară, dar fură întâmpinați de gărzile lui Kira care se întorseseră să-i înfrunte. Oishi îl tăie pe primul dintre gardieni în timp ce Kai îl despica pe următorul, dar un al treilea, apărut de după colț, reuși să-și ridice *katana* pentru o lovitură mortală.

Lovitura nu mai căzu însă niciodată. Sabia se opri în aer, iar soldatul se prăbuși. Zăcea mort pe pietre, cu o săgeată între ochi.

Oishi se uită înapoi, uimit, și îl văzu pe Chikara la baza rampei, coborându-și arcul. Ochii li se întâlniră într-un moment rapid de recunoaștere din partea unui războinic care-i mulțumea camaradului său, în timp ce Chikara i se alătura și amândoi o luau pe urmele lui Kai, în susul pasajului.

Se luptară, croindu-și drum până în curtea principală tocmai la timp pentru a vedea samuraiul în negru ajungând la depozitul de arme. Apoi cerul deveni orbitor de roșu și o explozie asurzitoare îi făcu să se clatine, în vreme ce depozitul sărea în aer împreună cu barăcile din jurul lui și cu cei aflați încă înăuntru.

Blestemând și acoperindu-și urechile, cei trei bărbați fugiră, împreună cu toată lumea care încă lupta în curte, să se adăpostească de molozul și resturile în flăcări ce plouau peste ei. Garda de corp a lui Kira se aflase în ușa depozitului, dar acum nu mai exista nicio ușă sau arme la vedere, doar o gaură fumegândă în perete.

Și nicio urmă de vreun samurai în negru, cu mască de demon... Chikara râse triumfător. Oishi zâmbi fără niciun pic de euforie, dar cu suficientă satisfacție. Numai fața lui Kai nu exprima nimic, atunci când Oishi își întoarse privirea spre el.

În urma lor, o parte din peretele pasajului se prăbușise într-un morman de pietre ce fumegau, blocând accesul din curtea interioară pentru gărzile care încercau să vină.

Oishi își mută privirea din nou, auzind sunete de luptă venind și văzându-și oamenii bătându-se pentru viața lor cu prea mulți dintre soldații lui Kira, care scăpaseră din cazarmă înainte de explozie.

– Kira...

Kai îi atinse brațul, arătă cu mâna spre palat și o luă într-acolo.

Oishi îl văzu pe Kira stând încă la intrare împreună cu vrăjitoarea, ținând-o pe Mika de încheietura mâinii, cu pumnul aproape închis, rămas cu gura căscată la rezultatele exploziei... până când, deodată, se trezi cu Kai și cu Oishi în spatele lui. Fața îi păli în mod vizibil. Se întoarse și dispăru în palat, trăgând-o pe Mika după el, urmat apoi de vrăjitoare. Oishi se uită la Chikara care, aprobând din cap, fugi să se alăture celor care țineau în loc trupele lui Kira, iar Oishi îl urmă pe Kai în castel.

În holul de la intrare, Kai și Oishi se treziră față în față cu o jumătate de duzină de alți gardieni. În timp ce aceștia îi înconjurau, se întoarseră instinctiv spate în spate, luptând, fără de cuvinte, în echipă și cu un instinct de supraviețuire neclintit, pe care Oishi nu-și dăduse seama că-l posedă până atunci. Cei doi bărbați se băteau cu cei șase oameni ai lui Kira ca și cum ar fi fost înconjurați de lupi, iar lamele *tengu* plăteau cu de zece ori mai mult fiecare rană minoră pe care o primeau.

În timp ce își tăiau calea prin bariera de gardieni, îi vedeau pe Kira și pe Mika stând încă de

cealaltă parte a sălii, unde *daimyo* se oprise să se uite la ei cum se luptau pentru viața lor, cu răsuflarea întretăiată și cu aceeași anticipare cu care urmărise piesa de teatru.

Dar de această dată atenția lui Mika era îndreptată în întregime asupra lui. În timp ce Kai și Oishi treceau de ultimii samurai, scoase *dinobi* un pumnal și îl împlântă în brațul lui Kira. Cu o înjurătură, acesta îi dădu drumul, strângându-și mâneca însângărată. Mika se întoarse și fugi, luând-o pe un coridor lateral. Privind înapoi spre Kai și Oishi, Kira deschise o ușă din spatele lui și dispăru brusc prin ea.

Cei doi bărbați schimbă o privire, niciunul din ei neavând nevoie să se întrebe care fusese întotdeauna obiectivul cel mai important al celuilalt.

– Du-te după Mika... spuse Oishi și porni spre holul de la intrare, după Kira.

Kai fugi spre coridorul pe unde o luase Mika. Își scutură sângele de pe sabie, în timp ce intra în hol, și văzu alte gărzi adunându-se în fața lui, de parcă își închipuiau că aveau cu adevărat vreo șansă de a-l opri acum...

Oishi dădu la o parte panoul glisant și intră în palat, pășind într-o scenă de un haos și mai uimitor. Servitorii îngroziți care îl văzuseră deja pe stăpânul lor trecând în grabă, sângărând, se uitau la el de parcă însuși Bishamon, zeul răzbunării îmbrăcat în armură, invadase inima castelului lor, cu sabia roșie picurând de sânge și cu ochii plini de o nesățioasă sete de răzbunare.

Oishi trecu prin mijlocul lor, ca și cum aceștia n-ar fi existat, abia încetinind în timp ce doboră un alt paznic care încerca să-i blocheze drumul.

Trase și deschise următorul panou glisant la care ajunsese și îl văzu pe Kira, la capătul coridorului de dincolo de acesta, uitându-se la el, evident alarmat. Când Oishi porni spre el, Kira dădu la o parte un alt panou, dispărând în spatele lui.

Până când Oishi să-l ajungă din urmă, încăperea era goală. Traversând camera, Oishi deschise următorul panou glisant pe care îl găsi, dar din nou, nu era nici urmă de Kira dincolo de el, doar o încăpere cu o duzină de panouri glisante plasate peste tot în jurul pereților. Realiză că intrase într-un labirint de camere interconectate, că până și în interiorul palatului lui Kira existau măsuri de securitate sofisticate, menite să-i deruteze pe vrăjmașii lui. *Dar de data aceasta, nimic nu va fi de ajuns...* Mormăind un blestem, deschise o ușă la întâmplare.

Mika intră alergând într-o secțiune retrasă a curții principale, un mic spațiu format între clădirile palatului și închis de un zid înalt. Era un loc pe care nu-l mai văzuse până atunci, cu o alee procesională largă către centru, între două șiruri de coloane cu felinare de piatră impunătoare, de

două ori mai înalte decât ea. Bănuia că locul trebuie să fi fost destinat unor ritualuri religioase pe care Kira nu le respecta, chiar dacă servitorii palatului păstrau aprinse chiar și acum lămpile cu ulei de pe pilonii giganti.

Chiar și zona aceasta închisă fusese curățată de zăpadă, dar începuse o nouă ninsoare și deja un strat subțire de omăt acoperea dalele, colorând spațiul din jurul ei în alb-albăstrui și auriu, în lumina felinarelor. Se mișcă încet în spațiul tăcut și curat, recunoscătoare pentru momentul de răgaz și timpul primit să se gândească, uitându-se de jur împrejur și văzând că era cu adevărat singură...

Dar numai pentru o clipă. Auzi cum cineva intra în curtea din spatele său și se întoarce, sigură în inima ei de cine va fi.

Kai. Ochii i se umplură de ușurare și apoi de bucurie, dar el se opri, uitându-se la ea. Și apoi alergă la el, iar el o luă în brațe, ținând-o de parcă n-ar fi vrut să-i mai dea drumul niciodată.

– Știam că ai să vii, murmură ea, privindu-l.

Ochii lui străluceau cu dragostea pe care o văzuse mereu acolo, oricât încercase să o ascundă de el însuși, dar și de ea. Tandru, Kai îi atinse obrazul.

– Mika...

Și apoi brațele lui o traseră spre el și o sărutară apăsător pe buze, în ochi arzându-i o pasiune acerbă, nestăpânită, pe care nu o recunoștea, precum foamea unui animal sălbatic, nimic care să semene cu omul pe care îl cunoscuse dintotdeauna.

Și totuși, buzele lui erau reci ca gheața... Ceva în interiorul ei se răzvrăti și îl împinse, ștergându-și gura, cu o reacție mai apropiată de teamă decât de repulsie. *Ceva era în neregulă, acesta nu era...*

În timp ce se uita la el uluită și confuză, Kai o trase aproape și îi sufocă gura cu un alt sărut. De data aceasta, ceva părea să o paralizeze, ca și cum sărutul ar fi fost menit să-i fure sufletul. Se luptă să se desprindă din strânsoare, pentru a-și recăpăta voința suficient doar pentru a-și elibera mâinile...

Și apoi, dintr-odată, Kai se dădu înapoi. Se uită la ea, nevenindu-i să creadă, înainte de a privi în jos pentru a vedea pumnalul înfipt în pieptul lui... același pumnal folosit pentru a-l răni pe Kira, cel pe care i-l lăsase vrăjitoarea.

El se uită din nou la ea, apucând pumnalul cu mâinile, cu aceeași privire.

Mika continuă să se holbeze la el, cu ochii plini de furie, care părea să dizolve masca lui înșelătoare, până când trăsăturile începură să i se deformeze și să se zbârcească precum mătasea în flăcări, dezvăluind chipul lui *kitsune*.

În fața ochilor lui Mika schimbă-formă se transforma iar în femeie, luptându-se încă să-și smulgă pumnalul din piept.

Cu toată puterea ei, Mika își aruncă trupul în cel al lui Mitsuke, împingând lama până la capăt, răzbunându-se, în sfârșit, împotriva celei mai crude și mai insidioase dușmance a ei, cea care era cu adevărat responsabilă de moartea tatălui său, care aproape îi furase viața lui Kai, dar și pe a ei.

– Poate că acum înțelegi prețul iubirii mele.

Respirația ei transforma aerul în gheață, în timp ce dădea drumul mânerului pumnalului. Cuvintele sale erau la fel de nemiloase ca o lamă de gheață.

Cu un urlat animalic de agonie și disperare, Mitsuke se prăbuși pe dalele de piatră. Forma aparent solidă a corpului ei uman se dizolvă asemenea zăpezii care se topește, până când nu mai rămase nimic, în afară de un pumnal culcat pe pietre.

Mika privi în jos, de la puritatea pătată de sânge a veșmintelor sale albe la locul de pe dalele de la picioarele ei în care nu rămăsese nici măcar un smoc de blană albă. Ridicându-și din nou privirea, văzu apărând în zăpadă urmele unei vulpi care fugea. Vrăjitoarea se întorcea în lumea invizibilă căreia îi aparținea, lumea fără umbre a creaturilor *yokai*.

Mika oftă, în timp ce se întorcea din nou spre intrarea în palat, unde îl văzu pe Kai... cel adevărat... rezemat de ușă, ca și cum propria ușurare îl lăsase fără puteri. Se uita la ea, cu sabia siroind roșie, cu hainele pătate de sânge, dar cu privirea plină de o emoție pe care ea o văzuse și o înțelesese din primul moment în care se întâlniseră.

Aproape ezitând, Kai porni spre ea. Un zâmbet strâmb îi apărui pe față. Ochii îi erau plini de mândrie, respect și iubire, spunându-i că asistase la răzbunarea ei împotriva lui *kitsune* și că era bucuros. Mika porni și ea spre el. Grăbi pașii, văzând certitudinea în ochii ei...

Dar, apoi, privirea îi fu atrasă de ceva aflat în aer, deasupra ei. Expresia lui se schimbă și începu să alerge înainte. Cu brațul liber, o dădu pe Mika la o parte, și-și ridică sabia.

Mika se întoarse, poticnindu-se de baza unui felinar, și se uită înapoi. Un șarpe alb, enorm, îi plana deasupra capului, ca și cum s-ar fi materializat din zăpada care cădea și din întuneric. Șarpele-demon se năpusti asupra ei, întorcându-se brusc pentru a-l ataca pe Kai care se pusese între ei. Gura i se deschise larg, dezvăluind niște colți lungi, strălucitori, și scuipând venin spre el. Forțat să se eschiveze, în timp ce lovea cu sabia, Kai nu reuși decât să tundă o bucată din coama încălțită a demonului. În timp ce cădeau, firele lungi alb-argintii se transformară în fire de curcubeu, precum mătasea viu colorată a unui chimonou. Acestea se aprinseră de la flacăra unui felinar și dispărură ca niște fuioare de fum.

– Jos! strigă Kai, în timp ce șarpele biciuia aerul din jurul lui. Acesta plonjă din nou în direcția ei, de parcă avea ochi doar pentru ea.

Lui Mika i se tăie respirația când realizează că unul din ochii lui era albastru, iar celălalt maro.

Căzu în genunchi, acoperindu-și capul, iar demonul îi trecu razant pe deasupra. Respirația lui îi arse mâinile, iar ea scoase un țipăt când coada grea o lovi într-o parte, aruncând-o la pământ. Răsturnând felinarul de piatră din spatele ei, demonul biciui din nou aerul ca să înfrunte următorul atac al lui Kai.

Acesta se împinse de la baza unui alt felinar, sărind mai sus decât Mika credea că ar fi posibil, când șarpele se repezi la el. Kai se răsuci la fel de suplu ca și demonul însuși, care încerca să-și înfigă colții în trupul său ori să-l zdrobească de piatră și de flacăra felinarului. Lama lui Kai țâșni în jos, lovind ochiul albastru al șarpelui. Acesta țipă de durere și furie, izbindu-se de felinar și rupându-l în două. Kai se rostogoli la pământ, iar bucățile de moloz de la coloana spulberată căzură în ploaie peste el.

Partea cea mai de sus a felinarului, cea care adăpostea lampa de ulei aprins, lovi capul șarpelui și i stropi corpul cu uleiul în flăcări. Coama reptilei luă foc, apoi flăcările roșii și aurii i se răspândiră pe toată lungimea, aruncând scântei de curcubeu.

Suierând de furie și pe jumătate orb, demonul se izbi de mai multe felinare. Corpul i se zbătea, răsturnându-le și împrăștiind resturile în flăcări prin curte. Cu toate astea, continua să se arunce spre Mika cu capul înainte, ca și cum ar fi vrut să o facă să ardă împreună cu el. Încă amețită de prima lovitură, Mika se lupta în hainele ei grele să se ferească din calea apariției de foc ce se năpustea spre ea ca un meteor, cu gura sălbatică larg deschisă, răsturnând și mai multe felinare în timp ce se apropia. Își acoperi capul ca să se ferească de bucățile de piatră și închise ochii la imaginea morții ce se pogora asupra ei.

Și apoi fulgerul însuși păru să lovească, într-o lumină orbitoare și un vârtej, care erau mai mult în mintea ei decât în aer.

Scoase un strigăt, iar lovitura invizibilă ce-i răsuci simțurile o forță să deschidă ochii, în ciuda fricii, tocmai la timp pentru a vedea șarpele dispărând la fel de imposibil cum se întâmplase și cu vrăjitoarea. De această dată însă nu mai era nici măcar o urmă de spirit invizibil care să fugă. Doar un ultim firicel de fum, care se transformă în ceață și se pierdu în ninsoarea ce continua să cadă. Ochii lui Mika cercetau curtea cu confuzie și uimire. Kai dispăruse și el din locul unde căzuse, după ce orbise ochiul albastru al șarpelui.

Un sunet din spatele ei o făcu să privească peste umăr, brusc alarmată. Răsuflarea i se opri când îl văzu pe Kai lângă ea, într-un genunchi și sprijinindu-se greu pe sabia lui, respirând încă și mai greu în timp ce se uita în sus, la cer. Un sânge ciudat, vâcos, îi acoperea lama sabiei de la vârful până la mâner – în ochi arzându-i ceva ce minții ei orbite i se părea că ar fi ecoul unui demon.

– Kai...? șopti ea.

Până și cuvântul acela, singurul rostit, îl pronunță cu greu, în timp ce îl regăsea în genunchi, atât

de aproape de ea, încât l-ar fi putut atinge, dar vizavi de locul unde îl văzuse atacând șarpele în aer. Își scutură capul, clipind. *Cum...?* Se strădui să se adune, încercând să-l facă s-o privească.

În schimb, Kai se uită într-o parte, în timp ce scutura sângele demonului de pe sabie și și-o punea înapoi în teacă. Apoi, se întoarse șovăitor și întinse mâna pentru a-i împinge deoparte capișonul.

– Mika, eu...

Se opri, uitându-se în jos. Vreau să spun, doamna mea... murmură, retrăgându-și mâna și îngenunchind, în schimb, făcând apoi o plecăciune oficială în fața ei, ca și cum ar fi fost doi străini. Când își ridică din nou privirea, ecoul focului-demon dispăruse, dar nu și ezitarea, iar preocuparea din ochii lui, venită din adâncul sufletului, părea să atingă frica.

– Ești... nevătămat?

– Sunt bine... acum.

Ea îi zâmbi din nou cu tandrețe liniștitoare. Cu o mână, îi mângâie fața și îi ridică ușor bărbia până când nu mai era înclinat, nici măcar ușor, în fața ei. Preocuparea lui se transformă în ușurare când Mika îl privi în ochi.

– O, Kai, am crezut... mi-au spus că ai murit!

Vocea ei tremura la amintirea momentului când îl zărise prima oară în timpul spectacolului, atunci când își închipuise că vedea o fantomă. Zâmbetul de pe buze i se reflecta acum și în ochi.

Kai inspiră adânc, de ușurare, și în sfârșit zâmbi nesigur, în vreme ce ea-i zâmbea cu toată inima. Mika renunță la întrebarea care era imposibil de pus acum sau chiar de găsit cuvintele pentru ea. *Trebuia să fi fost amețită ori prea speriată ca să-și amintească limpede cum ajunsese să stea lângă ea.*

– Cum... cum l-ai ucis?

Ridică mâna, arătând pe deasupra bolovanilor căzuți de la felinarele sparte.

Kai se uită în jos, la *katana* lui, și zâmbetul i se lărgi.

– Este o lamă bună, spuse el, de parcă sabia merita toată gloria.

Mika realizează abia atunci pe deplin că purta două săbii la sold și părul legat la spate ca un ronin. Dintr-odată, amintirea *kirin*-ului ucis și a modului în care Kai se luptase în arena de la castelul Ako îi reveni în minte, uluind-o și mai mult. Pentru prima dată în viața ei de adult, îndrăzneala să se întrebe cum putuse Kai să învețe să ucidă demoni ca un erou legendar... ca un *tennin*.

Privi într-o parte, apoi iar în sus, și îl întrebă:

– Asta a fost... Mitsuke? Credeam că am omorât-o.

Își coborî privirea spre locul unde i se păruse că vede urmele unei vulpi invizibile dispărând în noapte.

– Chiar ai omorât-o. Kai îi urmări privirea. Cel puțin în ceea ce privește lumea asta... I-ai distrus avatarul, planul existenței noastre este închis acum pentru ea. A fost foarte puternic, era foarte vechi... dar nu va mai ruina o altă viață omenească. Se uită la pumnalul care încă zăcea pe dalele de piatră, dispărând încet sub un strat de zăpadă proaspătă.

– Atunci, ce a fost *aia*...? întrebă Mika, arătând cu mâna spre aerul gol de deasupra felinarelor de piatră căzute, dacă nu era ea?

O expresie ciudată, de durere, apăru pe fața lui Kai.

– A fost ceva... diferit. Clătină din cap. Cei mai mulți *yokai* nu vor să aibă de-a face cu oamenii. Când un schimbă-formă ia o înfățișare umană este, de obicei, un truc pentru a obține ceva pe care și-l dorește foarte tare. Un *yokai* nu posedă un alt *yokai*. Și totuși, există demoni care se hrănesc cu emoțiile umane și aceștia posedă oamenii. Se uită într-o parte. Cel pe care l-ai văzut se hrănește cu gelozie. El o posedă pe Mitsuke.

– Avea ochii ei... șopti Mika, apoi se aplecă și îl prinse de haină. Dar cum a fost posibil ca ceva să crească atât de monstruos hrănindu-se cu gelozia *omenească* a lui Mitsuke? Ea nu era om!

– De aceea a fost atât de groaznic... atât de puternic, vreau să spun.

Făcu o grimasă și ceva în vocea lui o făcu să se întrebe din nou cum de știa atât de multe despre *yokai* și despre căile lor. Același gând o făcu să rămână tăcută, deși era sigură că el putea citi pe chipul ei.

– Mitsuke nu ar fi devenit niciodată pe deplin umană, dar era îndrăgostită de Kira, o lămuri el. Se spune că, dacă un om se îndrăgostește cu adevărat de o *kitsune*, dacă îi dăruiește sincer toată inima lui, vrăjitoarea poate deveni destul de umană pentru a răspunde iubirii lui cu... o iubire umană. Kai privi spre poarta de grilaj de la capătul curții. Kira trebuie s-o fi iubit profund, cândva.

– Eu am... Mika își mușcă buza. Am crezut că, atunci când un om „își dă de bunăvoie inima”, asta înseamnă o inimă vie, care bate, ruptă din piept.

Se cutremură și își presă mâna pe inimă, găsind o consolare rece în dovada că aceasta bătea încă. Își aminti de falsul sărut al lui Kai. *Simțise ca și cum kitsune încerca să-i soarbă suflarea, să-i tragă chiar inima din ea, să-i fure sufletul.*

– Dar de ce și-ar dori vreodată un demon, orice fel de demon, să simtă ce simte un om?

Kai ridică din umeri și se săltă obosit în picioare, încă evitându-i privirea.

– Cine știe?

Ea nu spuse nimic, amintindu-și cât de adânc fusese afectat sufletul ei de aceeași putreziciune care distrusese cea mai rară iubire imaginabilă, iubirea care existase odată între răpitorii ei. *Kira distrusese chiar și asta, cu atingerea lui otrăvită.*

Și apoi își aminti de cât de multe ori, atunci când se uitase la Kai, își văzuse propria dorință reflectată în ochii omului pe care toată lumea din jurul ei îl considera demon...

Se întoarse, în sfârșit, și se uită la el. Fără ezitare, acceptă mâinile pe care el i le întindea pentru a o ajuta să se ridice.

Oishi înconjură camera goală, trăgând și deschizând un panou după altul. Fiecare panou glisant dădea spre o altă încăpere plină cu alți pereți glisanți. Labirintul îi înmulțise alegerile până când nu mai avu nicio cale de a lua o decizie rațională sau de a face măcar o presupunere cu privire la direcția în care o luase Kira pentru a scăpa de urmărire. Își dădu seama că era posibil să nu-și mai găsească nici propria cale de ieșire de aici... și că gărzile aveau să-l descopere, probabil, înainte ca el să-l fi zărit pe Kira.

De frustrare, mâna i se strânse pe mânerul sabiei până când durerea îi fulgeră brațul. Se uită în jos și văzu că sângele care-i acoperea mâna și care picura acum de-a lungul lamei *katanei* era doar al lui. Minte îi fusese atât de concentrată asupra urmăririi lui Kira și pe lupta cu samurarii acestuia încât nici măcar nu înregistrase, până acum, durerea din rana provocată de săgeată. Purta încă armura de la costumul de scenă. Trase o eșarfă și o înfășură strâns în jurul tăieturii care sângera, înnodând-o.

Își șterse apoi sabia și o băgă în teacă, privind în jos la pata făcută de sângele lui pe pardoseală. *Putea, cel puțin, să meargă pe urma propriului sânge înapoi spre intrare...*

Și, dintr-odată, își dădu seama că exista o modalitate de a-l urmări Kira. *Mika-hime îl transformase pe Kira în pradă, când îl rănise cu pumnalul.* Nu conta cât de gravă fusese rana – era suficient pentru a lăsa o dâră de sânge.

Cu atenție, Oishi își regăsi drumul înapoi la prima ușă. Chircit pe jos, cercetă pardoseala imaculată din jurul ușii prin care Kira intrase în prima sală... *Acolo.* Nu chiar atât de imaculată, până la urmă. O pată mică, roșie, făcută de altceva decât de brațul său însângerat, era vizibilă pe *tatami*, lângă intrare. O atinse cu un deget. Era umedă.

Pornind din punctul acela, cercetă podeaua, în cercuri din ce în ce mai largi, până când găsi o alta, și apoi alta, conducându-l direct spre panoul prin care trebuia să treacă. Se mută în camera de alături, urmărind dâra slabă de sânge lăsată de Kira până la un alt panou închis.

Îl deschise și se trezi într-o altă cameră. Încă urmărind dâra de sânge a lui Kira, intră într-o încăpere ca un labirint.

În aceasta însă nu mai exista absolut niciun indiciu, ca și cum Kira și-ar fi dat seama că sângele lui lăsa urme sau ca și cum s-ar fi simțit suficient de în siguranță pentru a se opri și a-și bandaja rana. Suficient de sigur pentru a se opri... dar nu pentru a înceta să se ascundă, în încercarea de a-și salva viața lipsită de valoare de la răsplata pe care o merita.

Dacă așa stăteau lucrurile, Oishi știa că avea să-l găsească pe Kira undeva, în această cameră. Scoase sabia din nou și începu să se deplaseze de-a lungul pereților cât mai ușor posibil,

ascultând și străduindu-se să surprindă vreun sunet, deschizând orice panou pe care îl putea face să alunece împingându-l cu mâna.

Ajunsesese aproape la jumătatea drumului în jurul camerei și tocmai începea să deschidă un alt panou, când sabia lui Kira țâșni afară prin deschidere, intrându-i adânc în umăr.

În timp ce Kai o ajuta pe Mika să se ridice în picioare, o umbră căzu peste ei.

Se uită în sus, uimit, chiar în momentul în care un pumn uriaș în piele placată cu oțel se abătea asupra lui din senin și îl lovea, trântindu-l la pământ.

Războinicul cu mască de demon al lui Kira trecu pe lângă Mika-*hime* ca și cum aceasta n-ar fi existat, spre locul unde zăcea Kai. În timp ce mergea, își trase sabia *odachi* neagra cu albastru, gata să termine lupta începută în arena de la castelul Ako, cu un an în urmă, atunci când duelul lor înaintea shogunului le schimbaseră întreaga existență, aruncându-i pe toți în abis.

Kai se ridică clătinându-se, picioarele alunecându-i pe zăpada nou-căzută, năucit la fel de mult de ceea ce vedea că are de înfruntat, cât și de lovitură. Și totuși, într-un fel, nu era surprins deloc. Își flutură mâna spre Mika, făcându-i semn să pășească înapoi, în afara oricărui pericol, în timp ce el își scotea sabia, știind că avea nevoie de fiecare fărâmbă de concentrare doar pentru a-și salva propria viață.

Războinicul-demon scăpase nevătămat din explozia depozitului de arme. Și chiar era un demon. Dacă ar fi avut vreodată dubii, acestea dispăruseră acum. Nimic făcut de om n-ar putea ucide un demon protejat de vrăjitorie. Și, deși vrăjitoarea murise, armura războinicului încă scânteia sub protecția farmecelor împletite de ea, iar fața de demon a măștii sale încă se zvârcolea și se mișca sub ochii lui până când îl forță să se uite în altă parte.

Oricine – orice – s-ar fi aflat sub armura aceea încă trăia și nimeni altcineva nu-i controla acțiunile. Mitsuke nu îl chemase, dar demonul venise, oricum, după el, ca să-și termine treaba. Avea o memorie și o voință proprie. Kai era sigur că avea suficientă inteligență pentru a profita de tot ce știa. Dacă îl ucidea pe el, unde s-ar fi dus apoi... și ce ar mai fi făcut, când nu știa decât să ucidă și să distrugă?

Și cine ar mai fi acolo, ca să-l poată opri?

Oda Nobunaga, primul dintre Cei Trei Unificatori care încheiaseră Epoca Războaielor, preluase aproape complet controlul asupra Japoniei. Dar el fusese un asemenea monstru, încât propriii săi generali se întorseseră împotriva lui și îl uciseseră. Fusese numit „Regele Demon” de către unii, care pretindeau că era cu adevărat un demon și că se va întoarce într-o zi să se răzbune. La fel ca acela cu care se confrunta el acum, Oda era tiranul perfect, care combina o voință demonică cu un suflet la fel de găunos precum sufletul celui din fața lui.

Probabil Japonia ar fi supraviețuit unui shogun pe care poporul îl numea *Inu-Kubou*, dar ce s-ar întâmpla dacă se confrunta cu unul numit *Oni-Kubou*... care putea domni pe veci?

Nici chiar pe Insula Olandeză, unde, luptând zi, după zi, după zi, pentru a supraviețui până își pierduse memoria timpului, a morților de pe conștiință, a propriei sale identități... nici atunci Kai nu ajunsese să tânjească după săbii pentru tăișul lor sau să ucidă de dragul de a ucide. Cât încă avusese o minte capabilă de gândire, visase și se rugase numai să fie restituit lumii în care o sabie era menită doar să protejeze, să apere.

Rugăciunile îi fuseseră ascultate... iar acest lucru era datoria lui karmică. Avea în mâinile sale o sabie *tengu*, o adevărată lamă aducătoare de moarte... și șansa de a face din ea o dăătoare de viață. O lamă-demon, împotriva unui războinic-demon.

Totuși, propriul său trup era doar unul de om...

Ceea ce se învață din leagăn este purtat până la mormânt, îi spusese stăpânul *tengu*, când era tânăr. Învățase să lupte ca un demon, iar anul său în iadul Dejima îi șlefuiseră abilitățile ruginite până când acestea deveniseră, în toate privințele, egale cu sabia pe care o ținea. De data aceasta nu avea să eșueze, pentru că alternativa era de neconceput.

O infuzie de energie purificatoare îi limpezi mintea ca un vânt proaspăt, în vreme ce își ridica sabia pentru a întâmpina atacul războinicului care se apropia. În vârtoarea luptei, amândoi la fel de încordați ca două carnivore, auzi sunetele îndepărtate ale înfruntării dintre ceilalți ronini și oamenii lui Kira, își aminti de îngrijorarea sa cu privire la găsirea lui Kira de către Oishi. Dar apoi totul, chiar și prezența lui Mika, se stinse, lumea din jurul lui reducându-se doar la orbita a două corpuri în mișcare.

Kai se lăsă pradă tăcerii din el, conștientizând nu numai cele mai mici mișcări ale adversarului său, dar și pe ale sale. Auzea picioarele amândurora deplasându-se cu prudență pe dalele pline de moloz, pe care se aduna și mai multă zăpadă, ascunzând pavajul înghețat. Estimă cât de multă energie folosisese în luptă doar pentru a ajunge în acest loc și pentru a intra pe Calea *yokai* ca să ucidă șarpele-demon, cât de mult sânge pierdut însemna fiecare tăietură de pe corp... lucruri nu de speriat, ci pur și simplu de luat în considerare. Erau limite – existau întotdeauna limite, iar limitele puteau fi depășite, dar nu pentru totdeauna.

Își amintea de stilul de luptă al dușmanului său și de cum să se apere împotriva rezistenței superioare a demonului. Cu toate astea, nu avea nicio idee care erau limitele adversarului sau dacă explozia îl afectase în vreun fel. Urma să afle destul de repede...

Rotirea lor prudentă se încheie într-o explozie de mișcări, când războinicul îl atacă aproape mai repede decât puteau ochii lui să-l urmărească. Sabia sa se ciocni cu a demonului, blocându-i căderea în unghi, iar el alunecă sub brațul uriașului, auzind cum lama lovea pavajul din spatele lui.

Se răsuci pe loc, folosindu-și elanul pe gheață pentru a-și aduce propria sabie în poziție de atac mai repede și mai dur, doar pentru a vedea scânteii zburând în timp ce lama demonului fugea în sus, sărind mânerul și aproape luându-i capul. Nici campionul lui Kira nu uitase cum se mișca *el*.

Kai își lasă ochii să alunece, pentru o fracțiune de secundă, până când *odachi* și trupul uriaș din fața lui erau un tot mișcându-se rapid în mijlocul pădurii de felinare și al grămezilor de piatră spartă. Se concentrează puternic pe sabia demonului, eliberându-se de orice gând conștient – lăsându-și întregul corp să reacționeze cu mișcări atât de profund condiționate, încât erau aproape instinct, făcându-l să câștige un pas..

Lovea și para, sărea și împungea, aluneca și se eschiva, folosind obstacolele din jurul lor pentru distragere și apărare. Minte lui era conștientă doar de o ceață de mișcare, ce părea să unească cele două trupuri și lamele lor într-o singură entitate, o viziune a inimii involburate a haosului. Ploaia de scânteii, zăngănitul asurzitor de metal pe metal, impactul discordant de lovituri deviate când săbiile lor se ciocneau au continuat până când a început să-și simtă oasele gata să crape și să se despică, deși niciunul dintre ei nu reușise încă să plaseze o lovitură suficient de puternică asupra celuilalt.

Gâfâind și chinându-se să respire, cu plămânii aprinși din pricina lipsei de aer și mușchii arzând de efort, Kai folosi revenirea dintr-o altă lovitură pentru a aluneca în afara razei de acțiune a uriașului. Nu putea citi nicio emoție în ochii galbeni ca sulful din spatele măștii războinicii-demon. Formele zvârcolite hidoase de pe metalul acesteia puteau fi la fel de bine adevărata față a demonului, pentru că nimic cu adevărat uman n-ar fi putut exista vreodată sub ea.

Inamicul veni după el, neacordându-i timp să tragă adânc aer în piept de mai mult de două sau trei ori, înainte de a trebui să sară din nou înapoi pentru a împiedica lama de oțel negru-albăstrui să-l taie în două. Derapă și se opri într-un felinar rămas intact. Se împinse pentru a se desprinde de stâlpul de piatră, mișcare ce-i oferă viteza necesară pentru a se feri de atingerea adversarului și de a-și duce *katana* în lateral.

Lovitura nu provocă vreo rană serioasă, dar Kai scoase un strigăt de exaltare: lama *tengu* nu se spulberase. Tăiase prin armura neagră, strălucitoare, de parcă demonul purta bambus, și făcuse să curgă sânge sau ceva asemănător.

Samuraiul-demon se uită în jos, mai mult surprins decât îngrijorat. Apoi se uită la sabia lui Kai. Acesta văzu, în sfârșit, o reacție în ochii din spatele măștii. La fel ca un fulger îndepărtat care anunța o furtună, transmitea, cumva, atât surpriză și consternare, cât și ceva mult mai terifiant...

Demonul porni din nou spre el, cu sabia ridicată, fără să ezite.

Oishi scoase un strigăt de durere, pe jumătate blestem, în timp ce Kira își smulgea sabia din trupul lui, dispărând în zgomotul provocat de sabia lui cu care spărgea panoul în încercarea de a-

I tăia pe *daimyo*. Dar lama lovi doar aerul. Se aruncă, prin panoul distrus, în camera de alături.

Dar încăperea următoare era un alt labirint de ziduri glisante, iar Kira nu se vedea nicăieri. Oishi își băgă sabia în teacă și își apăsă mâna pe umărul care sângera. Sângele îi curgea printre degete ca apa printr-un baraj rupt, în timp ce stătea în ușa altei camere... sau era una pe care o mai văzuse și înainte? Acordase atât de puțină atenție imaginilor de pe pereți, încât, în ceea ce-l privea, era foarte posibil să-l fi urmărit pe Kira mergând în cerc.

Se forță să-și controleze respirația, încă întretăiată de durere, și își desprinse una din mânecile costumului. Îndesă tamponul de pânză sub căptușeala și curelele armurii, strâmbându-se în timp ce pune presiune pe rană. Nu era în apropiere de nimic vital. Avea să fie în regulă, cât timp nu lăsa șocul să-l amețească. Stând în picioare, perfect nemișcat, lăsă atenția și concentrarea să prindă din nou rădăcini în mintea lui, în timp ce asculta să capteze și cel mai mic sunet. Răsuflarea i se opri când auzi un scârțâit de lemn, undeva.

Se uită în jurul camerei de la un panou pictat la altul, de data aceasta ignorându-le în mod deliberat imaginile derutante, mult prea asemănătoare, cu flori și păsări, încercând în schimb să întoarcă spre folosul lui faptul că acestea erau doar hârtie translucidă, care ar fi trebuit să dezvăluie lumini și umbre. Le cercetă pe fiecare cu atenție, concentrându-se pe zona din care credea că auzise sunetul. În spatele unuia dintre panouri distinse o umbră.

Își coborî mâna de pe umăr, ștergând-o bine de sânge, și scoase din nou *katana* din teacă, îndreptându-se spre ecranul umbrat și apoi trecând de el în mod deliberat. Când auzi un scârțâit slab în spatele lui, tăie cu sabia spre exterior, într-o lovitură în revers.

Ca și cum lama *tengu* ar fi avut un al șaselea simț, deopotrivă ironic și mortal, trecu prin panoul de hârtie și lovi umărul lui Kira, aproape exact la fel cum făcuse acesta cu el. Kira căzu înapoi cu un strigăt, iar Oishi se întoarse, croindu-și drum în camera de alături, ajungând în sfârșit față în față cu omul pe care ajunsese să-l urască mai mult decât își iubea propria viață.

Kira era în picioare, sângărând, dar și cu *katana* și cu *wakizashi* trase. Întreaga înfățișare i se schimbase, ca ochii unei pisici. Postura lui era una de expert, ca și cum își adusesese brusc aminte – acum, când viața îi era cu adevărat în pericol, iar capacitatea de a lupta a adversarului său era mult diminuată – că era un luptător redutabil.

Oishi se îndreptă spre Kira imperturbabil, în timp ce amintirile îi pătrundeau în creier ca lama unui *tanto*: *umilința, înfrângerea și cruzimea, suferința, durerea fizică și moartea chinuitoare...* fiecare ultraj, fiecare act de trădare, de la cele mai mici la cele de nedescris, care îl aduseseră aici. Sufletul i se umplu astfel de nevoia de a-l vedea pe omul din fața lui mort, nevoie care îl dezbrăca de orice pretenție de onoare. Poate că aici se aflau doar ei doi, dar afară oamenii lui erau angajați într-o luptă pe viață și pe moarte. Acesta era un război – cea mai rea perioadă din viața unui om – și nu mai rămăsese nimic din sentimentele nobile inspirate de Codul *Bushido* în ce simțea acum. Acesta era teritoriul demonilor, iar acum aflase în sfârșit că, pe sub piele toți

oamenii erau demoni.

Kira se repezi brusc la el, cu o fandare aparentă și o împunsătură mortală. Și totuși, nici cea mai iscusită mișcare cunoscută de Kira nu se putea măsura cu furia lui Oishi. Acesta îl blocă cu lama *tengu* și îi zbură *wakizashi*, care-i sări rotindu-se din mână. Izbind în *katana* lui Kira cu o rafală brutală de lovituri, Oishi îl făcu imediat să intre defensivă, de care acesta abia era capabil.

Oishi îl forță pe celălalt bărbat să se retragă prin cameră, așa cum procedase Kai cu el odată, în arena de la Dejima, lovindu-l cu o frenezie nebună împotriva căreia nicio minte sănătoasă nu se putea apăra.

Zburând sabia din mâna lui Kira, cu o lovitură finală, Oishi își aruncă și el sabia și îl apucă pe adversar de haine, azvârlindu-l la podea. Folosindu-și pumnii goi, îl bătu pe Kira, care se zbătea, sfâșia cu unghiile, lovea, până când acesta cedă.

Oishi se trase, în sfârșit, înapoi, după ce partea cea mai rea a furiei îi trecuse, și îl ridică pe Kira, bătut și însângerat, în genunchi. Stând în picioare lângă el, trase *tantoul* lui Asano din teaca de la centură. Adunându-și ultimele fărâme de simț al onoarei pe care le mai avea, îi întinse lui Kira cuțitul, cu mânerul înainte.

Urișul în armură neagră porni din nou spre Kai, urmărindu-l acum în mod deliberat, ca și cum faptul că devenise conștient de sabia neobișnuită a adversarului său nu făcuse decât să-i întărească și mai mult conștientizarea slăbiciunii omenești a acestuia – a tributului pe care, în mod inevitabil, epuizarea și pierderea de sânge i-l vor lua și celui mai puternic om. Cât timp inamicul era sigur că era doar un om, în ciuda sabiei pe care o purta Kai, uriașul putea fi la fel de sigur că acesta va ajunge rapid la capătul puterilor.

Kai se dădu înapoi, dintr-odată mult prea conștient de solul înghețat de sub picioarele lui, de molozul împrăștiat de la felinele sparte, care l-ar fi putut trăda la cel mai mic pas greșit. Prea conștient că tensiunea luptei începea să-i afecteze coordonarea și viteza. Doar norocul și instinctul îi permisese să aplice ultima lovitură, cea care tăia prin armura demonului...

Dar tăiașe prin armura demonului. Imaginea *katanei* de oțel fin a lui Yasuno făcându-se țandări ca sticla, ultima dată când se luptaseră, îl bântuia întruna de atunci. *Însă această sabie era altfel.* Armura vrăjită a adversarului său nu-i mai oferea acum nicio protecție nefirească împotriva lui. De data aceasta, era lamă contra lamă, chiar dacă ambele fuseseră prefăcute de vraja demonilor.

Samuraiul-demon îl lovi cu o bruschete insidioasă, iar Kai pară cu latul sabiei, lamele scrâșnind în timp ce se ciocneau și alunecau separându-se. Kai se feri de lovitura întreruptă, chinuindu-se să iasă din raza de acțiune a demonului.

Și totuși, de data aceasta piciorul îi alunecă pe un petec de gheață ascuns, iar corpul său nu-și mai

putu recupera poziția. Demonul își întoarse lama. Taișul acesteia îl prinse pe Kai din spate, deschizându-i o rană în spinare de la umăr în jos.

Kai strigă în timp ce durerea îi străbătea coloana ca o lovitură de bici, iar spatele îi era ars de propriul sânge. Alunecă și apoi se împiedică, prăbușindu-se...

Se izbi de un stâlp și se întinse de-a lungul pavajului acoperit de zăpadă într-o baltă de sânge, agățându-se de sabie de parcă ar fi fost cu adevărat sufletul lui, până când se lovi și se opri într-o grămadă de pietre de la baza unui felinar spart.

Zăcea pe pământul înghețat, incapabil de a se ridica, sau chiar de a-și ridica mâna, abia în stare să tragă o gură de aer, într-un moment agonizant, când crezu că sabia demonului îi zdrobise șira spinării. Capabil doar să-și miște ochii, văzu expresia de pe chipul lui Mika, o văzu pornind spre el...

Nu, fugi, pleacă...! Lipsindu-i până și vocea cu care s-o avertizeze, Kai se împotrivi senzației de paralizie care părea să-l fi cuprins din cap până-n picioare. Mâinile îi zvâcniră, iar el icni de ușurare disperată începând să-și apropie sabia de corp. Se forță să tragă mai mult aer în plămâni, realizând că lovitura îl șocase, dar nu-l paralizase. Se luptă să se ridice în poziție verticală până când își aduse din nou picioarele sub el și se târî în sus pe pilonului rupt până când se rezemă de el, cu sabia în mână. Îi făcu semn cu mâna lui Mika să se depărteze, simțind o nevoie disperată să-i dovedească și ei, și atacatorului său... și sie însuși, că rana nu-l schilodise.

Și nu-l schilodise, deși sângera rău și nu avea timp să facă nimic. Amorteala ce i se răspândea prin corp nu era doar de frig... multe lupte cu spada se încheiau atunci când cineva sângera până murea, și nu de la o lovitură fatală directă. Trebuia să termine asta, curând. *O singură lovitură, una mortală.* Și știa exact cum să o facă... la fel de sigur cum știa că nu mai avea suficientă putere în el pentru a intra din nou pe Calea *yokai*.

Strânse mai tare sabia *tengu*. Samuraii credeau că o sabie e prelungirea sufletului unui om. Se spunea chiar că unele săbii au un suflet al lor, bun sau rău, în funcție de cât sânge luaseră și, dacă era de la dușmani sau de la victime, că sufletul unei astfel de săbii putea ajunge să-l posede pe proprietarul său...

Oare lama unui stăpân al demonilor fără vârstă ar acorda unui om, dispus s-o primească, o putere de demon, vrăjindu-l suficient de mult timp pentru a executa o lovitură perfectă, fără a-i lua sufletul pentru totdeauna?

Kai se concentrează asupra sabiei din mâinile sale și simți o zvâcnire de durere în spatele cicatricilor sale de pe frunte. O ignoră, la fel cum ignora orice altceva acum, în afară de aura slabă pe care o văzu că începe să strălucească în jurul lamei. Fie că îi era acordat un avantaj sau era blestemat pentru totdeauna, nu avea de ales – își deschise mintea la fluxul de *chi* din aura strălucitoare a sabiei lui.

Da! răspunse în gând la întrebarea de nerostit și simți ceva desfășurându-i-se în creier, o intervenție sălbatică, seducătoare, care făcea ca toate cunoștințele sale să-și piardă sensul, cu excepția înțelegerii exacte a cât de ușor era să distrugă tot ceea ce dorea: dragoste, speranță, respectul de sine... chiar și un demon.

Putea vedea aura strălucitoare de energie a puterii *yokai* radiind dinspre dușmanul lui. Văzu locul în care sabia lui tăiase prin armura neagră, vrăjită, trosnind ca o flacăra – spărgând perfecțiunea fluidă a magiei care-l proteja pe purtătorul ei. Se întrebă ce vedea războinicul-demon acum, de acolo, de unde stătea privind-l.

Ceva se arată iar în ochii din spatele măștii de demon. De data asta, ceva la fel de tulburat pe cât era de tulburător. Irisurile galbene ca sulful începură să strălucească, înroșindu-se pe margini, ca și cum ar fi fost încinse într-o forjă. *Un demon recunoștea un demon, atunci când îl vedea.* Kai porni înainte, ridicând sabia, nemaîngăduindu-și să fie pradă fără să vâneze și el...

Oishi stătea și se uita în jos la fața tumefiată a lui Kira, în ochii lui îngroziți. Dezgustul i se răspândea pe chip în timp ce-i întindea lui Kira pumnalul stăpânului Asano, cu mânerul în față.

– Află acum cât de mare a fost curajul lui *daimyo* Asano.

Aștepta, ținând pumnalul cu mâinile din care picura sânge... aștepta să vadă dacă el, Kira, avea puterea voinței de a-și asuma responsabilitatea măcar pentru propria viață, fără a mai vorbi de a recunoaște răul făcut altora.

Asano nu făcuse nimic pentru a-și merita moartea, nici din propriile mâini, nici din ale oricui altcuiva. Fusese trădat de Kira, dar, cu un curaj altruist și onoare, își sacrificase viața pentru binele altora, luând asupra lui sarcina de a-și proteja familia și pe oamenii din jurul său, în speranța că prin acțiunile sale putea salva Casa Asano și Ako de la ceea ce știa deja că era, probabil, soarta lor.

Kira se dădu înapoi din fața pumnalului, a sângelui și a tot ce implicau, de parcă până și acum credea că nu exista niciun pic de sânge pe mâinile lui, pur și simplu pentru că îi folosisese mereu pe alții – oameni, chiar și *yokai* –, lăsându-i pe ei să-și mânjească mâinile.

– Stăpânul tău a încercat să mă omoare în somn! strigă. El a încălcat legile țării.

– Iar tu ai încălcat legile naturii.

Oishi stătea deasupra lui Kira, privind-l cu ochii nemiloși ai lui Bishamon, zeul care-i judeca pe samurai. Cum Kira tot nu făcea nicio mișcare pentru a lua pumnalul, Oishi se lăsă iar în genunchi, întorcând *tanto*-ul în mâini. Împunse lama în burta lui Kira, străpungându-l, și apoi tăind în sus, așa cum o făcuse stăpânul lui, atunci când Oishi, împotriva voinței sale, trebuise să

privească fiecare secundă de coșmar a suferinței propriul său *daimyo*. Și asta în timp ce aștepta, rugându-se să primească semnalul de a acționa, pentru a pune capăt agoniei stăpânului său în singurul mod prin care o putea face, ucigându-l pe omul pe care îl onora, îl respecta și în care credea mai presus decât în toți ceilalți...

Kira scoase un strigăt de nedescris de groază și neîncredere. Se uita în jos uluit la propriul sânge și la măruntaiele care i se revărsau peste mâini, colorându-i hainele elegante de nuntă, bogat țesute, într-un roșu-sângerieu și violet.

Lăsând cuțitul acolo unde se afla, Oishi se împinse în picioare. În timp ce traversa camera pentru a ridica lama *tengu* lacrimile îi ardeau fața, pentru prima dată de la ziua aceea teribilă, cu un an în urmă.

În picioare, din nou, lângă Kira, Oishi își ridică sabia deasupra capului.

– În numele lui *daimyo* Asano de Ako... murmură el.

Ochii în agonie ai lui Kira se holbară înspăimântați, dar apoi dezgoli gâtul, acceptând lovitura milostivă, care avea să pună capăt suferinței și vieții lui.

La fel cum făcuse pentru Asano, Oishi se ridică și își coborî sabia.

Aruncând jeturi de sânge, corpul lui Kira se prăbuși și se răsturnă la picioarele lui Oishi.

Un singur om – atât de mult sânge...

După momentul final, Oishi rămase cu privirea în jos, simțind că stă așa de-o veșnicie... uitându-se nu la corpul lipsit de viață, nici măcar la expresia înghețată pe figura fără trup al lui Kira, ci la propria reflexie, tremurând în balta de sânge lăsat de acesta.

Cei doi războinici-demoni se mișcau în cerc, blocați într-o obsesie reciprocă, în timp ce zăpada continua să cadă, învăluind lumea care se întindea acum dincolo de atingerea lui Kai. Griurile se stinseră dispărând din existență, îngustând totul la modul absolut până când rămaseră doar albul și negrul... *viață și moarte... dar care din ele era care...?*

Kai rămase la distanță de sabia demonului. Văzu că nici acesta nu încerca să se apropie de el, ca și cum ar fi fost acum la fel de precaut. Mișcările celor doi războinici încetinară până când, în final, posesor și posedat rămaseră nemișcați, cu săbiile pregătite, ca și cum răceala paralizantă a vrăjii și a contravrajii îi încremenise. În mod deliberat, Kai închise ochii.

Iar războinicul în armură neagră atacă.

Spațiul dintre cele două trupuri dispăru într-o linie orbitoare de aur, în timp ce acestea se

transformau într-o singură entitate ce-și spulbera marginile precum valurile într-un contracurent violent, explodând într-un jet purpuriu.

Kai căzu în genunchi, în vreme ce realitatea se reforma sub picioarele lui, iar demonul aluneca pe lângă el. Uriașul în armură se roti înapoi, deplasându-se într-un arc de cerc, fără a părea că se mișcă pe suprafața înghețată a curții. Kai se luptă să se ridice în picioare, sprijinindu-se pe sabie, clătinându-se în timp ce se întorcea să se confrunte cu dușmanul său. Cu efort, reuși să-și ridice capul, așteptând, urmărind cu ochi impenetrabili în timp ce războinicul demon își pregătea sabia *odachi* pentru o altă lovitură...

Și apoi, în sfârșit, văzu ceea ce aștepta să vadă. Linia unei despicături roșii se deschidea brusc în platoșa armurii negre a demonului.

Lama tengu își lăsase amprenta.

Interiorul viziunii lui Kai se transformă, din nou, într-un alb fierbinte în timp ce vraja armurii se rupea și un val de energie pornea în zigzag, ca un fulger, prin despicătură. Un sânge la fel de roșu ca al unui om se revărsa din rană, colorând zăpada în stacojiu. Kai auzi, de undeva de departe, strigătul de uluire și de groază al lui Mika. Nu aruncă nici măcar o privire spre ea. Continuă doar să-și privească necruțător dușmanul murind.

Respirația războinicului mascat venea în valuri sugrumate. Fața demonică se uita în jos la rană, nevenindu-i să creadă. Sabia îi căzu din mâinile înmănușate, în timp ce creatura care purta armura de samurai și umbla ca un om se prăbuși în genunchi. Cu mâinile se apucă de platoșă ca și cum ar fi putut sigila, într-un fel, plăcile de metal negru din nou împreună, peste tăietura prin care i se scurgea viața.

Apoi se prăbuși cu fața în jos, nemișcat.

Kai rămase uitându-se la trupul lui până când a fost sigur că acesta nu se va mai mișca din nou și încă un moment în plus. Nu simțea niciun fel de emoție, niciuna pe care s-o poată numi – nici mândrie, nici satisfacție, nici măcar o urmă de recunoștință reticentă față de demonii care îl transformaseră într-un demon-ucigaș. *Ușurare*. Poate asta. Poate că mai rămăsese doar acest sentiment omenesc în sufletul lui. Sabia îi scăpă din strânsoare și căzu cu zgomot pe pietre.

În cele din urmă, cu un efort dureros, se întoarse spre tânăra, care îl urmărea, la fel de nemișcată și de fără expresie ca Yukihime, zeița iernii. *Nu... Nu fără expresie... șocată, confuză, îngrozită... temându-se chiar să se miște.*

Mika... buzele lui articulară cuvântul, ca un talisman, ca o rugăciune, o implorare. Dar nu avea voce. Se uită la ea neajutorat și, dintr-odată, își aminti de dor, de durere, de disperare...

– Kai...?

Vocea ei tremura. Și apoi, brusc, ochii i se umplură de bucuria rugăciunilor împlinite, iar el realizează că singura teamă pe care o simțise ea fusese pentru el – pentru siguranța lui, pentru însăși viața lui – și acum, în sfârșit, era sigură că el era cel care supraviețuise. Fața i se luminează și îi zâmbi, așa cum numai lui îi zâmbise vreodată, cu toată dragostea ei, ca și cum nimic din ce ar fi putut face el, nici chiar vrăjitorii demonice, nu i-ar fi zdruncinat credința în cel care era el cu adevărat.

Iubire... mândrie, satisfacție, recunoștință. Le simți pe toate, în mod copleșitor, în timp ce se uita la ea. Se întoarse de la demonul morții și de la sabia ucigătoare de demoni și porni spre ea, cu corpul copleșit de senzația ciudată că mergea pe nori. O parte din el realiza că îl cuprindea amețeala, dar nu știa dacă era la jumătatea drumului spre leșin sau la jumătatea celui spre cer. Mika se apropie, îngropându-și fața la pieptul lui ca și cum singurul lucru pe care avea nevoie să-l știe era că inima lui încă bătea. Lui i se păru că o aude murmurând: O, *tennin*-ul meu...

Dar asta n-avea niciun sens.

Tot ce știa era că o ținea, în sfârșit, în brațe și, în acel moment, nu mai era nimic în mintea lui decât o pace perfectă.

Yasuno și oamenii care îi mai rămăseseră, împreună cu Chikara, Horibe și ultimii dintre roninii care scăpaseră din curtea interioară se luptau acum literalmente cu spatele la zid. Numărul mare de războinici ai lui Kira îi siliră să se retragă până când îi ținuseră de zidul palatului, nemaiaivând încotro să se întoarcă. Numai săbiile *tengu* fără egal îi ținuseră în viață și încă în luptă atât de mult timp. Dar, chiar și așa, ajunseseră în cele din urmă, în mod inevitabil, la propriile limite umane de forță și rezistență.

Roninii se înghesuiau unul într-altul în zăpada pătată de sânge, în timp ce samurailor lui Kira se strângeau în jurul lor, pe cale de a le copleși apărarea din toate părțile...

Și apoi, brusc, oamenii lui Kira își încetară înaintarea. Își coborâră armele și începură să se retragă, în timp ce neîncrederea și teroarea li se citeau pe chipuri.

Roninii se uită unul la altul, plini de confuzie, prea amețiți, pentru o clipă, ca să realizeze că oamenii lui Kira nu se uitau la ei, ci la ceva în spatele lor...

Oishi.

Oishi apărură dinspre intrarea în palat și se opri în partea de sus a treptelor. Într-o mână ținea de păr capul retezat al lui Kira, iar în cealaltă pumnalul plin de sânge. Stătea cu ochii ținți la grămada de soldați inamici.

Tăcerea coborî în curte precum ninsoarea. Tot ce putea auzi Oishi era sunetul înfundat al

stindardelor zbatându-se în vânt. Stătea deasupra oamenilor lui care, aflați sub asalt, se confruntau cu samurarii lui Kira, ținând ridicat capul stăpânului lor, pentru a-l putea vedea cu toții. Rămase așa, nemișcat, așteptând. Aștepta săgețile, sulile, săbiile, care să închidă cercul răzbunării, astfel încât cercul mai mare al timpului în sine să poată merge mai departe.

Dar nicio săgeată nu-l lovi, nicio sulă și nicio sabie. Niciun inamic nu făcu vreo mișcare spre niciunul dintre oamenii lui. Se holbau pur și simplu la el, cum stătea în fața lor în armura strămoșilor lor războinici, ținând ridicat capul retezat al stăpânului lor. Expresia lui nu arăta nici teamă, nici îndoială, doar mânia dreaptă a justiției divine a lui Bishamon...

Șocul și neîncrederea de pe fețele lor începură să se transforme în ceva mai mult. Unul câte unul, își aruncară armele și căzură în genunchi în zăpadă, înclinându-se în semn de predare. Kai și Mika ieșiră din palat, Kai sprijinindu-se puternic pe umărul lui Mika, nedumeriți de tăcerea bruscă ce înlocuise sunetele de luptă. Rămaseră împreună la intrare, la fel de uimiți în timp ce priveau la roninii victorioși, adunați acum în jurul lui Oishi la intrarea în palat, la capul lui Kira, încă ținut în sus de mâna încheștată a lui Oishi, și la samurarii lui Kira prosternați înaintea lor în semn de predare.

– Pentru *Daimyo* Asano! strigă Oishi, iar roninii din Ako ovaționară.

Peste munți se iveau zorii, iar răsăritul începea să lumineze monocromia dură a cetății lui Kira, pictând zidurile pentru scurt timp în culorile vii, roșu și auriu, ale ultimelor stindarde Ako rămase, în timp ce roninii și *Mika-hime* își pregăteau caii și pe ei înșiși pentru drumul lung înapoi, spre casă.

Culorile indigo și gri ale învinsului Kira se ascundeau în umbră, ca și toți oamenii care mai puteau să împacheteze provizii și să improvizeze tărgi pentru a-i transporta acasă pe cei care nu erau în stare s-o facă singuri. Foștii samurai ai lui Kira ajutau, aducând și transportând ce era nevoie, sub ochiul vigilent al lui Oishi. Cu brațul drept bandajat și imobilizat din cauza rănii provocate de Kira, el însuși nu era apt de ceva mai solicitant din punct de vedere fizic.

În clipa asta, mintea îi era încă prea amortită pentru a fi altfel decât bucuros pentru ajutor. Era uimit că, de fapt, toți oamenii săi supraviețuiseră nopții. Nimeni nu supraviețuise nevătămat, iar unii dintre ei erau atât de grav răniți încât trebuiau să fie transportați pe tărgi, dar toți aveau să trăiască pentru a vedea Ako din nou. Era, cumva, sigur de asta.

Fuseseră dispuși să moară noaptea trecută... unii poate că ar fi preferat chiar. Și totuși, dreptatea pe care juraseră cu sânge să o facă nu era cu adevărat completă până când nu se întorceau la castelul Ako, la mormântul *daimyo*-lui Asano, și până nu îi prezentau spiritului acestuia dovada că răul care fusese comis împotriva lui fusese răzbunat. Era ca și cum Bishamon fusese cu adevărat cu ei seara trecută și le dăduse tuturor ocazia de a-și îndeplini jurământul până la capăt, înainte de a-și plăti propria datorie în fața legii.

După ce își depuseseră armele, oamenii lui Kira începuseră să coopereze fără nici cea mai vagă urmă de resentiment. Oishi își aminti cum se uitaseră la el cu o zi în urmă, de parcă le apăruse o viziune a lui Bishamon însuși. Astăzi, însă, se întreba dacă erau pur și simplu ușurați că roninii din Ako plecau fără să-și ducă mai departe răzbunarea sau dacă erau, de fapt, bucuroși să fi rămas brusc fără stăpân, după ce trăiseră în umbra lui Kira, a unei vrăjitoare și a unui demon.

Oricare ar fi fost motivele lor, le era recunoscător pentru orice mână de ajutor. Oaspeții fugiseră de îndată ce izbucnise lupta și știa că vorba despre atac avea să ajungă la shogun cu mult înainte ca roninii să ajungă în Ako. Cu cât mai repede își scotea oamenii și pe *Mika-hime* de aici, cu atât mai bine.

Se uită în jur, iar Yasuno se apropie de el și se înclină.

– Totul este gata, domnule, spuse el. Ar trebui să avem cam tot ce ne trebuie pentru călătoria înapoi spre casă.

Dădu din cap spre caii pe care oamenii începeau deja să încalece. Oishi îl văzu pe Chikara

ajutând-o pe Mika să urce în șa, deși ceva din zâmbetul ei sugera că nu făcea decât să-i tolereze ajutorul. Ani la rândul, tatăl ei îi permisesese să călărească ori de câte ori alegea s-o facă.

Cu o zi înainte, când Oishi o privise, Mika-hime arăta ca un *tennyo*, o imagine de o frumusețe cerească. Astăzi era îmbrăcată ca un ronin, cu fața curățată de pudră și cu părul lung legat la spate ca al bărbaților.

Un zâmbet slab îi apărui în colțurile gurii și clătină din cap.

– Nu-i nimic, îi spuse lui Yasuno, care arăta de parcă era pe cale de a întreba ceva. Kai cum se simte? Poate călări?

– El zice că poate.

Expresia lui Yasuno arăta că n-ar fi crezut pe nimeni altcineva care i-ar fi spus asta.

Oishi văzuse rana de la spate pe care i-o făcuse lui Kai demonul în armură neagră. Îl aprobă pe Yasuno, în tăcere.

– Pot să-i dau o mână. Yasuno zâmbi. Dacă are nevoie de ea.

Oishi dădu din cap și porniră spre caii care îi așteptau.

– Oishi-*sama*! strigă o voce cunoscută.

– Kawatake?

Oishi se opri, uitându-se în jur surprins, și văzu trupa de actori Nō traversând curtea, escortați de câțiva ronini.

– Am ajuns și, drept dovadă, suntem aici. Kawatake se înclină înaintea lor. Oishi înclină din cap, zâmbind ironic.

– Ca un Buddha întâlnit în iad. Sunteți toți nevătămați?

– Da, mulțumesc zeilor. Kawatake aruncă o privire în spate, la oamenii lui, și apoi mai departe, spre locul în care fusese scena cu o seară înainte. Iar *daimyo* Kira a murit. Se spune că „atunci când arunci scuipatul spre cer, acesta se întoarce pe tine”... Clătină din cap, uitându-se din nou la Oishi. În orice caz, nu puteam pleca fără să vă felicităm pentru remarcabila voastră performanță. Șansele ca cineva să se muște de propriul buric sunt mai mari decât cele de a cuceri un castel cu numai patruzeci și șapte de oameni.

Yasuno ridică o sprânceană.

– Și atunci, de ce ai acceptat să ne ajuți?

Kawatake chicoti.

– Ei bine, filosofia mea este „suntem toți niște mășcarici, fie că dansăm, fie că nu, așa că am putea la fel de bine să dansăm“. Ridică din umeri. Iar eu cred că ar trebui să trăim în această lume ajutându-ne reciproc.

– N-am fi putut traversa niciodată râul, dacă nu ne-ați fi împrumutat vâslele voastre. Oishi se înclină cu recunoștință. Vă rămânem îndatorați pe viață.

– O, nu este nevoie să vă simțiți așa. Kawatake își flutură mâinile. Tot ce trebuie să faceți este să ne plătiți. Dublu sau nimic, cred că a fost înțelegerea? Plus daune.

Yasuno izbucni în râs. Zâmbetul lui Oishi se lărgi.

– Așa a fost înțelegerea. Dădu din cap spre mâna de oameni ai lui Kira care stăteau în apropiere, privind drept înainte cu expresii indescifrabile. Fostul vostru stăpân are o datorie restantă. Găsiți-mi pe cineva cu acces la tezaurul lui. Sunt sigur că ar dori să-și îndeplinească obligația finală. Se uită înapoi la Yasuno. Du-te cu ei. Asigură-te că artiștii vor primi tot ce li se datorează, plus compensația adecvată. Își ridică privirea și o văzu pe Mika îndreptându-și calul în direcția lor.

– Fă pe din două tot ce a rămas în vistieria lui Kira și adu jumătate din bani aici.

Mika își mână calul alături de ei și se uită în jos la fețele lor speriate.

Yasuno o privi surprins. Când văzu lumina din ochii lui Mika-hime, Oishi puse o mâna pe umărul Yasuno.

– Vor fi împărțiți localnicilor pe drumul nostru de aici, Yasuno-sama, spuse ea, cu un zâmbet liniștitor, dar și plin de o profundă satisfacție. Ar trebui să fie restituiți oamenilor de la care au fost furați... înainte de a sfârși în trezoreria *bakufu*. Se uită apoi la privirile îndoite ale foștilor slujitori ai lui Kira. Iar cealaltă jumătate să fie împărțită între locuitorii acestui castel. Și-au câștigat acest drept.

– Da, doamnă!

Yasuno se înclină profund. Zâmbetul lui Oishi se răspândi pe fețele roninilor lui Kira, ale căror plecăciuni la fosta prizonieră a fostului lor stăpân fură chiar mai adânci decât a lui Yasuno.

Stând lângă Mika-hime, îi privi pe Yasuno și pe Kawatake care se lupta să-l prindă din urmă, în timp ce oamenii lui Kira alergau înainte în căutarea cuiva cu un set de chei. Se îndoia că împărțirea averii lui Kira avea să le întârzie prea mult plecarea.

Spre surpriza roninilor, actorii nu pleacă imediat ce-și primăra plata. Kawatake părea că fusese serios atunci când pretinsese că gândește că oamenii ar trebui să trăiască ajutându-se reciproc. Cum artiștii aveau puține bunuri rămase care supraviețuiseră nopții, se implicară în ajutarea transportării răniților pe traseul alunecos și înșelător de la cetatea din munți.

Actorii meraseră mai departe cu ei prin ținuturile îndepărtate ale domeniului lui Kira, ajutând cu ce puteau.

– Niciun drum nu este prea lung într-o companie veselă, insistase Kawatake, de parcă acum, că pericolul real trecuse, actorii nu puteau rezista tentației de a călători într-o tovarășie periculoasă.

Oishi spera că, atunci când folosisese cuvântul „vesel”, Kawatake se referise la artiști. Acesta era ultimul lucru care-i venea în minte când se uita la oamenii lui răniți și epuizați. Dar starea lor îl obliga să recunoască faptul că orice fel de asistență era bine-venită în acest moment, iar prezența actorilor ambulanți părea, de fapt, să le ridice moralul, în special al celor răniți mai grav, luându-le mintea de la oboseala și durerea lor.

Odată scăpați de înălțimile unde se afla castelul lui Kira, lăsară în spate și ultimele rămășițe ale iernii. Cum primele semne slabe de primăvară se întorceau pe pământ, distribuiră pungi cu aurul și argintul lui Kira căpeteniilor satelor prin care treceau, tocmai atunci când oamenii disperați, și deosebit de recunoscători, aveau cea mai mare nevoie să cumpere semințe pentru plantările de primăvară. Actorii ambulanți păreau să se bucure mult mai mult decât roninii să joace rolul de briganzi cavaleri, iar Oishi presupunea că asta era pur și simplu firea lor. Era mai mult decât bucuros să-i lase să constituie un magnet pentru uimirea și curiozitatea fermierilor, de care roninii nu aveau nevoie și pe care nici nu și le doreau.

Ca orice altceva sub soare și sub lună, totuși, nici chiar ajutorul binevoitor al lui Kawatake și al „tovarășilor săi veseli” nu venise în întregime fără datoria sa karmică. Artiștii începură să pună întrebări interminabile despre atacul asupra castelului și despre motivația oamenilor care îl planificaseră, despre domnița Asano, despre vrăjitoare și demoni și să ceară detalii despre viața de samurai. Oishi presupunea că și asta făcea, pur și simplu, parte din firea lor.

Mika-hime era pe atât de amabilă pe cât era de recunoscătoare pentru ajutorul lor, dar ea mergea toată ziua alături de Kai, protejându-l precum Kannon, zeița milei, cea cu sute de brațe, în timp ce Kai reușea cumva să-i călăuzească, în ciuda răni sale.

Yasuno bombănea că actorii erau mai răi decât copiii la bălci, sau decât un câine care nu se putea opri din adus bețe și, la sugestia lui Oishi, își luă sarcina de a-i ține pe Mika și pe Kai departe de întrebările curioșilor.

Oishi spuse cât mai puțin cu putință, ușurat să vadă că numeroasele răni superficiale ale lui Chikara nu-l împiedicau să vorbească suficient pentru amândoi. La fel ca și unii dintre ceilalți bărbați care erau în stare să îndure interogatoriul, Chikara aproape părea să se bucure de el, mai

ales după ce Kawatake le spusese că știa dramaturgi din Edo, care ar fi dat orice pentru a spune povestea răzbunării roninilor... fiindcă toți știau că spunea adevărul. Se zicea, uneori, că „limba era mult mai de temut decât sabia”, iar acest fapt nu scăpase atenției *bakufu*.

Oishi nu era prea dornic ca povestea lor să fie răspândită prin Edo mai devreme decât era necesar, dar nu protestă. Se gândi că o groază de povești despre răzbunarea roninilor avea să-i înfurie pe *Inu-Kubou* și pe cenzorii lui și că acel memento sfidător al faptei lor era, probabil, toată satisfacția pe care aveau s-o obțină vreodată împotriva shogunului, care devastase cu atâta indiferență viața *daimyo*-ului Asano și a fiicei sale, vieților lor.

În cele din urmă, au ajuns la granița domeniului lui Kira și la sfârșitul inevitabil al călătoriilor însemnate de stele ale roninilor și ale trupei de actori. Kawatake și artiștii lui o luară spre Edo, mult spre nord-est. Erau liberi să călătorească pe drumurile principale și, de acum, erau deja presați de timp să ajungă acolo. Ako se întindea spre vest și sud, iar roninii n-o puteau apuca pe niciunul din drumurile pe care ar fi fost probabil opriți la punctele de control.

Toți cei care se întâlnesc sunt destinați să se despartă... dar, în momentul în care roninii își luară adio de la actori, o făcură cu surprinzător de mult regret.

După ce trupa de actori plecă, roninii se confruntară cu mai multă muncă, de toate felurile, pur și simplu pentru a-și asigura supraviețuirea, mai ales supraviețuirea răniților, în timp ce-și continuau singuri călătoria. Dar Oishi le era recunoscător actorilor într-un fel în care nu se așteptase să fie, dându-și seama că oamenii lui erau, în același timp, mai capabili să facă față la ceea ce trebuia făcut, datorită ajutorului pe care îl primiseră.

Era, de asemenea, surprins să realizeze că un sentiment tot mai mare de pace părea să coboare în grupul lor, în vreme ce continuau să se îndrepte spre casă, traversând câmpurile care se trezeau din nou la viață.

Primele semne ale primăverii, care le ieșiseră în cale în timp ce părăseau castelul Kirayama, se transformaseră acum într-o mulțime de copaci înmuguriți și de flori sălbatice timpurii. În timp ce se deplasau constant spre sud și spre ocean, iarba nouă și câmpurile nou-plantate dădeau pământului o nuanță delicată de verde pe care Oishi nu o mai văzuse în niciun alt moment al anului. Căldura și culoarea proaspătă aveau, în felul lor, un efect vindecător, după tot ceea ce înduraseră roninii pentru a ajunge la cetatea lui Kira.

Fără nevoia de a se strecura nevăzuți, care-i bântuise pe drumul făcut pentru a-l ataca pe Kira, și cu răniții pe care trebuia să-i protejeze, Kai le găsi o cale mai ușoară spre casă, de-a lungul unor drumuri lăturalnice arareori bătute. Satele izolate de fermieri sau de meseriași le ofereau ocazional locuri în care se puteau opri pentru lucrurile ce începeau să le lipsească din provizii. Mika păstrase o mână de monede de argint și de aramă din banii lui Kira, suficient pentru a plăti

pentru alimente și leacuri. Așa că, sătenii uimiți care îi priveau înspăimântați la venire, acum îi binecuvântau, cu fețele ușurate.

Oishi fusese preocupat de modul în care Kai avea să-și îndeplinească rolul de ghid pe parcursul întregii călătorii spre casă. Propriile sale răni îl dureau destul de tare, chiar și călătorind într-un ritm în care cei grav răniți să poată supraviețui, și epuizarea încă îl afecta. Dar cu ucigașa-de-vrăjitoare Mika-*hime* călărind alături de el, la fel de încrezătoare și fără să se plângă precum legendara Tomoe Gozen alături de Yoshinaka, iubitul ei, Kai trăda arareori vreo urmă a disconfortului său.

Cei doi păreau să fie într-o lume a lor... una în care oboseala și durerea nu aveau mai mult sens decât diferențele de clasă, atât timp cât erau liberi să se uite unul în ochii celuilalt și să schimbe, ocazional, câteva cuvinte, pentru a se asigura că erau cu adevărat împreună.

Oishi realizează că vederea lor nu-l mai înfură deloc. La fel ca atât de multe lucruri de care fusese odată sigur, adevărata natură a iubirii nu mai era o abstracțiune fără sens pentru el. Vederea celor doi îl făcea doar să se gândească, cu tristețe și dor, la Riku.

Începu să călărească lângă Chikara cât mai mult posibil, să vorbească cu el despre lucruri pe care nu le discutaseră niciodată până atunci, ajungând să-și cunoască fiul într-un mod în care nu avusese niciodată șansa să o facă, de vreme ce își petrecuse practic tot timpul în care fuseseră împreună învățându-l atribuțiile de *karou*.

Alți câțiva dintre ronini erau tați și fii, sau frați, cei mai mulți aveau o familie undeva. Își petreceau timpul la fel ca el și Chikara, vorbind de casă și de trecut – de cât de mândri erau unii de alții, și de cum se rugau ca familiile lor să-și amintească de ei cu mândrie. Dar nu plănuiau nimic pentru viitor, nu dincolo de momentul în care vor fi stat împreună la mormântul stăpânului Asano.

Precum Kai și Mika-*hime*, fiecare dintre ei părea să recunoască faptul că această scurtă perioadă de timp între actul lor de răzbunare și momentul în care aveau să ajungă în sfârșit la castelul Ako era un dar ce nu trebuia irosit, *wabi-sabi*, o frumusețe neașteptată în sensul cel mai pur. Fiecare zi era plină de *awaré*, durerea pătrunzătoare indisolubil legată de toate momentele când sufletul părea așezat în echilibru perfect, întrucât toate aceste momente trebuie să se termine prea repede: ultima înghițitură de *sake* fin, focurile de artificii iluminând marea într-o noapte de vară... sau pur și simplu albastrul fără cusur al unui cer de primăvară.

Și totuși, din această cauză, sau în ciuda ei, în nopțile când rănilor sau sunetele scoase de ceilalți oameni al căror somn era tulburat de durere îl țineau treaz, lui Oishi îi rămâneau o mulțime de lucruri la care trebuia să se gândească: întrebări care aveau nevoie de răspunsuri, pacea pe care avea nevoie să o facă cu el însuși, despre *giri* și *ninjo*... dacă era de fapt posibil să-și reevalueze întreaga viață în timpul care-i mai rămăsese.

Într-una din acele nopți, când roninii dormeau într-o poiană liniștită între copaci, zăcea întins, înfășurat într-o pătură luată de la cetatea Kirayama, uitându-se printre ramuri la luna aflată în descreștere. Briza purta mirosul de iarbă nouă și de pini bătrâni, iar corpul său se simțea, în sfârșit, aproape confortabil. Dar tot nu putea să doarmă... sau credea că nu poate, până când se rostogoli într-o parte, uitându-se spre locul de lângă el unde Mika-*hime* dormea mereu.

Nu era acolo.

Se ridică prea brusc și icni cu voce tare de durere. O mișcare peste vale îi atrase privirea, spunându-i că cineva se întorsese să se uite înapoi, la sunetul scos de el. *Cineva...*

Înfășurată într-o pătură cu față de mătase, Mika părea să strălucească în lumina reflectată a lunii, de parcă ar fi purtat un felinar. Stătea lângă locul izolat unde era întins Kai, veghindu-l chiar și acum precum zeița Kannon. Kai dormea, ca întotdeauna, departe de ceilalți, fie din obișnuință, fie pentru că știa prea bine unde dormea femeia pe care o iubea.

De cât timp stătea acolo, în tăcere, privindu-l pe Kai cum doarme? Făcuse asta și înainte, de mai multe ori? Acesta părea să doarmă profund, deși Oishi se îndoia că cineva l-ar putea surprinde pe Kai în somn, indiferent de cât de obosit ar fi fost.

Cu toate acestea, nici el, nici Mika nu făceau niciun gest pentru a acționa așa cum le cerea dorința care era atât de evidentă între ei, în fiecare din momentele lor, chiar și acum. Dragostea le legase sufletele o viață întreagă, în ciuda faptului că trăiau într-o lume care le refuza chiar și dreptul de a vorbi liber unul cu altul sau de a petrece timp împreună, care le interzicea, sub pedeapsa cu moartea, să se căsătorească sau să împărtășească vreodată intimitatea senzuală care era expresia fizică supremă a iubirii.

Oishi le acceptase întotdeauna și trăise după codurile sociale care îi separau pe Kai și pe Mika, la fel cum făcuse și stăpânul Asano însuși, până la capăt, în ciuda încrederii sale neclintite în caracterul lui Kai. Și totuși, aici, acum, în acest spațiu, dincolo de limitele lumii pe care o cunoscuseră întotdeauna, Oishi vedea doar doi oameni îndrăgostiți, doi oameni pentru care trecutul și viitorul n-aveau niciun sens. Și, cu toate acestea, încă nu se foloseau de libertatea lor, când ar fi putut...

De ce? se întrebă el, și nici măcar nu se miră că poate gândi un astfel de lucru. Își aminti de bucuria corpului său unit cu al soției sale în actul iubirii, despre fiul lor, născut din pasiunea lor. Dragostea fizică nu fusese niciodată menită să fie separată de emoție. Era la fel de naturală și de necesară vieții ca respirația...

Mika se uita încă în direcția lui, încremenită ca și cum nu știa ce să facă. Oishi se culcă iar și se rostogoli pe partea lui, cu spatele la ei, ca și cum ar fi fost pur și simplu deranjat de durerea lui.

Doamna mea, gândi el, viața este doar un vis de fluture. Visează frumos...

Când închise ochii își aminti că mai folosisese versurile astea o dată, mai înainte, într-un poem scris de el pentru soția sa când ea dormea, în zori, în dimineața de după a treia noapte de căsătorie. La început, amintirea îi provocă o durere la fel de acută ca orice rană și la fel de profundă ca pierderea dragostei, aproape de nesuportat. Dar repetă cuvintele ca pe o mantra tăcută, până când durerea se stinse și amintirile se dizolvară încet...

Și, spre surprinderea lui, dormi foarte bine.

Abia se crăpa de ziuă, când îl trezi cineva care îl împungea ezitant cu degetul. Deschise ochii, văzându-l pe fiul său.

– Ce-i? murmură, bâjbâind după sabie. Necazuri?

– Nu. Nu, domnule, șopti Chikara, clătinând din cap, imobilizând cu mâna brațul lui Oishi și sabia odată cu el. Dar... *Mika-hime*...

Era încă prea întuneric pentru ca Oishi să vadă clar expresia lui Chikara în timp ce băiatul se uita la locul în care Mika ar fi trebuit doarmă, dar nu era acolo.

– Mm... Oishi se lăsă pe spate, cu un zâmbet de mulțumire, și închise ochii.

– Tată! Chikara îl scutură din nou, cu vocea șoptită, gătită de panică și neîncredere. Domnule... Tată... E cu Kai. Domnule, te rog, nu-l ucide pe Kai... Se lăsă atât de tare pe brațul rănit de sabie al lui Oishi, încât acesta scoase o înjurătură sufocată de durere și-l apucă de cap.

– N-am nicio intenție de a ucide pe cineva... șopti Oishi, în timp ce Chikara cădea înapoi, uitându-se la el stupefiat. Și nici să spun ceva cuiva de aici.

– Dar mi-a fost frică, dacă ceilalți...

– Vorbește mai încet, dacă nu vrei s-o faci. De ce te-ai trezit?

– A trebuit să fac pipi.

Oishi oftă.

– Stai o clipă! spuse el, împingându-se în sus, în timp ce fiul său se ghemuia lângă el. Se frecă la ochi, încercând să-și pună gândurile în ordine. Chikara... Respiră profund. Ai auzit vreodată spunându-se că „trecutul este la fel ca o altă țară, în care lucrurile se fac diferit“?

Chikara dădu din cap, părând nedumerit, dar atent.

– Da, deși credeam că se zice așa doar ca să aperi prezentul.

– Înțelept până peste urechi... Oishi zâmbi ironic. Țara Trecutului este locul unde toată lumea de aici a promis să-și petreacă restul zilelor, atunci când am sfidat porunca shogunului de a nu pretinde dreptul la răzbunare pentru stăpânul nostru. Și în Țara Trecutului, cea în care un bărbat putea câștiga încă titlul de „samurai” prin propriile sale acțiuni, căsătoriile nu erau doar un schimb de pioni făcut pentru a consolida alianțele politice. Un cuplu care dorea să se căsătorească nu trebuia decât să doarmă împreună trei nopți...

Chikara făcu ochii mari, iar de data aceasta Oishi îi putea vedea expresia suficient de clar. Fiul său se aplecă și, în mod neașteptat, se înclină în fața lui.

– Iartă-mă, tată, murmură Chikara, nu voi fi niciodată la fel de înțelept ca tine.

Oishi zâmbi din nou, acum ascunzând un fior de durere.

– Tu ai fost cel care mi-a deschis primul ochii asupra adevărului. Se uită departe, printre copaci, spre locul în care Mika și Kai dormeau, uniți într-o îmbrățișare inimă-la-inimă. Acum – se uită cu drag înapoi la fiul său – te rog, lasă-mă să mă odihnesc... cel puțin până când soarele va ajunge sus pe cer.

Chikara se ridică în picioare, plecându-se încă o dată, înainte de a se întoarce la locul lui de dormit. Oishi îl urmări cu privirea până când îl văzu că se întinde sub pătură și adoarme din nou liniștit.

Apoi se răsuci din nou pe spate și își acoperi fața cu mâna, nu pentru a bloca lumina crescândă a zilei, ci pentru a înfrâna valul brusc de emoție care-i copleșise și trupul, și sufletul, aproape umplându-i ochii de lacrimi.

Când trupa de ronini începură să se agite și să facă pregătirile pentru o nouă zi, Oishi se trezi găsimd-o pe Mika-*hime* așezată la locul ei, alături de el, ca și cum nu l-ar fi părăsit niciodată. Se întrebă, pentru o clipă, dacă amintirile sale din noaptea trecută erau doar un vis, până când ea se mișcă și deschise ochii. În timp ce se uita la el, ochii ei strălucitori și zâmbetul timid îi ofereau un buchet de iriși: *recunoștința ei, credința ei și o relație de încredere, care avea să dureze cât eternitatea.*

El îi acceptă darul cu cel mai scurt zâmbet oferit în schimb, înainte de a-și ridica trupul obosit și dureros mai întâi în capul oaselor și în cele din urmă în picioare, pregătindu-se pentru o nouă zi. Nu arată în niciun fel că ar observa felul în care ea se întindea, fără să-și dea seama, și ofta înainte de a împinge deoparte pătura și de a se ridica cu grație în picioare. Crezu că o aude cântând încet în timp ce mergea desculță prin iarba umedă de rouă spre locul unde Kai încă dormea la fel de profund ca orice om normal care stătuse treaz o jumătate de noapte.

Cu toate acestea, în timp ce îi urmărea discret, Oishi observă că Mika nici măcar nu trebuise să-i vorbească lui Kai ca să-l trezească. Acesta înălță capul să se uite la ea, chiar înainte ca ea să-și

pună mâinile în șolduri, părând să-l mustre pentru lenea lui. Dar, la cuvintele ei, pe fața lui Kai apăru un zâmbet și apoi râse, un sunet atât de neașteptat, încât Oishi clătină din cap cu neîncredere.

Kai își înclină capul, ca și cum își cerea iertare pentru purtarea lui, și se ridică în picioare, folosind drept sprijin trunchiul copacului sub care dormise. Nu făcu nicio încercare de a o atinge măcar pe Mika, care menținea o distanță respectabilă între ei și nu făcea nimic să-l ajute în afară de a-i strânge pătura. I-o dădu apoi de parcă ar fi fost o comoară iubită de care suporta cu greu să se despartă, dar Oishi se îndoia că până și Chikara ar fi fost suficient de atent pentru a-i observa expresia.

Mika se întoarse la locul unde Oishi își rula acum propria pătură. Kai o urmări cu privirea până când ochii i se întâlniră cu ai lui Oishi, care se uita la el. Se înclină, un gest de salut obișnuit între egali. Dar Oishi nu-și putea aminti vreun moment în care Kai să se fi plecat de bunăvoie înaintea lui, iar ceea ce citi apoi pe fața lui Kai fu emoția cea mai puternică pe care Oishi o văzuse vreodată.

Kai se întoarse, în sfârșit, și se îndreptă spre locul unde ceilalți ronini erau adunați, așteptând să se fiarbă orezul de dimineață. Nu se mai uită înapoi. Mika își adună pătura și începu s-o plieze, ca și cum aceasta era pentru ea doar o altă dimineață oarecare, iar ea era un ronin ca oricare altul.

Călătoria lor înapoi la Ako se desfășură la fel ca până atunci, cu roninii bucurându-se de plăcerea zilelor mohorâte, de ploaie, la fel cum o făceau cu cele însorite, când cerul își admira reflexia într-o infinitate de câmpuri de orez proaspăt inundate. Fiecare vedere de sub cer, chiar și cea mai banală, devenea nouă și minunată pentru ochii care nu puteau ști dacă astăzi avea să fie ultima oară când o s-o mai vadă vreodată.

Kai și Mika-*hime* călăreau încă mulțumiți unul lângă celălalt, vorbind doar un pic mai mult, zâmbind poate mai des, dar altfel se comportau ca și cum nimic nu se schimbase între ei. Cu toate astea, în fiecare noapte, Mika se strecura în culcușul lui Kai, în timp ce nopțile se împuținau ca și zilele, deși la răsărit era mereu din nou la locul ei, alături de Oishi. Noaptea le păstra bine secretul. Și, dacă vreunul dintre ronini, în afară de Oishi și Chikara, suspecta măcar ceva, nimeni nu îndrăzni să comenteze.

Când roninii trecură în cele din urmă granița în domeniul Ako, cireșii erau în plină floare... și povestea despre răzbunarea lor îi precedase, așa cum știau că se va întâmpla, dar într-un mod la care nu se așteptaseră. Știrea despre fapta lor părea să se fi răspândit prin toată țara precum schimbarea anotimpurilor. Auziseră deja că Kyoto și Edo erau animate de discuțiile despre ea. Totuși, în mod la fel de surprinzător pentru ei, în îndepărtatul Ako, oamenii din fiecare sat și de

pe fiecare câmp în care fermierii pregăteau loturile pentru plantarea de orez, știau exact cine erau și se opreau să se încline sau să le facă semn cu mâna și să le strige binecuvântări când treceau pe lângă ei.

Când în sfârșit ajunseră în satul de la poalele castelului Ako, se adunase atâta lume de-a lungul străzii principale, încât toți roninii care puteau descăleca făcură acest lucru, conducându-și caii de frâie, de teama că cineva ar putea fi călcat în picioare.

Oishi insistă ca Mika să rămână pe calul ei, pentru propria demnitate și pentru a o proteja de mulțime, în timp ce conducea coloana. Era încă stăpâna Asano, moștenitoarea întregului Ako, indiferent dacă dreptatea zeilor îl putea mișca pe shogun astfel încât să o repună în locul ei de drept sau nu.

Alături de ea, Kai descălecă fără un cuvânt, dar cu o grimasă care exprima o durere mai mare și mai profundă decât își permisesese vreodată să arate până acum. Tot în tăcere, își conduse calul înapoi, în compania roninilor, făcându-i semn din cap lui Oishi să-și preia poziția alături de Mika – o recunoaștere nerostită a faptului că ajunseseră la capătul călătoriei și că prea scurta libertate pe care aceasta le-o acordase se încheiase și ea.

Mika privi la fel de tăcută, păstrându-și fruntea sus, în vreme ce Kai se depărta, însă ochii îi erau umbriți de durere când Oishi își mână calul ca să i se alăture, păstrând și el tăcerea. Aruncă o privire în sus la ofranda lor pentru stăpânul Asano, legată într-un sac, expusă vizibil în vârful unei lănci legate la șaua calului său.

Când începură să-și croiască drum înainte, prin mulțime, Oishi fu surprins într-un mod nou și tulburător de reacția localnicilor. Nu era aproape nimic din mândria și privirile admirative cu care fuseseră întâmpinați mereu și tot mai mult de-a lungul drumului. Văzu în schimb fețele îngrijorate și ochii plecați, oameni care se prosternau, ca și cum așteptau mânia shogunului. Știa că asta nu se întâmpla pentru că treceau domnița Asano și slujitorii ei, deoarece niciunul din ei nu mai era ceea ce fusese, și totuși, oamenii se purtau de parcă simțeau nevoia să se smerească.

Un fermier mare și voinic păși direct în stradă, în fața lui Oishi, și îngenunche, plecându-și fruntea în țărână.

– Oishi-*sama*, mormăi omul, mă rog pentru iertare. Dacă viața mea este tot ceea ce poate plăti, atunci...

Oishi se uită în jos, la om, incredul, până când, în cele din urmă, țăranul ridică capul, și ceva cu privire la pozițiile lor îi declanșară, în sfârșit, amintirile. *Pozițiile lor erau inversate*. Acesta era omul care îl scuisese în ziua în care gardienii lui Kira îl eliberaseră, în cele din urmă, din temniță și îl aruncaseră afară din castel.

Un tremur de emoție îl străbătu când își aminti cele petrecute în ziua aceea – nu cu ani, ci doar cu câteva săptămâni în urmă, deși părea că trecuseră ani... Realiza că, dacă nu ar fi jucat cu

disperare rolul unui om înfrânt, pentru a-i face pe spionii lui Kira să lase garda jos, l-ar fi ucis pe loc pe nenorocit – un simplu țăran – pentru o asemenea insultă.

Planificarea obsesivă a detaliilor cu privire la modul în care să se răzbune împotriva lui Kira, pentru stăpânul Asano, pentru sine, pentru toată lumea, fusese tot ceea ce îl ținuse suficient de sănătos ca să supraviețuiască acelor luni de suferință și de izolare totală. Dar, în tot acest timp nu învățase nimic despre el însuși cu excepția a cât de departe, în adâncul sufletului său, putea arde focul urii sale.

Dar acum... Oishi se uită în jos, la cel îngenuncheat în fața lui, și văzu doar un om, nu un monstru... sau o creatură subumană pe care avea dreptul de a o ucide dintr-o toană, doar pentru că el se născuse samurai, iar celălalt nu.

Omul era un simplu țăran... și totuși, avea un sentiment de onoare atât de puternic încât actul său meschin de dispreț împotriva cuiva pe care îl considerase a fi un laș și un trădător îl umpluse cu atât de multe remușcări, încât se oferea să moară pentru a-și spăla rușinea.

– Ești iertat, spuse Oishi liniștit. Se întinse în jos spre brațul omului, îndemnându-l să se ridice în picioare. Viața ta este un dar al zeilor. Așa cum sunt toate viețile noastre. Folosește-o de acum într-un mod care să fie vrednic.

Omul se retrase din calea lor, cu ochii plini de neîncredere, mormăind abia auzit cuvinte de recunoștință.

Oishi simți o mână atingându-i umărul și se uită în sus. *Mika-hime* îi zâmbi.

– *Kuranosuke* Oishi, murmură ea, numindu-l cu fostul său titlu de *karou* al părintelui ei și consilierul lui cel mai de încredere. Credeam că tatăl meu nu ar fi putut fi mai mândru de tine decât a fost, pentru a-i fi împlinit dorințele până la ultima sau pentru modul în care l-ai servit de atunci. Dar m-am înșelat. *Acum*, nu ar putea fi mai mândru de tine.

Oishi se înroși și se uită în jos, clătinând din cap, deși nu a negare, în timp ce continua să meargă alături de ea.

Își ridică privirea încă o dată, simțind ceva modificându-se în jurul lor – sunetele mulțimii, atmosfera în sine. Privi cum expresiile oamenilor încep să se schimbe ca valul, de la ursuze și rușinate la uimite și apoi ușurare, umplându-se, în cele din urmă, de spiritul de sărbătoare. Vocile crescură, până când oamenii începură să aclame din nou reîntoarcerea stăpânei lor, domnița Asano, și curajul slujitorilor ei credincioși.

Altcineva se împinse înaintea din mulțime venind în fața lor, nu chiar în drum, ci doar suficient cât s-o observe el: Riku.

Fața i se umplu de uimire și de bucurie, văzând lacrimile de fericire și de bun venit, de mândrie

și de dor, ce străluceau în ochii ei. Ea răspunse privirii lui cu un zâmbet și cu buza de jos tremurându-i, dar nu se grăbi să-l îmbrățișeze, permițându-i să-și păstreze demnitatea, păstrându-o în același timp pe a ei, ca un samurai – și totuși, încă și întotdeauna soția sa iubitoare.

Ochii ei și zâmbetul ei o găsiră apoi pe stăpâna Asano. Alături de el, Mika îi zâmbi înapoi lui Riku, de parcă îi fusese adusă, în sfârșit, dovada de care avea nevoie că era cu adevărat acasă.

Dar, în timp ce treceau, Riku se uita deja din nou în altă parte, căutând în trupa de ronini care îi urmau pe stradă până îl găsi pe Chikara.

– Chikara! strigă.

El se uită în sus și un zâmbet îi luminează chipul, ochii umplându-i-se de uimire. Kai, care era alături de el, îl împinse spre marginea coloanei. De data aceasta, samurai sau nu, mama lui nu-i cruță demnitatea, ci alergă în stradă să-l îmbrățișeze, ținându-l strâns. Se uită spre Oishi cu o recunoștință nespusă pentru că îl adusese pe fiul lor înapoi în viață și întreg.

În timp ce îl ținea în brațe, Chikara nu arăta stânjenit față de tatăl său, nici chiar față de ceilalți bărbați din jur. Acesta îi luă mâna într-a lui, ținând-o alături de el în timp ce roninii înaintau pe drumul șerpuit în sus, spre castel. Expresia lui era tot cea a unui bărbat, dar acum era mândru și complet mulțumit.

Mai mulți săteni începură să pășească înainte, oferindu-le toți hrană, apă sau binecuvântări. Acestea din urmă erau acceptate cu semne de recunoștință, hrana și apa erau respinse cu zâmbete de mulțumire. Gândurile fiecăruia dintre ei și ale lui Mika erau acum concentrate la drum. Nu aveau să mai lase nimic să-i întârzie până când nu ajungeau la sfârșitul pelerinajului lor.

Trecură, în sfârșit, peste râul care marca perimetrul castelului Ako, nesiguri de ce fel de primire îi aștepta – siguri doar că acum nici măcar samurarii shogunului nu puteau sta în calea lor. Sătenii le spusese că trupele *bakufu* sosiseră înaintea lor pentru a-i demite pe oamenii lui Kira. Totuși, oamenii shogunului nu plecaseră. Porțile castelului fuseseră închise, gărzile puse la posturi, și așa rămăsese totul până în ziua de azi.

Dar cimitirul se afla în afara zidurilor castelului, vegheat de sălciile și de cireșii înșirați de-a lungul râului. Tradițiile shinto ale strămoșilor lor – însăși voința zeilor care ridicase insulele Japoniei din mare la începutul timpurilor – interziceau ca rămășițele morților să ocupe același pământ ca și casele celor vii. Acei zei împărtășeau acum cu grație cerul și pământul cu esența divină a lui Buddha, iar preoții budiști prezidau înmormântările... însă în problemele cele mai elementare privind viața și moartea, regulile străvechi erau încă păstrate.

Grupul de ronini, urmat la o distanță respectuoasă de oameni din sat, se întoarseră din drum la

poarta castelului, luând-o în schimb peste câmpul deschis de dincolo de zidurile acestuia. Menținând caii la pas, urmară șirul de cireși înfloriți de-a lungul râului spre cimitir.

Oamenii aflați de pază la poartă, purtând armura neagră cu *mon*-ul de aur al shogunului, îi urmăreau de la distanță. Alți samurai Tokugawa începură să se adune pe întărituri, uitându-se la procesiune. Niciunul dintre ei nu avu vreo tentativă de a părăsi castelul, chiar dacă știau probabil foarte bine cine erau cei din grupul de ronini obosiți de luptă. De asemenea, știau, cu siguranță, de ce veniseră, dar se mulțumeau să-i lase în pace să-și îndeplinească ritualul sacru la mormântul *daimyo*-ului Asano.

Kai se alătură restului oamenilor în timp ce formau un semicerc în jurul lui Mika și al lui Oishi și își plecă și el capul odată cu ceilalți. Vedea pentru prima dată piatra funerară, cu baza sa dreptunghiulară și pilonul care purta numele stăpânului său, sub care urna cu rămășițele *daimyo*-ului Asano se afla acasă, în pământul Ako.

Deși nu-l putea vedea, știa că sufletul neliniștit, care aparținuse odată stăpânului său, era încă legat de acest loc, incapabil de a pleca spre un tărâm mai liniștit, cu atât mai puțin de a începe o nouă existență. În timp ce gândul acesta umplea mintea lui Kai, o adiere bruscă șopti prin iarba care crescuse deja înaltă în jurul mormântului, lângă piatra funerară. Nu era niciuna din plăcuțele de rugăciune din lemn, puse de obicei de cei care jeleau și de membrii familiei și nicio ofrandă nu fusese lăsată acolo – nici flori sau tămâie, nici alte semne de aducere aminte, nici măcar o piatră solitară. Mika privi în jos, clipind mult prea des, în timp ce realiza lipsa crudă de respect arătată de oamenii lui Kira și frica pe care o insuflaseră oamenilor ale căror vieți le controlaseră în absența ei.

Kai își strânse pumnii, pătruns de dorința de a o ține în brațe din nou, măcar pentru o clipă. Rămase pe loc, spunându-și că doar simpla ei prezență aici i-o va alina mult mai mult, până la urmă, mângâind, de asemenea, și spiritul tatălui ei.

Iar ceea ce purtau cu ei astăzi aducea o compensație pentru timpul pe care spiritul lui Asano îl petrecuse pierdut în vânt – pentru anul pe care ei toți îl petrecuseră, pierduți – și pentru încă mult mai mult.

Mika se uită, înapoi la Yasuno, care desfăcea sulita cu pachetul bine ambalat de la șaua lui Oishi și îi dădea acestuia sacul de pânză. Oishi îl acceptă cu grijă cu mâna liberă, brațul rănit fiindu-i încă aproape inutil. Îngenunchind cu greutate înaintea mormântului, puse pachetul pe lespedea de piatră, apoi trase *tanto*-ul din teacă, pumnalul care luase atât viața stăpânului său, cât și pe a lui Kira, și îl puse grijuliu pe piatra funerară.

– Odihnește-te acum, stăpâne, murmură. Ești răzbunat.

Se înclină, coborându-și capul până la pământ, în semn de ultim omagiu, și se ridică din nou în picioare

Mika îngenunche, la rândul său, la mormântul tatălui ei și se înclină, înainte de a așterne lângă darurile lui Oishi ofranda de flori de primăvară pe care i-o dăduse o femeie din sat. Închise apoi ochii, șoptind o rugăciune pe care doar tatăl ei o putea auzi.

Parcă drept răspuns, vântul oftă printre cireșii înșirați de-a lungul râului și o rafală de petale alunecă ușor în jos deasupra tuturor, ca un gest de adio.

Mika se ridică în picioare și se întoarce către oamenii care așteptau în jurul ei cu fața senină, ca și cum rugăciunea ei, oricare ar fi fost, primise răspuns.

– Când privim în sus, nu ne este rușine în prezența cerului, recită ea, uitându-se în ochii lor, și nici când ne înclinăm nu ne este rușine în prezența pământului.

Făcu o plecăciune spre Oishi, apoi către roninii din spatele lui. Când privi din nou spre Kai, acesta crezu că vede o licărire din spiritul tatălui ei uitându-se la el, la ei toți, cu recunoștința tuturor strămoșilor săi.

Unul câte unul, roninii începură să îngenuncheze și să-și plece capetele, cei care se puteau mișca ajutându-i pe cei care nu puteau. Yasuno se prezintă pentru a-i oferi brațul lui Kai. Îl mai ajutase să urce și să coboare de pe cal de-a lungul drumului lung spre casă, ori de câte ori spatele lui Kai era prea țeapăn sau el era prea obosit să se descurce singur. După lungul drum pe jos de la castel, Kai acceptă cu bucurie ajutorul, în timp ce îngenunchea.

Cu Yasuno îngenuncheat lângă el, rugăciunea de recunoștință a lui Kai față de stăpânul Asano pentru darul vieții sale se extinse pentru a include camaraderia oamenilor din jurul lui, precum și dragostea neclintită a lui Mika. Își termină rugăciunea tăcută, implorând ca recunoștința lui să fie acceptată, iar dragostea sa pentru ea, iertată.

După ce tot ceea ce rămăsese de spus fu spus în rugăciunile lor, oamenii obosiți se așezară să se odihnească la umbră de-a lungul râului. Cei care îi urmaseră din sat și care stătuseră deoparte urmărindu-le sumbru ceremonia erau în sfârșit liberi să aducă de mâncare și de băut pentru domnița Asano și pentru ronini, urându-le bun venit acasă.

Dar, după un timp, Mika plecă de lângă Kai pentru a i se alătura lui Oishi. Kai îi urmări cum încălecau pe cai și se îndreptau spre poarta exterioară a Castelului Ako, incapabili să se odihnească cu adevărat până când nu vedeau ce se întâmplase cu fostul lor cămin.

Gărzile staționate la poartă îi urmăreau venind mai mult cu curiozitate decât cu circumspecție. Când cei doi călăreți ajunseră destul de aproape pentru ca fețele lor să poată fi văzute clar, oamenii shogunului se plecară cu respect, ca și cum cunoșteau deja identitatea femeii plină de praf, arsă de soare, îmbrăcată în haine bărbătești și a roninului rănit și cu un braț bandajat.

Mika se identifică, totuși, și pe ea, și pe Oishi. Apoi, cu respect și cu mult mai multă încredere decât ar fi simțit fără sprijinul strămoșilor care vegheau asupra ei, ceru permisiunea de a intra în

castelul Ako.

Spre surprinderea ei, căpitanul trupelor staționate acolo veni el însuși la poartă și ordonă ca ușa mică de trecere să fie deschisă pentru a fi lăsați să intre. Le răspunse la plecăriunile politicoase ca și cum ar fi fost onorat de prezența lor, și nu față în față cu niște delincvenți – o mireasă fugară și un criminal căutat care ucisese soțul ce-i fusese destinat. Mika și Oishi schimbă priviri nesigure, în timp ce căpitanul îi trimitea împreună cu unul din locotenenții lui către porțile interioare, prin care li se permise, de asemenea, să treacă și să intre, în sfârșit, în curtea principală.

Mika intră în curtea interioară ezitând, nu pentru că erau observați de samuraiul shogunului, nici pentru că fuseseră obligați să vină ca niște cerșetori la porțile care de drept ar fi trebuit să stea deschise pentru ei și să li se ureze bun venit, ci pentru că în ultimul an se schimbaseră atât de multe în viața ei, în mintea și în inima ei, încât nimic din locul la care se gândise întotdeauna ca la casa ei nu-i mai părea familiar.

Văzu aceeași dezorientare în ochii lui Oishi, înainte ca aceasta să fie înlocuită de o expresie sumbră, ecou la ceea ce vedea înaintea lor – palatul pustiu în care *daimyo* Asano stăpânise odată. Oishi privi în depărtare și ea știa că se uita spre ceea ce fusese odată casa lui, un conac potrivit *karou*-ului unui castel, pe care îl împărțise cu femeia care fusese odată soția sa și cu roninul în vârstă de șaisprezece ani, care fusese odată fiul și moștenitorul său... până când Kira intrase în viața lor.

Ea privi spre grădina tatălui său, văzând doar arbuști uscați sau crescuți prea mari, sufocați de buruieni. Era tot ceea ce supraviețuise frumuseții de care el se ocupase cu atât de multă grijă și plăcere, la fel de neglijată acum ca și mormântul său.

Cu toate acestea, chiar și aici, cireșii erau acoperiți, din proprie inițiativă, cu o abundență de flori – dovada tangibilă a unei existențe transcendente care continua fără permisiunea omului, dincolo de controlul uman, oarbă la necazurile trecătoare, la momentele fragile de fericire sau la dorințele inutile care însumau totalul unei vieți muritoare.

Wabi-sabii... Se pomeni gândindu-se la iazul cu pești *koi* al tatălui ei, întrebându-se cu tristețe dacă mai exista vreun crap în el, sau dacă se aruncaseră toți pe pietre, comițând propria lor formă ciudată de *junshi*, urmându-și stăpânul în moarte. Cu o plecăriune ezitantă, locotenentul o întrebă dacă voia să intre în palat. Ea clătină din cap, dintr-odată incapabilă să-și imagineze măcar că ar putea pune piciorul în el, cu atât mai puțin de a vedea camerele tatălui ei sau ale sale, după ce aparținuseră dușmanului timp de un an.

Briza se stârni, ridicând un nor de praf și o rafală de petale pentru a completa viziunea dezolantă. Se uită, în sfârșit, din nou la Oishi.

– Ce se va întâmpla cu noi acum? murmură ea.

Oishi o privi în ochi, văzând tot ceea ce se afla în spatele lor... tot ceea ce plecase.

– Onoarea lui Ako va fi restabilită, doamna mea, îi răspunse el, cu o voce la fel de curajos de încrezătoare de parcă, într-un fel, el încă mai credea că dreptatea zeilor avea să salveze Ako de lăcomia oamenilor.

Dar, în timp ce ea îi susținea privirea, Oishi se uită într-o parte.

Mika dădu din cap spre poarta interioară, înregistrând surpriza vagă de pe fața locotenentului, când îi spuseră că au văzut destul.

În timp ce traversau curtea interioară spre poarta exterioară, comandantul gărzii se apropie de ei din nou.

– Domniță Asano, zise el, stăpânul shogun va sosi azi. Se așteaptă să te vadă, și... Își dresе glasul și se uită în jos stânjenit. Ei bine, ar trebui să nu mai ai mult de așteptat.

Ea dădu din cap, în semn de confirmare, ascunzând răceala bruscă ce o cuprinsese auzind ce îi spunea omul, dar și ceea ce nu îi spunea.

– Vom aștepta la mormântul tatălui meu, atunci. Făcu apoi un semn din cap spre poartă, ca și cum ar fi fost sigură că o să-i lase să treacă prin ea.

Comandantul se înclină din nou și le ceru paznicilor să deschidă ușa de acces.

– A fost o onoare, spuse el, uitându-se la amândoi în timp ce vorbea, lăsând-o mai confuză decât înainte, în timp ce o pornea pe coridorul care ducea la poarta exterioară.

– Oare ve a vrut să spună prin „a fost o onoare”? l-a întrebat încet pe Oishi, pe când mergeau unul lângă altul spre caii care-i așteptau.

Oishi ridică din umeri, cu un zâmbet ușor.

– Cred că onoarea de a te fi cunoscut, domniță Asano.

Luară frâiele cailor din mâinile gardienilor și se aruncară în șa. Mika îi zâmbi ironic.

– Poate că ar trebui să mă tăvălesc în noroi și să port haine bărbățești mai des... Mă întreb dacă aghiotantul shogunului va considera că pot fi văzută azi. Zâmbetul ei deveni complet lipsit de umor.

Iar zâmbetul lui Oishi se transformă într-o grimasă tristă, în timp ce traversau câmpul înapoi, spre ceilalți.

– Vei fi mereu o persoană foarte dificil de ignorat, *Mika-hime*. Este în sângele tău.

Dar apoi expresia lui deveni sumbră din nou, când se uită la pod. Cercetă cu privirea drumul încă pustiu ce ducea la castel.

– Spionii shogunului sunt mai eficienți decât am crezut, murmură el.

– Ar fi trebuit să fie orbi și surzi, să nu știe unde am fost de când am ajuns la Ako. Toată lumea știa despre noi.

Mika clătină din cap, de uimire și de disperare, amintindu-și de lumea care se adunase pentru a-i privi trecând de-a lungul drumurilor din lăturalnice sau care îi strigau de pe câmpuri.

Dintr-odată, deferența pe care samurarii shogunului le-o arătaseră căpătă un sens neașteptat, dar perfect, pentru ea. Se uită la Oishi, iar zâmbetul ei brusc îl surprinse chiar mai mult pentru că ochii îi erau plini de mândrie.

– Toată lumea...

Shogunul nu-i lăsa pe domnița Asano și pe oamenii ei epuizați, care se odihneau la umbră, să-i aștepte prea mult timp sosirea, fapt pentru care aceștia se simțeau și dezamăgiți, dar și ușurați. Sunetul îndepărtat de călăreți și de picioare în marș îi făcu pe toți să-și ridice privirile, în timp ce o coloană de soldați în armură negru cu auriu se vedea la distanță, depășind creasta unui deal.

Roninii și sătenii care mai rămăseseră printre ei priviră cu un sentiment comun de *déjà-vu* cum procesiunea shogunului se apropia din nou de castelul Ako, la fel cum făcuse în acea zi însemnată de soartă din primăvara trecută. Dar, de data aceasta, coloana de soldați nu era nici la fel de strălucitoare, nici la fel de lungă, iar sosirea lor nu era un motiv de sărbătoare pentru niciuna dintre părți.

Unul câte unul, ajutându-se reciproc să se ridice în picioare, roninii făcură încet drumul înapoi la mormântul stăpânului lor. Mika era deja acolo, încă de când se întorsese de la castel, îngenuncheată în rugăciune.

Văzând roninii adunați la mormântul lui Asano, garda de onoare a shogunului ieși de pe drum, luând-o prin câmp deschis. Mika se ridică în picioare și se duse să stea lângă Oishi, pășind înaintea celorlalți ca și cum i-ar fi putut proteja cu propriul ei corp de trupele care se apropiau.

Shogunul și anturajul acestuia se opriră în fața ei și rămaseră călare, privind în jos. Mika se înclină, dar nu îngenunche. Obișnuită să-l trateze pe Kira cu dispreț, îi era imposibil să arate unui om atât de ușor de manipulat de către Kira mai multă onoare decât merita, chiar dacă omul acela era shogun.

Roninii din jurul ei păreau să împărtășească aceeași opinie. Îngenunchează cu respect, dar nu se smeriră cu fruntea la pământ, într-un gest oficial de supunere, și nici nu-și coborâră capetele.

Shogunul se uita la ei toți, de acolo de unde stătea, între soldații gărzii de onoare, înregistrând gestul lor mic de respect combinat cu o sfidare inconfundabilă. Își mână calul înainte, în fruntea samurailor lui, și descălecă în fața lui Oishi, care rămase în continuare în genunchi cu privirea ațintită drept înainte.

– *Kuranosuke Oishi?* spuse shogunul.

Oishi se uită în sus, în cele din urmă, cu supunere voită, dar și surprins să-l audă pe shogun adresându-i-se cu fostul său titlu.

– Ți-am dat o poruncă ce-ți interzicea să te răzbuni, zise shogunul cu răceală, când Oishi îi întâlni privirea. Nu mi te-ai supus.

Privirea neînduplecată a lui Oishi deveni și mai dură. Își ridică mâna, arătând spre piatra de

mormânt a stăpânului Asano și pachetul-ofrandă ce stătea în fața ei.

– Ceea ce se află pe acel mormânt înseamnă justiție.

Un murmur înăbușit trecu printre însoțitorii shogunului, indignați de aroganța unui ronin care îndrăznește să se adreseze stăpânului suprem fără menajamente, ca și cum i-ar fi fost egal.

Dar shogunul ridică doar mâna, cerând tăcere.

– Ce lege este asta? Întrebă el cu glas tăios.

– Un om nu poate trăi sub același cer cu ucigașul stăpânului său, și nici călca pe același pământ. Oishi recita pe de rost jurământul de răzbunare vechi de secole, conștient de faptul că shogunul îl știa la fel de bine ca și el.

Dar gura shogunului coborî a dezaprobare.

– Legile cerului nu-și au locul aici. Doar cele ale oamenilor.

Oishi dădu din cap, susținându-i încă privirea.

– Știu asta, stăpâne, și mai știu, de asemenea, că pentru a restabili ordinea în lume și noi trebuie să plătim cu viețile noastre. Oamenii mei și cu mine am urmat vechile căi ale Codului *Bushido*, pentru a-l onora pe stăpânul nostru și a răzbuna trădarea înfăptuită de *daimyo* Kira. Am acționat știind că pedeapsa era moartea. Suntem samurai. Aceasta este soarta noastră.

Când termină de vorbit, scoase sulul de hârtie pe care roninii semnaseră cu sânge – declarația lor de intenție de a căuta răzbunare împotriva lui Kira.

Mulțimea de săteni rămasă pentru a vedea rezultatul întâlnirii murmură cu surpriză și admirație.

Shogunul păstră tăcerea pentru un lung moment. Nu se așteptase la o astfel de confirmare directă, nici la acceptare... nici la mulțimea de săteni care erau martori la confruntarea lor. Luă în considerare faptul că, până și aici, în Ako, cei care îi disprețuiseră pe oamenii lui Asano, considerându-i lași ultima dată când cireșii erau în floare, acum îi considera niște eroi.

De acum povestea atacului asupra cetății lui Kira se răspândise până în ținuturile îndepărtate ale țării. Trebuia să închidă jumătate din oamenii din Edo pentru a reduce la tăcere toate laudele trădătoare despre „cei patruzeci și șapte de ronini curajoși”, care îi fuseseră raportate. Cineva scrisese, de fapt, și o piesă închinată acestor fapte pe care oamenii se înghesuiseră să o vadă până să le ordone cenzorilor săi să o interzică.

Înțelegea că oamenii aveau nevoie de eroi și până în prezent, clasa samurailor le dăduse mereu eroi. Dar, fără războaie constante și lupte interminabile, prea mulți potențiali eroi deveniseră simpli slujbași – purtători de sabie, scandalagii sau cerșetori.

În ochii oamenilor, acești ronini erau deja eroi. Chiar și propria sa înțelegere a *Bushido* îl umplea, fără să vrea, de admirație față de ceea ce realizaseră.

Trebuia să se ocupe de acest lucru cu cea mai mare precauție posibilă, altfel avea să-i transforme pe cei patruzeci și șapte de bărbați care erau îngenuncheați în fața lui, condamnați să moară ca niște infractori, în ceva mult mai periculos pentru poziția sa decât niște simpli eroi.

Ignoraseră un ordin direct al lui. Nu puteau fi iertați, acest lucru i-ar fi subminat prea mult autoritatea. *Cu toate acestea...*

O aduseseră pe moștenitoarea *daimyo*-ului Asano înapoi la Ako. Probabil sperau că restabilirea onoarei stăpânului lor putea duce și la restituirea domeniului Ako către ea. *Și, probabil...*

– Ești mândru de oamenii tăi? îl întrebă pe Oishi.

Oishi a ridicat capul din nou, uitându-se direct în ochii shogunului în timp ce i se adresa.

– Sunt cei mai viteji pe care i-am cunoscut vreodată, stăpâne.

Shogunul dădu din cap și zâmbi vag, în timp ce calea îngustă care îl condusesese între o stâncă și o prăpastie adâncă începea să se lățească.

– Vă acord o moarte de samurai. Să muriți la fel ca stăpânul vostru și să fiți îngropați alături de el. Cu onoare.

Fața lui Oishi se umplu de surpriză și de ușurare. Ca el și oamenii lui să aibă numele adevărat restituit, împreună cu cel al lui Asano, era un lucru pentru care nici măcar nu îndrăznise să se roage – și mult mai mult decât se așteptase de la justiția *bakufu*. Dar apoi ezită și întrebă cu prudență.

– Toți, domnule?

Shogunul se uită pe lângă el, cercetând fețele celorlalți ronini. Tresărind, văzu de ce ezită Oishi. În genunchi, în apropiere de locul unde era acum domnița Asano, se afla corcitura care luptase pentru Ako în turnirul din primăvara trecută, acel paria bastard pe care samurail din Ako îl bătuseră cu *bokken*-ele, la comanda lui. Dar acum, corcitura purta părul într-un moț legat la spate și două săbii îi treceau prin centură. *Era unul din cei patruzeci și șapte.*

Shogunul se holbă fără să vrea. *Dar nu mai conta...* Oricum ajunsese corcitura să fie acceptat ca egal de către acești oameni, nu mai făcea nicio diferență acum. Încă uitându-se direct la Kai, shogunul spuse:

– Eu văd doar samurai în fața mea.

Corcitura se uită în sus cu neîncredere, cu ochii plini de uimire și apoi cu recunoștință, ca și cum

simplul fapt de a fi recunoscut ca ființă omenească însemna la fel de mult pentru el ca a fi recunoscut drept samurai.

Mika-*hime* îngenunchea, în cele din urmă, dar numai pentru a sta alături de corcitură și a-i lua mâna într-ale ei. În timp ce se uita în ochii lui, zâmbetul ei radia, chiar dacă gura îi tremura de o emoție greu controlată.

– Mulțumesc, stăpâne shogun, spuse Oishi cu umilință. Și se plecă, în cele din urmă.

Oamenii din spatele lui se înclinară, la rândul lor. Ca un val de suflete aruncate de soartă, care își găsiseră până la urmă drumul înapoi de pe mare, sau ca niște războinici care luptaseră, în ciuda unor șanse imposibile, dar se întorseseră acasă victorioși și-și arătară respectul față de stăpânul lor, stăpânul suprem, demni ca adevărații samurai, așa cum erau și fuseseră întotdeauna.

Le răspunse solemn, înclinându-se și el.

După ce toți ceilalți fură cazați între zidurile castelului Ako, Kai se duse singur la mormântul lui Asano. Mika avea acum o audiență cu shogunul pentru a stabili detaliile transferului proprietăților Asano. Acesta își dăduse cuvântul că Ako avea să-i fie restituit, așa cum speraseră roninii.

Dar shogunul nu intenționa să stea departe de Edo mai mult decât era necesar. Kai realizase că aceasta era singura lui șansă de a petrece câteva momente de liniște cu omul care îi fusese ca un tată mai mult decât oricine altcineva, ființă omenească sau nu, pe care îl cunoscuse vreodată.

Kai se uită în jos la piatra de pe mormântul stăpânului Asano. Mika începuse deja să înlăture semnele de neglijare, smulgând buruienile și iarba moartă din jurul bazei pilonului. Altcineva înfipsese deja două plăcuțe de rugăciune în pământ, în spatele ei.

Mișcându-se încet și cu atenție, Kai se lăsă în genunchi și plasă bățul de tămâie pe care îl adusese cu el în suportul din fața mormântului. Îl aprinse și făcu o plecăciune, mulțumindu-i milostivului Buddha pentru compasiunea pe care Asano i-o arătase și pentru tot ceea ce se întâmplase în viața lui. Le mulțumi zeilor, de asemenea, nu numai pentru că-i îngăduiseră să aibă un rol în evenimentele care eliberaseră spiritul stăpânului Asano, ci și pentru că făcuseră astfel încât Mika să primească înapoi moștenirea ei de drept.

Apoi își lăsă mintea să se golească, permițând amintirilor și emoțiilor să i se adune în liniște în adâncurile sinelui său, în timp ce încerca să ajungă la acea parte a spiritului lui Asano care rămăsese cu pământul pe care îl iubise. Îi simțea prezența rezonând în sufletul său... la fel cum ar fi făcut-o pentru toți cei care fuseseră atinși de el atât de adânc încât esența lui devenise o parte din cei care erau.

Auzi un zgomot în spate și se uită în sus, tresărind, dar nu cu adevărat surprins când îl văzu pe Oishi că se apropie. Aparent, samuraiul avea aceeași nevoie de a petrece câteva momente finale singur cu stăpânul lor și amintirile lui, precum și cu rugăciunile sale. De a trage linie vieții sale cât timp mai avea încă o șansă, înainte de a-i veni timpul pentru propria călătorie în necunoscut.

Kai dădu să se ridice, luptându-se pentru a împiedica durerea mișcării bruște să i se citească pe față.

Dar Oishi îi făcu semn să rămână unde era, recunoscându-și propria intruziune, și, de asemenea, că era suficient loc pentru amândoi în prezența sufletului lui Asano, așa cum fusese întotdeauna și în viața lui.

Kai se așează din nou, privind cum Oishi scotea o mică sticlă de *sake* și două cești pe care le adusese cu el, pentru a împărtăși cu stăpânul său o băutură tradițională de rămas-bun. Turnă *sake* în cești, una pentru el și una pentru stăpânul său. Bău dintr-o ceașcă, lăsând-o pe cealaltă printre ofrande, și apoi își plecă fruntea în rugăciune.

În cele din urmă, își ridică din nou privirea, uitându-se la piatra funerară.

– Spune-mi, a întrebat el, întorcându-se cu fața spre Kai, atunci când stăpânul meu te-a găsit în pădure și ai ținut cuțitul la gâtul meu, m-ai fi ucis?

Kai se uită la el, surprins de cât de departe în timp rătăciseră gândurile lui Oishi. Cântări întrebarea pentru o clipă.

– Tu m-ai fi ucis?

Oishi se uită departe, gândindu-se la propriul său răspuns.

– Da...

– ...da.

Cuvintele se ciocniră în aer, ca și cum, aici și acum, gândurile lor ar fi fost unite de ceva mai mult decât niște simple amintiri comune.

Zâmbiră împreună și apoi râseră, împărtășind ironia și aprecierea unui respect reciproc care întârziase mult prea mult să vină.

Oishi privi înapoi la mormântul lui Asano.

– I-am spus că ești un demon și că ar trebui să te lase să mori... Umorel lui se transformă în tristețe când își aduse aminte de înțelepciunea stăpânului său și de propria lui judecată pripită. Mi-a spus că erai doar un copil speriat. Se uită în jos. Ca și mine.

Kai întâlni privirea lui Oishi, văzând în ea acceptarea plină de regret a limitelor pe care fusese prea arogant pentru a le vedea și atunci, și după aceea, pentru un timp atât de îndelungat.

Dar nu și acum. Oishi turnă o ceașcă de *sake* și i-o întinse. Kai o acceptă cu o plecăciune și o bău. Când coborî din nou ceașca, Oishi se uita la el cu o simpatie care îl surprinse și îl derută în aceeași măsură.

– Domnița Asano este ca tatăl ei, spuse Oishi. Ea va face Ako mare din nou.

Kai își dădu seama că nu era o remarcă întâmplătoare, ci o tentativă de consolare și încă un un semn dsprece cât de mult se apropiaseră fără să realizeze. Oishi înțelegea nu doar tot ce câștigase și învățase – lucrurile care îl pregătiseră să treacă de la această etapă a existenței la următoarea, dar și ceea ce era forțat să sacrifice, singurul lucru pe care-l prețuia mai mult decât orice, care îl susținuse prin atâtea în viața lui, când nu avea nimic altceva: dragostea lui pentru Mika și dragostea ei pentru el.

Dar Mika era din nou fiica tatălui ei, moștenitoarea Casei Asano și conducător oficial al Ako. Ea avea încă lucruri de terminat și promisiuni de îndeplinit, înainte ca timpul său aici să se încheie.

– Știu, zise Kai, cu o urmă de zâmbet.

– Cei care se nasc trebuie să moară. Cei care se întâlnesc trebuie să se despartă... murmură Oishi zicala familiară. Însă ceea ce împărtășim în această viață nu ne poate fi luat.

Zâmbi și el, în timp ce ochii li se întâlneau într-un moment de *awaré* împărtășit de amândoi.

Kai își puse ceașca jos, iar zâmbetul i se lărgi. Se înclină pentru ultima dată înaintea mormântului lui Asano, murmurându-și ultimul rămas-bun. În timp ce se sălta din nou în picioare, trupul îi permise în mod neașteptat să se ridice și să stea cu demnitate.

Surprins, inspiră lent și expiră fără să regrete, pentru prima dată de când părăsiseră cetatea lui Kira. La un moment dat, în timpul rugăciunilor sale o parte a durerii chinuitoare din el dispăruse, o durere care, își dădu seama deodată, nu era cauzată în totalitate de spatele lui rănit.

Kai se uită pentru ultima oară la piatra funerară, amintindu-și de Pădurea Tengu – de strigătele bântuite ale morților abandonați, fantomele sclipitoare ale sufletelor lor părăsite, cu propria sa mamă printre ele.

Băiatul pierdut din Marea de Copaci pe care Asano îl luase la el cu atât de mult timp în urmă fusese și el o fantomă, înlănțuită în corpul său fizic de magia *tengu*, și nimic mai mult. Toată viața lui îi fusese frică să aibă încredere în orice înțelegere interioară pe care o câștiga sau orice lecție pe care o învăța, atunci când aceasta i se aplica lui. Îi fusese frică, realizează acum, să accepte pe deplin chiar și darul pe care roninii din Ako i-l dăduseră de bunăvoie – jurământul semnat cu propriul lor sânge, care arăta că era egalul lor, la fel de sigur cum ei erau cu toți frații lui.

Și totuși, chiar acum, în timp ce se ridica de la mormântul lui Asano și se uita înapoi la Oishi, se simți dintr-odată atât de ușor de parcă lanțurile sale dispăruseră cumva, împreună cu durerea. Și totuși, nu fusese separat de trupul său muritor. Era mai conștient de prezența solidă a pământului de sub picioarele sale decât fusese vreodată până atunci.

Pentru prima dată în viața lui se simțea complet viu... complet uman... de parcă lanțurile fuseseră făurite, cu atât de mult timp în urmă, din propriile sale temeri, din îndoielile lui cu privire la identitatea și chiar la umanitatea lui, devenind mai puternice decât fierul. Nici declarația shogunului, nici recunoașterea sa de către ceilalți ronini ca cineva demn de titlul de „samurai” nu fuseseră suficiente pentru a-l elibera.

Samurai însemna „cel care a servit”. Roninii își slujeau stăpânul, chiar și după moarte, nu doar din *giri* – din supunere necondiționată față de un sistem care, cu toată puterea sa, era lipsit de suflet. Ei o făcuseră, de asemenea, din cauza *ninjo* – conștienți de faptul că existau unele lucruri ce puteau mișca doar sufletul și inima unui individ pentru a le proteja, pentru a le apăra, pentru a se lupta să le obțină și pentru a muri chiar pentru ele – iar cele mai multe dintre aceste lucruri nici măcar nu se vedeau și nici vorbă să fie controlate sau puse în aplicare: *Justiție. Onoare. Iubire.*

Giri și ninjo... Ordine și haos... puncte de echilibru aflate în continuă schimbare pe roata veșnic în mișcare a vieții.

Ultimele săptămâni i se păruseră mai reale decât toți anii cenușii pe care îi petrecuse până atunci doar supraviețuind pur și simplu. Dar acum, îngenunchind, în sfârșit, la mormântul stăpânului Asano, își dăduse seama că, de fapt, supraviețuirea lui avusese un scop... și că el îl îndeplinise. *Sufletul daimyo-ului Asano era liber... și la fel era și fiica lui.*

Și așa era și el. Într-un târziu, ajunsese să fie suficient de împăcat cu sine însuși și cu viața, pentru a se preda speranței și a crede că fiecare sfârșit conducea cu adevărat către un nou început... și că avea să intre în viitorul său necunoscut însoțit de binecuvântarea lui Asano.

Se întoarse și plecă în liniște de la mormânt, dându-i lui Oishi posibilitatea de a-și împărtăși propriile momente finale cu spiritul stăpânului lor.

Oishi îl urmări pe Kai cum mergea singur spre castel, surprins să vadă că spatele îi era drept și mândru și că șchiopătatul îi era mai puțin evident decât oricând, de la lupta cu samuraiul demon al lui Kira.

Se uită din nou la mormântul lui Asano, mulțumindu-i în tăcere stăpânului său pentru îndrumarea prin care, în urmă cu mulți ani, împiedicase un tânăr războinic speriat și excesiv de zelos să înece un băiat neajutorat – ei bine, nu chiar atât de neajutorat –, dar la fel de îngrozit.

Era atât de ușor să ucizi... știa acum cât de ușor era... și cât de imposibil de a-i aduce pe cei morți înapoi la viață. Mâna i se ridică, fără să se gândească, la umărul rănit, în timp ce-și amintea de lupta sa cu Kira de la fortăreață. Se simțise posedat de demoni, nu de răzbunare divină, când îl

ucisese, în cele din urmă, pe asasinul lui Asano, nu cu eroism sau curaj, ci cu o brutalitate voită, de care se îndoia că ar fi capabile până și fiarele sălbatice.

Își aminti că se întrebase la ce bun mai exista Calea Războinicului, când într-o luptă pe viață și pe moarte, fie ea unu-la-unu sau cu armate de mii de oameni îndreptate una împotriva celeilalte, supraviețuirea se rezuma la a lua viața unui alt om pentru a o putea păstra pe a ta. Războiul făcea o minciună din orice cod moral, dar mai ales dintr-unul care cerea perfecțiunea Codului *Bushido*: *Nu există onestitate pe câmpul de luptă*, spusese Sun Tzu. Dar *compasiunea*? *Justiția*? *Onoarea*? Nu aveau mai mult loc acolo decât onestitatea.

Și totuși, cum orice război se încheia, până la urmă, și cum, de fapt, atacul în sine asupra castelului Kirayama nu durase decât o zi, fără a mai vorbi de un an sau de o viață întreagă, supraviețuitorii trebuiau să se întoarcă acasă la familiile lor, la prieteni și la alți oameni total străini care trăiseră într-o lume în care viața de zi cu zi era pentru marea majoritate la fel de departe de locul unde fuseseră ei ca raiul față de iad.

Codul de onoare *Bushido* nu era destinat să-i învețe pe oameni cum să supraviețuiască în luptă, nu mai mult decât era instruirea unui războinic menită să-l învețe că o moarte de câine era mai onorabilă decât o victorie plină de semnificație.

Bushido era un ghid: ceva menit să-i arate unui om calea spre casă, după ce trăise prea mult timp în pustietate, pentru a ghida un războinic înapoi către propria umanitate, pentru a-l ajuta să-și amintească lucrurile pentru care merita într-adevăr să lupte și cum să trăiască din nou în pace.

O hartă era un memento că până și o foaie de hârtie avea două părți.

Justiție și virtute, curaj și compasiune, curtoazie, respect, onestitate, loialitate... onoare. Toate descriau o ființă iluminată – sau una care se afla aproape de iluminare. Dar, chiar și în timp de pace, pentru cele mai multe ființe umane era imposibil să trăiască la asemenea standarde. Dacă samurarii voiau să se considere demni de locul lor în societate, atunci, în timp de pace – când cea mai bună sabie era cea care rămânea în teacă –, trebuiau să definească altfel onoarea și să dea un exemplu prin binele pe care îl făceau, nu prin rău.

Oishi se înclină din nou în semn de omagiu pentru prietenul său, mentorul său, stăpânul său, care îi arătase calea de a vedea limpede, calea de a trăi cu adevărat respect, onestitate și curaj, nu doar prin poză și pretenție.

Dar, chiar în vreme ce gândea asta, Oishi își aminti ce îi mărturisise *daimyo* Asano la sfârșit, atunci când se îndreptau împreună spre Sala Mare: faptul că nu înțelesese niciodată vorbele lui Buddha despre adevărata valoare a fiecărei ființe omenești. Că greșise față de Kai. Că fiica sa înțelesese asta mereu, instinctiv, dar pentru că el nu reușise, ea nu îndrăznise să-i spună că îl iubea pe Kai și astfel greșise și față de ea.

Oishi negase atunci și crezuse fiecare cuvânt pe care îl rostise.

Dar acum își dădea seama că *daimyo* Asano văzuse în mod clar prin fereastra deschisă a iluminării, chiar în ultima clipă. Deși era prea târziu pentru ca el să mai schimbe ceva în această viață, cel puțin în următoarea avea să fie îndrumat de înțelegerea aceea...

Și acum, își dădea seama Oishi, fereastra oportunității se deschisese tocmai când se uita și el în direcția cea bună și văzuse Ochiul lui Buddha privind spre el: văzuse, tocmai la timp, învățătura pe care era menită să o poarte în propriul său viitor... și pentru asta îi datora recunoștință și lui Kai.

Îi trecu apoi prin minte întrebarea cum de Chikara, la fel ca și Mika, păruse să realizeze valoarea lui Kai în mod instinctiv, atunci când el nu fusese în stare s-o vadă deloc. În timpul petrecut cu fiul său în călătoria de întoarcere la Ako, fusese surprins și impresionat de înțelegerea matură, care începea deja să umple golul lăsat de iluziile naive ale băiatului despre gloria bătăliei, pe care Chikara le pierduse pentru totdeauna.

Cea mai mare dorință a lui Chikara era de a se dovedi războinic și om în ochii tatălui său și o făcuse în mod admirabil. Și totuși, Oishi nu se putea împiedica să realizeze că fiul său nu avea încă nici măcar vârsta pe care o avea el când aproape că-l înecase pe Kai. Se întreabă cât de multe ar mai putea realiza Chikara, dacă ar fi liber să-și trăiască viața până la sfârșitul ei natural.

Și Riku...

Oishi se rugase – ca și Kai, ca și toți oamenii săi – să fi învățat din această viață lecțiile care să-i permită să călătorească cu un pas mai departe în următoarea, cu un pas mai aproape de adevărata iluminare.

Și totuși, o părăsea pe Riku, nelăsând-o cu nimic altceva decât durere. Îi răpea nu numai fericirea vieții lor împreună, dar și pe singurul lor copil. *Ce drept avusese el să-i facă asta?*

Sacrificase totul pentru a atinge scopul care fusese provocarea sa supremă, dar și datoria sa supremă, în această viață... chiar și propria lui familie. Datoria față de stăpânul său îi guvernase întotdeauna gândurile. Asta însemnase pentru el a fi samurai. Abia acum, când era prea târziu, realiza plin de regret că, dacă ar fi fost doar ceva mai conștient de sine, ar fi găsit un echilibru mai bun între *giri* și *ninjo*, unul care l-ar fi lăsat să își exprime dragostea pentru familia sa, ca și datoria lui foarte reală față de ea, în același mod în care o făcuse stăpânul Asano.

Riku acceptase întotdeauna lucrurile așa cum erau fără să le pună la îndoială sau să se plângă. Și totuși, când fusese martor la comuniunea sufletească dintre Kai și Mika-*hime* pe drumul lor de întoarcere la Ako – una care abia dacă avea nevoie de cuvinte, una pe care cuvintele nu o pot descrie –, singurul lucru la care fusese capabil să se gândească era chipul lui Riku atunci când se despărțiseră. Simțea că fusese la fel de orb față de locul de drept al soției sale în inima lui ca și față de omenia lui Kai.

Văzuse lecția de învățat de aici... dar prea târziu. Când aveau să se întoarcă la castel, avea să

încerce să-și exprime sentimentele față de Riku și Chikara, deși toate cuvintele pe care ar putea să le spună acum erau doar semințe semănate prea târziu...

Deschizându-se nevoii de a atinge partea din spiritului lui Asano care zăbovea aici, Oishi se înclină adânc și se rugă, în speranța că stăpânul lui Ako putea veghea încă asupra oamenilor lui, pentru puținul timp care mai rămăsese, și că o să acorde cumva o ultimă binefacere... nu lui, ci loialei sale soții.

O nouă zi – ultima zi – lumina curtea în care rânduri de covoare albe fuseseră întinse printre cireșii înfloriți, o reflectare dulce-amară a dragostei și a datoriei.

În camerele lor separate din interiorul palatului, patruzeci și șapte de bărbați care juraseră să-l răzbune pe stăpânul lor, pentru a-i elibera spiritul și pentru a-l urma apoi în călătoria sa spre viitorul necunoscut, se îmbrăcau în haine albe și se pregăteau să-și respecte jurământul final ca samurai.

Îmbrăcat complet în alb, Kai intră încet în sala în care Mika se afla singură, uitându-se afară, printr-o ușă deschisă, la rândurile de rogojini albe de sub copacii înfloriți. Observă ușoara încordare a trupului ei, care îi spunea că îi simțise prezența în cameră, dar de data asta nu se întoarse imediat să se uite la el.

Dându-și seama de ce, se oprise unde era, așteptând ca ea să facă primul gest. Era îmbrăcată din nou, așa cum și-o amintea de atât de mult timp, ca domnița Asano, purtând culorile glorioase ale zilei nou-născute. Hainele ei în mai multe straturi erau simple și fără podoabe, dar vopsite în nuanțe de la auriu și piersică, la magenta și roșu. Astăzi, purta deasupra lor o haină bărbătească fără mâneci cu penele de șoim încrucișate ale *mon*-ului Asano, brodate cu fir de aur pe mătasea roșie – culorile Ako, și ale vieții. Era o declarație îndrăznească a poziției ei ca moștenitoare ce-i fusese înapoiată de drept împreună cu onoarea tatălui și a strămoșilor ei, și de asemenea, a recunoștinței sale veșnice față de slujitorii plini de onoare și neclintit de loiali ai Ako care făcuseră aceste lucruri posibile.

Frumusețea ei încă îl paraliza, așa cum o făcea și când era doar un copil, deși nu culorile vii ale veșmintelor ei și nici chiar frumusețea osaturii fine a feței ei nu fuseseră ceea ce îi captivase inima ca pe o pasăre sălbatică și declanșase o iubire care îl susținuse de-a lungul anilor. Fusese ceea ce văzuse în ochii ei din prima clipă în care aceștia îi întâlniseră pe ai săi: recunoașterea unui suflet vechi de către un altul. O rezonanță atât de adâncă încât în toți acei ani nu existase niciodată nevoia vreunei promisiuni, nici măcar nevoia de contact. Să vadă doar ochii aceia, acel suflet iubit, uitându-se spre el, fusese de ajuns.

Dragostea nu fusese ceva care să-l facă s-o dorească, ci mai degrabă ceva ce simțise întotdeauna, fără să vrea: ca și cum un lac magic îi arătase adâncimi de pace și de bucurie – o bucurie care îi

arsese durerea vieții.

În cele din urmă, Mika se întoarse spre el. Ochii ei reflectau blândețea din privirea lui, cu toate că în adâncul lor îi vedea puterea voinței, un lucru pe care, de asemenea, îl iubise întotdeauna la ea... chiar dacă își dădea seama că, în acest moment, abia era suficient de puternică pentru a-și menține emoțiile sub control, în timp ce traversa camera spre el.

Uitându-se la el, îi spuse încet:

– Înainte de a muri, tatăl meu mi-a zis că această lume e doar o pregătire pentru următoarea... că tot ce putem cere este să o părăsim după ce vom fi iubit și vom fi fost iubiți.

Mâinile i se ridicară, tremurând de nevoia de a-l cuprinde în brațe... știind că fusese întotdeauna atât de aproape, de-a lungul atâtor ani aici, în Ako, și totuși atât de inaccesibil.

Se uită la expresia ei, la mâinile ei, incapabil de a-și mai împiedica dorința pe care o păstrase în el o viață întreagă să i se citească pe față – acum, când această viață de răbdare veșnică era în sfârșit pe cale să se încheie. Îi luă mâinile într-ale lui. Erau reci, de la ceva mai mult decât frigul dimineții –, ca și cum, în adâncul lor, trupul și sufletul îi erau încă pe jumătate înghețate de la anul în care existența ei fusese o moarte vie. Iar acum...

Acum nu mai rămăsese timp decât pentru un jurământ.

– Te voi căuta într-o mie de lumi, timp de zece mii de vieți, până când te voi găsi.

Dorind ca ea să creadă că va reuși, negreșit, s-o recunoască, în momentul în care ochii lor se vor întâlni – la fel cum o făcuse în acest timp – indiferent de ce formă proaspătă va purta sufletul ei.

– Și te voi aștepta, în fiecare dintre ele...

Vocea i se frânse. Își aruncă brațele în jurul lui și îl trase lângă ea. Se îmbrățișară pentru ultima dată, cu toate tandrețea și pasiunea pe care fuseseră forțați să le nege din acea zi de primăvară, cu atât de mult timp în urmă, atunci când o fată sărutase un băiat și o luase la fugă, fără să viseze vreo clipă că va fi pentru o viață întreagă.

Vântul foșnea printre cireși, trimițând în jos o ploaie de petale, în timp ce Oishi își conducea oamenii afară, în curte, unde îi așteptau patruzeci și șapte de covoare albe. Cei patruzeci și șapte de bărbați îmbrăcați în alb își ocupară locurile, unul câte unul, cu demnitate stoică. Kai intră în curte ultimul. Fața îi rămase calmă, chiar și când o văzu pe Mika, aflată deja la locul ei printre observatori, așezată lângă shogun și oficialii acestuia. Îmbrăcată în mătăsurile ei strălucitoare, ieșea în evidență ca o floare splendidă printre ținutele sumbre ale oficialilor *bakufu*, ca și cum ar fi intenționat ca înfățișarea ei să fie o afirmare sfidătoare a credinței sale în renașterea eternă a

spiritului și în lumea mai bună care îi aștepta pe condamnații din fața ei.

Yasuno se mută ușor mai într-o parte, cu un gest de recunoaștere din cap, astfel ca atunci când Kai îngenunchea să aibă suficient spațiu pentru a face acest lucru, fără a-și trăda durerea pricinuită de rană. Kai își lua privirea de la tribuna oficială și de la Mika, văzând gărzile în negru și auriu ce încercuiseră curtea pentru a păstra ordinea în mulțimea care venise să asiste la momentele lor finale și, de asemenea, pentru a acționa în calitate de secunzi.

Niciun fel de *tobari* nu închideau spațiul în care ritualul urma să aibă loc. Mika le dăduse oamenilor din Ako permisiunea să participe, faptul în sine fiind neobișnuit, iar din numărul lor, era clar că aceștia veniseră din mult mai multe locuri decât doar din orașelul de la poalele castelului. În ciuda dimensiunii sale, mulțimea aștepta într-o tăcere respectuoasă, de parcă s-ar fi aflat într-un templu, și mulți dintre ei purtau albul persoanelor îndoliate. Curtea era atât de tăcută încât Kai auzea doar foșnetul frunzelor și o pasăre cântând undeva. Cerul era de un albastru pur, așa cum îl văzuse întotdeauna, infinit...

La semnalul lui Oishi, patruzeci și șapte de samurai îngenunchează ca unul, așezându-și poemele de rămas-bun pe măsuta care aștepta în fața fiecăruia dintre ei, unde era pus deja un *tanto*. Toți ca unul se înclină, salutându-i pentru ultima oară cu respect pe shogun și pe domnița Asano.

Shogunul se uita din tribuna observatorilor către cei patruzeci și șapte de bărbați, martor la acceptarea lor mândră și disciplinată a sacrificiului pe care de bunăvoie promisese să-l facă. Nu exista nicio cale, în limitele stabilite de legile omenești – legile sale – pentru ca aceștia să trăiască și să acționeze în mod liber, chiar și pentru scurt timp, fără alte constrângeri decât propriului lor simț de dreptate morală.

Cunoștea forța terifiantă a ceva mai puternic și decât voința societății, și decât frica de lege. El era shogunul. Și cu toate acestea, nici chiar el nu avea libertatea absolută de a face tot ce dorea.

Înțelegea de ce aveau să existe întotdeauna indivizi care să se rupă de la calea ce le era predestinată, chiar dacă știau că drumul pe care și-l alegeau conducea la marginea unei prăpăstii. Dar, indiferent de motivele pentru care legea era sfidată și indiferent dacă legea în sine era dreaptă sau nu, societatea nu putea funcționa fără probleme... *bakufu* Tokugawa nu putea supraviețui dacă arăta clemență față de un astfel de comportament.

Și totuși, uitându-se din nou la expresiile pline de reverență ale celor din mulțime – și ale propriilor săi samurai –, știa că nici el nu asistase niciodată la așa ceva până atunci. Indiferent de cât de greșite sau obișnuite ar fi putut fi cândva viețile acestor oameni, își dădea seama că, datorită curajului, cinstei și simțului dreptății de nezdruccinat pe care le demonstraseră în final, vedea acum pentru prima oară adevărata expresie a idealului de samurai. Realiza că nimeni altcineva prezent aici astăzi nu avea să uite că o văzuse.

Lucrul acesta nu se va estompa și nu va fi uitat săptămâna viitoare... anul viitor... poate chiar

niciodată. Se uită la domnița Asano, întrebându-se de ce le îngăduise oamenilor de pe domeniul ei recent restaurat să asiste la *seppuku* celor despre care ea și toți acei oameni păreau să creadă că îi salvaseră de *daimyo* Kira. Ce fel de lecție spera să învețe locuitorii din Ako de la o asemenea priveliște?

Ca shogun, era simbolul viu al spiritului pe care acei oameni îngenuncheați în fața lui îl întruchipau, dar și un simbol al legilor pe care le sfidaseră. Și el urma să fie judecat de istorie, împreună cu ei...

Liderul lor dădu un semnal și patruzeci și șapte de bărbați luară pumnalele, răspunzând de parcă toate mințile lor și a lui erau unite, erau una.

– Stați! spuse shogunul.

Oamenii se opriră, cu armele pregătite în aer.

– Oishi Chikara, continuă shogunul. Înaintează.

Chikara își ridică privirea uimit și confuz, uitându-se de la shogun la tatăl său, la mama sa îndurerată care îi privea din mulțime. Tatăl său se uită și el la shogun, aproape la fel de derutat.

În timp ce Chikara se ridica nesigur în picioare, shogunul se uită înspre Oishi.

– Poate că m-ai sfidat, dar nu îi voi nega țării noastre linia ta de sânge, zise el. Fiul tău va trăi să o servească, așa cum ai făcut și tu, cu onoare.

În mulțime, mâinile lui Riku, care fuseseră împreunate în rugăciune, i se ridicară la față de parcă încerca să-și înăbușe un strigăt. Chikara rămase nemișcat, privind spre tatăl său – comandantul său – așteptându-i ordinele, cerând în tăcere permisiunea sau negarea, sfâșiat de o decizie pe care era incapabil s-o ia singur.

Oishi îl privi pe fiul său, el însuși prins în capcana emoțiilor, ca lider care recunoscuse dreptul unui băiat în vârstă de șaisprezece ani de a-și asuma jurământul unui bărbat, un jurământ de sânge care includea responsabilitatea unui samurai de a-l duce până la capăt... și ca tată al cărui fiu abia trăise suficient de mult pentru a începe să învețe ce însemna să fii bărbat adevărat.

Oishi se uită la Riku, amintindu-și brusc de rugăciunea sa finală la mormântul lui Asano... și realizează că, într-un fel, stăpânul său îi răspunsese și că loialitatea lui fusese, deci, răsplătită cu recunoștință.

Dădu din cap la Chikara, dându-i permisiunea de a părăsi terenul. Cu o ultimă privire la lacrimile de recunoștință de pe obrajii soției sale, se întoarse spre shogun și se înclină, văzând în gând fața lui Riku suprapusă pe fața zâmbitoare a stăpânului Asano.

Mika privi de la locul ei din tribună cum Chikara se înclina pentru ultima dată către tatăl său, depărtându-se apoi uluit de ceilalți bărbați, mergând spre mulțimea în care mama lui îl aștepta. Gardienii îl lăsară să treacă, iar ea se ridică în picioare, întinzându-se să-l îmbrățișeze. Mika își luă privirea de la ei, cu inima săgetată și de bucurie și de durere în timp ce se uita din nou la Kai.

Kai, îngenuncheat, nemișcat, ca și bărbații din jurul lui, cu fața senină, cu hainele albe topindu-se într-un întreg mai mare, făcându-l doar unul dintre cei mulți – o parte dintre cei mulți care erau acum prietenii și camarazii săi. *Se afla acolo unde îi era locul*, își dădu ea seama. *Unde tânjise să fie, încă de când găsisese drumul spre Ako...* în sfârșit acceptat, nu singur sau disprețuit, ci în compania egalilor săi.

Dintr-odată nu mai există nimic în câmpul ei vizual, decât frumusețea feței lui liniștite... o față *tennin*, băiatul angelic despre care își imaginase odată că intrase în viața ei deoarece își pierduse drumul în călătoria sa înapoi la cer. Știuse întotdeauna că într-o zi va veni timpul ca el să-și continue această călătorie, oriunde l-ar fi dus ea.

În ochii lui, ce-i întorceau acum privirea, își regăsi propria imagine așa cum o văzuse el prima dată: fața blândă a unei fete mai frumoase decât orice ființă pe care și-o imaginase vreodată, apărută dintr-odată alături de el pentru a veghea asupra lui... amintirea vocii ei dulci de copilă cântându-i un cântec de leagăn, chiar dacă dădacele ei încercau să o tragă de lângă el... a felului în care alerga după el, precum spiritul primăverii râzând, prin frumusețea câmpurilor și a pădurilor din Ako... a unui sărut furat...

Și, după toți anii scurși de atunci, ochii dragostei, încă plini de aceeași recunoaștere uimită. Kai se uită în jos pentru un scurt moment, atingând poemul pe care îl scrisese, înainte de a ridica din nou capul pentru a împărtăși cu ea o ultimă privire, una care îi spunea că poemul lui final fusese scris doar pentru ea.

Oishi își luă privirea de la Mika-*hime*, care stătea alături de shogun, încă uitându-se la Kai, până în ultima clipă. Se uită apoi la Kai, la toți ceilalți, și dădu din cap încă o dată. Și încă o dată, își ridicară cu toții pumnalele, așteptând semnalul său final. Cei care-i priveau, chiar și gărzile shogunului, își plecară capetele cu respect.

Kai se uită în sus, împreună cu Oishi, Yasuno, Hara și toți ceilalți, apoi luă o ultimă gură din aerul dulce, o ultimă privire la cer, la frumusețea lui Ako... *dovada că unele lucruri meritau să mori pentru ele...* pentru a le duce cu ei dincolo de momentul lor final.

Oishi dădu ultimul său ordin și toți închiseră cercul.

Un vânt agitat trecu prin cireșii din curte. Un vârtej de petale, în toate nuanțele de la alb la roșu, umplură aerul și se așezară încet, precum zăpada... marcând un sfârșit și un început, așa cum făceau în fiecare primăvară, încă de la prima dintre ele. Și cum aveau să facă într-un ciclu

nesfârșit de reînnoire, într-un viitor cunoscut numai de zei... pentru care un cerc închis și o spirală eternă, văzută de la unul dintre capete, nu erau imposibil de distins.

EPILOG

Japonia, 1702

Mika stătea din nou pe podul arcuit peste râu, cu un poem în mâini și cu un sentiment de pierdere de nedescris în inimă, la fel cum făcuse și cu un an în urmă. Numai un an... și totuși i se părea că trecuse o viață de când plecase din Ako, fără să știe ce se alesese de cei dragi și nici chiar ce se va întâmpla cu ea. Știind doar că spiritul tatălui ei rămăsese aici, legat de mormânt din cauza nedreptății, suferind pentru ceea ce se întâmplase cu ei toți și pentru ce se va alege din Ako.

Acum, toate întrebările ei primiseră răspuns... și totuși, într-un fel, se pomenise stând din nou pe pod, deasupra râului zbuciumat, ca și cum timpul se oprise, mai singură ca oricând.

Încet, desfășură hârtia care conținea poemul lui Kai, încercând din răputeri să alunge tremurul mâinilor, de teamă că aceasta i-ar putea fi smulsă din ele de o rafală bruscă de vânt, fiindu-i luată la fel de brusc ca și Kai însuși, și Oishi, și toți ceilalți oameni curajoși care își sacrificaseră viața pentru a îndrepta răul pe care nimeni altcineva nu îndrăznise nici măcar să-l recunoască.

Se uită în jos la rândurile de pe hârtie, privind mai întâi la caligrafie, la fel de clară și de atentă ca și a tatălui ei, dar cu o grație ingenuă mai potrivită pentru mâna unui *tennin*. Urmări fiecare curbă și fiecare linie cu ochi iubitori, înainte de a se putea aduce să se uite dincolo de suprafața frumuseții sale, în inima sa, îngăduind formelor de *kanji* și de *kana* să se dizolve în cuvinte – cuvintele de despărțire ale lui Kai, scrise numai și numai pentru ea:

*Există un loc dincolo de viață și de moarte
Unde cerul este senin și râurile limpezi.
Păstrează-mă în amintire și te voi găsi acolo.*

Poemul era semnat „Kai”, numele pe care i-l dăduse ea atunci când venise prima oară la Ako, cu atât de mult timp în urmă. În loc de a urma tradiția samurailor, nu-și alesese un nume nou pe care spiritul său să-l poarte după moarte, ultimul ritual al trecerii din viață.

Se uită la el surprinsă. Se spunea că, dacă numele purtat de cineva în timpul vieții era șoptit măcar, odihna sufletului ar fi tulburată, dar...

– Kai... Cu ochii închiși îi respiră numele, abia șoptind. Îi deschise brusc, clipind.

Își păstrase numele în mod intenționat. Vederea i se încețoșă. Se frecă la ochi să-i limpezească, astfel încât să poată citi poemul din nou, și din nou... amintindu-și jurământul lui față de ea și al ei față de el. Fusese menit nu ca să-i tulbure lui odihna, ci ca să-i consoleze pe amândoi...

Inspiră adânc, tremurător, cu ochii în sus, la cer, la adâncimile albastre – imaginea perfectă a păcii.

După un lung moment, se uită în jos, din nou, ținând pacea din interiorul ei la fel cum ținea poemul lui Kai, aproape de inimă. Apoi, împături hârtia cu grijă și o ascunse în *obi*, acolo unde avea să rămână de acum înainte, mereu aproape de inima ei. Kai plecase din această lume, dar nimeni, nici măcar shogunul, nu va putea atinge partea din spiritul lui care rămăsese cu ea, ținut în siguranță în brațele sufletului ei. Simți vântul liniștindu-se și văzu suprafața râului devenind calmă, până când ajunse, în sfârșit, la fel de nemișcat ca o oglindă reflectând cerul, înconjurând-o de pace... dar nu și de consolare.

Să revină la Ako, să se întoarcă acasă fusese visul care o susținuse în timpul lungului său exil în munții lui Kira. Și totuși, chiar dacă priveleştea de pe acest pod era la fel de frumoasă cum își amintea, se simțea de parcă o vedea prin ochii unui străin. Ceea ce fusese odată viața ei, întreaga ei lume, părea la fel de nefamiliar acum de parcă nu i-ar fi aparținut niciodată. Râul putea să-i pară că se întinde liniștit, dar, sub suprafața calmă, un curent adânc avea să curgă în veci spre mare...

Viața era și ea un râu fără întoarcere.

Schimbarea nu lăsa nimic neatins. Chiar dacă readusese grădina tatălui său la fosta ei frumusețe, asta nu-i aducea și tatăl înapoi. Iar castelul Ako nu avea să mai fie casa ei, fără el... fără Oishi, fără atât de mulți alții care îi aduceau spațiile tăcute la viață. Fără Kai. Anul care trecuse, și în special amintirea zilei de astăzi, lăsaseră cicatrici de neșters care să-i deformeze fiecare amintire prețioasă, pentru totdeauna.

Întâi tatăl ei, iar acum cei mai loiali samurai ai tatălui său trecuseră dincolo de suferința din această viață, luându-l pe Kai cu ei... lăsând-o în urmă, împreună cu toate speranțele și visurile pe care le avuseseră vreodată pentru propriul lor viitor.

Măinile începură să-i tremure, degetele albindu-i-se în timp ce se închideau pe balustrada podului. Ce mai rămăsese aici care să mai aibă vreun sens pentru ea?

Ako. Ako era încă aici, își spuse ea cu înverșunare, iar acum ea era protectoarea lui.

Domeniul Ako era moștenirea ei și responsabilitatea ei. Cum îndrăzneala să se întrebe măcar ce motiv ar avea pentru a trăi, când atât de mulți oameni buni muriseră ca să-l protejeze? *Va trăi pentru a face din Ako o reflectare a credinței roninilor în lucrurile pe care tatăl ei le prețuise, și în ea...* Acesta era legământul pe care îl făcea acum față de ei și față de ea însăși.

Oamenii care salvaseră viața ei și sufletul tatălui său fuseseră doar simple ființe omenești, imperfecte și vulnerabile, nu legende sau zei. Dar ei serviseră de bunăvoie ca ochi și mâini ale cerului. Ceea ce făcuseră ei urma să fie păstrat în amintire... nu doar în Ako, sau numai în inima ei, ci în inimile tuturor acelor care auziseră povestea lor... pentru că ceea ce făcuseră fusese

făcut din altruism, de dragul altora.

Știa că japonezii vor onora astfel de oameni pentru totdeauna – bărbați a căror credință în ceea ce era bun și drept fusese mai puternică chiar decât frica de moarte... pentru că justiția și curajul altruist erau rare în timp de pace, ca și în timp de război.

Își îndreptă spatele, ridicând capul și uitându-se din nou în jur. De acum înainte avea de dus propria ei luptă împotriva unei provocări mai mari, una care avea să dureze mulți ani, pentru a-și face viziunea să devină realitate. Cei pe care îi pierduse, dar pe care îi va iubi mereu, vor deveni puterea ei: mâinile ei, propriii ei ochi privind-o înapoi din oglindă. Și timpul va zbura ca o săgeată, dacă va rămâne fidelă jurământului ei, în felul în care o făcuseră oamenii pe care îi onora.

Atinse apoi *mon*-ul Asano brodat pe haina ei fără mâneci: *taka-no-ha*, penele de șoim care simbolizau Casa Asano și slujitorii săi samurai, care nu mai erau ronini. Într-o zi ca asta, când aerul era atât de clar încât putea privi departe, tocmai până la mare, i se păruse întotdeauna că în adâncimile cerului se ascundea eternitatea. Că dacă se uita suficient de adânc în trecut, spiritul ei putea ajunge la spiritele strămoșilor săi, și că în timp ce sufletele lor se încrucișau ca penele de pe *mon*-ul ei, ea le putea cere binecuvântarea.

Iar dacă se uita mai departe, în viitor...

Mâna i se odihni pe locul de lângă inima ei, unde se afla poemul lui Kai. Cei pe care îi prețuise cel mai mult o vor ajuta să-și amintească acele lucruri din viață pentru care merita să trăiască până când jurământul ei va fi îndeplinit, iar ea, la rândul ei, va fi, în sfârșit, eliberată.

Și apoi, undeva în infinitatea de albastru, două spirite se vor încrucișa ca penele de pe *mon*-ul ei. Așa cum un scufundător ar putea întrezări o perlă în umbrele mării, ea se va uita în ochii unui străin și va descoperi reflectarea inimii ei în sufletul lui... și va ști că, în sfârșit, sufletul ei și-a găsit cu adevărat drumul spre casă.

Ca urmare a acțiunilor celor patruzeci și șapte de ronini, pământurile daimyo-ului Kira au fost confiscate, iar provincia Ako a fost restituită Casei Asano, prin ordinul shogunului.

Până în ziua de azi, mii de oameni din întreaga Japonie încă se adună pentru a aduce un omagiu celor patruzeci și șapte de ronini și exemplului lor de curaj, loialitate și onoare.

Owari